

Bất Phối Đích Luyện Nhân

Contents

Bất Phối Đích Luyện Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	68
11. Chương 11	72
12. Chương 12	81
13. Chương 13	87
14. Chương 14	96
15. Chương 15	102
16. Chương 16	111
17. Chương 17	119
18. Chương 18	126
19. Chương 19	132
20. Chương 20	148
21. Chương 21	159

Bất Phối Đích Luyện Nhân

Giới thiệu

Tất cả mọi chuyện rắc rối đều bắt nguồn từ 2 chữ “thân cận”. Lâm Tịch Hải, hai mươi sáu tuổi, hiện là quản lí bộ phận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-phoi-dich-luyen-nhan>

1. Chương 1

Tất cả mọi chuyện rắc rối đều bắt nguồn từ 2 chữ “thân cận”.

Lâm Tịch Hải, hai mươi sáu tuổi, hiện là quản lí bộ phận tiêu thụ trong chi nhánh H của công ty điện tử B&P. (từ sở hữu hơi nhieu a)

B&P là một trong năm trăm công ty nổi tiếng khắp toàn cầu, sản phẩm chủ yếu là các hệ thống chiếu sáng có màu sắc rực rỡ cùng mặt hàng laser điện tử.

Chi nhánh H là trung tâm lập tại Á Châu có chiến lược phát triển lớn nhất, con số công nhân lên đến mấy vạn, nhân tài đông đúc, tiền lương hậu đãi. Một khi có biểu hiện vừa mắt, lập tức còn được phái sang nước ngoài nhậm chức hoặc sẽ có cơ hội thăng tiến, khỏi phải nói được làm quản lý của công ty lớn như thế là mơ ước của rất nhiều người....

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Buổi giao lưu ‘Thân cận’ đêm qua đã khiến Lâm Tịch Hải chịu đả kích lớn, hẳn là nam nhân cực kì ưu tú, chẳng lẽ không thể tìm được 1 đối tượng thích hợp sao, nghĩ thế nào mà giới thiệu cho hắn củ khoai tây kia?

Càng nghĩ càng tức run người.

Lâm Tịch Hải vốn uể oải muốn chết, nhưng mà vừa rồi mới nhận được thư tình của mấy cô nhân viên nữ trong công ty, tại quán ăn thì có vài cô gái đến tán tỉnh, ở quán bar lại bị một tên đầu trâu mặt ngựa mời rượu, hắn dần dần khôi phục lại sự tự tin vốn có.

Thậm chí khi nhìn mặt tên nam nhân “Đầu heo” này, hẳn chẳng những không giống như bình thường ngứa mũi lên trời, nhìn người bằng nửa con mắt mà ngược lại còn cùng đối phương chuyện trò vui vẻ đến một lúc lâu, thẳng đến khi đối phương bị hắn mê hoặc thần hồn điên đảo không biết chính mình tên họ là chi, Lâm Tịch Hải mới dào dạt đắc ý vỗ vỗ mông về nhà.

Xem đi, mỹ nam tử độc nhất vô nhị như hắn, như thế nào lại không có cả 1 đám đàn ông quỳ gối ở cửa mong đợi hắn để mắt tới?

Chân mệnh thiên tử thực sự của đời hắn rồi cũng sẽ xuất hiện thôi, chỉ là vấn đề sớm hay muộn, cứ thông thả chờ đợi là tốt nhất.

Vì thế cuộc sống lại dần dần khôi phục như bình thường.

Sau khi cả đội hoàn thành xong dự án, có nhiều thời gian rảnh rỗi, nên hắn thường xuyên cùng Mang Anny đi gặp đám “Hồ bằng hữu” để tán dóc, họp mặt, dù sao đều là bạn thân lâu năm, mặc dù có vài vấn đề khúc mắc cùng Ủy Như Bình về việc ‘thân cận’ lần trước, nhưng tất cả đều đã là người trưởng thành, cũng không so đo tính toán làm gì..

Điều duy nhất khiến hắn khó chịu chính là thường hay thấy mặt Bành Diệc Hàn.

Bởi vì Mang Anny cùng Ủy Như Bình là bạn tốt, mà Ủy Như Bình cùng Bành Diệc Hàn cũng là bạn tốt, tạo nên quan hệ dây chuyền, mỗi lần tụ họp, Ủy Như Bình đều dẫn y theo. Dù trong lòng có một vạn lần không tình nguyện, Lâm Tịch Hải vẫn mặc kệ củ khoai tây khủng long kia..

Bất quá có nhiều tình huống bất đắc dĩ, ngại làm mất mặt bằng hữu nên hắn phải miễn cưỡng gật đầu, giả cười vài tiếng cho xong chuyện.

Cả 2 cũng chưa từng nói với nhau lời nào..

Hai người xuất thân bối cảnh khác nhau, căn bản không thể cùng quỹ đạo hay tần suất, cứ như người ở hai thế giới riêng biệt, tất nhiên không thể nảy sinh điều đặc biệt gì

Cũng may Bành Diệc Hàn đã sớm nhận biết Lâm Tịch Hải là con thiên nga kiêu ngạo, đối với con cóc gẻ như mình hoàn toàn không có hứng thú, nên cũng không thân cận, tuyệt đối không chủ động tìm hắn bắt chuyện, khi tụ họp, luôn lảng lạng ngồi ở 1 góc sáng sủa, mỉm cười nhìn mọi người bàn luận.

Y tồn tại trong phòng giống như món đồ trang trí cũ kĩ, lạc hậu, gương mặt ôn hòa, luôn im lặng ko phát ra 1 tiếng động nào.

Tương đối mà nói, cũng không đến nỗi chướng mắt.

Còn hơn bọn to xác ở quán bar thường hay câu dẫn hắn, Y nhiều nhất chỉ có thể tính là một viên khoai tây to lớn lại vô hại thôi.

....

.....

Thời gian đã qua giờ tan tầm, Lâm Tịch Hải cầm lấy bao công văn, để vào trong đó món lễ vật đã sớm chuẩn bị từ trước, vội vàng đi ra khỏi văn phòng.

Thang máy xuống đến tầng trệt, hần hòa vào dòng người tan sở ra khỏi building, vừa thấy hần, 1 chiếc xe màu bạc đã chạy đến.

“Chờ lâu không?”

Lâm Tịch Hải mở cửa xe, ngồi vào.

“Không có, vừa mới đến thôi.”

Mang Anny tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt tú lệ được trang điểm kĩ lưỡng, cười nói: “Nếu người ko nhắc nhở ta hôm nay là sinh nhật Như Bình, ta thiếu chút nữa đã quên.”

“Đúng vậy, người phải đa tạ ta cứu người một mạng, nếu không sẽ bị Như Bình đui giết.”

Lâm Tịch Hải thò tay vào bao lấy ra 1 phần lễ vật, “Đây, đây là ta mua giùm người.”

“Ta biết chỉ có tiểu Hải là đối với ta tốt nhất!”

‘Phun’_Mang Anny kéo mặt hần lại hôn 1 cái thật vang.

“Ừ, đây là bên ngoài công ty đó.”

Lâm Tịch Hải bắt mắt nhìn nàng một cái.

Xe bên ngoài tốp năm tốp ba, không ít người dùng ánh mắt tò mò nhìn cả 2.

“Có sao đâu, dù gì toàn bộ công ty đều nghĩ ta là bạn gái của người, ta làm bình phong cho người, còn không muốn à?”

Mang Anny trừng mắt nhìn, nổ máy xe.

Tuy rằng Lâm Tịch Hải cũng thấy hơi hổ thẹn, nhưng mặc kệ, dù sao có người”Che giấu”giùm cũng đỡ hơn trên trán hiện ra dòng chữ “Ta là đồng tính luyện ái”

Mặc dù hiện nay cái nhìn về giới tính thứ 3 khá tự do, phim ảnh cũng có nhiều : ‘Brokeback mountain’ hay ‘nhân gian’....gì đó, nhưng hần cũng ko muốn phiền toái, Tuy hần ở bên ngoài thường hay tùy hứng, nhưng khi ở công ty, kỳ thật phải nghiêm túc.

“Đúng rồi, tiểu Hải, lần trước người nói muốn đem một gian nhà trọ của người cho người khác thuê phải không?”

Mang Anny đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, một mình ta ở một trăm năm mươi mét vuông, thật sự quá lãng phí, cho nên muốn cho thuê 1 một gian.”

Mang Anny liếc mắt nhìn hần, cười gian nói: “Theo ta thấy là người không phải sợ lãng phí, mà là muốn tìm 1 người đàn ông đến thuê nhà.....”

“Sao người biết?”

Quả nhiên không hổ là bạn bè, ngay cả khi hần nâng một chút mí mắt, có thể đoán được hần muốn làm cái gì.

“So với việc ôm cây đợi thỏ, chi bằng chủ động giăng lưới bắt.”

Lâm Tịch Hải cười gian.

“Vậy có con cá nào mắc câu chưa?”

“Đừng nói nữa.”

Lâm Tịch Hải phun ra một ngụm trọc khí.

Lòng hần tràn đầy hy vọng, chờ một tên đàn ông dễ nhìn chui đầu vô lưới, đáng tiếc người định không bằng trời định, sau khi đưa ra thông tin quảng cáo, ko ít người gọi điện thoại hỏi, nhưng thực sự chỉ có ba người đến xem nhà.

Đầu tiên là 1 ông bác khoảng 40 tuổi, Lâm Tịch Hải vừa thấy mặt hần, lập tức nói “Người lắm rồi, ta không có cho thuê phòng”, liền”Phanh”một tiếng đóng chặt cửa lại.

Vị thứ hai là 1 nam nhân trẻ tuổi, nhưng thần sắc hần tựa như vườn hồng đậu nở rộ vào mùa xuân (mụn đầy mặt á), còn đầy vết sẹo rỗ giống như mặt đất sau khi bị mưa sao băng tập kích (=)), Lâm Tịch Hải cố nén khoe mắt run rẩy mà tiến hần lên đường.

Vị thứ ba tuy rằng không có thần tình thanh xuân đậu, nhưng trang bị cặp kính cận dày khoảng một ngàn độ, ko kém chút chai rượu là bao nhiêu, nhìn tới nhìn lui, so với cây khoai tây khổng lồ long càng gồm hơn gấp trăm lần, hần không nói hai lời, cũng thỉnh người ta lên đường. (thật là.....)

Trải qua liên tiếp vài lần đả kích, tâm hồn yếu ớt của hần quả thực chịu không nổi nữa, tạm thời nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh lại sau.

Không muốn trách cứ ông trời nữa, Lâm Tịch Hải yên lặng, trên má chảy xuống hai hàng thanh lệ.

“Tiểu Hải a, kỳ thật trước khi tìm nam nhân, người nên mời nữ giúp việc cùng đầu bếp mới là việc cấp bách. Gian nhà trọ của Người, trang hoàng thật sự xinh đẹp, nhưng đồ vật này nọ đều phủ lớp bụi dày. Nhất là phòng ngủ, bữa bãi đến nỗi không có chỗ trống để đặt chân.”

Mang Anny oán giận nói.

“Người đàn ông độc thân nào cũng đều như vậy, cái này gọi là mị lực của nam nhân, có hiểu hay không.”

“Cái gì mị lực, căn bản là lời thôi!”

Lo đùa giỡn, không để ý đã gần tới nhà trọ của Ủy Như Bình, người ở khu nhà trọ này phần lớn là thành phần tri thức, khu phố u nhã, thập phần im lặng.

“Hoan nghênh hoan nghênh, mau vào đi.”

Nhiệt tình nghênh đón bọn họ là gương mặt tươi cười của Ủy Như Bình.

Trong phòng khách còn ngồi ba bốn người, đều là những người Mang Anny cùng Lâm Tịch Hải đều quen biết, mọi người gật đầu ân cần thăm hỏi lẫn nhau, đều tâm tình đứng lên.

“Bành Diệc Hàn đâu, hần hôm nay không có tới sao?”(quan tâm thể nhĩ)

Quan sát nãy giờ, không nhìn thấy thân ảnh của củ khoai tây khổng lồ. Theo thói quen nếu có Ủy Như Bình, tất có y đứng bên cạnh,

Lâm Tịch Hải nhịn không được nên thuận miệng hỏi.

“Y đang ở dưới bếp.”

Ủy Như Bình cười nói, bưng cho hần một ly trà.

“Ở phòng bếp?”

Lâm Tịch Hải không khỏi nhướng nhướng đôi long mi tao nhã.

“Đúng vậy, bữa ăn tối nay, toàn bộ là do hần một mình phụ trách, rất lợi hại.”

“Sao phải làm như vậy cho phiền toái, đến nhà hàng ăn không phải được hơn sao?”

Lâm Tịch Hải nhần mặt nhú mày.

Xuống bếp làm món ăn cho buổi tiệc sinh nhật lớn như vậy?Chỉ tưởng tượng đã chán nản.

“Người cho là ai cũng giống người, một ngày ba bữa cơm đều ở bên ngoài ăn a? Ở nhà mới ẩm áp chứ, huống chi chúng ta có tiểu Bành là một đầu bếp thiên tài, không hảo lợi dụng, chẳng phải lãng phí sao?”

Úy Như Bình cười nói.

“Nguyên lai củ khoai tây khổng long là đầu bếp?”

Lâm Tịch Hải giật mình kêu lên, “Hắn rõ ràng ngay cả dao nĩa cũng cầm không xong.”

Hắn không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, ở nhà ăn kia đã diễn ra một màn hí kịch.

“Đó là bởi vì tiểu Bành hắn không thích ăn cơm Tây, nhưng với đồ ăn Trung Quốc thật sự rất có nghiên cứu.”

Úy Như Bình giải thích.

Đang nói thì cửa phòng bếp mở ra, truyền đến từng đợt hương khí làm cho người khác phải ngất ngây.

Y mặc tạp dề màu hồng phấn của Úy Như Bình, nhìn qua có vài phần buồn cười, y hàm hậu cười, trên tay bưng hai mâm thức ăn nóng hằm hập đi ra.

“Ngại quá, hôm nay thời gian không đủ, ta không kịp chờ món ăn nguội bốt, trực tiếp mang lên luôn.”

Hắn đem đặt trên bàn cơm.

“Cám ơn nha, vừa lúc chúng ta đều đói bụng, ko khách khí đâu.”

Mọi người đều ngồi vào bàn, cầm lấy chiếc đũa, không hề khách sáo mà gặm lấy gặm để, Úy Như Bình vội vàng rót rượu mời mọi người, không khí vô cùng ấm áp mà thân thiện.

“Đây là..... Thịt cua cuốn thủy tinh?”

Ngay cả dao nĩa cũng không dùng được, làm sao lại có thể nấu ăn, nhìn qua bộ dáng lại rất là bắt mắt, hẳn là sẽ không bị độc chết chứ.

Lâm Tịch Hải bán tinh bán nghi cầm lấy một chiếc đũa, đưa vào miệng, ăn vài miếng, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Thế nào?”

Bành Diệc Hàn ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

“Ăn ngon lắm!”

Lâm Tịch Hải tâm trạng phấn chấn, hoàn toàn đã quên trước mắt là tên nam nhân y mạo xấu xí (có xấu đầu mà chê wai’).

Đầu lưỡi truyền đến tư vị tuyệt vời đến cực điểm!

Thịt cua có mùi vị độc đáo, chín vừa đủ, ở trong miệng hình thành 1 loại mỹ vị tuyệt vời khiến người ta không thể ngừng ăn được.

Lâm Tịch Hải tuy rằng ngu ngốc trong việc nấu ăn, nhưng hắn ăn các món ngon vật lạ cũng không ít, miệng cũng đặc biệt nhạy cảm, một ngụm biết ngay sâu cạn.

“Sau bếp còn nữa, cứ từ từ ăn.”

Bành Diệc Hàn lục tục, mang thêm vài món ăn có màu sắc lẫn hương vị câu giai đến, sao giới lan, ngư hương cà, bạch cước vang loa phiến, ba đồ ăn kê bảo..... Đều là những món ăn bình thường trong gia đình, nhìn tưởng đơn giản, nhưng khiến mọi người ăn đến sạch sẽ lại còn khen không ngớt thì không phải là chuyện dễ.

Đồ ăn hỏa hậu độc đáo, thanh nhã, rất phù hợp khẩu vị của Lâm Tịch Hải, hắn ghét nhất các món ăn đầy dầu mỡ và mặn.

Gần 1 tháng nay, Lâm Tịch Hải mỗi ngày đều ăn cơm tại nhà, mấy món ăn đó làm hắn bị nóng trong người, hiện tại thấy mấy thứ điểm tâm hương vị thanh khiết này, nhất thời giống như chó con nhìn thấy mẩu xương, cơ hồ đem cả khuôn mặt úp vô trong bát.(hix, thật là mất tư cách)

“Từ từ thôi, không ai giành ăn với ngươi đâu.”

Mang Anny thật sự nhìn không được, ngăn hấn lại, Ủy Như Bình mím môi mà cười.

Bưng ra một nồi thanh lương bổ dưỡng là cầu kỷ cùng cây hoa cúc điệu cốt thang, Bành Diệc Hàn cuối cùng cũng xong việc, ngồi xuống cùng mọi người dùng cơm.

“Tiểu bành, tiểu Hải thực thích món ăn ngươi làm đó.”

Mang Anny an vị ở bên người hấn, đụng nhẹ vào khuỷu tay hấn.

“VẬY là tốt rồi.”

Bành Diệc Hàn vi vi cười, lộ ra lúm đồng tiền nhợt nhạt bên má trái.

ngũ quan của y tuy rằng bình thường, nhưng bởi vì vẻ mặt trầm ổn, nên rất nam tính, má lúm đồng tiền làm gương mặt y hiện ra một tia trẻ con.

“Ngươi vì sao lại thích nấu ăn?”

Mang Anny tò mò hỏi.

“Ta có một đệ đệ, một muội muội, bình thường cha mẹ công tác đều bề bộn nhiều việc, cho nên ta từ khi còn rất nhỏ đã được coi như “Gia đình chủ phụ”(người đàn ông trong gia đình).”

Bành Diệc Hàn cười nói.

“Oa, thật sự là đại ca tốt.”

Mang Anny ngưỡng mộ.

Khó trách trên người hấn toát ra khí chất như người anh cả luôn bình tĩnh bao dung, hiện tại đều là con một chiếm đa số, nên mẫu nam nhân như hấn bây giờ thật sự rất ít.

“Đúng rồi, tiểu Bành, việc tìm phòng thể nào rồi?”

Ủy Như Bình hỏi.

“Hôm nay buổi sáng xem qua mấy nhà, cũng không vừa lòng lắm.”

Bành Diệc Hàn lắc đầu nói.

“Làm sao vậy, ngươi phải chuyển nhà sao? Ngươi không phải vẫn ở tại ký túc xá dành cho viên chức à?”

Mang Anny không khỏi tò mò hỏi.

“Àn, bất quá ta nghĩ nên đi ra ngoài sống, dù sao nơi đó điều kiện không tốt lắm, đồng sự thường hay quấy nhiễu không thể nào an tĩnh đọc sách được, cho nên muốn tìm nhà trọ thích hợp ở vùng phụ cận.”

Bành Diệc Hàn nói.

“Như vậy a.....”

Mang Anny tầm mắt vừa chuyển, rơi xuống trên người Lâm Tịch Hải lúc này đang cầm 2 khối đồ ăn mà cắn, trong lòng đột nhiên nảy ra ý kiến: “Tiểu Hải, ngươi không phải đang muốn tìm một bạn cùng phòng hợp tính sao?”

“A?”

Lâm Tịch Hải ngạc nhiên ngẩng đầu, khóe miệng còn dính một chút sốt cà.

“Ta thay ngươi tìm một đối tượng hoàn mỹ nga, hấn rất chịu khó, lại giỏi nấu ăn, hơn nữa cam đoan thực im lặng, sẽ không quấy rầy ngươi.”

“Người kia là ai?”

Lâm Tịch Hải hỏi.

Làm sao chọn được người tốt như vậy?

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Mang Anny cười đến sáng lạn, chỉ chỉ vào vẻ mặt ngạc nhiên không kém của Bành Diệc Hàn.

Mắt to tròng mắt nhỏ, Lâm Tịch Hải cùng Bành Diệc Hàn nhất thời không biết nói gì.

Phòng khách truyền đến âm thanh sôi động cùng tiếng cười vang, xem ra tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Thừa dịp tất cả mọi người đang ăn trứng luộc cũng như xem Ủy Như Bình mở lễ vật (quà), Bành Diệc Hàn đi vào trong bếp, trầm mặc lau rửa sạch sẽ chén đĩa.

Khi nghe Mang Anny nói, trong lòng y bỗng dưng phát ra 1 tia hy vọng, nhưng dao động thì dao động, muốn trở thành bạn cùng phòng với Lâm Tịch Hải chắc là không thể nào.

Thường nghe người ta nói, số mệnh con người đều do trời định.

Khi vừa ra sinh, số phận đứa bé sẽ được quyết định ngay lập tức : được nuôi dưỡng theo loại tốt hay kém, bọn họ được ban cho bề ngoài cùng thể chất bất đồng, vì vậy nhân sinh không ai giống ai.

Mà y từ khi sinh ra trên đời, ngay từ đầu số phận đã tràn ngập gai góc. Cũng may cá tính ôn lành, cứng cỏi bình thản, cũng không oán trách ông trời (ai như bạn Hải sướng muốn chết mà trách trời trách đất hoài), cho nên cũng không cảm thấy vất vả lắm.

Y không phủ nhận, lần đầu tiên thấy mặt Lưu Tịch Hải, hầu như đã khuynh đảo vì hấn.

Chuyện này cũng không có gì là xấu hổ, hấn cao ngạo tuấn mỹ, chói sáng đến loá mắt, lại tài năng và thông minh, ai thấy cũng phải dao động thôi. Hơn nữa biết hấn cùng loại người với y (đồng tính ấy)

Nhưng mà, muốn thân cận với một nam tử mỹ mạo đến khiếp người như Lâm Tịch Hải, khó có thể tránh được việc bị hấn châm bím mỉa mai, hoặc là càng chuẩn xác một chút, đúng là hấn ko hề che giấu việc xem thường y.

Loại khinh miệt này, từ nhỏ đến lớn, y đã thấy nhiều rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc Bành Diệc Hàn liền hiểu được, y và Lâm Tịch Hải vốn không nên gặp mặt, ngay cả dù chỉ là thoáng qua, với y mà nói, đó cũng là một sự đối lập châm chọc mãnh liệt.

Trở thành bạn cùng phòng, có thể sao?

Đây có lẽ là nguyên nhân khiến mọi người ban nãy đang vui bỗng dưng trầm mặc, xấu hổ giùm cho y.

“Khụ khụ.....”

Ở cửa có người ho khan.

Bành Diệc Hàn quay đầu, thực ngoài ý muốn thấy được Lâm Tịch Hải, “Là người à?”

“Àn.”

Lâm Tịch Hải cầm một chiếc bánh ngọt nhỏ đi đến gần hấn, “Ủy Như Bình bảo ta đưa cho người.”

“Cảm ơn, đặt lên bàn đi, ta rửa xong bát đĩa rồi sẽ ăn.”

Bành Diệc Hàn ảm đạm cười.

Lúc trước an bài hấn cùng Lâm Tịch Hải thân cận, chính là Ủy Như Bình.

Hai người là bạn tốt từ khi còn học đại học, quen biết nàang, Bành Diệc Hàn cảm thấy phi thường may mắn.

Ủy Như Bình là cô gái có tâm địa rất tốt, thích chiều cổ người khác, càng thích xen vào việc của người ta. Tuy rằng Bành Diệc Hàn thực cảm kích sự quan tâm của nàang, nhưng có đôi khi, kiểu quan tâm này đối với y mà nói, ngược lại là một sự thương tổn vô hình.

Tựa như lần “Thân cận” trước, y nghĩ đến đối tượng mình sắp sửa gặp, là nam tử bình thường giống như y, nếu biết là Lâm Tịch Hải, y tuyệt đối không chấp nhận phó ước.

Y thường không quan tâm bề ngoài, người với người linh hồn đều ngang hàng như nhau thôi. Nhưng chính là y cùng hấn thật sự rất không xứng!

“Cái kia..... có cần ta giúp hay không?”

Bành Diệc Hàn kinh ngạc phát hiện, Lâm Tịch Hải cứ nhiên còn chưa đi, “Không cần, một mình ta làm được rồi, người ra phòng khách cùng bọn họ nói chuyện đi.”

Lâm Tịch Hải vẫn đứng bất động.

“Có chuyện gì sao?”

Bành Diệc Hàn ngừng tay, xoay người lại nhìn hấn.

Từ sau buổi “Thân cận” kia tới nay, đây là lần đầu tiên hấn gần gũi y.

ngũ quan hấn thật sự là xinh đẹp, hình dáng khắc sâu, tuấn mỹ tinh xảo, mái tóc được tạo hình tỉ mỉ, trình tự rõ ràng, lóe ra sắc bóng bầy nhu hòa, đôi mắt đen giống như đêm khuya lạnh lùng.....

Mà bờ môi của hấn lại gợi cảm, thần tuyến hoàn mỹ, có màu hồng nhạt!

Không biết hấn có sử dụng son môi hay không, giống như cánh hoa toát ra một loại màu trong suốt tự nhiên, cho dù hấn không có ý định hấp dẫn người khác, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng mở miệng, mị lực kia còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Bành Diệc Hàn bất động thanh sắc chuyển dời tầm mắt.....

“Người không phải rất thích nấu cơm sao?”

Lâm Tịch Hải kéo ghế ngồi xuống, thấy trên bàn có miếng bánh táo còn dư, liền nhét vào miệng, hai mắt tỏa ra ánh sáng, oa, ngon muốn chết.....

Cả buổi tối, hấn giống con mèo đói bụng lâu năm, ăn như điên, Mang Anny thậm chí cười giấu hấn là quỷ đói đầu thai.

“Ta rất thích nấu cơm cho người khác ăn, thấy bọn họ ăn cao hứng, ta cũng thực vui vẻ.”

Bành Diệc Hàn nhìn hấn, ôn nhu cười nói.

“Vậy sao người lại thích chiều cổ người khác?”

“Bởi vì từ nhỏ thường xuyên chiều cổ đệ đệ muội muội, nên đã thành thói quen.”

Lâm Tịch Hải cảm thấy mình rất kỳ quái, rõ ràng tên kia là 1 gã không hề thú vị, nói chuyện phiếm cũng chỉ được vài câu, nhưng trong lòng lại dấy lên vài tia cảm giác kì lạ.

Chẳng lẽ do lâu lắm rồi không có tâm sự cùng nam nhân?

Bành Diệc Hàn rửa xong đám chén bát bằng thủy tinh, rồi lau thật khô, để vào giữa, sau đó lau dọn sạch sẽ chung quanh, chỉ trong chốc lát, phòng bếp vốn tán loạn đã tươm tất như trước, không nhiễm một hạt bụi.

Nam nhân này đúng là “Gia đình chủ phụ”, thật tuyệt vời a.

“Nếu..... Người còn chưa tìm được phòng trọ thích hợp, có muốn đến nhà ta xem qua hay ko?”

“A?”

Bành Diệc Hàn ngắt ra, đang chà lau chiếc chén thủy tinh nhất thời dừng lại.

“Nhà trọ của ta ở hải cảnh hoa viên, quy hoạch đặc không tồi, có bể bơi, PUB, sân tennis, còn có sân gôn rất mê người, đứng trên ban công có thể nhìn đến Đông hải, giao thông tiện lợi. không xa có trạm tàu ngầm, đến H cũng tiện lợi. Ba phòng đơn một phòng khách, một gian ta ở, một gian là phòng tập thể thao, mặt khác một gian nghĩ muốn cho thuê, tiền thuê nhà một tháng một ngàn khối.....”

Lâm Tịch Hải thao thao bất tuyệt giới thiệu nhà cửa.

“Hải cảnh hoa viên, là khu dân cư cao cấp, theo ta được biết, không có bốn ngàn nguyên là thuê không nổi.”

Bành Diệc Hàn nhin không được nói.

“Ta biết a, cho nên có kèm theo điều kiện.”

Lâm Tịch Hải bày ra nụ cười tao nhã mê người như ác ma.”Điều kiện chính là người nấu cho ta một ngày ba bữa cơm, còn có quét tước tẩy trừ và các công việc nhà khác....v.v.... cũng đều là người làm. Thế nào, chịu không?”(giống mướn osin quá)

Lâm Tịch Hải nín thở nhìn y.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn đứng từ trên cao nhìn xuống, Phảng phất bố thí cho y, nhưng chỉ có chính hắn biết, hắn có bao nhiêu phần khấn trương, sợ nghe nam nhân kia từ chối.

Đúng vậy, hắn thực sự chán ghét những kẻ diện mạo tầm thường, ngôn ngữ lại chán nản, cùng tên nam nhân như vậy làm bạn cùng phòng quả thực là không thể tưởng tượng. Vốn cho thuê phòng là vì muốn tìm ra 1 người đàn ông như ý, nhưng đêm nay được thưởng thức tài nấu ăn của Bành Diệc Hàn, dạ dày hắn đã hoàn toàn bị chinh phục, làm sai hết cả kế hoạch.

Tính dục tuy trọng yếu, nhưng miếng ăn quan trọng hơn.(hự hự)

Hơn nữa, sau khi đưa ra thông tin quảng cáo, tới trước cửa đều là mấy tên suy nam, xem ra chiều này rõ ràng ko linh nghiệm, còn không bằng đi quán bar hay quán ăn đêm để tìm kiếm. Cho nên hắn đương nhiên lựa chọn người có khả năng giúp dạ dày hắn thỏa mãn.

Lâm Tịch Hải vốn thích hưởng thụ, thuận theo chiều gió, cân nhắc lợi hại, đầu óc xoay chuyển cực nhanh, không quá vài giây liền đem tình thế trước mặt phân tích nhất thanh nhị sở.

— sau 1 hồi trầm mặc, Bành Diệc Hàn ảm đạm cười, “Như vậy không tốt lắm đâu.”

Lâm Tịch Hải lập tức tỉnh mộng, nhin không được ngoáy ngoáy lỗ tai.

Gì? Hắn không có nghe sai chứ, y cư nhiên dám cự tuyệt hắn!

“Vì cái gì? Có chỗ nào không tốt?”

“Ta cảm thấy được, ta tựa hồ không thích hợp làm bạn cùng phòng của người, suốt ngày nhìn đến con khủng long giống như củ khoai tây, người có thể nuốt trôi cơm sao?”

Bành Diệc Hàn đem nguyên mẫu lời hắn nói ở bãi đỗ xe trả lại cho hắn.

“Chỉ là ở chung thôi, đâu phải bắt người trở thành vợ của ta!”

Lâm Tịch Hải bất giác buột miệng, ý thức được chính mình nói cái gì, hắn vội ngậm miệng thật mạnh, cùng Bành Diệc Hàn mắt to trừng đôi mắt nhỏ.(2 anh này có 1 chiều mà xài wai)

Không khí thật sự là làm cho người ta xấu hổ muốn chết!

Bắt, cầu, cào giứt tóc, Lâm Tịch Hải cúi đầu thật thấp, ấp a ấp úng nói: “Cái kia..... Ta biết lần trước ở bãi đỗ xe là có điểm quá phạm, ta muốn giải thích!”

Người này.....

Vốn nghĩ hắn ngạo mạn vô cùng, căn bản không biết đến hai chữ “Giải thích”viết ra sao, hiện tại xem ra, trông cứ như 1 con mèo Ba Tư đang hối lỗi vì vừa làm sai chuyện gì a.

Bành Diệc Hàn cười cười, ban đầu hơi có chút hờn dỗi, bây giờ bất tri bất giác biến mất tiêu, “Vây, ta có thể đi xem nhà chứ?”

“Đương nhiên có thể, quyết định vậy nhé!”

Lâm Tịch Hải nhãn tình sáng lên, liền bắt lấy cánh tay của y, hưng phấn mà lắc lắc.

Thần tình hắn như cánh hoa lóe ra màu sắc tươi sáng động lòng người, giống như đang nở rộ, ẩn hiện trước mặt y.

Chỉ trong chớp mắt, Bành Diệc Hàn đã nghĩ đến việc muốn hôn hắn.

Nhưng mà, y không làm.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Một tuần sau.

Sau khi Bành Diệc Hàn mang toàn bộ số hành lý ít ỏi của mình đến nhà trọ của Lâm Tịch Hải, đang xoa xoa thắt lưng thì người kia bắt đầu tuyên bố "Ước pháp tam chương". (Ba điều quy ước)

Một, không được can thiệp vào tự do của nhau

Hợp tình hợp lý nên Bành Diệc Hàn cũng không dị nghị.

Hai, không được mang bọn đàn ông xa lạ về nhà qua đêm.

"Vậy còn người?"

Bành Diệc Hàn hỏi Lâm Tịch Hải.

"Ta là chủ nhân nơi này, đương nhiên có thể, người thì không được." (em này thật độc tài a)

Lâm Tịch Hải vẻ mặt thản nhiên: "Bất quá người yên tâm đi, ta cũng không tùy tiện lắm đâu."

"Phải không đó?"

"Đương nhiên."

Lâm Tịch Hải rất không vừa ý thái độ hoài nghi này của y: "Bổn đại gia chính là luôn giữ mình trong sạch, chưa hề bị tai tiếng."

Bành Diệc Hàn nhin không được cười ha ha.

"Người cười cái gì?"

Lâm Tịch Hải lông dựng lên khắp người, thật sự rất giống một con mèo Ba Tư hung dữ. Khiến Bành Diệc Hàn không nhịn được trêu chọc

Ba, bạn cùng phòng chính là bạn cùng phòng, không được sản sinh tình cảm yêu đương

"Ta hiểu rồi."

Bành Diệc Hàn gật gật đầu, nụ cười dần dần nhạt đi....

Ngụ ý của hắn chính là, con cóc không được ăn thịt thiên nga.

Kỳ thật y hiểu rất rõ sự việc, nên chỉ muốn làm một con cóc an phận mà thôi, như vậy sẽ thoải mái hơn. (ta chém gió 1 chút, đoạn này dài dòng lắm ==)

Đới AnNy (hìx, mình đổi từ Mang Anny sang Đới nhé, dùng bản QT mới, thấy khác nhau nhieu wa'==) vừa nghe đến tin tức này, lập tức gọi điện thoại cho Lâm Tịch Hải, hưng phấn mà hét đến chói tai, "Tiểu Hải Tiểu Hải, người thật sự cùng với Tiểu Bành ở chung? Da, thật tốt quá đi!"

"Chờ một chút, cái gì ở chung, ta cùng y chỉ là bạn cùng phòng thôi, bạn cùng phòng đó!"

Lâm Tịch Hải đang lái xe, thiếu chút nữa quên phanh lại mà vượt luôn đèn đỏ.

"Biết biết, Tiểu Bành là người thành thật, cũng không nên khi dễ y, phải đối xử tốt, "Yêu thương" y nha."

Đới AnNy phát ra một trận cười gian làm cho người ta sờn gai ốc.

Lâm Tịch Hải trở mình xem thường, nghe nữ nhân này nói chuyện, chỉ e thiên hạ đại loạn mất.

"Thôi được rồi, không nói những điều vô nghĩa nữa, ta đang lái xe, liên lạc sau nha."

Gác ống nghe điện thoại xuống, giảm tốc độ, hải cảnh nhà trọ đã ở ngay trước mắt.

Sau khi lái xe nhập vào ga ra, theo thang máy đi lên tầng trên, ấn chuông cửa, một giây sau, từ trong nhà vang lên thanh âm trầm ổn của nam nhân:”Đến đây.....”

Nghe được thanh âm mong muốn, khoe môi Lâm Tịch Hải hơi hơi cong lên, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Vốn nghĩ đến, hai con người có tính cách khác nhau hoàn toàn— lại phải cùng ở chung đúng là “Ma hợp kì”(ko hiểu cái này)

Nhưng Lâm Tịch Hải không nghĩ tới, bọn họ bắt quá chỉ mới “Ở chung” hai tuần mà thôi, cảm giác lại giống như là bằng hữu lâu năm, căn bản không có trải qua “Ma hợp”, liền trực tiếp nhảy luôn đến giai đoạn ăn ý “Hôn hậu kỳ”.

“Đi làm về rồi sao?”

Cửa mở, lộ ra khuôn mặt ôn hòa tươi cười của người kia.

“Àn.”

Lâm Tịch Hải gật gật đầu, đi vào cởi giày.Đột nhiên, hắn chú ý đến vài điểm bất đồng, “Người vừa thay đổi cái gì sao?”

“Àn, ta mua một cái tủ đựng giày ẩn trong tường, như vậy khi đi, liền đem giày che lại, không chiếm nhiều diện tích, khá tiện lợi.”

Bành Diệc Hàn cười giải thích.

“Ác.”

Lâm Tịch Hải gật gật đầu.

Hắn đối với căn nhà rộng rãi này lại dốt đặc cán mai.Không giỏi bài trí vật dụng.

Từ khi Bành Diệc Hàn đến đây, chẳng những cả căn nhà so với trước kia sáng sủa sạch sẽ hơn rất nhiều, ngay cả đồ vật này nọ đều được tổ chức rất có trật tự, nghiêm nhiên có phong thái Gia đình hẳn ra.

Ban đầu là một phòng bếp vô cùng tán loạn, hiện tại không nhiễm một hạt bụi. Đồ ăn phân loại, chén bát, thau chậu ở đâu thì vào chỗ nấy, trà xanh, cà phê, ấm trà, ly nước đều ngăn nắp, chẳng bù trước đây khi hắn muốn uống cà phê, nhưng lục tung cả phòng, cũng không tìm thấy.

Bành Diệc Hàn thậm chí còn dành thời gian cả ngày để thay hắn lau sạch phòng ngủ, đem đóng quần áo loạn thất bát tao nhất nhất sửa sang lại cho hoàn hảo.

Mấy cái áo sơ mi cùng quần tây vốn nhăn nhúm của hắn hiện tại đều được giặt ủi sạch sẽ, được treo trong tủ. Tất cả nội y, được cất trên ngăn thứ hai, ngăn thứ ba dùng để đặt áo ngủ, ngăn thứ tư treo đồ thể thao, ngăn thứ năm đặt tất, vớ các loại, ngăn tủ đầu tiên dùng để đặt phục sức, linh kiện, phân loại rõ ràng, cần thận tỉ mỉ, chỉ cần kéo ra là có thể tìm được vật mình cần..

Lúc ấy, Lâm Tịch Hải lười biếng dựa người vào tường, xem nam nhân đang lau dọn trong phòng của hắn, một bên sửa sang lại, một bên lải nhải khuyên hắn nên đem đồ vật này nọ cất cho hảo, hắn còn cảm thấy người này thật sự giống y như gà mái mẹ khó chịu, phiền phức muốn chết, quả thực là tên”Cuồng quét dọn”!

Nhưng hiện tại, chỉ cần duỗi tay ra, có thể lấy được thứ mình muốn, loại cảm giác này cũng khá tốt. Ít nhất, hắn không cần mỗi ngày lãng phí thời gian, tìm tòi đồ vật trong đống rác to tướng kia.

Bành Diệc Hàn chỉ mới dọn đến đây hai tuần, Lâm Tịch Hải liền cảm thấy được, cuộc sống của hắn lập tức trở nên”Phương tiện”hơn, “Phương tiện”đến nỗi làm cho hắn sắp rơi lệ.

“Người đang nấu canh sao?”

Mới bước vào phòng khách, Lâm Tịch Hải đã nghe được hương thơm tràn ra từ phòng bếp.

“Àn, nhưng còn hơi nóng, ăn món khai vị trước đi.”

Bành Diệc Hàn tiếp nhận áo khoác cùng túi công văn từ tay hắn, đem cất ở một góc.

“Người có muốn tắm rửa trước hay không? Tắm rửa sạch sẽ ăn cơm thoải mái hơn.”

“Tốt.”

Lâm Tịch Hải tháo bỏ cà- vạt, đi vào phòng tắm.

Mở cửa phòng tắm, bên trong tỏa ra một làn sương mỏng màu trắng, còn bay ra mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng, xem ra tên khùng bố “Cuồng quét dọn” kia đã tấn công đến tận nơi đây rồi, thật không hiểu hẳn lấy đâu ra lắm thời gian như vậy.

Chờ nước ấm ngập đầy bồn, Lâm Tịch Hải lấy muối ăn tắm vào trong nước, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, nháy mắt dòng nước ấm áp gợn gợn vây quanh, cảm giác thoải mái này làm cho hẳn phun ra một hơi thở dài

Thích a.....

Hắn hoàn toàn có thể lý giải vì sao ở thời cổ đại nam nhân lại muốn có tam thê tứ thiếp. Ai lại không muốn được các bà xã hiền lành vây quanh, giờ cơm đến chỉ việc há mồm, cái gì cũng không cần làm, được hầu hạ thư thư phục phục, cũng giống hẳn hiện tại.

Hắc hắc hắc.....

Trên mặt Lâm Tịch Hải nhin không được nên để lộ ra “Nụ cười – *** dâng”.

Lúc trước hẳn quyết định thế này tuyệt đối chính xác, bạn cùng phòng của hẳn vừa là đầu bếp, là nữ giúp việc và cũng là bà quản gia luôn, đi nơi nào tìm được người như Bành Diệc Hàn? Hẳn thật là may mắn a!

Tắm hơn nửa giờ, Lâm Tịch Hải ngủ quên, thẳng đến khi bên ngoài phòng tắm truyền đến tiếng đập cửa om sòm, hẳn mới thanh tỉnh lại, lau khô thân mình, lười biếng đi ra.

“Như thế nào tắm lâu như vậy? Ta còn nghĩ người ngủ luôn ở trống rồi.”

Bành Diệc Hàn đứng chờ ở cửa, thấy hẳn đi ra, khẩn trương hỏi han.

Lâm Tịch Hải rất thích tắm, hay ngâm mình đến mấy giờ liền, thậm chí có một lần ngủ quên bị sặc nước, từ đó về sau, Bành Diệc Hàn rất chú ý thời gian hẳn tắm (iu anh Hàn quá hà.Kính đâu ra người tốt như vậy nữa :-<) “thiếu=”” chút=”” nữa=”” là=”” ngủ=”” rồi.”=”” lâm=”” tịch=”” hải=”” vận=”” vẹo=”” cái=”” cổ=”” đã=”” bị=”” tê=”” cứng,=”” đột=”” nhiên,=”” ngủ=”” ngủ=”” một=”” chút,=”” từng=”” trận=”” hương=”” thơm=”” từ=”” phòng=”” bếp=”” nhất=”” thời=”” bay=”” vào=”” trong=”” mũi,=”” hẳn=”” hai=”” mắt=”” nhú=”” lại,=”” nư=”” cười=”” –=”” ***=”” dâng=”” lại=”” trôi=”” lên.....=”” “thơm=”” quá=”” a.”=”” nhìn=”” bàn=”” ăn=”” đầy=”” màu=”” sắc=”” mê=”” người=”” đang=”” tỏa=”” sáng,=”” lâm=”” tịch=”” hải=”” chảy=”” nước=”” miếng=”” rỗng=”” rỗng.”=”” “đều=”” là=”” những=”” món=”” người=”” thích=”” ăn.”=”” bành=”” diệc=”” hàn=”” thay=”” hẳn=”” xối=”” cơm,=”” đưa=”” đến=”” trước=”” mặt.”=”” “ta=”” đây=”” sẽ=”” không=”” khách=”” khí!”lâm=”” tịch=”” hải=”” bắt=”” đầu=”” lang=”” thôn=”” hổ=”” yết,=”” gió=”” cuốn=”” mây=”” tan=”” (=”” ăn=”” như=”” vũ=”” bão=””=”).” bành=”” diệc=”” hàn=”” ngồi=”” đối=”” diện=”” hẳn,=”” chậm=”” rãi=”” ăn,=”” y=”” làm=”” việc=”” luôn=”” không=”” nhanh=”” không=”” chậm,=”” vẫn=”” duy=”” trì=”” tiết=”” tấu,=”” thấy=”” hẳn=”” ăn=”” không=”” kịp=”” thở,=”” không=”” khỏi=”” buồn=”” cười.”=”” thật=”” sự=”” rất=”” giống=”” với=”” cảm=”” giác=”” đang=”” nuôi=”” dưỡng=”” thú=”” cưng,=”” hơn=”” nữa=”” là=”” loại=”” phi=”” thường=”” quý=”” hiếm=”” giống=”” y=”” như=”” con=”” mèo=”” ba=”” tư=”” :=”” lười=”” biếng,=”” tùy=”” hứng,=”” kén=”” ăn,=”” muốn=”” làm=”” gì=”” thì=”” làm,=”” ta=”” cần=”” ta=”” cứ=”” lấy=”” không=”” phun=”” ra=”” được=”” nữa=”” chữ=”” cảm=”” ơn.....=”” đồng=”” thời,=”” cũng=”” phi=”” thường=”” đáng=”” yêu,=”” đáng=”” yêu=”” đến=”” mức=”” làm=”” cho=”” y=”” cam=”” tâm=”” tình=”” nguyện=”” vì=”” hẳn=”” làm=”” trâu=”” làm=”” ngựa.”=”” “hôm=”” nay=”” ở=”” công=”” ty,=”” ta=”” đã=”” bị=”” chọc=”” tức.”=”” lâm=”” tịch=”” hải=”” một=”” bên=”” nuốt=”” thức=”” ăn,=”” một=”” bên=”” cắn=”” giận=”” nói.”=”” “làm=”” sao=”” vậy?”=”” “còn=”” không=”” phải=”” vì=”” đám=”” nhân=”” viên=”” mới=”” vào=”” sao,=”” một=”” đám=”” ngu=”” muốn=”” chết,=”” dạy=”” như=”” thế=”” nào=”” cũng=”” không=”” lãnh=”” hội=”” được,=”” hại=”” ta=”” lãng=”” phí=”” cả=”” ngày,=”” nói=”” đến=”” miệng=”” khô=”” lưỡi=”” khô,=”” nhưng=”” cần=”” bản=”” vẫn=”” là=”” đàn=”” gảy=”” tai=”” trâu.”=”” nếu=”” còn=”” đến=”” nữa,=”” ta=”” sẽ=”” đá=”” tất=”” cả=”” bọn=”” chúng=”” về=”” hr,=”” cho=”” huấn=”” luyện=”” lại.”=”” “người=”” cũng=”” thực=”” vất=”” vả=”” a.”=”” bành=”” diệc=”” hàn=”” gật=”” đầu.”=”” “đúng=”” vậy,=”” hiện=”” tại=”” sales=”” làm=”” việc=”” không=”” tốt=””

lắm,=" tổng=" giám=" đốc=" theo=" đôi=" bộ=" phận=" tiêu=" thụ,=" có=" tình=" đưa=" các=" vấn=" đề=" không=" mấy=" chủ=" lực=" ra=" cho=" chúng=" ta=" xử=" lí,=" khiến=" ta=" sút=" đầu=" mẽ=" trán.= " "người=" cũng=" không=" dễ=" dàng=" a.= " bành=" diệp=" hàn=" phụ=" họa=" thở=" dài.= " "chính=" là=" a.....=" xem=" bành=" diệp=" hàn=" như=" cái=" sọt=" rác,=" trút=" giận=" nửa=" ngày,=" hấn=" mới=" cảm=" thấy=" thư=" thái,=" đồng=" thời,=" bụng=" cũng=" no=" căng.= " tâm=" tình=" thật=" khoái=" trá.= " sọt=" rác=" này=" khiến=" hấn=" tương=" đối=" vừa=" lòng,=" y=" không=" truy=" cứu=" nguyên=" nhân,=" cũng=" không=" buồn,=" mặc=" kệ=" hấn=" oán=" giận=" cái=" gì,=" y=" vẫn=" im=" lặng=" nghe,=" cũng=" hợp=" thời=" nói=" vài=" câu"vất=" vã=" ",=" "người=" cũng=" không=" dễ=" dàng"linh=" tinh=" an=" ủi.= " tuy=" rằng=" biết=" rõ=" lời=" y=" nói=" đều=" là=" vô=" nghĩa,=" cũng=" không=" đóng=" góp=" được=" ý=" kiến=" hay=" ho=" gì,=" nhưng=" sau=" khi=" nghe=" qua,=" lâm=" tịch=" hải=" lại=" cảm=" thấy=" tâm=" tình=" thư=" sướng,=" oán=" khí=" trở=" thành=" hư=" không.= " lâm=" tịch=" hải=" cũng=" không=" thêm=" rửa=" chén,=" để=" một=" đồng=" trên=" bàn,=" giống=" như=" một=" đại=" gia=" sau=" khi=" được=" ăn=" no=" liên=" hướng=" ra=" phòng=" khách,=" ngồi=" vào=" chiếc=" ghế=" xô=" pha=" mềm=" mai,=" mở=" tivi=" lên=" bắt=" đầu=" chơi=" game.....=" bành=" diệp=" hàn=" cười=" khở,=" thay=" hấn=" dọn=" dẹp=" tàn=" cuộc.= " sau=" khi=" thu=" dọn=" thỏa=" đáng,=" bành=" diệp=" hàn=" rót=" cục=" có=" thể=" nghỉ=" ngơi=" một=" lát.= " lấy=" tập=" tài=" liệu=" trong=" người=" ra,=" đây=" là=" bài=" giảng=" tâm=" lý=" học=" do=" chính=" y=" sáng=" tác,=" ngồi=" bên=" cạnh=" lâm=" tịch=" hải,=" mở=" đèn=" bàn,=" lẳng=" lẳng=" nghiên=" cứu.= " âm=" thanh=" trong=" tivi=" vang=" lên=" ồn=" ào=" cũng=" không=" khiến=" y=" mất=" tập=" trung,=" bởi=" vì=" từ=" nhỏ=" khi=" còn=" sống=" trong=" đại=" gia=" đình=" huyện=" náo,=" đã=" tập=" được=" thói=" quen=" tự=" động=" che=" chắn=" tập=" âm.= " lâm=" tịch=" hải=" giống=" một=" con=" mèo=" nhỏ,=" theo=" bản=" năng=" hướng=" đến=" nguồn=" nhiệt=" ẩm=" áp=" kế=" bên=" mà=" dựa=" vào,=" cứ=" thế=" dựa=" sát=" vào,=" liên=" đưng=" vào=" bả=" vai=" bành=" diệp=" hàn.= " hai=" má=" truyền=" đến=" cảm=" giác=" ẩm=" ướt,=" bành=" diệp=" hàn=" quay=" sang,=" ngủi=" được=" hương=" thơm=" trên=" người=" hấn.= " "tóc=" còn=" ướt=" quá,=" người=" không=" sấy=" sao?"=" bành=" diệp=" hàn=" nhin=" không=" được=" sờ=" sờ=" lên=" đầu=" của=" hấn.= " "lười=" lắm.= " lâm=" tịch=" hải=" vẫn=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" hình=" ảnh=" trò=" chơi=" trên=" tivi,=" hai=" tay=" không=" ngừng=" ấn=" nút.= " "không=" sấy=" sẽ=" bị=" cảm=" mạo,=" còn=" bị=" đau=" đầu=" nữa.= " bành=" diệp=" hàn=" thở=" dài,=" đi=" vào=" phòng=" tắm=" lấy=" máy=" sấy,=" "lại=" đây,=" ta=" sấy=" tóc=" cho.= " mình=" thật=" đúng=" là=" thân=" lừa=" ưa=" nặng=" mà,=" không=" những=" phải=" nuôi=" dưỡng=" một=" con=" mèo=" vô=" cùng=" tùy=" húng,=" hao=" tổn=" tâm=" tư=" để=" suy=" nghĩ=" xem=" nó=" thích=" ăn=" món=" gì,=" quét=" tước=" chuồng=" mèo,=" bây=" giờ=" còn=" muốn=" sấy=" lông=" cho=" nó=" nữa,=" có=" khi=" nào=" sau=" này=" còn=" phải=" dứt=" cơn=" tận=" miệng=" cho=" nó=" ăn=" hay=" không?=" cảm=" thán=" hiện=" trạng=" của=" chính=" mình,=" bành=" diệp=" hàn=" không=" khỏi=" lộ=" ra=" một=" nụ=" cười=" ôn=" nhu=" khở=" sở.= " lâm=" tịch=" hải=" hơi=" xê=" dịch=" ra=" phía=" trước=" một=" chút,=" tiếp=" tục=" trò=" chơi,=" bành=" diệp=" hàn=" giơ=" một=" chân=" đặt=" trên=" ghế=" xôpha,=" nghiêng=" thân=" thể=" cần=" thận=" lau=" sấy=" cho=" hấn.= " mái=" tóc=" của=" hấn=" thật=" mềm,=" thật=" mịn,=" ngón=" tay=" sờ=" nhẹ=" vào=" đường=" rãnh=" giữa=" đầu,=" thân=" mặt=" tiếp=" xúc,=" trong=" lòng=" y=" nổi=" lên=" một=" loại=" vi=" diệu=" xôn=" xao,=" nhát=" là=" cái=" gáy=" màu=" trắng=" như=" tuyết=" ấn=" hiện=" sau=" làn=" tóc,=" càng=" khiến=" y=" cảm=" thấy=" không=" xong.....=" "ba"một=" tiếng,=" bành=" diệp=" hàn=" tát=" máy=" sấy.= " "sao=" lại=" không=" làm=" nữa?"=" lâm=" tịch=" hải=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" hấn.= " không=" thể=" phủ=" nhận,=" ngón=" tay=" thô=" to=" của=" y=" đang=" rất=" thoải=" mái,=" muốn=" sờ=" nhiều=" hơn=" nữa.nhưng.....=" "buồn=" ngủ=" rồi.= " bành=" diệp=" hàn=" duỗi=" tay,=" bắt=" động=" thanh=" sắc="

tạo=" ra=" khoảng=" cách,=" "ta=" đi=" ngủ=" trước,=" người=" ngủ=" ngon.=" "ngủ=" ngon.=" lâm=" tịch=" hải=" không=" để=" ý=" đến=" y,=" vẫn=" dân=" mắt=" lên=" màn=" hình,=" đấm=" chìm=" vào=" thể=" giới=" trò=" chơi.= lảng=" lảng=" nhìn=" thoáng=" qua=" hấn,=" bành=" diệp=" hàn=" đóng=" cửa=" phòng=" lại,=" ngăn=" cách=" thể=" giới=" cửa=" cả=" hai.....=" ※※※=" b&p=" building,=" cao=" ngất=" trong=" mây.= "quần=" lí,=" gần=" đây=" khí=" sắc=" của=" người=" rất=" tuyệt=" nha,=" cơ=" thể=" cũng=" béo=" tốt,=" được=" bạn=" gái=" chăm=" lo=" phải=" không=" tại=" công=" ty,=" xa=" xa=" nhìn=" thấy=" lâm=" tịch=" hải=" với=" về=" mặt=" đường=" làm=" quan=" rộng=" mở=" (= về=" mặt=" hưng=" phần)= đang=" đi=" tới,=" bí=" thư=" của=" hấn=" nhin=" không=" được=" liền=" hỏi.= "không=" phải=" bạn=" gái,=" chính=" là=" vừa=" thuê=" được=" một=" người=" hầu=" toàn=" năng=" trong=" nhà. (= hừ=" ta=" hận=" ngưi=" tiểu=" hải.= sao=" dám=" nói=" tiểu=" bành=" như=" vậy=" a)= lâm=" tịch=" hải=" cười=" nói.= "khó=" trách=" quần=" lí=" gần=" đây=" ít=" khi=" dùng=" cơm=" bên=" ngoài,=" người=" hầu=" nhà=" người=" tay=" nghề=" khăng=" định=" không=" tôi=" a.= bí=" thư=" ra=" về=" hiểu=" biết=" "dĩ=" nhiên=" rồi.= lâm=" tịch=" hải=" đi=" vào=" văn=" phòng=" của=" mình,=" mở=" máy=" tính,=" ngón=" tay=" đặt=" ở=" mặt=" bàn=" gõ=" gõ,=" nhẹ=" nhàng=" ngâm=" nga.= hấn=" gần=" đây=" tâm=" tình=" quả=" là=" không=" tôi,=" về=" nhà=" có=" cơm=" ngon=" ăn,=" lại=" đầy=" đủ=" dinh=" dưỡng,=" quần=" áo=" không=" cần=" tự=" mình=" giặt,=" mỗi=" ngày=" đều=" được=" đặt=" chỉnh=" tề=" ở=" giường,=" tản=" ra=" hương=" vị=" của=" nắng,=" cái=" gì=" cũng=" không=" cần=" làm,=" cái=" gì=" cũng=" không=" cần=" quan=" tâm.....=" nhưng=" đó=" cũng=" không=" phải=" điều=" trọng=" yếu.quan=" trọng=" nhất=" là=" việc=" hấn=" vừa=" kết=" giao=" được=" một=" người=" dễ=" nhìn.= tên=" là=" phó=" hiểu=" mình_= là=" một=" khách=" hàng=" nhỏ,=" đã=" đặt=" mua=" hàng=" của=" b&p.= mặt=" hàng=" vốn=" không=" mấy=" giá=" trị,=" lẽ=" ra=" không=" cần=" kinh=" động=" đến=" hấn,=" nhưng=" lúc=" ở=" văn=" phòng=" của=" phó=" quản=" lí,=" sau=" khi=" gặp=" được=" vị=" này,=" lâm=" tịch=" hải=" hai=" mắt=" bùng=" sáng,=" liền=" cướp=" lấy=" hợp=" đồng=" của=" phó=" quản,=" trực=" tiếp=" nhận=" nhiệm=" vụ.(mê=" zai=")= vị=" dễ=" nhìn=" kia=" cũng=" có=" cảm=" tình=" với=" hấn,=" lâm=" tịch=" hải=" còn=" lấy=" có=" đàm=" luận=" nghiệp=" vụ,=" cùng=" y=" hẹn=" nhau=" tại=" quán=" bar=" vào=" buổi=" tối,=" đối=" phương=" chẳng=" những=" ngay=" lập=" tức=" đáp=" ứng,=" còn=" vô=" cùng=" nhiệt=" tình,=" nháy=" mắt=" đưa=" tình=" om=" sòm.= dựa=" vào=" trực=" giác=" hơn=" người=" của=" hấn,=" lâm=" tịch=" hải=" dám=" cam=" đoan,=" nếu=" phó=" hiểu=" mình=" không=" phải=" cùng=" loại=" người=" giống=" hấn,=" hấn=" sẽ=" đem=" đầu=" chặt=" bỏ!= ha=" hã,=" cuộc=" sống=" may=" mắn=" bắt=" đầu=" rồi,=" nói=" không=" chừng=" đêm=" nay=" có=" thể=" trút=" đi=" danh=" hiệu=" "xử=" nam"đáng=" ghét=" kia!= lâm=" tịch=" hải=" lấy=" ra=" điện=" thoại,=" ấn=" vào=" dây=" số=" nhà=" hấn=" "uy?"=" là=" thanh=" âm=" của=" bành=" diệp=" hàn.= "người=" ở=" nhà=" a.= lâm=" tịch=" hải=" nói.= "vừa=" nấu=" xong=" vài=" món,=" gọi=" điện=" thoại=" về=" nhà=" có=" chuyện=" gì=" không?"=" "hôm=" nay=" ta=" không=" về=" nhà,=" không=" cần=" chuẩn=" bị=" cơm=" cho=" ta.= dùng=" một=" chút,=" lâm=" tịch=" hải=" nhin=" không=" được=" thốt=" ra,=" "hôm=" nay=" ta=" đi=" ăn=" cùng=" với=" một=" người=" đẹp=" trai!=" "phải=" không?"=" chúc=" mừng.=" một=" giây=" sau,=" microphone=" truyền=" đến=" giọng=" nói=" thản=" nhiên=" của=" bành=" diệp=" hàn.= "người=" kia=" là=" đối=" tượng=" hợp=" tác=" làm=" ăn,=" ta=" cảm=" thấy=" y=" tám=" chín=" phần=" là=" cùng=" loại=" người=" với=" chúng=" ta.điều=" kiện=" cũng=" không=" tôi,=" chính=" mình=" mở=" công=" ty=" gia=" đình,=" là=" tiểu=" lão=" bản,=" cách=" nói=" năng=" cũng=" khá=" khôi=" hài.= lâm=" tịch=" hải=" cũng=" không=" biết=" vì=" sao=" mình=" lại=" nói=" nhiều=" điều=" vô=" nghĩa=" như=" vậy,=" đại=" khái=" coi=" như=" hấn=" muốn=" cùng=" y=" chia=" sẻ=" hảo=" tâm=" tình=" đi.= "vậy=" là=" tốt=" rồi=" hảo=" năm=" chắc=" cơ=" hội,=" không=" nên=" bỏ=" qua.= "ta=" sẽ=" cố,=" gặp=" lại=" sau=" nha.= "tái=" kiến.= "buông="

microphone,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "mỉm=" "cười,=" "chờ=" "mong=" "trời=" "tối,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "hẹn=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "ở=" "quán=" "bar=" "“seven”,=" "nơi=" "đây=" "thoạt=" "nhìn=" "giống=" "mọt=" "ngôi=" "nhà=" "bình=" "thường,=" "nhưng=" "thực=" "chất=" "bên=" "trong=" "chính=" "là=" "quán=" "bar=" "bí=" "mật=" "dành=" "cho=" "người=" "đồng=" "tính=" "luyện=" "ái.vào=" "đêm=" "khuya,=" "đám=" "nam=" "nhân=" "lui=" "tối=" "ngày=" "mọt=" "nhiều=" "hơn,=" " .=" "khác=" "hắn=" "với=" "các=" "quán=" "bar=" "khác,=" "nhà=" "này=" "thập=" "phần=" "u=" "tĩnh,=" "trang=" "hoàng=" "xa=" "hoa,=" "kinh=" "phí=" "hắn=" "không=" "thấp.khách=" "nhân=" "phần=" "lớn=" "là=" "thành=" "phần=" "tri=" "thức,=" "cho=" "nên=" "không=" "lộn=" "xộn=" "và=" "hỗn=" "tạp,=" "đây=" "là=" "một=" "trong=" "những=" "quán=" "bar=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "thường=" "lui=" "tối=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "đúng=" "hẹn,=" "ngồi=" "vào=" "vị=" "trí,=" "hai=" "người=" "nhìn=" "nhau=" "cười=" "cười,=" "thiên=" "ngôn=" "vạn=" "ngữ,=" "đều=" "không=" "thể=" "nói=" "hết,=" "“người=" "muốn=" "uống=" "cái=" "gì?”=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "gọi=" "bồi=" "bàn=" "mang=" "rượu=" "đến,=" "cười=" "nói:=" “đêm=" "nay=" "ta=" "mời=" "người.”=" “không=" "được,=" "để=" "ta=" "mời.”=" phó=" "hiếu=" "minh=" "phán=" "đoán=" "sáng=" "suốt=" "nên=" "đương=" "nhiên=" "cự=" "tuyệt,=" "không=" "để=" "cho=" "hắn=" "có=" "cơ=" "hội=" "mở=" "miệng,=" "liền=" "nói=" "với=" "bồi=" "bàn:=" “cho=" "ta=" "hai=" "phần=" "blue=" "riband,=" "cảm=" "ơn.”=" "đây=" "là=" "một=" "trong=" "các=" "loại=" "cốc=" "tai=" "được=" "ưa=" "thích=" "của=" "quán.= "không=" "cần=" "trưng=" "cầu=" "ý=" "kiến=" "của=" "lâm=" "tịch=" "hải,=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "tự=" "ý=" "quyết=" "định,=" "lâm=" "cho=" "hắn=" "có=" "cảm=" "giác=" "không=" "thoải=" "mái,=" "nhưng=" "nếu=" "nghĩ=" "theo=" "phương=" "diện=" "khác,=" "đó=" "coi=" "như=" "là=" "sự=" "chăm=" "sóc=" "đi.= "trước=" "kia=" "bởi=" "vì=" "hắn=" "rất=" "khó=" "chịu,=" "hay=" "chấp=" "nhất=" "việc=" "nhỏ,=" "nên=" "bị=" "lỡ=" "mất=" "nhiều=" "cơ=" "hội.= "hiện=" "tại=" "vất=" "vả=" "lắm=" "mới=" "tìm=" "được=" "một=" "người=" "có=" "ngũ=" "quan=" "đoan=" "chính,=" "thân=" "gia=" "tương=" "đối=" "để=" "nhìn=" "ngôi=" "ở=" "trước=" "mặt=" "hắn.lâm=" "tịch=" "hải=" "quyết=" "định,=" "không=" "thể=" "cứ=" "tính=" "toán=" "chi=" "li=" "như=" "trước=" "được=" “lâm=" "tiên=" "sinh=" "là=" "mỹ=" "nhân,=" "ta=" "sao=" "có=" "thể=" "để=" "người=" "tồn=" "kém=" "được?=" "đương=" "nhiên=" "ta=" "phải=" "mời=" "chứ.”=" phó=" "hiếu=" "minh=" "ngả=" "ngón=" "cười=" "nói,=" "lộ=" "ra=" "tia=" "thâm=" "ý,=" "vươn=" "tay,=" "cầm=" "lấy=" "bàn=" "tay=" "phải=" "của=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "đang=" "đặt=" "trên=" "bàn.(cha=" "mất=" "nết,=" "chết=" "đê=" ")=" "một=" "loại=" "cảm=" "giác=" "khó=" "chịu=" "xông=" "lên=" "thất=" "lưng,=" "giống=" "như=" "có=" "con=" "sâu=" "lông=" "đang=" "bò=" "bò,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "liều=" "mạng=" "nhìn=" "xuống=" "ý=" "nghĩ=" "muốn=" "gạt=" "phăng=" "tay=" "y=" "ra=" "“không=" "cần=" "khách=" "khí=" "như=" "vậy,=" "gọi=" "ta=" "tịch=" "hải=" "là=" "được=" "rồi.”=" lâm=" "tịch=" "hải=" "miễn=" "cường=" "cười=" "nói.= "“tịch=" "hải?=" "thật=" "sự=" "là=" "tên=" "hay,=" "đẹp=" "quá,=" "rất=" "có=" "ý=" "thơ=" "nga.....”=" phó=" "hiếu=" "minh=" "hắc=" "hắc=" "cười,=" "phát=" "ra=" "lời=" "tán=" "thưởng=" "giả=" "dối=" "như=" "trong=" "lời=" "thoại=" "kịch=" "bản=" "của=" "quỳnh=" "dao,=" "nắm=" "chặt=" "tay=" "hắn=" "vuốt=" "ve,=" "còn=" "vươn=" "ngón=" "trỏ,=" "nhẹ=" "nhàng=" "vẽ=" "loạn=" "quanh=" "lòng=" "bàn=" "tay=" " .=" "một=" "cổ=" "ghê=" "tởm=" "dâng=" "lên=" "trong=" "dạ=" "dày=" "của=" "lâm=" "tịch=" "hải.= "phó=" "hiếu=" "minh=" "cảm=" "giác=" "được=" "hình=" "như=" "hắn=" "không=" "thích=" "việc=" "này.= "“ta=" "không=" "sao,=" "đi=" "toilet=" "một=" "chút.”=" lâm=" "tịch=" "hải=" "đứng=" "lên,=" "vội=" "vàng=" "chạy=" "đi.= "※※※=" "một=" "phen=" "đóng=" "chặt=" "cửa=" "toilet,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "mở=" "vòi=" "nước,=" "hắt=" "lên=" "mặt,=" "lâm=" "cho=" "bản=" "thân=" "trần=" "tinh.= "nhân.....=" "nhất=" "định=" "phải=" "nhân.....=" "đây=" "là=" "cơ=" "hội=" "hiếm=" "có,=" "vất=" "vả=" "lắm=" "mới=" "xuất=" "hiện=" "người=" "miễn=" "cường=" "có=" "thể=" "xúng=" "đôi=" "với=" "mình,=" "cho=" "nên=" "nhất=" "định=" "phải=" "nhân!= "có=" "lẽ=" "nam=" "nhân=" "đều=" "là=" "bọn=" "háo=" "sắc,=" "hoặc=" "vừa=" "rồi=" "y=" "làm=" "như=" "vậy,=" "chính=" "là=" "xuất=" "phát=" "từ=" "sự=" "nhiệt=" "tình=" "đối=" "với=" "mình,=" "có=" "lẽ=" "cảm=" "giác=" "ghê=" "tởm=" "và=" "buồn=" "nôn=" "ban=" "này=" "đều=" "là=" "do=" "hắn=" "quá=" "nhạy=" "cảm.= "tuy=" "rằng=" "hắn=" "là=" "xử=" "nam=" "không=" "sai,=" "nhưng=" "hắn=" "cũng=" "không=" "phải=" "là=" "một=" "tên=" "nhóc=" "ngây=" "thơ=" "cái=" "gì=" "cũng=" "không=" "biết.tinh=" "yêu=" "tinh=" "khiết=" "tốt=" "đẹp,=" "có=" "thể=" "không=" "thực=" "sự=" "tồn=" "tại,=" "nếu=" "cứ=" "mãi=" "theo=" "đuổi=" "ảo="

tương,=" "cả=" "đời=" "này=" "có=" "lẽ=" "cũng=" "không=" "có=" "được=" "thứ=" "mình=" "
 muốn,=" "cho=" "nên=" "trước=" "mắt,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "phải=" "chuẩn=" "bị=" "tâm=" "
 lý=" "thật=" "tốt,=" "nếu=" "không=" "khí=" "hảo,=" "nếu=" "hắn=" "cảm=" "thấy=" "tâm=" "
 động,=" "cùng=" "đối=" "phương=" "mập=" "hợp=" "là=" "chuyện=" "không=" "phải=" "không=" "
 có=" "khả=" "năng,(ghê=" "chưa=" "tuy=" "trong=" "đầu=" "có=" "suy=" "nghĩ=" "thực=" "tế=" "
 như=" "vậy,=" "nhưng=" "là,=" "hắn=" "vẫn=" "muốn=" "thử=" "lại=" "một=" "lần=" "nữa,=" "
 chậm=" "rãi=" "lau=" "khô=" "nước=" "trên=" "mặt,=" "sữa=" "sang=" "lại=" "dung=" "nhan,=" "
 lâm=" "tịch=" "hải=" "nhìn=" "vào=" "trong=" "gương=" "xem=" "xét=" "lại=" "nụ=" "cười=" "
 tái=" "nhọt=" "của=" "mình,=" "hít=" "sâu=" "một=" "hơi,=" "rồi=" "đi=" "ra=" "ngoài,=" "phó=" "
 hiểu=" "minh=" "xoay=" "lưng=" "về=" "phía=" "hắn,=" "tựa=" "hồ=" "đang=" "gãy=" "cái=" "
 gì=" "đó=" "vào=" "ly=" "nước,=" "“ngươi=" "đang=" "làm=" "gì=" "vậy?“=" "lâm=" "tịch=" "
 hải=" "tò=" "mò=" "hỏi,=" "“không=" "có=" "gì,=" "bồi=" "bàn=" "mới=" "vừa=" "đưa=" "rượu=" "
 lên,=" "này=" "của=" "ngươi,=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "ân=" "cần=" "đưa=" "cho=" "hắn=" "
 một=" "ly=" "blue=" "riband=" "“cắm=" "ơn,=" "ánh=" "mắt=" "y=" "nhìn=" "chăm=" "chú=" "
 khi=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "chậm=" "rãi=" "uống=" "một=" "ngụm,(ngốc=" "quá=" "a,=" "vậy=" "
 mà=" "cứ=" "tự=" "khen=" "là=" "thông=" "minh=" "““ngươi=" "thật=" "sự=" "không=" "có=" "
 việc=" "gì=" "chứ?“=" "“không=" "có=" "việc=" "gì,=" "vừa=" "rồi=" "có=" "thể=" "là=" "do=" "
 không=" "khí=" "nơi=" "này=" "lạnh=" "quá,=" "nên=" "có=" "điểm=" "không=" "thoải=" "mái=" "
 mà=" "thôi,=" "“như=" "vậy=" "a....=" "xem=" "lời=" "nói=" "của=" "hắn=" "như=" "câu=" "
 mời=" "chào,=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "nhếch=" "môi,=" "lại=" "nắm=" "tay=" "hắn,=" "lộ=" "
 ra=" "ý=" "tứ=" "“:=“ "ta=" "đã=" "đặt=" "một=" "gian=" "phòng=" "ở=" "khách=" "sạn=" "
 gần=" "đây,=" "muốn=" "ta=" "đưa=" "ngươi=" "đi=" "nghỉ=" "ngoi=" "không=" "bị=" "ánh=" "
 mắt=" "cùng=" "ngón=" "tay=" "quỷ=" "dị=" "của=" "y=" "soi=" "mới=" "khiến=" "lâm=" "tịch=" "
 hải=" "cả=" "người=" "sợ=" "hải,=" "rốt=" "cuộc=" "chịu=" "được=" "không=" "được,=" "cực=" "
 lực=" "gạt=" "tay=" "y=" "ra,=" "đứng=" "thẳng=" "lên,=" "giống=" "như=" "bị=" "giáng=" "
 đòn=" "cảnh=" "cáo,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "từ=" "giác=" "mộng=" "lãng=" "mạn=" "màu=" "
 hồng=" "chợt=" "tỉnh=" "lại,=" "mới=" "lần=" "đầu=" "tiên=" "gặp=" "nhau,=" "y=" "đã=" "đặt=" "
 phòng=" "ở=" "khách=" "sạn,=" "rốt=" "cuộc=" "nghĩ=" "hắn=" "là=" "loại=" "người=" "gì?= "
 nam=" "nhân=" "này=" "tuy=" "bộ=" "dạng=" "tái=" "suất,=" "điều=" "kiện=" "không=" "tồi,=" "
 nhưng=" "kiểu=" "cách=" "ngã=" "ngón,=" "ánh=" "mắt=" "lại=" "trần=" "ngập=" "tà=" "khí=" "
 của=" "y,=" "đã=" "vượt=" "xa=" "sự=" "chịu=" "đựng=" "của=" "hắn,=" "“thực=" "xin=" "lỗi,=" "
 ta=" "có=" "chuyện=" "gặp=" "nên=" "phải=" "đi=" "trước,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "cổ=" "nén=" "
 hạ=" "tức=" "giận,=" "lạnh=" "lùng=" "nói=" "lời=" "từ=" "biệt,=" "“chờ=" "một=" "chút,=" "
 phó=" "hiếu=" "minh=" "vội=" "vàng=" "giữ=" "chặt=" "hắn,=" "bộ=" "dáng=" "rất=" "không=" "
 hài=" "lòng,=" "“vừa=" "rồi=" "không=" "khí=" "giữa=" "chúng=" "ta=" "không=" "phải=" "vẫn=" "
 tốt=" "lắm=" "sao,=" "vì=" "cái=" "gì=" "ngươi=" "đột=" "nhiên=" "phải=" "đi,=" "không=" "
 xem=" "ta=" "là=" "bằng=" "hữu=" "à?“=" "trong=" "đầu=" "đột=" "nhiên=" "xet=" "qua=" "
 một=" "trận=" "choáng=" "váng,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "lấy=" "lại=" "bình=" "tĩnh,=" "“phó=" "
 tiên=" "sinh,=" "ta=" "cảm=" "thấy=" "chúng=" "ta=" "tựa=" "hồ=" "cũng=" "không=" "thích=" "
 hợp=" "lâm=" "bằng=" "hữu,=" "về=" "sau=" "tốt=" "nhất=" "không=" "cần=" "gặp=" "lại,=" "
 dứt=" "lời,=" "liền=" "lấy=" "từ=" "trong=" "túi=" "ra=" "hai=" "ngàn=" "nguyên=" "tiền=" "giá=" "
 trị=" "lớn,=" "không=" "để=" "ý=" "tới=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "đang=" "kêu=" "gọi=" "cái=" "
 gì,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "vội=" "vàng=" "hướng=" "ra=" "ngoài=" "đi=" "thẳng,=" "một=" "
 bước=" "vọt=" "tới=" "ngoài=" "cửa,=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "liền=" "liền=" "tục=" "hút=" "vài=" "
 ngụm=" "khí,=" "khí=" "lạnh=" "truyền=" "vào=" "tận=" "trong=" "phổi,=" "hắn=" "tưởng=" "
 rằng=" "sẽ=" "khá=" "hơn=" "một=" "chút,=" "không=" "ngờ,=" "chẳng=" "những=" "không=" "
 giảm=" "bớt=" "cảm=" "giác=" "choáng=" "váng,=" "toàn=" "thân=" "còn=" "nảy=" "lên=" "từng=" "
 trận=" "khô=" "nóng,=" "rốt=" "cuộc=" "sao=" "lại=" "thế=" "này?= "hắn=" "cái=" "gì=" "cũng=" "
 chưa=" "uống=" "a,=" "ngoại=" "trừ=" "ly=" "rượu=" "blue=" "riband=" "kia=" "“.=“ "tuy=" "
 rằng=" "là=" "rượu,=" "nhưng=" "nó=" "không=" "phải=" "là=" "loại=" "cường=" "cường,=" "hắn=" "
 trước=" "kia=" "cũng=" "uống=" "qua=" "vài=" "lần,=" "chưa=" "từng=" "xuất=" "hiện=" "loại=" "
 tình=" "huông=" "này,=" "không=" "phải=" "là=" "do=" "ban=" "này....=" "lâm=" "tịch=" "hải=" "
 nheo=" "mắt,=" "nhất=" "thời=" "hiện=" "lên=" "khoảnh=" "khắc=" "vừa=" "rồi=" "sau=" "khi=" "
 từ=" "toilet=" "đi=" "ra,=" "phó=" "hiếu=" "minh=" "đang=" "làm=" "cái=" "gì=" "đó=" "trên=" "

bàn.....="” đáng="” chết!="” lâm="” tịch="” hải="” lập="” tức="” lấy="” điện="” thoại="” ra,="” gọi="” về="” nhà="” (=“” đi="” với="” zai="” cho="” đã,="” giờ="” kiu="” chồng="” ra="” hốt="” xác="” về),="” sau="” đó="” dự="” định="” quay="” trở="” lại="” khu="” hẻm="” nhỏ="” cạnh="” quán="” bar="” ngồi="” chờ,="” ai="” ngờ="” mới="” đi="” được="” vài="” bước,="” hần="” liền="” nhìn="” không="” được="” dừng="” lại="” thở="” mạnh,="” một="” trận="” mê="” muội="” dăng="” lên="” đại="” nào,="” toàn="” thân="” hư="” nhuyễn,="” cơ="” hồ="” không="” thể="” cước="” bộ="” được="” nữa.....="” “lâm="” tiên="” sinh?“” lâm="” tịch="” hải?“” xa="” xa="” truyền="” đến="” thanh="” âm="” của="” phó="” hiếu="” minh,="” tên="” kia="” hiển="” nhiên="” không="” cần="” gấp="” gấp,="” cứ="” như="” vậy="” vờn="” con="” mỗi="” trong="” tay,="” hiện="” tại="” màn="” đêm="” thâm="” trầm,="” bốn="” phía="” đều="” yên="” tĩnh,="” người="” đi="” đường="” không="” nhiều,="” nếu="” phát="” sinh="” chuyện="” gì="” cũng="” không="” ai="” biết,="” càng="” không="” ai="” có="” thể="” giúp="” đỡ="” hần,="” nhanh="” lên="” a,="” mau="” nhận="” điện="” thoại="” đi!="” trốn="” trong="” ngõ="” vắng,="” một="” bên="” phải="” cổ="” chịu="” đựng="” cảm="” giác="” mê="” muội="” cùng="” khô="” nóng="” tấn="” công,="” lâm="” tịch="” hải="” một="” bên="” lòng="” nóng="” như="” lửa="” đốt="” lẳng="” nghe="” tiếng="” chuông="” reo="” trong="” điện="” thoại,="” trong="” lòng="” vẫn="” hy="” vọng,="” cầu="” nguyện="” người="” nam="” nhân="” ở="” nhà="” có="” thể="” nhanh="” chóng="” bắt="” máy,="” hần="” chưa="” bao="” giờ="” thê="” thăm="” như="” hiện="” nay,="” hy="” vọng="” có="” người="” tới="”>

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Cám ơn, không cần thôi lại.”

Vội vàng lấy thẻ tính dụng ném cho tài xế taxi, Bành Diệc Hàn bước nhanh về phía tòa nhà có chữ Quán Rượu thật to.

Vừa rồi nhận được điện thoại cầu cứu của Lâm Tịch Hải, y không nói hai lời, lập tức kêu xe chạy tới, hy vọng còn có thể theo kịp!

Người rốt cuộc đang ở chỗ nào?

Theo chỉ dẫn của Lâm Tịch Hải, Bành Diệc Hàn chạy vào hẻm nhỏ cạnh quán bar, y sờ soạng vào mảng tường tối đen bên trong.

“Lâm Tịch Hải?”

Liên tiếp kêu tên của hần, Bành Diệc Hàn giống như chủ nhân bị lạc mất con mèo yêu quý, một lòng đầy lo lắng!

“Uy.....”

Phía trước cách đó không xa, ngay trên bậc thang cuối hẻm có một vật không rõ hình dạng đang động đậy.

“Lâm Tịch Hải!”

Bành Diệc Hàn vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội vàng lao đến.

“Sao mà chậm vậy, như thế nào bây giờ mới đến.”(còn trách móc nữa, tên này....)

Lâm Tịch Hải hơi hơi mở đôi mắt, nén giận nhìn y một cái, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt đỏ hồng cùng đôi mắt hoảng loạn của hần.

“Người thế nào, có khỏe không? Như thế nào lại ngồi dưới đất, có phải bị thương rồi hay không?”

Bành Diệc Hàn dịu hần đứng lên, vừa chạm vào tay hần, liền kinh người, y hoảng sợ, vội vàng sờ trán hần, thấy nhiệt độ cũng nóng như ở tay vậy.

“Vì cái gì lại ra thế này?”

“Tên khốn Phó Hiệu Minh, cứ nhiên dám cho thuốc vào rượu....”

Lâm Tịch Hải nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta hiện tại cả người không còn khí lực, một bước cũng đi không được.”

Phó Hiệu Minh..... Là đối tượng hẹn hò của hần?

“Vậy tên kia đâu, người không bị gã làm gì chứ?”

Bành Diệc Hàn lộ ra bộ mặt nghiêm trọng, thân thiết xem xét toàn thân cao thấp của hần.

“Không có.”

Lâm Tịch Hải lắc đầu, “Tên kia vừa nãy còn ở đây đi tới đi lui, sau đó ta gọi điện thoại đến sở cảnh sát báo ở đây có vụ quấy rối, chỉ chốc lát sau xe tuần tra đi tới, tên kia có tật giật mình nên chuồn mất tiêu, không còn thấy bóng dáng.”

Nghĩ đến vừa rồi tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, Lâm Tịch Hải không khỏi sợ hãi trong lòng.

“Người thông minh lắm.”(thông minh mà vậy sao)

Bành Diệc Hàn yên lòng, thở dài một hơi.

“Có thể..... Mang ta về nhà không?”

Lâm Tịch Hải giống như say rượu, cả người nhũn ra trước ngực của Bành Diệc Hàn, gắt gao kéo kéo áo của y.

“Sắc mặt thật không tốt, hay là để ta mang người đi bệnh viện.”

Bành Diệc Hàn ôm lấy hần, vò nhẹ hai gò má.....

“Ta không cần!”

Lâm Tịch Hải dùng sức lắc đầu, “Tên kia, không biết cho ta ăn cái thứ gì, nếu như đi bệnh viện, nói không chừng còn rước lấy phiền toái không cần thiết, trước tiên đưa ta về nhà đi đã.”

“Được rồi.”

Thấy hần nói có đạo lý, Bành Diệc Hàn cũng không cố khuyên nữa, đem tay trái của Lâm Tịch Hải đặt trên cổ, nắm lấy thất lưng hần, đi chậm rãi ra bên ngoài.

※※※

Vất vả lắm mới đến được nhà trọ, Bành Diệc Hàn đặt hần nằm trên giường, cởi giày ra.....

Vừa ngã vào giường, Lâm Tịch Hải lập tức đem mặt của mình vùi vào gối, nằm cong người lại, giống như một con mèo nhỏ đang bị kích động, sau đó không hề nhúc nhích.

Bành Diệc Hàn đi đến phòng bếp lấy chén nước, khi trở lại phòng ngủ thì nghe được tiếng rên rỉ đứt quãng, như có như không của hần, giống như đang phải chịu đựng sự đau đớn rất lớn.

“Rất khó chịu sao?”

Bành Diệc Hàn nhượng hai tầng lông mày, ngồi vào đầu giường, sờ sờ trán hần, quả nhiên vẫn là rất nóng, sắc mặt cũng đỏ hồng thập phần quỷ dị.

“Nóng quá..... Ta nóng quá.....”

Lâm Tịch Hải hé ra nửa đôi mắt.....

Vì bị dục vật tác dụng, nguyên bản ánh mắt vốn trong trẻo giờ đây bị một lớp sương mù bao trùm, hơi nước dày đặc, ba quang lưu chuyển. Đôi mắt phượng hẹp dài, nhưng lại lộ ra một tầng sinh động vô cùng tươi đẹp!

Hần vốn sở hữu bộ dạng tuấn mỹ. Nhân trung long phượng, hiện tại còn gợi cảm hơn nhiều, làm cho người ta khó có thể không chế bản thân.

Bành Diệc Hàn cũng vậy, nhưng vừa nhận ra có chút thất lạc hồn phách, vội vàng ho nhẹ một tiếng, cảnh báo chính mình không thể phát sinh tà niệm.

“Đến đây, uống miếng nước, sẽ khỏe hơn.”

Bành Diệc Hàn một tay nâng sau gáy, làm cho hắn tựa trước ngực của mình, đem chén nước thủy tinh để sát vào tay hắn, Lâm Tịch Hải uống xong còn liếm liếm đôi môi khô khốc.....

Hắn thật sự nóng quá, đại não muốn ngất đi, hai lỗ tai chỉ nghe âm thanh ong ong, toàn thân cao thấp tựa hồ có một dòng dung nham đang lưu chảy, không ngừng dày vò hắn.....

Vì ban nãy uống quá nhanh, bọt nước theo khoe môi tràn ra, chảy ướt cả cổ.....

“Chờ một chút.”

Bành Diệc Hàn vội vàng dùng ngón tay của chính mình lau nước bên môi của hắn

Ngón tay y truyền đến cảm xúc, làm cho hắn cảm thấy thật thoải mái, da thịt mềm mại bị làn da thô ráp nhẹ nhàng ma sát, truyền đến huân cảm không nói nên lời.

Theo đầu ngón tay là hơi thở độc đáo của nam nhân kia, làm cho hắn có cảm giác nôn nóng, nhịn không được ý nghĩ muốn cùng y thân cận, ngọn lửa dục vọng lại tăng thêm vài phần.

Mí mắt đảo xuống dưới, dừng ở ngón tay bên môi, Lâm Tịch Hải theo bản năng hé miệng ra, ngậm lấy ngón tay của Bành Diệc Hàn.

“Lâm Tịch Hải.....”

Bành Diệc Hàn không khỏi giật mình, hít mạnh một ngụm khí.

“Àn.....”

Lâm Tịch Hải lại nắm chặt cổ tay, không cho y tránh né.

Hắn xem tay y như một miếng đá lạnh ngon ngọt, một bên liếm mút ra vào, một bên dùng ánh mắt bao hàm *** khiêu khích y.

Trong lúc đôi môi hồng nhạt khép mở, Bành Diệc Hàn có thể nhìn thấy đầu lưỡi màu đỏ nho nhỏ như ẩn như hiện, chậm rãi nhấp máy.

..... Thấy đầu lưỡi nóng bỏng liên tục di động, không ngừng liếm ngón tay của chính mình, giống như đây là mỹ vị trong thiên hạ. Hắn lại còn nhiệt tình bày ra bộ dáng khô gợt, vô cùng kích thích cảm quan, tổ hợp này làm cho người khác bị đốt cháy hoàn toàn.

Nếu không phải loại cảm giác này quá mức chân thật, Bành Diệc Hàn còn nghĩ đây là giấc mộng hoang đường của chính mình!

Nhưng chỉ vừa mới tưởng tượng, y liền tỉnh táo lại.

“Chờ một chút, Lâm Tịch Hải, ngươi bị hạ dược, căn bản không biết chính mình đang làm những gì.”

Bành Diệc Hàn rút ngón tay ra, giữ chặt đầu của hắn.

Tên kia, chỉ sợ không phải cho hắn ăn thuốc bình thường, mà là loại kích thích *** cực mạnh a!

“Ta nóng quá.....”

Lâm Tịch Hải dùng đôi mắt đầy hơi nước nhìn y, hai má ửng hồng, ánh mắt mông lung vô thần, “Thật sự nóng quá..... Giúp giúp ta.....”

“Ngươi sẽ hối hận đó!”

“Giúp giúp ta..... làm ơn...!”

Lâm Tịch Hải thiếu chút nữa là khóc om sòm, đây là lần đầu tiên hắn van xin người khác.

Vốn bị tên kia hạ loại được này, hắn đã tức đến mức muốn nôn, bây giờ còn tùy tiện động dục, thậm chí thêm khát liếm ngón tay của người ta, tựa như một tên đàn ông *** đang không biết hổ thẹn, hắn muốn chết quách cho xong!

“Đừng sợ, ta đương nhiên sẽ giúp ngươi, ta sẽ một mực bên cạnh ngươi.”

Nghe được lời hứa hẹn của người kia, cảm giác trong lòng Lâm Tịch Hải tốt hơn nhiều, nhưng thể nhiệt như hỏa, không thể lãng phí thời gian, khó có thể khống chế, hắn liền đứng dậy, ôm lấy cổ Bành Diệc Hàn, lấy cái trán đang nóng rất không ngừng cọ vào hai gò má mát lạnh của y, nghĩ muốn hạ nhiệt độ.

“Làm sao bây giờ..... Ở trong thân thể dường như có lửa chạy qua.....”

Hắn toàn thân khô nóng vô cùng, cảnh vật trước mắt tựa hồ đều nhiễm một màu đỏ tươi, đầu vầng mắt hoa, không thể kiềm chế.

Cúi đầu, nhìn xuống ngũ quan của nam nhân bên dưới, nguyên bản là khuôn mặt bình thường, nhưng hiện tại xem ra cũng trở nên dụ dằng hơn, có nam nhân vị hơn.

“Hôn ta..... Hôn ta.....”

Hắn nói mê sảng, liều lĩnh chủ động hôn lên đôi môi của người kia.

Môi của Bành Diệc Hàn thực dày, lại lạnh lạnh, tạo cảm giác rất thoải mái. Ban đầu đôi môi y cứ mím chặt nên Lâm Tịch Hải chỉ có thể liếm vòng quanh bên ngoài, sau đó, phút chốc hắn phát hiện được một khe hở nhỏ, liền dùng đôi môi cánh hoa áp sát, len lỏi vào bên trong, khai mở miệng y, hai đầu lưỡi ẩm áp giao triền cùng nhau.

Hơi thở nam tính thâm nhập vào khoang miệng, đây là lần đầu tiên cả hai tiếp xúc thân mật đến thế, Lâm Tịch Hải thoải mái hừ một tiếng, phần eo phía trước đã mềm nhũn hơn một nửa.

Tuy rằng hắn có điều kiện rất tốt, được nhiều nam nhân theo đuổi, nhưng bởi vì tính cách quá mức kén chọn, nên căn bản chưa từng làm qua những việc thế này, kinh nghiệm dĩ nhiên không hề có.

Bây giờ hắn còn bị người ta hạ được, đam mê xác thịt dâng lên như ngọn lửa, tuy mới chỉ là hai đầu lưỡi chạm nhau, cũng đã làm cho hắn luống cuống, hô hấp khó khăn.

“Ân..... ư.....”

Hắn ngốc đến nỗi không biết phải hôn như thế nào cho đúng, việc này đối với Bành Diệc Hàn mà nói, có thể gọi là một sự tra tấn cực lớn.(ôm làm tùm lum = =)

Như thế nào lại loạn xạ như vậy?

Bành Diệc Hàn phi thường kinh ngạc, cứ tưởng rằng kiểu người như hắn, hẳn là đã sớm trải qua trăm trận chiến, kỹ xảo thành thạo, không nghĩ tới cách hôn sai bét không khác gì một thiếu nữ còn ngây thơ trong trắng a.

Y cũng không thể hỏi, vì biết hiện tại hắn đang rất khó chịu, cần phát tiết gấp. Bành Diệc Hàn cũng không muốn chần chờ thêm một khắc nào nữa, liền vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, chế trụ sau ót, từ khách biến thành chủ, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại của hắn, mút vào thật sâu.(Anh Hàn sao lại có kinh nghiệm thế @_@)

Cả hai quần chặt vào nhau, một cỗ nhiệt lưu dưng mãnh trào lên ***g ngực.....

Nước bọt từ trong miệng Lâm Tịch Hải chảy ra, ngọt ngào như mật ong nhất phẩm, khiến Bành Diệc Hàn sắp mất đi hồn phách.

Y khó kìm lòng nổi liền nâng nhẹ cằm hắn lên, dễ dàng mở ra đôi môi, đem đầu lưỡi thâm nhập càng sâu vào trong khoang miệng.

“Ân..... A a.....”

Lâm Tịch Hải phát ra tiếng rên rỉ nhỏ đến mức không thể nghe thấy, rất giống âm thanh nước nở của mèo con, thân hình dựa sát vào lồng ngực của y, run nhẹ nhẹ, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng yêu mến.

Nhìn thấy hấn bị *** tra tấn thô thảm, biểu tình của Bành Diệc Hàn trở nên ôn nhu vô cùng.

Y từng nghĩ việc mình được ở cạnh Lâm Tịch Hải như thế này là không bao giờ có khả năng xảy ra, thể mà giờ phút này đây, cơ thể mềm mại của hấn đang nằm gọn trong lòng ngực y, cùng y hôn nhau nồng nhiệt đến mức quên hết tất cả, trong ngực từ lâu vốn đã có một áp lực mãnh liệt xông xáo, bây giờ vô phương ngăn chặn, tình cảm không thể kìm nén, vỡ òa như dòng thác.

Y biết đây là chuyện không nên làm, y cũng biết là mình phải né tránh hấn, nhìn thấy phía trước là một biển lửa đang cháy hừng hực, vực sâu vạn trượng nhưng vẫn vô thức tiến đến, có thể khiến cho cả hai lưỡng bại câu thương.....Tuy biết vậy, nhưng mà, đã không còn kịp nữa rồi, quá muộn rồi!(zời, tới luôn đề, sao anh ấy cứ suy nghĩ như phim hình sự ấy nhĩ = =)

Ngực bỗng nhiên đau đớn, đôi mắt căn bản luôn bình tĩnh, bây giờ như bó đuốc đỏ rực, lóe lên giữa màn đêm thâm sâu. Bành Diệc Hàn siết chặt cánh tay, gắt gao bao bọc lấy phần eo mềm dẻo, kịch liệt muốn chiếm giữ hấn.

Lâm Tịch Hải ở phía dưới không ngừng bị cắn mút vành miệng tươi mát, sau lại đảo quanh nướu, Bành Diệc Hàn không muốn buông tha một góc nhỏ nào trong khoang miệng, đè sát thân thể lên người hấn, một lần lại thêm một lần, hút liếm lẫn nhau (ư ư.Cứu mạng, ta ko quen tả mấy cảnh này a)

Hai con người hai thân thể, không biết từ khi nào đã chặt chẽ hợp nhất, giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp, không thể chia lìa.....

“Ngô ngô..... Ân.....”

Từ mũi tràn ra âm thanh rên rỉ thoải mái, Lâm Tịch Hải giống như dây leo bám trên cây cổ thụ, gắt gao ôm lấy cổ người kia, không chút nào chống cự, còn chủ động hé miệng, để mặc y cần thứ gì cứ lấy, đồng thời biến hóa đủ loại góc độ, tiện việc cắn nuốt nướu bọt của y.....(haizzz người ta nói đêm xuân ngắn ngủi, sao ta vớ phải cái ***y show dài ngoằng thế này = =”, tâm hồn íu ớt của ta chịu ko nổi)

Mỗi một lần dây dưa, liền cảm thấy trong ngực tản ra vài nguồn nhiệt, nhưng ngọn lửa nóng bỏng nhất lại tập trung ở phía dưới....

Vì thế, để làm cho chính mình được thoải mái hơn nữa, hấn càng gấp gáp hôn sâu , thô bạo liếm đôi môi của nam nhân, thúc đẩy người kia mau giúp hấn phát tiết.

“Nóng quá đi, nóng quá.....”

Hấn nhỏ giọng oán giận, toàn thân vẫn ần ần nóng lên, đại não từng đợt thiên toàn địa chuyển.

Hơi thở của y, vòng tay ôm ấp của y, khiến hấn phun ra từng trận nhiệt khí, làm cho đầu óc hấn choáng váng, không biết bản thân đang làm gì.

Không thể chống đỡ được sự kích tình, ngọn lửa nóng bỏng dồn hết vào hạ thân, vật kia vừa cứng vừa trướng, giống như muốn nổ tung!

Bành Diệc Hàn đã sớm chú ý tới, tuy cách một tầng quần thật dày, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng độ cứng của tiểu đệ đệ kia.Tay y trượt xuống dưới, đặt tại hai tiểu cầu, nhẹ nhàng xoa nắn.

“A..... “

“Nha..... “

Âm thanh đầu tiên là tiếng rên rỉ mê người, âm thanh sau đó là tiếng kêu kinh ngạc pha lẫn sợ hãi..

Lâm Tịch Hải cả kinh, khuôn mặt đỏ bừng liền che miệng lại, không rõ chính mình vì sao lại phát ra âm thanh gợi tình như một *** phụ.

Hấn không biết làm sao đối diện với Bành Diệc Hàn, đôi mắt lại bịt kín một tầng hơi nước, mặt đỏ như sắp xuất huyết đến nơi.

“Việc này bình thường thôi, cùng là nam nhân, không cần sợ, động dục cũng không phải chuyện xấu, hơn nữa, người còn bị hạ được, không phải lỗi của người.”

Bộ dạng hần lúc này thật sự hảo đáng yêu, Bành Diệc Hàn yêu thương hôn lên hai gò má hồng hồng, ôn nhu an ủi hần, dưới tay cũng không quên nhiệm vụ, linh hoạt mở khóa kéo, chạm vào tầng quần lót mỏng manh, liền sờ lên phân thân đã sôi sục từ nãy giờ.

“A.....”

Lâm Tịch Hải gắt gao cắn môi dưới, cả người cơ hồ tê liệt ngã xuống lòng ngực Bành Diệc Hàn, lông mi hơi rũ xuống, kịch liệt run rẩy, cái trán cọ vào cổ của y.

“Đừng sợ, ta sẽ cho ngươi thực thoải mái nha.”

Bành Diệc Hàn cúi đầu, hôn đôi môi mềm mại, giúp hần hoãn lại cảm giác khẩn trương, đồng thời cởi quần bò, dùng bàn tay ấm áp thâm nhập vào quần lót, nhẹ nhàng cảm lấy chỗ nóng bỏng.....

Lâm Tịch Hải thở gấp, đè lại cổ tay của y, nhưng không phải cự tuyệt, mà là cổ vũ, cổ vũ y an ủi trung tâm dục vọng mãnh liệt của mình..

Thăng thần cùng thẹn thùng, ngây thơ cùng *** (zâm loạn), tập trung trên người hần hình thành một lực kỳ dị mà khiếp người..

“Ngươi..... sao lại không biết gì cả, đây là lần đầu tiên sao?”

Bành Diệc Hàn nhện không được ghé vào lỗ tai hần hỏi nhỏ, ngón tay linh hoạt bắt đầu xoa nắn hạ bộ.

Dục vọng nam nhân của hần hình dạng tuyệt đẹp, màu sắc đáng yêu, cùng thân người của hần rất cân xứng. Đáng yêu đến không chịu được, hại y chỉ muốn cắn một ngụm đem hần nuốt vào trong bụng luôn.

“Câm miệng.”

Vừa nghe Bành Diệc Hàn hỏi, Lâm Tịch Hải thẹn quá hóa giận, mặt đỏ tai hồng nhìn y rống lên um sùm.

Bành Diệc Hàn ôn nhu nở nụ cười, “Ngươi thật sự là lần đầu tiên.”

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, đánh chết y cũng không dám tin, nhưng mà, đây thật đúng là lần đầu tiên của hần, lần đầu tiên bị người như thế lớn mật vuốt ve, nói không chừng, cũng là lần đầu tiên hần hôn người khác

Tưởng tượng đến đây, trong bụng y cũng dâng lên một khối nhiệt lưu, khổ hạ nháy mắt ngạnh đến không đỡ được.

“Hỗn đản.....”

Lâm Tịch Hải không cam lòng, mắt bắt đầu đỏ hoe..

Tuổi đã hai mươi sáu, nhưng kinh nghiệm lại ít ỏi đến đáng thương, cũng không phải hần muốn như vậy đâu mà, hần cũng cố gắng, nhưng chỉ toàn gặp mấy tên nam nhân không thuận mắt a!

“Đừng sợ, ta sẽ thực sự ôn nhu đối với ngươi.”

Bành Diệc Hàn lại ôm hần vào lòng, hôn lên đôi mắt xinh đẹp, bàn tay không ngừng nghỉ vuốt ve đỉnh dục vọng của Lâm Tịch Hải, từ đầu đến cuối, kiên nhẫn kích thích hần.

Đôi môi cánh hoa lần thứ hai bị nam nhân dùng đầu lưỡi mãnh liệt thổi quét, Lâm Tịch Hải không có chút phản kháng, ngược lại mở lớn miệng, ngậm lấy đầu lưỡi của y, mặc cho y lấn tuyến chiếm thành.

Hần cảm thấy chính mình tựa như đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy không đáy, bị một cỗ tình cảm xa lạ mà mãnh liệt dây dưa chế trụ, không ngừng kéo hần xuống dưới... thật sa đọa, sa đọa.....

Càng ngày càng sâu, càng ngày càng không có chừng mực, hần chẳng những không muốn ngăn cản, ngược lại còn tích cực hợp tác, tình cảm này đã mang hần đi quá xa.

Đây chính là sự hấp dẫn của *** sao?

Hần chỉ nhắm mắt lại, căn bản việc này sẽ diễn biến ra sao cũng không muốn tìm hiểu nữa.

Áo của Lâm Tịch Hải đã sớm không cánh mà bay, quần bò bị nam nhân ném tới tận chân giường, toàn thân cao thấp không còn sót một sợi chỉ nhỏ, Bành Diệc Hàn dùng ánh mắt chăm chú quan sát, tựa như đang thưởng thức một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị.

Hắn tuy rằng ăn nhiều thức ăn ngon, nhưng bình thường cũng rất chú ý bảo trì dáng người, còn có một căn phòng tập thể thao chuyên dụng. Mặc dù không có tám khối cơ bắp lực lưỡng, nhưng thân thể thon dài, rắn chắc kiên mỹ, bụng bằng phẳng bóng loáng, đầu có một tia sẹo lồi, nhất là đường cong từ sườn đến phần eo, rất hoàn mỹ, giống như một bức tượng thần tiên được điêu khắc kỹ càng.

“Người thật đẹp!”

Bành Diệc Hàn nhin không được phát ra lời tán thưởng.

Bị tầm mắt nóng chảy của y nhìn ngắm, Lâm Tịch Hải ngưỡng ngừng cực kỳ, ánh mắt loạn chuyển, không dám nhìn thẳng vào mặt y.

Đáng giận, kẻ kia dám nhìn mình bằng ánh mắt ấy.

Bành Diệc Hàn vi vi cười, hôn lên cổ hắn.

Nam nhân mạnh mẽ dùng đầu lưỡi mềm dẻo, uốn lượn một đường dài từ cổ xuống phía dưới, mỗi lần đầu lưỡi di chuyển, đều mang theo sự ẩm ướt và một âm thanh ôn nhu không lời.

“A..... Không cần..... Không cần.....”

Khi miệng của y dao động đến trên ngực hắn. dùng răng day day hai khối hồng nho nhỏ, Lâm Tịch Hải bắt đầu há mồm to thở dốc, kịch liệt phản ứng loạn xạ.

Bành Diệc Hàn đè lại cơ thể chấn động của hắn, tiếp tục hôn lên ngực, trêu đùa hai đầu nhũ sưng đỏ, sau đó lại vươn đầu lưỡi đảo quanh chúng.

Không chịu nổi sự kích thích mạnh mẽ, Lâm Tịch Hải nức nở, dùng sức lắc đầu, thân thể kịch liệt vặn vẹo, thống khổ khoái hoạt, nghĩ muốn đẩy ra, rồi lại nhin không được muốn hưởng thụ nhiều hơn nữa.

Hắn thường nghĩ đầu nhũ của nam nhân chắc chỉ để trang trí mà thôi (=)), nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, nhũ tiem của hắn lại vô cùng mẫn cảm, yếu ớt không chịu nổi một chút khiêu khích, chẳng qua bị người ta nhẹ nhàng liếm một chút, hai mắt đã tối sầm, linh hồn muốn bay đi mất.

“Không cần..... Không cần.....a..”

Hắn run rẩy đôi môi, hai tay gắt gao nắm chặt góc chăn, ngón tay trở nên trắng bệch.

“Đừng khẩn trương, đừng sợ, thả lỏng đi nào.”

Nghe được lời an ủi dịu dàng của Bành Diệc Hàn, lòng hắn dần dần trầm tĩnh lại.

Chỉ chốc lát sau, hai đầu nhũ mẫn cảm đã bị sưng đến đỏ sẫm lại, dựng thẳng lên trong không khí, bên trên được phủ lên một lớp nước bọt, bóng loáng như quả nho chín mọng.

Bành Diệc Hàn dừng lại một chút, nhẹ nhàng di chuyển bàn tay xuống cái bụng hoàn mỹ của hắn, vuốt ve vùng thắt lưng mê người, sau đó, đi xuống..... Xuống chút nữa.....

Khi y xâm nhập vào khó hạ, Lâm Tịch Hải lần thứ hai la hoảng lên, “Không cần..... Nơi đó không cần đâu!”

“Yên nào, phải làm thôi, nếu không, sẽ rất khó chịu.”

Bành Diệc Hàn không biết lấy từ đâu ra nguồn khí lực mạnh mẽ, đè chặt Lâm Tịch Hải xuống, làm cho hắn không thể động đậy, đồng thời, nâng lên cặp đùi thon dài đang không ngừng run rẩy, tình tế hôn lên vùng da thịt non mềm bên trong bắp đùi.

“Thả lỏng, không phải sợ..... Ta chỉ muốn giúp người.....”

Chờ hắn thoáng bình tĩnh một chút, Bành Diệc Hàn cầm lấy dục vọng đang ngẩng cao đầu của hắn, xem như vật trân quý, đem nó chạm rai nhét vào trong miệng.

“A.....”

Trước nay chưa từng trải qua cảm giác này, Lâm Tịch Hải cơ hồ muốn chết ngất luôn!

Khoang miệng ám áp của y, tựa như một ngọn lửa kỳ diệu, vây quanh phần nam tính yếu ớt của hắn, làm cho Lâm Tịch Hải gần như vừa rơi vào địa ngục vừa bay đến thiên đường, một bên sôi sục bỏng rát, một bên lạnh giá, một nửa là thống khổ, một nửa là thoải mái.

Bằng và hỏa hòa quyện lẫn nhau đánh vào thật sâu, làm cho hắn đáp ứng không xuể, ý loạn tình mê, căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể hưởng thụ, theo bản năng ngửa cổ lên, tràn ra tiếng rên rỉ mê người

Bành Diệc Hàn nhẹ nhàng di chuyển đầu, bộ lông trong miệng nóng như lửa, ở đầu lưỡi truyền đến xạ hương, trên đỉnh phát ra một trận run rẩy, chất lỏng trong suốt bên trong khe nhỏ đang lấp ló, muốn xuất ra ngoài.

Biết hắn nhẫn nại cũng khá lâu, bây giờ hắn rất khó chịu, như vậy cũng không tốt cho cơ thể, Bành Diệc Hàn lấy tay vỗ nhẹ lên bắp đùi hắn, dùng tay xoa nắn hai tiểu cầu, kích thích sâu sắc, muốn cho hắn có thể giải phóng luôn một lần.

“A.....”ngón tay Lâm Tịch Hải bám thật sâu vào đầu Bành Diệc Hàn, quán lấy từng sợi tóc của y, mộng đưa đẩy theo nhịp khoang miệng của y, — khoái cảm không nói nên lời, giống như có một dòng điện chạy ngang qua, tứ chi muốn tê liệt.

Loại cảm giác này thật sự quá mức mạnh mẽ, làm cho hắn cơ hồ không thể thừa nhận!

Đôi môi hắn kịch liệt run rẩy, cặp đùi run run không ngừng kẹp chặt, sau đó lại lập tức buông ra, toàn thân tựa như đang bị những mảng sóng lớn menh mông mãnh liệt xóc nảy lên xuống, khi thì thư sướng, khi thì thống khổ.

“Buông..... Bành Diệc Hàn..... Buông ra..... Không cần..... Cầu xin người.....”

Đây là lần thứ hai, hắn nói ra lời cầu xin.

Ban đầu trước mặt Bành Diệc Hàn hắn còn sót lại một ít tự tôn, nhưng hiện tại không chỉ là tự tôn, mà toàn thân hắn, đều bị y hoàn toàn đả bại, quân lính tan rã.

“Bành Diệc Hàn..... Cầu xin người..... Cầu người.....”

Tay hắn muốn đẩy đầu người kia ra xa, nhưng bất tri bất giác lại đem ấn vào càng nhanh, làm cho miệng của y thâm nhập sâu hơn nữa.

Trước mắt là một mảnh hơi nước mộng lung.

Lâm Tịch Hải tựa như lâm vào một giấc mộng đẹp mê muội, như đang hút nha phiến, cả người lơ lửng, giống như đang bay ở trên đám mây, trên thực tế mới vài giây mà thôi, nhưng cảm giác lại giống như đã qua ngàn năm.

Đột nhiên, hạ thể co rút kịch liệt, Lâm Tịch Hải nặng nề gầm nhẹ một tiếng, còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo, đã bắn đầy trong miệng Bành Diệc Hàn.

Đại khái không dự đoán được hắn lại xuất nhanh như vậy, Bành Diệc Hàn bị sặc, liền che miệng lại, lấy mảnh khăn ở đầu giường lau chùi dịch thể trên mặt.

Kịch liệt thổ hào hển, ***g ngực Lâm Tịch Hải cao thấp phập phồng, đại não xẹt qua vài đạo bạch quang, sau khi đạt đến cao trào, đầu óc hắn trống rỗng, tâm thần tán loạn, thân mình nhẹ tênh, thần trí không biết đã sớm bay đến phương nào.

Một hồi lâu sau, hắn mới dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn thấy Bành Diệc Hàn nheo mắt mỉm cười với mình, Lâm Tịch Hải mặt đỏ lên, theo bản năng muốn bật dậy.

Thật sự là xấu hổ muốn chết!

“Thoải mái không?”

Bành Diệc Hàn tươi cười đem hắn ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai hắn, “Ta đã đáp ứng ngươi, sẽ làm ngươi thực thoải mái “

Lâm Tịch Hải vẫn không nhúc nhích, chỉ nằm im, đem mặt vùi vào ***g ngực y.

Da thịt mềm mại chạm vào vùng ngực, hơi thở của Lâm Tịch Hải nhẹ nhàng phả phất, tình yêu trong lòng Bành Diệc Hàn càng biến hóa sâu đậm, dục vọng của y cũng bắt đầu phản ứng, giờ phút này rốt cuộc nhịn không được, đang hừng hực bốc cháy.

Lâm Tịch Hải ngẩng đầu, tựa hồ cũng cảm giác được khối dục vọng kia, sắc mặt không khỏi có chút trắng bệch.

“Ta có thể chứ?”

Bành Diệc Hàn dùng tay sờ vào cái mông săn chắc của hắn, sau đó lặng lẽ thâm nhập vào khe ở giữa.....

“Không cần!”

Lâm Tịch Hải lớn tiếng cự tuyệt.

Lần này, hắn thật sự có điểm luống cuống.

Nhưng mà, thân thể mới vừa phát tiết quá một lần, suy yếu vô cùng, căn bản không thể chống lại tên kia, Bành Diệc Hàn vừa tiến về phía trước một phát, đã đem hắn áp đảo ở trên giường.

“Không cần.....”

Lâm Tịch Hải dùng sức giãy dụa.

“Tuy rằng lần đầu tiên là có điểm đau, nhưng ta sẽ rất từ tốn, cố không để người bị thương.”

Bành Diệc Hàn sờ soạng nơi mật huyết của hắn, vươn ngón giữa, đâm vào.

Cảm giác được dị vật sắp tiến vào trong cơ thể, da đầu Lâm Tịch Hải thoáng run lên!

“Không cần..... Không cần!”

Hắn giãy dụa, hai tay loạn vũ, muốn tránh thoát khỏi sự trói buộc của Bành Diệc Hàn, ai ngờ dùng sức quá lớn, tay vung ra, vang lên một âm thanh “Ba”, tát thẳng vào gò má của Bành Diệc Hàn.

Tiếng bạt tay thanh thúy vang vọng, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều ngây ngẩn.

Đang tràn ngập nhiệt tình, lại bị một chậu nước lạnh tạt vào trong nháy mắt.

Dục vọng đang bùng bùng phản chấn nhất thời héo rút, Bành Diệc Hàn giật mình, chậm rãi rời khỏi người của hắn, thấp giọng nói:

“Thực xin lỗi.”

Là lỗi của y, đã không quan tâm đến cảm nhận của hắn, lại một mặt bắt buộc hắn.

Đã khiến hắn phát hỏa, vi phạm điều luật rồi!

Vừa rồi khi nhìn thấy hắn bị *** không chế, hắn thật sự rất đáng yêu, đáng yêu đến mức làm cho y quên mất các điều ước định khi vừa dọn đến nhà trọ. Là bạn cùng phòng không nên sản sinh tình cảm, hơn nữa lần này là đến giúp hắn, chứ không phải thương tổn hắn.

“Nhĩ hảo, hảo nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài trước.”

Bành Diệc Hàn muốn đứng lên, cánh tay lại bị hắn giữ chặt.

“Làm sao vậy?”

Bành Diệc Hàn quay sang, chỉ thấy hắn đang cúi thấp đầu, hai bờ vai run nhè nhẹ.

“Người có khỏe không?”

Bành Diệc Hàn sốt ruột, nâng cằm hắn lên xem xét, lại hốt hoảng khi thấy hai mắt hắn đã ứ đầy nước.

Giọt lệ của nam nhân không tùy tiện rơi xuống

Đây là lần đầu tiên trong đời, Bành Diệc Hàn nhìn thấy nước mắt của hắn.

“Thực xin lỗi, là bởi vì chuyện vừa rồi phải không? Thật có lỗi, ta tuyệt đối không muốn bắt buộc người, ta thề, về sau không bao giờ ... làm như vậy nữa đâu!”

Bành Diệc Hàn sợ hãi, nhìn hấn khóc mà chân tay luống cuống cả lên.

Nam tử vốn kiêu ngạo, ánh mắt luôn cao hơn đỉnh đầu, giờ phút này lại ở trước mặt y, khóc nức như một đứa trẻ.

“Vì cái gì..... Vì cái gì?”

Lâm Tịch Hải siết chặt ngón tay, cánh tay truyền đến đau nhức, nhưng Bành Diệc Hàn cũng không nhúc nhích, cố nhẫn nại.

“Vì cái gì ta lại gặp chuyện như thế này? Ta chỉ là muốn chờ đợi một người thật lòng yêu thương ta a, ta cố chờ đợi người kia, vì cái gì hấn còn chưa đến, chờ mãi, nhưng tất cả đều giống tên khốn nạn Phó Hiểu Minh kia. Ta tuyệt vọng rồi, suốt hai mươi sáu năm, vì cái gì hấn còn chưa đến?” Lâm Tịch Hải không thể khống chế mà rống vào mặt y (xa tận chân trời, gần ngay trước mắt ==”, tại em ham zai đẹp chứ bộ.)

Đầu lưỡi của người kia nhiệt tình liếm hôn, làm cho hấn vừa đau lại vừa khoái hoạt, điên cuồng.....

Tất cả những hình ảnh đó đang ở trước mặt hấn xoay tròn, ý nghĩ vô cùng hỗn loạn, lại rối rắm thành một đoàn loạn xạ. Hiện tại ***g ngực hấn cũng đau đến mức sắp vỡ ra!

“Không sai, ta là lần đầu tiên, lần đầu tiên bị như vậy, người vui chưa! Đã hai mươi sáu tuổi, thế nhưng ta còn chưa biết như thế nào là làm tình, ta rất kỳ quái có phải không? Ta cũng muốn a, ai lại không muốn được yêu? Chính là ta một mực chờ đợi người kia, ta muốn đem lần đầu tiên của chính mình trao cho hấn, ta không muốn tùy tiện. Ta không giống với người khác có thể chấp nhận for one night, cùng người xa lạ ở công viên, trong WC, hoặc là ở một khách sạn tình yêu giá rẻ. Ta muốn cùng với người mình thực sự yêu, mà hấn cũng chân chính yêu ta, hảo hảo quen biết, hảo hảo lý giải đối phương, hảo hảo mà làm, cũng hảo hảo mà xác nhận lẫn nhau sau này có nên ở cùng một chỗ hay không, chia sẻ cùng nhau hỉ nộ ái ố, vĩnh viễn không ly khai đối phương. Điều này không lẽ không thể đạt được hay sao? Vì cái gì nó lại khó như vậy chứ?”

Lâm Tịch Hải nắm chặt Bành Diệc Hàn, nước mắt tràn lan, một giọt nóng ẩm văng lên cánh tay của y

“Trên đời này chẳng lẽ thật sự không có người đàn ông nào tốt hay sao? Kỳ thật yêu cầu của ta cũng đâu có cao lắm đâu, chỉ cần diện mạo hấn không có trở ngại, gia thế nhân phẩm không trở ngại, ta đều có thể chấp nhận. Hay là do ta tự đánh giá bản thân mình quá cao? Người nói đi? Người nói a! Chẳng lẽ thật sự là do ta sai sao?”(đúng đúng.)

Bành Diệc Hàn nhìn hấn không chớp mắt, ánh mắt thoáng âm u. Nội tâm y tuyệt vọng đến mức không thể nói nên lời,

Thì ra Lâm Tịch Hải là một người theo đuổi chủ nghĩa trinh tiết hoàn mỹ.

Bành Diệc Hàn chưa bao giờ đau đớn như lúc này. Y đã hiểu rõ được tâm tình của hấn.

Hấn chỉ muốn theo đuổi một tình yêu thập toàn thập mỹ và một đối tượng hoàn hảo!

Là thứ mà ở trên đời này căn bản không hề tồn tại!

Tuy nhìn bề ngoài hấn thực chất là một mẫu người thành đạt, sành sỏi, nhưng phần nội tâm bên trong lại rất ngây thơ, tính khí không khác gì trẻ con.

Hấn như vậy nên mới khiến y vô cùng yêu thương, đồng thời, cũng vô cùng đau lòng

Càng tiếp cận, gần gũi, Bành Diệc Hàn lại càng đau đớn nhận ra, cả đời này, y cũng không thể được hấn yêu, cũng không có tư cách yêu hấn.

Bởi vì hấn không có khả năng nhận chấp nhận y.

Hấn đang đợi chân mệnh thiên tử đích thực của lòng hấn, đang đợi một đối tượng có thể xứng đôi với hấn, mà người này tuyệt đối không phải là y!

Bành Diệc Hàn trong mắt không khỏi hơi hơi phiếm lệ, rõ ràng là đã sớm nhận ra sự thật, vì cái gì hiện tại lại làm cho y đau đớn đến không chịu nổi? Nếu nói trước kia, trong đầu y còn chứa một tia hy vọng không thực tế, còn hiện tại, tất cả đều đã tan thành mây khói hết rồi.

“Đừng khóc, người đương nhiên xứng đáng hưởng điều tốt nhất, bởi vì người chính là người tốt nhất!”

Bành Diệc Hàn nhẹ nhàng gạt đi dòng lệ trên khóe mắt hần, hôn nhẹ lên vầng trán.

“Người thật sự nghĩ như vậy ư?”

Lâm Tịch Hải nhìn vào mắt y, lòng vui mừng như vừa bầu vịu được một tia an ủi

“Đương nhiên, ở trong lòng ta, người tựa như một vương tử hoàn mỹ, yên tâm đi, chân mệnh thiên tử của người nhất định sẽ xuất hiện. Hần với người giống nhau, tài giỏi lại tuấn mỹ, sự nghiệp cũng thành công, tình cảm cũng trung trinh như một. Hần tuyệt đối sẽ giống người, sẽ ở bên người đến cuối cuộc đời!”

Bành Diệc Hàn mỉm cười cổ vũ hần.

“Thật vậy chăng?”

Lâm Tịch Hải hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn y, giọng nói hơi nức nở.

“Thật sự!”

Bành Diệc Hàn sờ sờ đầu của hần.

Lâm Tịch Hải cả người dịu lại, dần dần ngừng khóc, cúi đầu, nghĩ nghĩ, lại ngẩng lên, cười nói: “Ta có suy nghĩ...”

Nụ cười mê người, khiến ngực Bành Diệc Hàn lại ần ần đau.

“Kia..... nếu ta tìm được người kia, người vẫn ở bên cạnh ta, chiếu cố ta chứ?”

Hần lại hỏi y.

Một yêu cầu quá tàn nhẫn!

Nhưng Bành Diệc Hàn lại khẽ cười, “A, được thôi.”

“Thật tốt quá!”

Nhân tình Lâm Tịch Hải bừng sáng.

“Chúng ta là bạn cùng phòng tốt của nhau, nếu người tìm được người kia, không có vấn đề gì. Mặc kệ người yêu cầu thế nào, chỉ cần có thể làm được, ta sẽ hảo hảo thỏa mãn người.”

Bành Diệc Hàn ôn nhu nói với hần.

Đột nhiên, biểu tình của Lâm Tịch Hải lại trở nên kỳ quái, cúi đầu xuống, ngay tại làn da tuyết trắng dần dần lan ra một tầng hồng nhạt.

“Làm sao vậy, có phải còn ảnh hưởng được tính hay không?”

“Dường như phải....”

Lâm Tịch Hải đáng thương nhìn y, khóe mắt hơi phiếm hồng, lần thứ hai bị nhiễm màu sắc của ***.

“Đừng sợ, có ta ở đây.”

Bành Diệc Hàn hôn vào vành môi sáng bóng đang hé mở như cánh hoa của hần.

Thật ngọt ngào, nhưng cũng thật đau đớn, như một sự đả thương vô hình....

Ôn nhu cùng yêu thương, cũng không được đáp trả.

Thiên trường địa cửu chỉ là hy vọng xa vời.

Nhưng giờ đây y muốn buông tay cũng không thể được

Chính là như vậy mà thôi.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Sáng sớm, ánh mặt trời từ trên cao chậm rãi chiếu rọi lên khuôn mặt của Lâm Tịch Hải.

Tia nắng bao phủ một bên khuôn ngực trần trụi của hắn, tản ra một tầng mị lực mê người

Lông mi hơi hơi run lên, hắn chậm rãi mở mắt.....

Nhận ra căn phòng quen thuộc của mình, Lâm Tịch Hải mới cảm thấy an lòng một chút, chính là..... Đột nhiên trong đầu lóe lên một vài hình ảnh, hắn liền nhanh chóng mở to hai mắt, cả người ngồi bật dậy, tấm chăn trên người dần dần rơi xuống, lộ ra cơ thể bên dưới không một mảnh vải che thân.

Nhìn cơ thể trần truồng của chính mình, hắn ngậy người ra vài giây, tất cả mọi chuyện tối hôm qua giống như đèn kéo quân đang quay vòng vòng trong đầu.

Tuy hắn đã bị hạ được, nhưng đầu óc chưa bị phá hỏng, chuyện phát sinh tối hôm qua lại kịch liệt điên cuồng, ngay cả người bình thường còn không quên được.

Huống chi Lâm Tịch Hải lại không phải người bình thường, nên hắn có thể ghi nhớ tường tận từng chi tiết.

Chỉ vài giây sau, gương mặt hắn bắt đầu biến thành màu đỏ sậm như gan lợn.

“A a a.....”

Dùng hai tay ôm chặt đầu, Lâm Tịch Hải phát ra tiếng kêu thảm thiết, chui trở vào trong chăn, nằm lẩn lộn. Tiếp tục nhớ lại, nhớ lại.... sau đó”Đông”một tiếng, hắn lăn luôn xuống dưới giường.....

“Người có khỏe không?”

Bên tai truyền đến âm thanh mà hắn không muốn nghe nhất, lập tức thân thể bị nhẹ nhàng ôm lấy, cái hông đang nằm trên mặt đất được nâng lên, một giây sau, khuôn mặt của người kia đã gần trong gang tấc.

“Đừng chạm vào ta!”

Lâm Tịch Hải theo phản xạ đẩy y ra, nhảy trở lại lên trên giường, đem chăn quấn chặt toàn thân, không để lộ ra một tấc da thịt nào, nhìn vào không khác gì một “cô gái đoan chính”.

Bành Diệc Hàn không khỏi lộ ra nụ cười khổ, “Ta chỉ muốn đến xem người có xảy ra chuyện gì hay không.”

“Vì sao người lại không đi làm?”

Lâm Tịch Hải trừng mắt nhìn y.

“Đã trễ rồi, nên ta ở nhà luôn vậy.”

Bành Diệc Hàn đi đến bên cạnh hắn, cẩn thận quan sát màu sắc trên gương mặt.

“Người..... Cảm thấy không khỏe sao? Ta đã thay người gọi cho công ty xin nghỉ, hảo hảo nghỉ ngơi một ngày đi.”

Không nhắc đến thì thôi, bây giờ Lâm Tịch Hải nhất thời nhớ lại cảnh tượng đêm hôm qua khi hông hắn bị sờ soạng lung tung, hắn liền cắn răng nhếch miệng nhảy dựng lên, một phen nắm chặt lấy quần áo của Bành Diệc Hàn.

“Bành Diệc Hàn, ta lệnh cho người, chuyện đêm qua, hết thảy phải quên hết cho ta! Nếu người dám tiết lộ cho bất cứ kẻ nào dù chỉ một chữ, ta thề, nhất định sẽ chặt người ra thành một ngàn khối, sau đó ném xuống biển làm mồi cho cá!”

“Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, ta căn bản không nhớ rõ.”

Bành Diệc Hàn thản nhiên cười nói.

“Thật không?”

Lâm Tịch Hải giật mình, do dự nhìn y.

“Chuyện cũ rồi, bỏ qua đi. Có đói bụng không? Ta có nấu cháo, mau ra ăn đi.”

Bành Diệc Hàn đi ra phòng bếp.

“Ác, hảo.”

※※※

Lâm Tịch Hải một bên vừa húp từng ngúm cháo thịt cùng trứng muối thơm ngào ngạt, vừa liếc nhìn sang thần sắc lạnh nhạt của nam nhân đối diện

Y thật sự đã quên?

Lừa quỷ a!

Chuyện tối hôm qua kinh thiên động địa như vậy mà y bảo không nhớ, ai dám tin chứ..

Lâm Tịch Hải chỉ dám nói lầm bầm trong miệng, nếu Bành Diệc Hàn muốn dựa vào việc xấu hổ đó mà kiểm chuyện dây dưa không ngớt, muốn ăn thịt thiên nga, thì hẳn sẽ đau đầu lắm.

Trước mắt cứ tạm thời im lặng, cuộc sống gia đình của hắn mới bắt đầu tạm ổn, tay chân không cần động đậy, cơ đến chỉ việc há mồm ăn. Nếu không có điều gì quá đáng, hắn thật sự không muốn mất đi một người giống như Bành Diệc Hàn, vừa là đầu bếp, nữ giúp việc lại là quản gia, đúng là “bạn cùng phòng toàn năng” mà.

Bất quá, xem qua bộ dạng của y hiện nay, vẫn bình thản như thường ngày, Lâm Tịch Hải dần dần yên lòng. Thả lỏng người, hồi phục lại tinh thần

“Ta muốn uống nước.”

Lâm Tịch Hải một bên ngồi trên sofa chơi game, một bên giương giọng kêu lớn.

Hắn biết nam nhân ở phía sau lưng đang ngồi tại bàn làm việc, chuẩn bị soạn bài bút ký cho ngày mai.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một ly nước đầy tràn được đặt lên bàn trà trước mặt hắn.

“Ta muốn ăn chuối nữa.”

Chơi game trong chốc lát, hắn bỗng cảm thấy thèm ăn chuối.

“Chuối ban nãy vừa ăn hết rồi, ngày mai ta đi mua, ăn đỡ vài trái táo được không?”

Bành Diệc Hàn buông cây bút bi trong tay xuống, bị hắn liên tiếp quấy nhiễu, xem ra nhiệm vụ hôm nay không hoàn thành được rồi.

“Không muốn, táo vừa chua lại vừa cứng nữa.”

“Táo có nguồn dinh dưỡng rất phong phú, người luôn không ăn, coi chừng bị thiếu vi-ta-min đấy.”

Bành Diệc Hàn đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy ra vài trái táo cùng hoa quả, ngồi bên cạnh hắn, gọt vỏ táo sạch sẽ, cắt thành khối, cắm lên vài cây tăm, như vậy từng khối từng khối nhỏ được trưng bày đẹp mắt, hẳn hẳn là sẽ không ngại cứng, ngại chua nữa.

Ở chung hơn hai tháng, y nhiều ít cũng biết rõ thói quen của hắn.

Lâm Tịch Hải là một con “miêu” rất khó dưỡng, về phương diện ăn uống thì phi thường khủng hoảng, chán ghét hành, tỏi, gừng, thậm chí cả nước tương và dầu ăn.

Hiện tại y cố gắng không cho nhiều gia vị vào món ăn, rau dưa như nấm cùng cà chua thì không nấu chín, chỉ sắt sợi nhỏ, thế mà hắn lại thích ăn, rau xanh xào nấu tầm thường hắn cũng có thể ăn, nhưng không ăn món mới, ngay cả thường cũng không thường, thịt gà mang đi kho tàu không ăn, chỉ có thể làm món gà nướng hoặc luộc.

Không ăn thịt dê, ngẫu nhiên ăn một chút thịt trâu cùng thịt heo, không ăn nội tạng, phương diện hải sản càng kén chọn, thích ăn đồ tươi sống, không ăn thực phẩm đông lạnh, chán ghét vị cá.

Nhưng trong món mì trường thọ, sợi mì có ướp vị cá thì hẳn lại ăn vui vẻ Tóm lại, thật lộn xộn, một đồng hạng mục công việc cần phải chú ý.

Bất quá, hẳn có một ưu điểm, cho dù đó là món ăn làm hẳn chán ghét nhất, hẳn cũng cho vào miệng ăn, sau đó.....nhỏ ra. Aiiii vậy cái này, cái này cũng không thật sự xem là "Ưu điểm". Có một số người, nếu chán ghét, thì cả bàn đầy đồ ăn cũng không thềm chạm vào một chút.

Bành Diệc Hàn cười khở, dùng cây tăm xắn vào một miếng táo nhỏ, đưa đến bên miệng hẳn, "Nào, ăn một ngụm đi."

Lâm Tịch Hải cũng không cự tuyệt, hé miệng, ngoan ngoãn cắn.

Cuối cùng, hẳn cũng như vậy.

Bành Diệc Hàn quan sát nửa ngày, phát hiện hẳn hay biểu hiện ra loại tình trạng này, chỉ cần y không tận tay đưa thức ăn đến miệng hẳn, hẳn tuyệt đối không ăn, cho dù hẳn cảm thấy được món táo này hương vị không tồi, nhưng chỉ dùng ánh mắt khát vọng ngấm liếc một cái, sau đó, tiếp tục nhìn chăm chăm vào trò chơi trên màn hình.

Bành Diệc Hàn cơ hồ quỳ gối, chỉ có thể tự than thở mệnh khổ, cầm bản sách giáo khoa ngồi vào bên cạnh hẳn, vừa đọc sách, vừa một ngụm một ngụm dứt táo cho hẳn ăn.

Lâm Tịch Hải chơi một lát, thật sự có điểm mệt mỏi, hơn nữa tối hôm qua bị gây sức ép quá nhiều, ánh mắt sưng đỏ, giọng hát phát đau, nhin không được gấp mấy cái liền, liền tiếp gật gù.....

Dần dần, toàn thân đều ngã vào người Bành Diệc Hàn, xem ngực y như miếng đệm lót, rõ ràng trên tay vẫn cầm máy chơi game, nhưng hẳn đã đi diện kiến chu công.

Bành Diệc Hàn lại cười khở, mặc kệ hẳn xem đùi và ngực của mình như tấm đệm, thấy hẳn ngủ say sưa, còn có nước miếng chảy ra bên khóe miệng, nội tâm y lúc này vừa sầu vừa vui, thật loạn....

Lấy tay nhẹ vỗ về hai má Lâm Tịch Hải, da mặt hẳn nhẵn nhụi bóng loáng, xúc cảm thật tốt.

Đầu ngón tay nhin không được lại phác họa vài đường trên đôi môi hẳn, độ cong hoàn mỹ, hơi hơi mở ra, tựa như một đóa hoa đang đợi người đến hái.

Y rất muốn hôn hẳn.....

Trong ngực cuộn cuộn một trận xôn xao vô phương kim hãm, nhưng lý trí của y đã kịp thời ngăn lại, cố gắng đè nén cảm giác kia xuống.

Không muốn bị hẳn chán ghét, không muốn bắt buộc hẳn, tuy rằng biết rõ y và hẳn cuối cùng cũng không có kết quả gì, biết rõ dù cho mình cố gắng làm tốt bất cứ việc gì đi chăng nữa, thì hẳn cũng chẳng để tâm đến. Bành Diệc Hàn vẫn tự hỏi không biết vì cái gì mà y lại chưa từng có ý nghĩ muốn buông tay.

Y chỉ là muốn chăm sóc hẳn, muốn hảo hảo chiều cố hẳn, lặng lẽ yêu thương hẳn....

Y chưa từng nghĩ tới thiên trường địa cửu, chưa từng có.

Thậm chí, mỗi giờ mỗi khắc trôi qua, y đều lo sợ, đây sẽ không phải là ngày cuối cùng mình được ở bên cạnh hẳn đấy chứ?

Bành Diệc Hàn trong lòng đầy nổi bất an, tương lai vô cùng mờ mịt.

Bởi vì thời khắc chia lìa có lẽ sẽ đến rất nhanh.

Tuy rằng y không xác định rõ đó là thời điểm nào, có lẽ vào một ngày nào đó, hoặc là vào một tương lai không xa, cả hai sẽ nói lời từ biệt, đi trên những con đường khác nhau.

Xa cách.....

Nhẹ nhàng đưa tay luồn vào mơn trớn những sợi tóc mềm mại của Lâm Tịch Hải, Bành Diệc Hàn cầm lấy sách giáo khoa, một lần nữa ngược nhìn lên bầu trời.

Hoàng hôn buông xuống, áng mây cuối chân trời được phủ lên một sắc màu huyền hoặc, ánh sáng mờ ảo che lấp lên cơ thể của cả hai, Lâm Tịch Hải thư thái nằm trong lòng Bành Diệc Hàn, hình thành một bức tranh yên ổn xinh đẹp.

Giờ khắc này, tựa như là vĩnh hằng.

Màn đêm tiến đến.

Bành Diệc Hàn từ trong phòng tắm đi ra, chỉ mặc chiếc quần ngủ, cổ quần mảnh khăn tắm màu trắng, xoa xoa bọt nước trên mặt. Y cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm.

Khép hờ cửa sổ, Bành Diệc Hàn hít thở vài ngụm không khí nhẹ nhàng khoan khoái, y khẽ vén tóc, ngả lưng xuống giường, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Ngày mai là ngày nghỉ, có lẽ nên trở về nhà thăm cha mẹ một chút.

Gia đình y nằm ở phía nam một thị trấn nhỏ, đi xe khoảng ba giờ, hơn nữa không thể đi tay không, có lẽ nên mua một chút lễ vật thì tốt hơn.

Mơ mơ màng màng suy nghĩ, cơn buồn ngủ dần dần tiến đến.

Đột nhiên, ở cửa vang lên một vài tiếng động nhỏ.....

Đã trễ thế này, còn có ai ở đây?

Chẳng lẽ là kẻ trộm?

Bành Diệc Hàn mở choàng mắt, bật dậy ôm choàng lấy bóng đen đang tiếp cận y, lạnh lùng nói: “Ai?”

“Ta đây.”

Kẻ đang bị đè ở đầu giường, lộ ra khuôn mặt của Lâm Tịch Hải.

“Ta còn nghĩ người đã đi ngủ sớm, như thế nào lại ở chỗ này?”

Bành Diệc Hàn kỳ quái hỏi.

“Ta.....”

Lâm Tịch Hải nhìn hắn, muốn nói ra nhưng lại thôi.

Bành Diệc Hàn thân trên trần trụi, trong lúc nâng người ngồi dậy, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, hắn vừa nhìn thấy, tim liền đập mạnh, mặt trở nên đỏ hồng, một trận huyết khí cuộn cuộn bên dưới.

“Làm sao thế, mặt của người sao lại hồng như vậy?”

Bành Diệc Hàn sờ sờ trán hắn, không có phát sốt a, sao hắn lại.....

Đột nhiên nhớ ra vài vấn đề, sắc mặt Bành Diệc Hàn lập tức trở nên cổ quái, “Chẳng lẽ..... được tính trong người người chưa bị tiêu tán hết sao?!”

Không thể nào!

Ngày hôm qua y đã liếm hắn cơ hồ suốt một buổi tối, hắn đã xuất ra trong miệng cùng trên tay y vô số lần, như thế nào được tính còn chưa mất đi? Cả ngày hôm nay hắn trông vẫn bình thường mà

“Ta..... Ta không biết..... Đều là do người làm hại!”

Lâm Tịch Hải cắn răng nói, vừa thẹn lại quẫn, cơ hồ có điểm thẹn quá thành giận.

(quê)

Đại khái vào buổi chiều, hắn đã gối đầu lên đùi của nam nhân ngủ đến no giấc, tinh thần phấn khởi, khi nằm lên giường, trong đầu óc đều là hình ảnh điên cuồng kích thích của tối hôm qua, hại tiểu đệ hắn đột nhiên lại ngạnh lên, cả đêm trần trọc, toàn thân tựa như đang bị mấy trăm con kiến cắn xé, thật sự nhịn không được, liền chạy đến phòng của Bành Diệc Hàn.

“Muốn ta hỗ trợ sao?”

Biết hắn rất tự trọng cao ngạo, nên không thêm làm ra bộ dạng nhờ vả, Bành Diệc Hàn cũng không đợi hắn trả lời, y chỉ mới nhẹ nhàng lôi kéo, quả nhiên, hắn không có phản kháng, thuận thế lao vào trong lòng ngực y.

“Ta..... Ta thật là khó chịu.....”

Lâm Tịch Hải hơi thở gấp gáp, ôm lấy cổ của Bành Diệc Hàn như đang làm nũng. Giống một con cún con, khi mặt tựa lên ngực của người kia, Lâm Tịch Hải dùng mũi hít ngửi hơi thở quen thuộc của y. Mới nếm thử qua hương vị *** đã sinh nghiện, hắn không thể từ bỏ được, trốn cũng không thoát. Bản thân lại không biết cách tự thỏa mãn, Lâm Tịch Hải thực sự không biết phải làm sao bây giờ.

“Ta sẽ làm cho người thoải mái.”

Bành Diệc Hàn một tay bắt đầu thâm nhập vào áo ngủ của hắn, vuốt ve cái lưng bóng loáng, một tay luồn vào trong quần, khiến hắn cả người ngứa ngáy khó chịu.

“A.....”

Bị bàn tay to lớn ấm áp của y sờ mó, đại não Lâm Tịch Hải tựa hồ muốn nổ tung, phần eo nhất thời mất đi sự chống đỡ, tê liệt ngã xuống bên người y, không đứng dậy nổi.

“Chờ..... Chờ một chút.....”

Trước khi rơi vào tay giặc, hắn liều mạng dùng tia khí lực cuối cùng, thở hồng hộc giữ chặt tay của Bành Diệc Hàn.

“Làm sao vậy?”

“Chúng ta trong lúc trước..... Từng có..... Ước định.....”

Hắn nhắc nhở y, cũng là nhắc nhở cho chính mình.

Tuy rằng không biết lực hấp dẫn chết tiệt này rốt cuộc là từ đâu đến, nhưng tuyệt đối chỉ là đam mê xác thịt bình thường. Không thể vì nó mà càng lúc càng dần sâu vào....

“Ta biết, không được sản sinh tình cảm yêu đương chứ gì?”

Bành Diệc Hàn dùng ánh mắt thản nhiên nhìn hắn, chôn giấu cảm giác đau khổ ở nơi tận cùng, “Đừng lo lắng, ta chỉ muốn giúp người mà thôi, chúng ta sẽ mãi là bạn cùng phòng của nhau.”

“Vậy thì tốt.....”

Lâm Tịch Hải lộ ra biểu tình thoải mái, thả lỏng thân thể, để chính mình lần thứ hai lâm vào đại dương tình ái mê mông khôn cùng

Bức màn bị một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, vải màn tung bay trong không gian, như ẩn như hiện, có thể nhìn thấy được ánh trăng rằm vắng vẻ nơi cuối trời.

Ánh trăng ngân bạch len lỏi vào bên trong phòng, nhờ ánh trăng chiếu sáng, có thể thấy rõ được những hình ảnh mờ ảo đang phát sinh trước mắt.

Thật thoải mái.....

Lâm Tịch Hải run rẩy hạ cằm, hai chân tách ra thật lớn hướng ra hai bên, một bàn tay bám chặt vào mảnh chăn đơn, một bàn tay quần lấy từng sợi tóc bóng mượt của Bành Diệc Hàn, cảm thụ được cảm giác sáng khoái khi hạ thể bị khoang miệng mềm mại bao phủ âu yếm.

Hắn cảm thấy chính mình dường như đang nằm trên một bãi biển nóng bỏng của ngày hè, từng cuộn sóng nhẹ nhàng vây quanh.....

Vận động tiết tấu, tả hữu loạn choạng, hắn tựa như một đứa trẻ sơ sinh đang nằm trong vòng tay của mẹ, toàn thân đều ấm áp dễ chịu, lưỡi biếng, giống như mộng nhưng không mộng, tỉnh như không tỉnh.

Đây là một giấc mơ vô cùng tuyệt vời, hắn muốn đắm chìm vào thật sâu, không muốn tỉnh lại.

Đột nhiên, tiết tấu đều đặn ban nãy bắt đầu hỗn loạn, dần dần trở nên kịch liệt hơn.

Hắn nắm chặt đầu tóc người kia, cố gắng chịu đựng tiết tấu mãnh liệt, cảm giác sung sướng như bị điện giật, từng đợt sóng dữ dội mãnh tiến nhập cơ thể hắn, cơ hồ muốn vỡ tan.

Lâm Tịch Hải bắt đầu thở dốc, đôi mắt hẹp dài hơi hơi phấp phồng, xúc cảm dồn dập khiến nước mắt trào ra, trong suốt và tỏa sáng.....

Tình dục như men say, khiến cả người hắn đều nhiễm mị lực!

“A..... Ta không được rồi.....”

Như bị một cơn sóng gió động trời đánh úp, hắn bị cuốn vào tận đáy biển, đồng thời nháy mắt hắn lại được đưa lên thiên đường.

Lâm Tịch Hải nhin không được mở to hai mắt, cảm thấy cơ thể giống như vừa bị một ngọn lửa xinh đẹp thiêu đốt, trời long đất nổ, gió mây nổi lên cuộn cuộn, kiếp phù du như một bức thi họa bị cuốn theo cơn lốc xoáy.

Cuối cùng, lại nương theo cơn gió lạnh, chậm rãi rơi xuống giống như một đoạn phim quay chậm

Sau khi trải qua khoái cảm mãnh liệt, bốn phía chỉ còn là một mảnh yên tĩnh.

Lâm Tịch Hải chậm rãi hé mở đôi mắt, trong ngực kịch liệt phập phồng, ánh mắt như tan rã, thất thần nhìn chăm chú vào gương mặt của nam nhân đã đưa mình đạt đến cao trào

Bành Diệc Hàn cũng nhìn hắn, sau đó, cơ thể của y bao phủ trên thân mình của hắn, nhẹ nhàng hôn môi.

Trong miệng của Lâm Tịch Hải truyền đến một cổ xạ hương độc đáo, đây là hương vị của chính hắn sao? Tuy rằng không có điểm chán ghét, nhưng cảm giác thật đúng là kỳ lạ.....

Lâm Tịch Hải không khỏi đỏ mặt, đầu lưỡi của nam nhân thâm nhập vào sâu hơn, tham lam, thèm khát mút liếm.....

Bên dưới thân thể hắn dường như mở ra một cái động lớn, mời gọi người kia tiến vào.

“Có thể chứ?”

Bành Diệc Hàn thốt ra câu gì đó mà hắn chưa kịp hiểu, trong chớp nhoáng hai chân đã bị y nâng lên cao, rồi khép chặt lại, áp tới trước ngực, hình thành một tư thế kỳ quái.

“Uy, người muốn làm cái gì.”

Lâm Tịch Hải luống cuống, bất an, liền vặn vẹo muốn đứng lên.

“Đừng sợ, ta sẽ không cắm vào đâu, chính là mượn chân người dùng một chút.”

(Tội Hàn của ta wa' Y_Y)

Bành Diệc Hàn nói.

Tuy rằng y muốn giải phóng, nhưng lại hoàn toàn không thể bức ép Lâm Tịch Hải.

Vùng khó hạ bắt đầu ngạnh lên khiến y rất khó chịu. Bành Diệc Hàn đem phân thân cương cứng, nóng bỏng như lửa của chính mình đặt vào giữa hai bắp đùi đang kẹp chặt của hắn, bắt đầu ma sát ra vào.

(= 3 =)

“Ngô..... Buông.....”

Từ bắp đùi truyền đến xúc giác nóng bỏng của vật nam tính, chưa bao giờ trải qua cảm giác này, khiến Lâm Tịch Hải nhin không được mà giãy dụa liên hồi.

“Ngoan, nhẫn nại một chút, sắp xong rồi.”

Vàng trán của Bành Diệc Hàn xuất ra một tầng mồ hôi tinh tế, hô hấp ồ ồ, lưng áo lay động, dùng hết sức mà ma sát hạ bộ vào đùi Lâm Tịch Hải

Hai chân hắn bị y ôm chặt, nâng lên cao, hắn miễn cưỡng nên liền nhận ra được phân thân của người kia mỗi lần luật động, càng trở nên cương cứng, nhiệt độ càng bỏng rát hơn trước.....

Hành động này làm cho hắn sinh ra một loại ảo giác, giống như đang bị người kia dùng sức mạnh mà xỏ xuyên, cảm giác hỗn loạn làm chân tay hắn luống cuống, đồng thời dục vọng lần thứ hai lặng yên mà ngất ngao đầu.

Lâm Tịch Hải cắn chặt môi dưới, không thể nhẫn nại được nữa, liền lấy tay vuốt ve dục vọng của chính mình, phối hợp cùng tiết tấu của Bành Diệc Hàn, bắt đầu ma sát lên xuống.

Khi đó, hắn lần đầu tiên biết rằng, nguyên lai tình ái còn có thể dùng chân để mập hợp.

Dần dần, Bành Diệc Hàn tăng nhanh tiết tấu, kịch liệt ma sát nơi chân của hắn, Lâm Tịch Hải ngứa cổ, động tác trên tay cũng bắt đầu nhanh hơn, hình thành tần suất đồng bộ, chậm rãi đưa chính mình lên cao trào.

Rốt cục, đại não bị từng trận vụng huyễn bao bọc, Bành Diệc Hàn chỉ cảm thấy phân thân của chính mình xuất hiện một trận co rút kịch liệt, khấn cấp phun ra giữa hai chân của đối phương. Lâm Tịch Hải cũng cùng lúc ấy mà bắn ra, dịch thể vậy bắn cơ thể cả hai.

Chất lỏng màu trắng ngà theo đùi hắn mịch mịch chảy xuống.....Đồng thời trên ngực cũng lưu lại dục vọng vừa phát tiết của chính mình.

Hình ảnh *** mỹ vô cùng kích thích nói không nên lời. Bành Diệc Hàn thở gấp, chậm rãi ngả lên người Lâm Tịch Hải

Cơ thể cả hai đều hoàn toàn trần trụi, da thịt tiếp xúc thân mật, gắt gao ôm lấy nhau, có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập kịch liệt của nhau, trên người vương đầy dịch thể, mồ hôi hòa quện, ngay cả hô hấp cũng rối loạn khác thường.

Thân mật như thế, rồi cũng sẽ xa xôi.

Bành Diệc Hàn dừng ánh mắt nơi cái cổ trắng trẻo xinh đẹp, nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt ve hai má hắn, một lần lại một lần, một lần lại nhiều lần, cứ như vậy....hy vọng có thể để lại một chút gì đó trong lòng hắn. Nhưng... y biết mình chỉ phí công thôi.

“Làm sao vậy?”

Lâm Tịch Hải ngược nhìn y, giống một con mèo nhỏ đang nheo hai mắt, hưởng thụ sự âu yếm của y.

“Không có gì.”

Bành Diệc Hàn thần nhiên cười, tinh tế hôn lên hàng lông mi dày của hắn, ánh mắt, cái mũi, hai má..... Từng chút một, lưu lại sự quyến luyến lặng lẽ của chính mình.

Lâm Tịch Hải phát ra tiếng rên nhẹ thoải mái.

Hắn thích cứ như vậy được nằm trong lòng ngực của y, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Bành Diệc Hàn, được y hôn nhẹ, luôn có cảm giác an bình, được che chở.

Hắn biết như vậy rất là kỳ quái, bạn cùng phòng bình thường cũng không giúp đỡ việc ân ái trên giường, dùng thân thể an ủi lẫn nhau. Có lẽ Bành Diệc Hàn đặc biệt, y giống vú em, luôn chiều cố hắn hết thảy mọi việc, cho nên, cũng có thể giúp đỡ hắn trong phương diện ***.

Hắn cũng không cảm thấy việc này là không tốt, mặc dù hơi xấu hổ một chút, nhưng trải qua tình ái kinh người ban này, tựa như đã dần quen thuộc.

“Người kia”, hẳn chợt nghĩ đến vấn đề quan trọng.

“Người kia” nhất định sẽ đến, là Bành Diệc Hàn đã nói với hắn, hắn đáng được hưởng những thứ tốt nhất, hắn tin tưởng lời y nói, cũng tin tưởng chính mình!

Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, tùy hứng cao ngạo, chỉ nghĩ đến việc dẫm nát người khác dưới chân mình, nghĩ rằng tất cả mọi người sẽ vì hắn mà thần hồn điên đảo, nghĩ đến nam nhân đều giống nhau, cả đời đều ngoan ngoãn theo bên người hắn, ân cần hầu hạ, mặc hắn sai phái, cho nên đến tận giờ phút này Lâm Tịch Hải cũng không hiểu được hai chữ “Quý trọng” viết như thế nào.

Cũng không hiểu được, cái gì gọi là “Chân tình”.

Hắn muốn tùy ý sử dụng Bành Diệc Hàn, y chính là một cái hồ nước lớn không bao giờ khô kiệt. Mặc dù hắn tổn thương y rất nhiều lần, nhưng Bành Diệc Hàn chỉ lộ ra ánh mắt buồn thiu trong thời gian ngắn ngủi, sau đó liền quên mất.

Y thật sự rất giống một con khuyển trung thành, mà trung khuyển thì vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ chủ nhân của mình..

Lâm Tịch Hải mỉm cười, dừng lại ở trước mặt của người kia.

Đôi môi của y gần ngay trước mắt, hắn thực rất thích liếm bờ môi của Bành Diệc Hàn, thật dày, rồi lại rất có góc cạnh, có hương vị thật tốt. Nghĩ như vậy, hắn theo bản năng kéo đầu của y xuống, chủ động hôn lên mắt y.

Chỉ chốc lát sau, gian phòng vốn yên tĩnh, lần thứ hai vang lên tiếng thở dốc của dã thú.

Xuân sắc nồng đậm, thân thể hai nam nhân cùng nhau dây dưa.

Người sa đoạ, càng lúc càng sâu.....

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Từ nay về sau, giữa hai người bắt đầu hình thành mối quan hệ “Bạn Cùng Phòng “kỳ lạ.

Một tuần khoảng hai hay ba lần, Lâm Tịch Hải đều nhịn không được mà bốc hỏa lên, chủ động chạy đến phòng của Bành Diệc Hàn, y cũng không cự tuyệt, một mặt ôn nhu đợi hắn, làm cho hắn tận hưởng mà phóng ra liên tục.

Nhưng mà hắn vẫn cự tuyệt không cho y tiến vào, một mực “Thủ thân như ngọc”, y cũng chỉ có thể cười khổ, cố gắng nhẫn nại, hoặc là dùng tay của hắn, hoặc là mượn chân hắn để giải phóng cho đỡ vã.

Ý trung nhân nằm gọn trong lòng ngực, lại không được ôm ấp, nếu nói cảm giác này không bi thảm chính là nói dối, nhưng Bành Diệc Hàn vẫn cố gắng tự an ủi bản thân, cắn răng chịu đựng.

Đôi khi, Bành Diệc Hàn tỉnh giấc giữa đêm, nhìn ngắm gương mặt ngây thơ của Lâm Tịch Hải khi hắn đang gối đầu lên ngực y mà ngủ, thật giống một đứa trẻ to xác không hề phòng bị. Trong phút chốc, lòng y lại tràn đầy xúc cảm hạnh phúc, khi đó, y liền nhịn không được mà miên man suy nghĩ.

Nếu hắn có thể chấp nhận y, thì sẽ tốt biết bao nhiêu!

Chỉ cần hắn nguyện ý chấp nhận, từ bỏ tiêu chuẩn hà khắc trong việc “Kén vợ kén chồng”, như vậy cả đời này, y sẽ hảo hảo chiều cố hắn, hảo hảo thương hắn, không cho hắn chịu một chút ủy khuất nào hết. Từng giây, từng phút, y sẽ dành hết toàn bộ sự ôn nhu mà làm cho hắn hạnh phúc.....

Tại sao hắn cứ phải đi tìm “Người kia” _ Một kẻ có thể không tồn tại? Vì cái gì hắn lại không hảo hảo nhìn đến người đang ở cạnh hắn?

Ánh mắt chợt dừng lại nơi khuôn mặt của Lâm Tịch Hải, Bành Diệc Hàn bỗng cảm thấy ghen lòng.

Nếu y không có dung mạo xấu xí, không chất phác trầm tính, nếu chân của y không có vấn đề, có thể môn đăng hộ đối với hần, như vậy, bọn họ có lẽ sẽ rất hạnh phúc, không phải đến mức như thế này.

Nguyên vọng tuy tốt đẹp, nhưng mà sự thật vẫn chính là sự thật.

Y không thể ngăn cản hần đi tìm hạnh phúc, đi tìm “Người kia” của hần, hần đã đợi người ấy hai mươi sáu năm rồi.

Trong lòng mỗi người đều tồn tại nửa kia của mình

Có một số người thực sự may mắn, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ đã yêu nhau tha thiết, cùng chung sống đến bạc đầu giai lão, trở thành thần thoại khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ, cũng có một số người, bỏ ra bao nhiêu năm tháng dai dẳng, trải qua vô số mưa gió ma hợp để tìm kiếm một nửa kia của mình, cuối cùng mới gầy thành chính quả, cũng khiến cho người ta vui mừng cảm khái. Nhưng mà, cũng có nhiều người, đi cả đời cũng không tìm được tình yêu, chỉ có thể tùy tiện cưới vợ sinh con, cuộc sống về sau vô cùng tịch mịch, đến khi kết thúc, chỉ còn lại một phần tâm linh trống rỗng.

Y biết hần muốn cái gì, nên y tôn trọng mục tiêu mà hần theo đuổi.

Dù sao y và hần cũng không liên quan gì nhau, cũng không thể làm cho hần hạnh phúc, vì vậy, cần gì phải ràng buộc hay ngăn cản hần?

Thiên nga sẽ làm bạn cùng thiên nga.

Còn con cóc.....chỉ có thể lặng lẽ quan sát từ phía sau.

※※※

Chuông cửa vang lên không ngừng, Bành Diệc Hàn xoa xoa tay, vội vàng chạy ra từ phòng bếp.

Mở cửa ra, liền bắt gặp khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Đới An Ny. Người đứng phía sau nàng là Lâm Tịch Hải.

“Hello, Tiểu Bành, ta đến đây để ăn cơm kè.”

Đới An Ny cười hì hì chào hỏi y.

“Phải lấy tiền a, một lần một trăm đồng.”

Lâm Tịch Hải ở phía sau kêu lên.

“Hảo hay cho cái tên Tiểu Hải nhà ngươi, ngươi cũng không biết chiêu đãi lão nương vài bữa cơm, mới đến nhà ngươi ăn có một lần, còn dám đòi tiền ta.”

Đới An Ny một phen nhéo nhéo lỗ tai Lâm Tịch Hải, khiến hần đau đớn mà liên tục cầu xin tha thứ.

“Đều vào nhà đi, cơm cũng nấu gần xong rồi.”

Bành Diệc Hàn cười nói.

Một bước tiến vào phòng khách, nhìn thấy bên trong đều gọn gàng ngăn nắp, được quét tước sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, Đới An Ny không khỏi kinh ngạc.

“Hảo sạch sẽ nga, Tiểu Bành đều là do ngươi dọn dẹp sao?”

“Ừ khoảng hai ngày đều tổng vệ sinh một lần, cuối tuần rảnh rỗi thì làm cẩn thận hơn một chút.”

“Thật là giỏi, rất ít có người đàn ông nào sạch sẽ như vậy, Tiểu Hải, ngươi thật sự may mắn lắm mới tìm được y nha.”

Đới An Ny cười tà liếc nhìn Lâm Tịch Hải.

“Ta cũng có hỗ trợ đó.”

Lâm Tịch Hải không phục liền kêu lớn, nàng làm như hần chỉ biết ăn với ngủ thôi vậy. (đúng á = =)

“Ngươi giúp sao? Có mới là lạ, nếu ngươi chịu khó như vậy, mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây mất.”

Đới An Ny hừ một tiếng, quay đầu hỏi Bành Diệc Hàn: “Tiểu Bành, có muốn ta giúp chuẩn bị đồ ăn hay không?”

“Không cần không cần, các người cứ ngồi xem TV, uống chút nước, đồ ăn lập tức sẽ mang lên ngay.”

Bành Diệc Hàn vội vàng nói.

“Mặc kệ đi, chính y muốn phục vụ, chúng ta cứ ngồi chơi là được.”

Lâm Tịch Hải lôi kéo Đới An Ny ngồi xuống.

“Tiểu Hải, người thật sự là có vận tốt a, ta cũng muốn được ở cùng Tiểu Bành.”

Đới An Ny kêu lên.

“Không được, hần là của ta!”

Trên mặt Lâm Tịch Hải nhất thời xuất hiện ba tia hắc tuyến.

“Nga..... Của người?”

Nhân tình Đới An Ny chợt sáng lên, bắt lấy lỗi trong lời nói của hần, cười gian :”VẬY là ý gì? Chẳng lẽ các người đã trở thành tình nhân rồi sao, đã làm chuyện ấy?”

“Không thể nào!”

Lâm Tịch Hải thấp thỏm không yên, bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng lên, nhưng hần lập tức trấn định:”Hần là đầu bếp của ta, nếu cho người mượn, ta làm sao mà sống?”

Đới An Ny cũng không thêm tỏ ý nghi ngờ hần, chỉ trừng mắt nhìn một cái:”Cái gì đầu bếp chứ, theo ta thấy Tiểu Bành thật đáng thương, cơ thể có vẻ rất mệt nhọc, giống như đã bị kẻ nào đó “thao” đến chết đi sống lại vậy. Gặp phải tên chủ nhân bá đạo, hết ăn rồi lại nằm như người, ai, y thật sự là xui tám đời mà.”

“Đáng chết, người rớt cuộc có phải là bằng hữu của ta hay không vậy?”

Lâm Tịch Hải cười cười mắng nàng.

Đang khi đùa giỡn, Bành Diệc Hàn đã nhanh tay lẹ chân mà đem một mâm đồ ăn đi ra, hương khí bốn phía, sắc màu mê người, hơn nữa y bảo đây là món canh nổi tiếng, khiến Đới An Ny cùng Lâm Tịch Hải chảy nước miếng ròng ròng, khen không dứt miệng.

Sau khi ăn xong còn có món điểm tâm ngọt, chính là món tổ yến đu đủ do Bành Diệc Hàn tự nghĩ ra!

Thực hiện rất đơn giản, vỏ đu đủ mang đi rửa sạch, cho vào một cái bình sắt, thịt đu đủ cắt nhỏ một chút, trộn với tổ yến, tổ yến này đã được đặt trong tủ lạnh trước một đêm, sau đó lại ngâm qua nước, đun sôi khoảng một giờ, cho thêm đường phèn, cuối cùng, món đu đủ tổ yến thơm mát bổ dưỡng liền ra lò.

“Ngon quá.”

Đới An Ny ăn một ngụm, nhất thời lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Thích là tốt rồi.”

Bành Diệc Hàn cười toe toét.

“Tiểu Hải, được ở cùng Tiểu Bành, người thật là có phúc.”

Đới An Ny hâm mộ cực kỳ.

“Đúng vậy, về sau nếu ta tiếp đón bạn trai, sẽ nhờ Bành Diệc Hàn đảm đương nhiệm vụ nấu ăn cho chúng ta.”(tức quá, gru'gru')

Lâm Tịch Hải cười nói, thốt ra những lời vô tâm.

Bành Diệc Hàn nhất thời ngừng tay, lẳng lặng nhìn hần.

Lâm Tịch Hải căn bản không phát hiện ra mình vừa nói cái gì, vẫn cười đến sáng lạn, lộ ra sự khờ dại ngây thơ, càng thêm đả thương người khác.

Trong một khắc, Bành Diệc Hàn cảm thấy trong lòng thống khổ, đau đớn đến không chịu nổi.

“Tốt.....”

Y miễn cưỡng cười cười.

Phát hiện không khí khác thường, Đới An Ny liền ngẩng đầu lên xem xét, hồ nghi nhìn bên này, lại ngấm bên kia, “Các người làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Bành Diệc Hàn âm thầm cười.

Không có việc gì.

Chính là hắn cùng y, không có tương lai.

Cơm no rượu say xong xuôi, Lâm Tịch Hải cùng Đới An Ny ngồi ở ban công nhà trọ ngắm nhìn biển đêm.

Đây là khu vịnh rất nổi danh, đã hút không ít bạc của các du thuyền tư nhân, có nhiều ngọn đèn dầu đang tỏa sáng lấp lánh, lan tỏa trên mặt biển, trông giống như một dải ngân hà, đẹp không sao tả xiết.

“Đẹp quá a.....”

Đới An Ny tán thưởng: “Tuy rằng ta sống ở vùng biển từ nhỏ đến lớn, nhưng mỗi lần xem qua, vẫn thấy rất đẹp.”

“Àn, đúng vậy, xem hàng trăm lần vẫn không chán.”

Lâm Tịch Hải cười nói.

Đới An Ny quay đầu lại nhìn vào phòng khách, thấy Bành Diệc Hàn vẫn đang đi tới đi lui thu dọn, không than thở một tiếng, y bước vào trong bếp bắt đầu tẩy rửa chén đĩa, bóng dáng tuy to lớn, nhưng giờ phút này, phẳng phất vài phần tịch liêu.

“Uy, Tiểu Hải.....”

Đới An Ny gọi hắn.

“Làm sao vậy?”

“Vừa rồi người không phải đã hơi quá đáng sao?”

“Ta đã làm gì?”

Lâm Tịch Hải mờ mịt nhìn nàng.

Có đôi khi, vô ý so với cố ý đã thương người khác, càng khiến người ta đau thương gấp bội

“Chính là vừa rồi a, người nói nếu muốn mời bạn trai đến nhà, sẽ nhờ Tiểu Bành đảm đương việc nấu ăn, chẳng lẽ còn không quá mức sao?”

Lâm Tịch Hải ngẩn ra, lúc này mới hiểu được, cười nói: “Y sẽ không để ý đâu.”

(không để ý cái con khỉ :-w)

“Làm sao người biết y không quan tâm? Ta cảm thấy dường như y có tâm sự.”

Đới An Ny nhin không được mà thở dài trong lòng.

“Bởi vì y cũng biết, ta cùng y căn bản không bao giờ có kết quả, cho dù y thích ta, ta cũng không hưởng ứng.”

Lâm Tịch Hải lơ đãng nhún nhún vai.

“Trên đời này, chuyện không có khả năng cũng sẽ biến thành có thể . Hiện tại người khẳng định như vậy, cẩn thận lời nói này sẽ biến thành hòn đá cản trở dưới chân người.”

Lâm Tịch Hải nở nụ cười hồn nhiên: “Người nói nghe cũng có đạo lý, nhưng muốn ta cùng Bành Diệc Hàn sao? Tha cho ta đi.....”

“Vì sao?”

Đới An Ny có điểm không thể lý giải, “Người và y ở cùng nhau cũng được một khoảng thời gian khá dài, Tiểu Bành là người như thế nào hiện tại người phải biết rõ hơn người khác chứ. Nam nhân tốt như vậy mà lại bỏ qua, chẳng lẽ người không thấy như vậy sẽ đáng tiếc lắm sao?”

“Bành Diệc Hàn đúng là nam nhân thật tốt, nhưng chẳng lẽ chính vì y Tốt, nên ta nhất định phải thích y?”

Đúng vậy, Bành Diệc Hàn rất tốt, hẳn dĩ nhiên biết rất rõ.

Hắn thích tính “Hảo” của y, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó mà thôi.

Địa vị của y ở trong lòng hắn chính là đầu bếp, người hầu, quản gia, công cụ phát tiết ***, trừ những thứ đó ra, chẳng còn gì khác.

Nam nhân kia diện mạo bình thường, cuộc sống nhàm chán, thái độ làm người không đủ khôi hài. Làm bạn cùng phòng còn có thể, nhưng nếu là đối tượng yêu đương thì tuyệt đối không được!

“Tiểu Hải, ta chỉ hy vọng về sau người sẽ không hối hận.”

Đới An Ny vẫn thật lòng nhìn hắn.

Lâm Tịch Hải có điểm không kiên nhẫn, rốt cuộc sao lại thế này, ai cũng đều khuyên hắn, dạy bảo, lú lo không ngừng, cứ ghép đôi cho hắn và Bành Diệc Hàn

“An Ny, người cũng biết ta là người có điều kiện tốt như thế nào, người bảo ta làm sao thu nhận y? Thu nhập bình thường, diện mạo cũng bình thường, chân còn có tật, nam nhân như vậy, có điểm nào xứng đôi với ta? Làm sao ta có thể mang y ra khoe trước mặt bạn bè chứ hả? Hảo, lui một vịn bước mà nói, cho dù ta có thể yêu y, nhưng cả ngày phải đối diện với một viên khoai tây xấu xí như vậy, ăn cơm làm sao vô.....”(ăn như heo còn nói)

“Tiểu Hải!”

Đới An Ny nhú mày, hắn càng nói càng càng quá đáng.

“Cho dù trên đời này chỉ còn một mình y là đàn ông, ta cũng không bao giờ chấp nhận, nói rõ như vậy rồi, người đã hiểu chưa, lần sau đừng làm phiền ta về vấn đề này nữa.”

Lâm Tịch Hải cười nói.

“Tiểu Hải!”

Đới An Ny liếc mình hướng hắn nháy mắt.....

Lâm Tịch Hải nhin không được quay đầu lại, bộ dáng tươi cười nhất thời im bất.

Bành Diệc Hàn đang đứng ở sau lưng hắn.

(aizz, lần nào nói xấu cũng bị người ta nghe hà)

Trầm mặc không một tiếng động, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Bị y dùng cặp mắt lạnh nhạt ôn tĩnh nhìn chăm chú, Lâm Tịch Hải nhất thời trong lòng kinh hoàng, một câu cũng không nói ra được.

“Ta mang cà phê cho hai người.”

Bành Diệc Hàn đem cà phê đặt trên mặt bàn thủy tinh, vẫn lãnh đạm, không để lộ ra một tia biểu tình bất ổn nào, giống như chưa từng nghe qua những lời nói kia: “Các người cứ tiếp tục tán gẫu đi.”

“Cám ơn.”

Lâm Tịch Hải tiếp nhận cà phê, cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Chờ y đi xa, Đới An Ny hạ giọng nói: “Không phải y đã nghe được toàn bộ chứ? Tiểu Hải, lần này người thăm rồi.”

“Không sao, y sẽ không tức giận đâu.”

Lâm Tịch Hải tỏ ra chắc chắn, hít vào vài ngụm hương thơm cả phê ngào ngạt, nhưng nội tâm lại nảy ra một đồng bất an. (Cho chết)

“Xem ra người nên xin lỗi y.”

Đới An Ny thở dài một hơi.

“Ta không có bắt buộc y nhất định phải ở bên cạnh ta.”

Lâm Tịch Hải nhìn nàng một cái, khôi phục lại nụ cười tràn đầy tự tin.

※※※

Sau khi Đới An Ny ra về, Lâm Tịch Hải vốn định trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng vừa thấy phòng của Bành Diệc Hàn, nháy mắt liền cải biến chủ ý, đi đến gõ cửa. Cửa vốn chỉ khép hờ, bên trong truyền ra thanh âm của Bành Diệc Hàn: “Mời vào.”

Lâm Tịch Hải đẩy mạnh cửa, ngượng ngùng nói: “Ách..... An Ny về rồi.....”

“Ta biết.”

Bành Diệc Hàn ngẩng mặt lên, đem giấy tờ đặt sang một bên, lẳng lặng nhìn hắn, “Có việc gì sao?”

“Không có gì.”

Lâm Tịch Hải nhìn trộm sắc mặt của y, vừa rồi hắn đúng là có chút quá đáng, y sẽ không thật sự sinh khí chứ.(sinh khí= tức giận)

“Người cũng biết, có đôi lúc ta hơi độc mồm.”

Vốn cao ngạo và tự tôn, Lâm Tịch Hải rất ghét việc phải giải thích với người khác, hiện tại, khi thốt ra những lời này, gần như đã lấy hết khí lực của hắn rồi.

“Ta biết.”

Bành Diệc Hàn nhần nhần cái trán, cười khỏ: “Còn chuyện gì nữa không? Nếu không, ta muốn nghỉ ngơi sớm.”

Lâm Tịch Hải đi đến trước mặt y, thấp giọng nói: “Ngày mai là cuối tuần rồi.”

Bành Diệc Hàn thờ ơ nhìn hắn “Phải không?”

“Đúng vậy, mấy hôm nay chúng ta không cùng nhau.....”Lâm Tịch Hải trong lòng âm thầm sốt ruột, bình thường chỉ cần hắn đi vào phòng của y, không cần nói nhiều, y giống như đi guốc trong bụng hắn, liền biết hắn muốn cái gì, sao bây giờ lại ngẩn ra không khác gì cái đầu gỗ.

Không biết làm sao, hắn chỉ có thể vươn tay, đặt lên vai của y, dùng ánh mắt ướm át mà nhìn Bành Diệc Hàn: “Người..... Không biết ta đang nói đến vấn đề gì sao?”Mặt hắn lúc này đã đỏ muốn chết, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đề nghị trắng trợn như vậy.

Hình như có điểm không ổn, biểu tình của y vẫn rất bình tĩnh, như đang cất giấu một loại cảm giác ngưng trọng.Tuy rằng Lâm Tịch Hải không phải thật sự muốn phát tiết, nhưng nếu có thể được thường xuyên làm việc ấy, được ôm hôn môi, cho nhau những lời nói trấn an, bao nhiêu mệt mỏi của hắn sẽ lập tức biến mất. Ai ngờ Bành Diệc Hàn lại co rụt bả vai, né tránh tay hắn, “Hôm nay ta rất mệt mỏi, người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.

Lâm Tịch Hải ngây người, huyết sắc nháy mắt đều bị rút đi.

Y cự tuyệt hắn?

“Người thật sự không cần hả?”

Không thể tin, hắn hỏi lại một lần nữa.

Bành Diệc Hàn chỉ lẳng lặng nhìn, trong ánh mắt tràn ngập sự mệt mỏi mà hắn không thể lý giải được, sau đó, y thản nhiên lặp lại, “Ta rất mệt mỏi.”

Biết là y thật sự cự tuyệt hẳn, Lâm Tịch Hải thần tình đỏ lên. Không phải thẹn thùng, mà là bởi vì tức giận.

Y dám cự tuyệt hẳn?

Y cứ nhiên dám cự tuyệt hẳn! (=) què 1 cục)

Không nói hai lời, Lâm Tịch Hải tức giận liền quay đầu đi ra ngoài, vừa bước tới cửa, bỗng nghe giọng của Bành Diệc Hàn vang lên ở sau lưng: “Chúng ta từ nay về sau sẽ không bao giờ ... làm như vậy nữa.”

Lâm Tịch Hải nhanh chóng xoay người, nhìn chăm chăm vào mặt y : “Không bao giờ ...tức là sao?”

Bành Diệc Hàn nhìn hắn: “Bạn cùng phòng bình thường sẽ không ôm nhau mà an ủi, người đã soạn thảo ước pháp tam chương, không được sản sinh tình cảm cá nhân, ta luôn tuân giữ, hy vọng người cũng vậy.”

Cái gì?

Thật sự rất buồn cười, Lâm Tịch Hải nhin không được cười ra tiếng :”Người đang nói cái gì? Ta như thế nào lại có thể phát sinh cảm tình với người?”

“Như vậy, cũng không nên đến phòng của ta nữa.”

Bành Diệc Hàn dùng đường nhìn thẳng tắp hướng về phía hắn, ánh mắt giống như một thanh kiếm sắc bén, có thể nhìn thấu tận tâm can của hắn.Chật vật không chịu nổi.....

Lần đầu tiên, Lâm Tịch Hải cảm thấy bản thân không thể đối trá trước ánh mắt dò xét của nam nhân kia

“Không đến thì không đến, ai cần a, lúc trước chính người nói muốn giúp ta, cũng không phải ta đối với người cảm thấy yêu đương gì hết. Yên tâm đi, đời này ta cũng không bao giờ yêu người, điểm ấy không cần người quan tâm!”

Bị đâm trúng chỗ đau, Lâm Tịch Hải bắt đầu nói năng loạn xạ.

“Ta biết.”

Bành Diệc Hàn thản nhiên nói.

Điều này, hắn đã lặp lại rất nhiều lần rồi, cho nên, y hiểu rất rõ.

“Biết là tốt rồi, vậy người về sau cũng không nên dùng loại ánh mắt ghê tởm như vậy mà nhìn ta, làm như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy.”

Mình có lấy loại ánh mắt này mà nhìn hắn sao? Trong mắt hắn chẳng lẽ mình luôn là kẻ xấu xa như vậy? Bành Diệc Hàn chậm rãi khép ánh mắt, cố chịu đựng từng cơn đau đốn, thấp giọng nói: “Về sau sẽ không như vậy nữa.”

“Như vậy là tốt.”

Lâm Tịch Hải nổi giận dùng dùng đi ra ngoài, đóng mạnh cửa, phát ra tiếng “Phanh”chấn động.

Bành Diệc Hàn chậm rãi ngã ngồi lên ghế sofa.

y luôn biết trong lòng Lâm Tịch Hải nghĩ về y ra sao, nhưng khi chính tai nghe thấy, hoàn toàn là hai việc khác nhau. Hơn nữa gần đây cả hai thật sự rất thân mật, cho nên đã dần dần quên mất lúc trước hắn đã đánh giá mình như thế nào.Lời nói ban nãy như cảnh tỉnh, làm cho toàn bộ sự việc đau lòng vốn được chôn chặt trong trí nhớ, lần lượt trở dậy.

Chính mình đã vọng tưởng quá nhiều, muốn ăn thịt thiên nga, đáng đời y, trò hề này đã sớm bị hắn thu vào đáy mắt! Bành Diệc Hàn tuy rằng giới thiệu nài, nhưng rốt cục y cũng chỉ là một con người bình thường, sự chịu đựng cũng có giới hạn.

Tựa hồ, đã đến cực hạn rồi.

Nếu có thể được, thật hy vọng tất cả sự việc đều chưa phát sinh. Mong thời gian quay ngược trở lại, lúc y và hấn chưa trở thành bạn cùng phòng.

Đôi bàn tay chậm rãi phủ lấy khuôn mặt, Bành Diệc Hàn cố nén tiếng nấc thổn thức, trong lòng ngực tựa như bị khắc một vết thương sâu sắc.

Đau đớn....

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Từ đó hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Kỳ thật chính là do Lâm Tịch Hải đơn phương không thèm nhìn Bành Diệc Hàn, xem y giống như người trong suốt, đi không chào hỏi, trở về cổ họng cũng không ho ra một tiếng, không chủ động nói chuyện, cho dù Bành Diệc Hàn mở miệng, y vẫn bình thản, không có một tia hờn giận.

Bành Diệc Hàn vẫn giống như trước, mua đồ ăn rồi nấu cơm, sửa sang, quét tước, cho dù Lâm Tịch Hải không thèm nói chuyện, y vẫn bình thản, không có một tia hờn giận.

Một tuần trôi qua rất nhanh, thời gian hai người chạm mặt nhau ít ỏi đến đáng thương

Lâm Tịch Hải trở nên thường xuyên về muộn, thậm chí có khi đến rạng sáng mới nghe được tiếng động của chìa khóa. Hấn không trở về nhà ăn cơm, cũng không như trước hay gọi điện thoại về thông báo, hại Bành Diệc Hàn làm tràn đầy một bàn đồ ăn, đợi cho đến tận đêm khuya, vẫn không thấy bóng người, chỉ có thể đổ bỏ.

Y không biết hấn rốt cuộc đang làm cái gì, cũng không thể hỏi, hấn yêu như thế nào, là chuyện của hấn, y không có tư cách tra hỏi.

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ báo thức trong phòng khách, rõ ràng đã điểm mười hai tiếng chuông, Lâm Tịch Hải vẫn chưa trở về.

Bành Diệc Hàn thở dài, mang đồ ăn trên bàn xuống, trút từng món từng món vào thùng rác, xoắn tay áo, chuẩn bị tẩy trừ chén đĩa.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên không ngừng, vì ban đêm yên tĩnh nên thanh âm đặc biệt chói tai.

“Đã về sao?”

Bành Diệc Hàn vội vàng chạy ra mở cửa, nhìn đến một màn (kịch) trước mắt, nhất thời giật mình.

Đúng là Lâm Tịch Hải, nhưng không phải chỉ có một mình hấn.

Hấn đang dựa vào lòng một nam nhân xa lạ, điệu bộ rất thân mật, nhìn thấy Bành Diệc Hàn, hấn nhếch môi, cười Khách khách:!”Ta đã trở về.”

Dứt lời còn nấc cục một cái, phun ra một hơi nồng nặc mùi rượu, xem ra hấn đã uống không ít.

Bành Diệc Hàn chưa bao giờ gặp qua vị nam tử này, cả người y phủ một bộ tây trang màu tối, thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, vừa nhìn thoáng qua đã biết đây là thành phần tri thức (nhưng bị gay), hơn nữa chức vị không thấp.

Nhìn thấy Bành Diệc Hàn, vị nam tử xa lạ kia hiển nhiên cũng kinh ngạc, hỏi Lâm Tịch Hải: “Y là ai vậy?”

“Y chính là bạn cùng phòng của ta, là đầu bếp nấu cơm siêu cấp ngon, người yên tâm, ta cùng hấn không có quan hệ gì cả.”

Lâm Tịch Hải cười tủm tỉm giải thích.

Nam tử kia hồ nghi đánh giá Bành Diệc Hàn từ đầu đến chân.....

Diện mạo bình thường không đáng nhìn, biểu tình có vẻ ôn hòa, không hề có lực hấp dẫn, sau khi xác định người trước mắt này không đáng ngại, nam tử mới gỡ bỏ sự đề phòng, không xem y như “Tình địch” nữa, vẻ mặt rõ ràng dịu xuống.

“Đây là bạn trai mới của ta, Vương Tuấn Kiệt.”

Lâm Tịch Hải chỉ chỉ nam nhân bên cạnh, nhìn Bành Diệc Hàn cười nói.

Hắn cười đến vô hại, giống như chỉ đơn thuần là muốn giới thiệu lẫn nhau.

Bành Diệc Hàn nhìn hắn, lại nhìn sang người kia, cả hai quả thực xứng đôi.

Trong lòng y cuộn lên một nỗi đau giống như đang bị ngón tay của ai đó ngắt chéo.

“Nhĩ hảo.”

Bành Diệc Hàn miễn cưỡng mỉm cười.

“Nhĩ hảo.”

Nam tử gật gật đầu, dùng tay ôm Lâm Tịch Hải, ám muội cười nói: “Đã trẻ thế này, ta có thể ở lại không?”

Lâm Tịch Hải ngẩng đầu lên, cố ý nói lớn tiếng, muốn cho Bành Diệc Hàn nghe được: “Cũng không phải không thể..... Bất quá đêm nay không được, ngày mai ta có hội nghị thường kỳ phải tham dự, đêm nay phải hảo dưỡng tinh thần mới được.”

Nửa câu sau, hắn phóng thấp thanh âm, biểu hiện ra giọng điệu cầu xin mềm ngọt, Lâm Tịch Hải làm như vậy, đây là lần đầu tiên Bành Diệc Hàn được nhìn thấy.

Nam tử nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Nguyên tưởng rằng đêm nay có thể ôm gọn mỹ nhân trong tay, không nghĩ tới..... Quên đi, mỹ nhân luôn có nhiều thứ phiền phức, đành từ từ mà tiếp cận, dù sao thời gian cũng còn dài.

Nam tử vẫn cố gắng duy trì phong độ của chính mình.

“Cám ơn đã cho phép ta đưa người về.”

Nam tử dùng ánh mắt nồng cháy mà dõi theo Lâm Tịch Hải, cúi người xuống hôn hắn, Lâm Tịch Hải chẳng những không có cự tuyệt, ngược lại còn tích cực ôm cổ đối phương, một bên hôn, một bên còn cố ý phát ra tiếng vang kịch liệt.(= =)

Bành Diệc Hàn quay đầu đi vào trong nhà, trái tim dường như không còn đủ sức để chịu đựng, y không thể trở mắt nhìn hắn cùng nam nhân khác thân thiết hôn nhau.

Nhìn thấy hành động của Bành Diệc Hàn, trong mắt Lâm Tịch Hải thoáng mỉm cười, sau đó, hắn mới đem lực chú ý tập trung lên người nam tử trước mặt, hảo hảo trấn an người kia, cùng nhau lưu luyến không rời mà nói lời từ biệt.

Sửa sang lại quần áo, Lâm Tịch Hải giống như một tướng quân vừa thắng trận trở về, hăng hái đi vào nhà trọ, quả nhiên, Bành Diệc Hàn vẫn còn loay hoay trong phòng bếp, đang tẩy rửa chén đĩa.

“Khụ khụ.....”

Lâm Tịch Hải giả vờ ho hai tiếng, kéo cái ghế dựa, ngồi xuống cạnh bàn ăn, tự lấy một chén nước rồi uống thỏa mãn.

Một bên uống nước, hắn một bên lại liếc nhìn đến tấm lưng rộng lớn của Bành Diệc Hàn, hắn muốn chờ y mở miệng nói chuyện trước.(con nít)

Ai ngờ sau khi uống sạch sẽ chén nước, Bành Diệc Hàn vẫn không có chút động tĩnh nào, vẫn chậm rãi lau khô chén bát, dọn dẹp xong, lại bắt đầu tẩy rửa nồi chảo.

Y rõ ràng biết hắn đang ngồi ngay bên cạnh, hơn nữa có lẽ đã thấy được tất cả, vì sao còn không thèm rên lên một tiếng?

Bỗng dưng cảm thấy bức tức khó hiểu, Lâm Tịch Hải giựt mạnh cà- vạt xuống, nhin không được đành lên tiếng để phá vỡ sự trầm mặc kia :”Người cảm thấy Vương Tuấn Kiệt này có khá không?”

Động tác của Bành Diệc Hàn khựng lại, nhưng vẫn không xoay người nhìn hần : “Tốt lắm, cả hai người rất xứng đôi.”

Sau đó, y lại tiếp tục lau dọn.

Cũng chỉ nói có nhiều đó thôi sao?

Lâm Tịch Hải ngạc nhiên xem xét bóng dáng trầm mặc của y, một ngọn lửa vô danh bỗng cháy phừng phừng trong lòng, phải nói một cái gì đó mới được, không thể chịu thua y được....

“Ta cùng hần gặp nhau ở cuộc họp bằng hữu, lúc ấy hần liền chủ động đến gần ta, còn nói vừa gặp mặt ta, hần đã nhất kiến chung tình. Ta cùng hần còn có rất nhiều điểm chung, bộ dạng hần xuất sắc, thái độ làm người lại khôi hài, khiến ta cười đến lặn lội, vĩnh viễn sẽ không làm cho ta cảm thấy nhàm chán, tính cách cũng ôn nhu, ngoan ngoãn phục tùng ta, trước mắt, hần là người đầu tiên mà ta muốn kết giao...”

“Phanh” ____ từ bồn rửa truyền đến tiếng vang thật lớn, làm Lâm Tịch Hải giật cả mình.

“Nếu người muốn tìm ai làm đối tượng kết giao, hoặc cần tư vấn tình cảm thì nên đi tìm Đối An Ny hay là Ủy Như Bình mà kể, người nào cũng được, không nhất thiết cứ phải nói với ta!”

Bành Diệc Hàn vẫn để hai tay ngâm trong bồn nước, đầu quay lại thật mạnh, sắc mặt y tái nhợt, trong đôi mắt tối đen lộ ra tia hung quang khiếp người, ánh mắt rực lửa như muốn thiêu đốt tất cả.

Lâm Tịch Hải ngẩn ngơ, không nghĩ lại bị khí thế của y áp đảo, vì thế vẫn ngang bướng cười lạnh “Người sao lại tức giận, không phải là ghen chứ?”

“Tâm tình của ta như thế nào, chẳng lẽ người thật sự muốn biết sao?!”

Âm thanh trầm thấp thực đáng sợ.

Bành Diệc Hàn đối với hần luôn luôn ôn nhu, luôn cẩn thận dùng lòng bàn tay to lớn ấm áp để che chở hần, cũng chưa từng lớn tiếng như vậy, vẻ mặt khủng bố như hiện tại thì càng miễn bàn, hần chưa từng thấy qua.

Lâm Tịch Hải cảm thấy mình hơi bị tổn thương, hương rượu từ dạ dày bắt đầu cuộn cuộn xông lên não, làm cho cái miệng của hần mất đi sự khổng chế.

“Biểu tình này của người là muốn cái gì a, sao lại dùng vẻ mặt đó mà nhìn ta, ta đâu có làm sai cái gì đâu. Người không chịu giúp ta, nên ta mới đi tìm người có thể giúp mình, dù sao trên đời này, bọn nam nhân bị ta mê hoặc đứng xếp một hàng dài kia, thiếu người cũng chả sao, nếu người dám cự tuyệt ta, lại còn hung dữ với ta như vậy, ta đây phải đi tìm người khác thôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được?”

Hần mãnh liệt già mồm lấn át cả lẽ phải, làm cho Bành Diệc Hàn nhin không được cười khổ ra tiếng: “Ta chỉ hy vọng, nếu người muốn tổn thương người khác, cũng phải để ý đến tâm trạng hiện tại của người ta.”

“Tâm tình của người?”

Lâm Tịch Hải lớn tiếng cười nhạo, “Tâm tình của người không phải là thích ta muốn chết sao, thích thì nói thích, mắc gì cứ phải giấu?”

Nhìn thấy gương mặt y nháy mắt đã trắng bệch ra, Lâm Tịch Hải cảm thấy cả người khá hưng phấn.

“Nói cái gì, nào là ‘không sẵn sinh tình cảm yêu đương’, người lừa quỷ a, người rõ ràng khấn trương như vậy, rõ ràng là thích ta, nhìn thấy ta cùng nam nhân khác thân mật, nên người mới chịu không nổi chứ gì. Xem ánh mắt của người nhìn Vương Tuấn Kiệt, cứ như muốn giết hần ấy, người nghĩ ta không chú ý tới sao? Còn nói cái gì ‘cả hai chỉ là bạn cùng phòng’, cười chết người, người dám nói người thật sự không có một chút tư nhân cảm tình đối với ta không, dám nói cho tới bây giờ người vẫn không có thích ta.....”

“Ta thích người đó, thì sao?”

Bành Diệc Hàn lớn tiếng cắt ngang lời của hắn, “Chẳng lẽ ta nói thích ngươi, ngươi sẽ hưởng ứng cảm tình của ta sao? Như thế nào cũng không thể! Nếu biết rõ không có khả năng, biết rõ ngươi căn bản không bao giờ yêu ta, vậy nói ra có ích lợi gì? Ngươi muốn ép ta nói ra chỉ để thỏa mãn sự cao ngạo của ngươi thôi phải không?”

Bành Diệc Hàn cảm thấy đau lòng đến khó nhìn.

Từng chữ y thốt ra, đều giống như một thanh đao sắc bén, chém thật sâu vào chính cơ thể của mình, miệng vết thương vô hình đang bắt đầu tích tụ chảy máu.

“Hiện ngươi vừa lòng chưa, vui vẻ chưa! Đúng vậy, ta xác thực ngay từ lần đầu gặp mặt đã bị ngươi hấp dẫn, nhưng tình cảm của ta đối với ngươi mà nói, cũng chỉ là trà dư tửu hậu, đáng bị chê cười thôi chứ gì. Ta không muốn nói, không phải vì ta khiếm nhục, sợ bị ngươi chê cười, mà là ta không muốn làm sự việc phức tạp hơn nữa, không muốn gia tăng thêm gánh nặng cho ngươi. Nhưng bây giờ, ta đã nhận ra, nguyên lai sự săn sóc của ta, đối với kẻ vô tâm vô phách như ngươi, căn bản là dư thừa! Lâm Tịch Hải, ngươi làm ta thất vọng quá!”

Bành Diệc Hàn nhìn thẳng vào hắn, tiến lên từng bước.....

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì?”

Trong cơn tức giận, Bành Diệc Hàn giống như đã biến thành một dã thú, Lâm Tịch Hải sợ tới mức liền xoay người muốn chạy trốn (đáng =))), nhưng bất ngờ bị bắt lại, một cánh tay to khỏe của y đã kẹp chặt trước ngực của hắn.

“Đau quá..... Buông ra...”

Lâm Tịch Hải giãy dụa, nhưng căn bản không thể thoát khỏi cánh tay cứng như sắt kia.

“Lâm Tịch Hải, ngươi cho là chỉ có một mình ngươi mới có sự tự tôn sao? Tuy ta thích ngươi, nhưng cũng không để cho sự tự tôn của mình bị ngươi dẫm nát trên mặt đất, lần này ta không nhìn nữa.”

Hung hăng nói xong, Bành Diệc Hàn hôn mạnh lên mắt của hắn.

Thật là thô lỗ, một nụ hôn bao hàm sự tức giận cùng hủy diệt, hoàn toàn bất đồng với vô số sự ôn nhu lúc trước, nụ hôn này mãnh liệt như của dã thú, cưỡng ép hắn, chà đạp hắn, làm cho hắn không thở nổi, khung cảnh trước mắt dần dần biến thành màu đen.....

“Buông.....”

Lâm Tịch Hải liều mình đẩy ngực y ra, Bành Diệc Hàn không thêm để ý sự phản kháng của hắn, một bàn tay to lớn vung lên, cởi áo khoác của hắn ra, một phen giật mạnh chiếc áo sơ mi, lực đạo to lớn khiến hàng nút bị đứt ra, văng tung tóe trên nền đất, sau đó, y tiếp tục gỡ thắt lưng, lôi tụt xuống rồi quăng ra đằng sau..., chỉ chốc lát sau, Lâm Tịch Hải giống như quả trứng gà đã được bóc vỏ sạch sẽ, bị y găt gao đè trên bàn cơm.

“Bành Diệc Hàn, ngươi muốn làm gì, mau buông ra!”

Bị dọa đến cả kinh, Lâm Tịch Hải tỉnh rượu hơn một nửa.

“Làm điều mà ta luôn muốn làm.”

Bành Diệc Hàn cũng không nói nhiều, trực tiếp vươn một ngón tay, ấn vào trong mật huyết của hắn, Lâm Tịch Hải kêu lên một tiếng thảm thiết, nơi kia chưa bao giờ được khai phá, cứ như vậy bị ngón tay thô lớn của y xâm nhập, kịch liệt đau đớn, làm cho ngũ quan xinh đẹp của hắn trở nên méo mó.

“Đau quá.....”

“Có đau ta cũng không buông tha cho ngươi.”

Môi Bành Diệc Hàn phủ lên môi Lâm Tịch Hải, nuốt vào tất cả tiếng kêu la của hắn, ngăn chặn sự giãy dụa, cùng lúc đó ngón tay vẫn tiếp tục ma sát, tiến tiến xuất xuất, xoay trở bên trong mật huyết của hắn, dần dần y cho thêm vào một ngón tay, hai ngón tay....

Vì đang say rượu, Lâm Tịch Hải toàn thân hư nhuyễn, thân thể so với bình thường càng mất cảm hơn, đau đớn tuy rằng mãnh liệt, nhưng không ngờ lại dâng lên một tia khoái cảm quý dị, đại não của hắn hoàn toàn trống rỗng, họa vô đơn chí.....

Bất tri bất giác, sắc mặt hắn vốn đỏ hồng vì say rượu, nay lại tăng thêm một tầng *** diễm lệ, ngũ quan lúc bình thường đã vô cùng tuần mỹ, giờ phút này lại càng tỏa ra hào quang vạn trượng, xinh đẹp đến mức làm người ta không nỡ di dời tầm mắt.

Xinh đẹp như thế, đáng quý như thế. Phải trở thành của riêng mình!!!

Bành Diệc Hàn dừng lại, nội tâm đột nhiên nảy lên một ý nghĩ tà ác.

Ác ma ở trong lòng lộ ra nụ cười hắc ám, đúng vậy, cứ như vậy thượng hắn, xâm chiếm thân thể hắn, hoàn toàn cướp lấy “Trinh tiết” của hắn, cứ như vậy làm cho hắn trở thành người của mình, làm cho hắn tỉnh mộng, từ nay về sau trong lòng hắn chỉ có mình y, chỉ có thể chung sống với y mà thôi.

Nhưng mà, lương tâm lại trở dậy: ngàn vạn lần không được làm như vậy, người làm vậy là hủy diệt hắn, hai mươi sáu năm qua hắn đã cố gắng gìn giữ, làm vậy là hủy hoại cột trụ tinh thần của hắn. Nếu hắn có thể gặp gỡ một đối tượng thật tốt? Nếu người kia so với người còn quý trọng hắn hơn, có thể làm cho hắn hạnh phúc hơn thì làm sao bây giờ, cho nên người không được lỗ mãng, nếu không hắn sẽ hận người cả đời, người vĩnh viễn sẽ không chiếm được hắn. Người nên xác định chính xác, thật sự người muốn như vậy sao?

Nội tâm kịch liệt giao chiến, động tác của Bành Diệc Hàn thoáng do dự.

Ngón tay của hắn đã hoàn thành công tác, chậm rãi rút ra, dự vọng lúc này đang bùng bùng phấn chấn, Bành Diệc Hàn đặt nó ngay tại cửa huyết của Lâm Tịch Hải, chỉ cần dùng sức một chút, là có thể đi thẳng vào bên trong, được bao vây bởi thân thể mà y ngày đêm mong muốn.....

“Không được, Bành Diệc Hàn, nếu người thật sự làm như vậy, ta sẽ hận người cả đời!”

Tại vạ đến nơi, Lâm Tịch Hải nhất thời sợ tới mức khóc như mưa

Cả đời này, hắn chưa bao giờ trải qua hoàn cảnh quá mức nguy hiểm như lần này, sợ đến nổi tay chân như nhũn ra, vô lực chống cự, chỉ có thể giống con cá đang nằm trên thớt gỗ, sắp sửa bị làm thịt.

Lần này hắn thật sự là bị y dọa đến chết khiếp rồi!

“Không được..... Bành Diệc Hàn, không được làm như vậy với ta..... Người không cần đột nhiên biến thành cái dạng này, không hòa bình giống như mọi khi..... Ta rất sợ hãi.....”

Vừa kinh vừa sợ, hắn rốt cục nhìn không được mà thất thanh khóc rống lên trông thật khổ sở.

Nước mắt ứa ra, từng giọt từng giọt, trong suốt, vẫn là mang theo một vẻ đẹp nói không nên lời khiến cho người ta tan nát cõi lòng.

Bành Diệc Hàn cũng rất đau khổ, toàn thân nhất thời mất đi khí lực, y vĩnh viễn cũng không thể thương tổn hắn, vĩnh viễn làm không được.

“Thực xin lỗi.”

Y chậm rãi buông hắn ra, sửa sang lại quần áo của cả hai cho thật tốt, nâng hắn ngồi dậy, Lâm Tịch Hải lập tức bổ nhào vào trong lòng ngực của y, Bành Diệc Hàn nghĩ là hắn đang muốn đánh mình, không ngờ, hắn gắt gao bắt lấy ngực áo của y để khóc, Lâm Tịch Hải cắn răng, phát ra tiếng khóc nức nở như đã thú bị thương.

Bành Diệc Hàn khổ sở cười, nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn để an ủi : “Thực xin lỗi, đừng khóc, ta không nên làm vậy.”

“Người..... Là tên..... Hồn dẫn..... Đại..... Đại hồn dẫn.....”

Lâm Tịch Hải vừa mắng vừa trây trét nước mắt, nước mũi lên người y.

“Ừ, ta là tên hồn dẫn, đại hồn dẫn.”

Bành Diệc Hàn tiếp tục vỗ nhẹ hân, ***g ngực truyền đến một mảnh hồi hận, xem ra lúc này đây, hân thật sự đã sợ hãi lắm rồi.

“Người đi chết đi, Bành Diệc Hàn.”

Lâm Tịch Hải chưa hết giận, dùng tay bấu chặt vào vai y, há miệng cắn một ngụm thiệt mạnh.

Răng nanh cắn vào thật sâu, truyền đến một trận đau nhức, đại khái là bị cắn đến chảy máu, Bành Diệc Hàn chỉ hơi nhíu mi, cổ nhin đau, không hề hé răng.

“Ta cả đời cũng không tha thứ cho ngươi!”

Cắn vẫn chưa hết giận, Lâm Tịch Hải dùng hốc mắt hồng hồng trợn trừng nhìn y, cái mũi vẫn còn sứt sứt.

“Ừ, ngươi cả đời cũng không nên tha thứ cho ta.”

Bành Diệc Hàn giống như con vẹt, cứ lặp lại lời nói của hân.

“Người cả đời phải làm trâu làm ngựa cho ta!”

Lâm Tịch Hải tiếp tục hung ác nhìn y.

“Ừ, ta cả đời đều phải làm trâu làm ngựa cho ngươi.”

Bành Diệc Hàn cười khổ.

Lâm Tịch Hải chớp chớp, nước mắt lại chảy ra, như thế thật khó coi, nhưng hân cũng không biết vì cái gì, chỉ có cảm giác muốn bật khóc thật to.

Vùi đầu thật sâu vào ngực của Bành Diệc Hàn, lắng nghe hơi thở của y, không hiểu vì sao lại làm cho hân cảm thấy rất thương tâm, lại có cảm giác được che chở an toàn.

Cái gì Vương Tuấn Kiệt, cái gì bạn trai, hết thầy đi chết hết đi!

Suy nghĩ kia, căn bản là hân không có nói ra. Gã kia mới gặp hân một lần, đã bám theo sát gót, từ đầu đến cuối không ngừng tự thổi phồng chính mình, lại còn thích khoe khoang. Nghe gã kể chuyện thật sự hân cảm thấy cười không nổi, nhưng vẫn ráng giả vờ cười khanh khách....

Hơn nữa vừa rồi cùng gã hôn môi, miệng thổi muốn chết, thiếu chút nữa là hân đã nôn rồi, nếu không phải vì hân muốn chọc tức Bành Diệc Hàn, gã kia muốn hôn hân, cũng chờ đến tám trăm năm sau đi!

Bành Diệc Hàn hảo như vậy, hay là....chỉ cần y là tốt rồi.

Rùng mình nhớ lại lúc nãy, hân đã hoảng loạn biết bao nhiêu, hiện tại lại được y ôm ấp một lần nữa, cảm giác thật tốt a.....

Lưu luyến tựa vào trước ngực của y, hân giống như con bạch tuộc, gấu gao quấn quít lấy Bành Diệc Hàn. Lâm Tịch Hải một bên khóc, một bên lộ ra biểu tình an tâm.

Khóc khóc, mí mắt bị sưng húp.....

Trải qua một phen bị gây sức ép, Lâm Tịch Hải thật sự mệt mỏi, hơn nữa đã uống không ít rượu, rốt cục nhin không được sự đột kích của cơn buồn ngủ, trong chớp lát, đã ngủ say trong lòng Bành Diệc Hàn

Trước ngực truyền đến hơi thở đều đặn, y cúi đầu nhìn xuống, thấy Lâm Tịch Hải đã đi gặp chu công rồi... Bành Diệc Hàn bất đắc dĩ cười khổ, ôm lấy hân, gian nan bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt hân nằm trên giường.....

Sau khi đắp chăn cho hân, Bành Diệc Hàn chăm chú nhìn gương mặt Lâm Tịch Hải một hồi lâu. Sau đó y đi đến phòng tắm, mở đèn lên, nhìn gương mặt của mình trong tấm gương, mắt không chớp mà xem thật kỹ mặt của mình.

Một gương mặt thật bình thường, không có gì đặc sắc. Không có nửa điểm mỹ lực, thật sự thiếu thiện khả trần, càng nhìn càng cảm thấy chính mình thật là chán ngấy, sau đó, tầm mắt lại lặng lẽ nhìn xuống bắp đùi bên phải vốn không trọn vẹn.....

Khuôn mặt này, thân thể này, cái chân này, đúng là chả có mặt nào dùng được hết!

Lâm Tịch Hải tuy rằng bề ngoài cởi mở, khiến người khác hoa mắt, nhưng Trên thực tế, hắn vẫn cố giữ mình trong sạch, đến bây giờ vẫn là xử nam, chưa trải qua việc ấy cùng với ai.

Y thương hắn, tôn trọng hắn.

Thương tiếc sự trinh tiết cùng sự chấp nhất của hắn, tôn trọng lý tưởng theo đuổi tình yêu chân thành của hắn, y hy vọng hắn có thể tìm được hạnh phúc, không muốn trở thành trở ngại của hắn. Tuy rằng đôi khi hắn thích tùy hứng gây cho y không ít thương tổn, nhưng y vẫn muốn bảo hộ tâm tình của hắn, cho đến bây giờ vẫn không thay đổi, nhưng xảy ra sự việc ngày hôm nay, Bành Diệc Hàn lo sợ không biết sau này mình sẽ còn làm nên những chuyện gì.

Đã là nam nhân, cho dù là một người thật ôn thuận, nhưng nội tâm cũng không thể che dấu được thú tính.(chậc, câu này hay nghe mẹ nói...)

Nhớ tới vừa rồi thiếu chút nữa không thể kiềm hãm lý trí, muốn cưỡng bức hắn, Bành Diệc Hàn liền cảm thấy xấu hổ muốn chết, dọa đến như vậy, không chỉ mình Lâm Tịch Hải sợ hãi mà cả y cũng sợ.

Bành Diệc Hàn thở ra một hơi dài, đóng cửa tắt đèn, gương mặt của y phản chiếu trong gương như lâm vào một màn u tối.....

Đi lên ban công, lúc này đã là sáng sớm, ánh mặt trời lặng lẽ trải dài trên những ngôi nhà san sát nhau, phủ lên một màu sắc sơ khai cho thành phố.

Hít vào một hơi thật sâu, Bành Diệc Hàn đưa tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại di động, gọi cho chủ nhiệm bộ hành chính đại học.....

“Triệu Sinh Nhâm phải không, là ta, Tiểu Bành đây.”

Bành Diệc Hàn vừa nghe tiếng đầu dây bên kia trả lời, vừa nhìn đến bờ biển xa xa phía trước như ẩn như hiện: “Sớm như vậy đã quá rầy ngài, thực ngại quá.....”

“Đúng vậy, ta là có việc muốn tìm ngài bàn luận.....”

“Lần trước bộ tuyên truyền đã tuyên bố là tây bộ trao đổi kế hoạch , hắn là còn muốn nhận người..... Nếu có thể được, ta muốn đi đến khu tây bộ, cùng đại học nơi đó trao đổi công tác hai bên, không biết còn chỗ trống hay không?”

“..... Phải không? Nguyên lai ta là người đầu tiên chủ động xin đi sao? Kia thật tốt quá, xem ra là không giành chỗ với ai rồi.....”

Bành Diệc Hàn nhẹ giọng cười nói.

“Ân..... Ta đã chuẩn bị tất cả rồi, gia nhân của ta không cần quan tâm, hơn nữa ta cũng không có bạn gái, chỉ cô đơn một mình, không có gánh nặng, người như ta rất thích hợp làm loại công tác duy trì biên khu này..... Đúng vậy, ta đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu đựng cực khổ rồi, ngài yên tâm đi.”

Thanh âm của Bành Diệc Hàn nhạt nhòa truyền đi, phiêu tán trong gió.....

“Ân, ta đã biết, ta tùy thời có thể xuất phát. Tốt, đợi lúc đến trường sẽ nói chuyện tiếp, cảm ơn ngài, gặp mặt sau.”

Cất di động vào túi, y đứng giữa những cơn gió sớm, đón ánh mặt trời đang chậm rãi nhô cao

Đứng yên thật lâu, thật lâu.....

Hai gò má Lâm Tịch Hải biến thành màu đen, đang ngồi xổm trên sofa trong phòng khách, oán hận trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức, giống như có thâm cừu đại hận lâu năm với nó.

Vừa rạng sáng, trong nhà chỉ có một mình hắn.

Tối hôm qua hấn đã uống đến say mềm, vừa tỉnh lại, mặt trời đã lên cao đến bờ tre rồi, chỉ còn mình hấn ở nhà, Bành Diệc Hàn đã mất tiêu, không thấy bóng dáng.

Vốn nghĩ đến năm giờ, y sẽ về nhà chạy tới chạy lui nấu cơm, hiền hòa như lúc trước, nên hấn đã chờ từ sáng đến giờ, bây giờ ước chừng đã tám giờ!

Cái bụng đói đến nổi vang lên tiếng thì thầm, hại hấn tâm tình càng kém.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bành Diệc Hàn chưa từng giống như vậy, ngay cả cơm cũng không nấu, lại đột nhiên mất tích.

Chẳng lẽ do việc tối hôm qua.....

Tuy rằng hấn say rượu thật lợi hại, chi tiết hoàn toàn nghĩ không ra, nhưng đại khái đã xảy ra chuyện gì, trong đầu vẫn có chút ấn tượng, hấn nhớ rõ hấn đã mang "Bạn trai" về nhà, nhớ rõ chính mình tựa hồ đã nói ra những lời không nên nói, sau đó khiến Bành Diệc Hàn giận đến tím mặt, thiếu chút nữa đã cắm cây bông vào "Hoa cúc nhỏ" của hấn rồi.....(=)))

Lúc ấy vẻ mặt của y thật khủng bố, dục vọng nóng như lửa lại đặt ngay huyết khẩu của hấn, xúc cảm ấy bỗng hiện lên thật rõ ràng trước mắt, Lâm Tịch Hải không khỏi rung mình, loại tư vị này, hấn không dám nghĩ đến lần thứ hai.

Hít hít cái mũi, hấn lại có cảm giác muốn khóc. (khóc nhè)

Hỗn đản Bành Diệc Hàn, hấn sẽ không tha thứ cho y, nếu hiện tại y đang ở đây, hấn sẽ mắng cho chết luôn. Tuy rằng lúc ấy hình như hấn cũng có chỗ sai, nhưng mặc kệ như thế nào, sao y có thể đã man với hấn như thế?

Tâm tình Lâm Tịch Hải hiện tại rất giống vị chủ nhân bỗng dưng bị trung khuyến cản ngược lại một cái, vừa sợ vừa giận lại không thể tin nổi.

Y không phải vẫn quý trọng hấn, vẫn thích hấn sao?

Đúng vậy, hấn tuy rằng say, nhưng vẫn nhớ rõ, chính mồm y đã thừa nhận thích hấn, thích hấn mà còn dám làm ra loại sự tình này. Hoàn toàn, không thể, tha thứ.

Lâm Tịch Hải cũng không ngạc nhiên khi Bành Diệc Hàn nói thích hấn. Hấn tuyệt đối không giật mình, y đương nhiên là thích hấn, không thích hấn, thì còn có thể thích ai?

Còn ai có thể giống như hấn, là một mỹ nam tử độc nhất vô nhị, mị lực vô cùng, cả ngày cùng hấn sớm chiều, y đương nhiên sẽ bị mị lực kinh người của hấn mê hoặc.

Không có gì là kỳ quái, y thích hấn là đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa, tuy rằng không có khả năng cùng y phát triển tình cảm, nhưng được người ta thích không phải là chuyện xấu, hơn nữa Lâm Tịch Hải phát hiện, hấn cũng rất thích loại cảm giác này, như vậy, y sẽ cả đời ở bên cạnh hấn.

Ai kêu y lại thích hấn!

Vì thế, sau khi suy nghĩ (tự sướng), Lâm Tịch Hải tiếp tục ngồi trên sô pha để chờ Bành Diệc Hàn, chờ chờ, lại ngủ quên, mà sau khi tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lâm Tịch Hải lúc này mới có điểm luống cuống, bắt đầu thử gọi vào điện thoại di động của Bành Diệc Hàn, nhưng đầu dây bên kia vẫn truyền đến âm thanh quen thuộc: "Người sử dụng ở ngoài vùng phủ sóng hoặc đã tắt máy", hấn lại thử gọi cho Đới An Ný cùng Ủy Như Bình, nhưng ai cũng không biết y đã đi đâu.....

Ngày thứ ba, vừa tan sở, Lâm Tịch Hải liền vội vàng chạy về nhà.

Mở cửa thật mạnh, bên trong phòng khách trống rỗng vẫn là một mảnh yên lặng, người kia vẫn chưa trở về, tia hy vọng mong manh cuối cùng cũng thất bại.

Cước bộ thật nặng nhọc, hấn đi đến sô pha, ngơ ngác ngồi xuống.

Y rốt cuộc đang ở nơi nào? Không nói một tiếng, lại đột nhiên biến mất, y không biết làm như vậy sẽ khiến hấn rất lo lắng hay sao? Ít nhất cũng gọi lại báo một tiếng.....

“Người đã về sao?”

Đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc, Lâm Tịch Hải lúc đầu còn tưởng rằng mình đang bị ảo giác, ngược đầu lên, mới nhìn thấy Bành Diệc Hàn đang đứng ở trước cửa phòng, lẳng lặng nhìn hắn.

“Người.....”

Lâm Tịch Hải chạy lại, một phen nhéo áo của y mà rống, “Người mấy ngày nay đã đi đâu? Như thế nào cũng không nói một tiếng, di động cũng không gọi được, người rốt cuộc đang làm cái gì vậy, hả?!”

“Ta ở lại trường học, có chút việc phải làm.”

Bành Diệc Hàn thản nhiên nói.

Ba ngày không gặp, y tựa hồ đã gầy đi một vòng, đôi mắt trũng sâu lại có điểm nặng nề mệt mỏi, dường như không ngủ đủ giấc.

Lâm Tịch Hải đột nhiên cảm thấy đau lòng, hẩn cúi đầu, che dấu ánh mắt của chính mình”Mấy ngày nay người không ở nhà, không có ai nấu cơm cho ta ăn.”

“Đói bụng lắm sao?”

“Àn.”

Lâm Tịch Hải dùng sức gật đầu, hai ngày nay đều vào nhà hàng để ăn, tuy đồ ăn thật hấp dẫn, đẹp mắt, nhưng hắn đều cảm thấy thật vô vị, hắn chỉ nhớ đến mấy món ăn nhẹ nhàng được nấu ở nhà.

“Vừa rồi ta có xem qua tủ lạnh, đồ ăn còn lại không nhiều lắm, nên chỉ làm được món cơm chiên Dương Châu, hơi đơn giản một chút, ăn được không?”

Nhìn thấy y vẫn ôn nhu như lúc trước nay lại lộ ra ánh mắt mệt mỏi, tất cả lời nói oán hận hắn đã nghĩ ra trong đầu, hiện tại đều không cánh mà bay biến đi hết.

“Hảo.”

Lâm Tịch Hải gật gật đầu.

Bành Diệc Hàn xoắn tay áo, mặc tạp dề vào, bắt đầu xào rau, Lâm Tịch Hải thái độ lại khác thường, không giống đại gia thường ngồi ở ghế sofa để xem TV, mà đi thẳng vào trong phòng bếp, bắt đầu đi tới đi lui chung quanh Bành Diệc Hàn.

“Muốn ta giúp không?”

“Không cần.”

“Muốn ta rửa chén bát hay không?”

“Không cần.”

“Muốn ta giúp người lau bàn không?”

“Không cần.”

Bành Diệc Hàn quay đầu nhìn hắn”Người cái gì cũng không cần làm, ngồi chờ cơm đi.”

“Àc.”

Lâm Tịch Hải lên tiếng, ngồi vào trước bàn ăn, nhìn thấy bóng dáng trầm mặc của người kia, nội tâm đột nhiên lại hoảng loạn.

Mí mắt hắn giựt giựt, có một dự cảm phi thường xấu.

Mười lăm phút sau, Bành Diệc Hàn bưng lên một mâm cơm chiên hương khí mê người.

Lâm Tịch Hải ăn như hổ đói, chỉ chốc lát sau, đã quét sạch hơn một nửa, nhận thấy dường như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, hắn ngẩng đầu lên, đối mặt với Bành Diệc Hàn.

“Sao người lại không ăn?”

Lâm Tịch Hải hỏi.

Nãy giờ y chưa từng động đũa.

“Ta không đói bụng.”

Bành Diệc Hàn thản nhiên nói.

“Ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Lâm Tịch Hải hé miệng to cỡ quả trứng chim, ngẩng đầu trừng mắt nhìn y.

Bành Diệc Hàn lẳng lặng nhìn lại hắn.....

“Nếu ngươi không tìm được lí do mà giải thích cho tốt, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, nếu ngươi hảo hảo giải thích, đáp ứng với ta từ nay về sau không bao giờlàm giống như hôm trướcđột nhiên cuồng tính quá mức, ta đây còn có thể cho phép ngươi ở lại bên cạnh ta.”

Lâm Tịch Hải oán hận nói, nhưng trong lòng đang rất sợ hãi.

“Thực có lỗi, lần đó lỡ dọa ngươi, ta thề, từ nay về sau tuyệt đối không bao giờ làm như vậy nữa.”

Bành Diệc Hàn bày tỏ vẻ mặt xin lỗi, thái độ thập phần thành khẩn.

Tâm tình Lâm Tịch Hải trở nên tốt hơn.

Thật tốt quá, y biết sai rồi, còn giải thích với hắn, như vậy đều có thể trở về như ban đầu, bọn họ vẫn có thể giống như lúc trước, quay về làm bạn cùng phòng ăn ý.

Chỉ chốc lát sau, Bành Diệc Hàn lại mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này đã được ngươi chiếu cố, phi thường cảm tạ, ngày mai ta sẽ dọn ra ngoài.”

“A?”

Lâm Tịch Hải ngây người.

Y vừa nói cái gì?

“Nhóm đại học của ta và nhóm ở tây bộ muốn cùng hợp tác trao đổi, vì tây bộ là mảnh đất có nhiều bão cát, hoàn cảnh khắc nghiệt, cho nên giáo viên hay trợ giáo của đại học ở đó đều thiếu trầm trọng. Vì thế để giúp đỡ khu tây, trường học chúng ta cũng hưởng ứng kêu gọi, tính toán điều vài người đến đó. Mấy ngày nay, ta cũng vì chuyện này nên mới không rảnh về nhà.”

Bành Diệc Hàn dừng một chút, lại nói:

“Ta đã bàn luận cùng chủ nhiệm rồi, được phái đến cao đẳng nông nghiệp Cam Túc, ngày mai cả đội sẽ xuất phát, hôm nay trở về là để cáo biệt ngươi.”

“Vì cái gì..... lại đột nhiên như vậy?”

Lâm Tịch Hải trừng mắt một lúc lâu, thật vất vả mới thốt ra được thanh âm của chính mình.

“Kỳ thật cũng không phải là đột nhiên, lúc ấy nhìn đến áp phích tuyên truyền, ta cũng đã nghĩ qua, có điều bây giờ mới quyết định mà thôi. Hoàn cảnh lạ lẫm, sẽ giúp tôi luyện nhiều thứ, đối với ta mà nói, thật là chuyện tốt.”

Bành Diệc Hàn thản nhiên cười nói.

“Còn ta thì sao?”

Lâm Tịch Hải bấu môi hỏi.

“Ngươi nên tìm bạn cùng phòng mới đi.”

Bành Diệc Hàn nhìn hắn “Có lẽ ngươi nên mời một người hầu hoặc đầu bếp đến ở để chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ngươi.”

Ta không cần người khác, ta chỉ cần ngươi!

Lâm Tịch Hải theo bản năng hô to trong lòng, nhưng lòng tự trọng cao ngạo lại ngăn cản hắn đem những lời này nói ra miệng.

“Thời điểm không còn sớm, ta đi thu dọn một chút, ngày mai sáu giờ sáng, trường học Hội An sẽ sắp xếp tuyến xe sớm đến đón ta.”

Bành Diệc Hàn đứng lên, đi về phòng của mình.

Lâm Tịch Hải vội vàng theo sát phía sau, bắn ra hàng loạt câu hỏi :”Người chừng nào thì trở về? Có phải một tháng sẽ trở lại, như vậy trong thời gian ngắn, người cần bản không cần dọn ra ngoài, như vậy phiền toái lắm, cứ để hành lý ở đây, mang theo vài bộ quần áo tùy thân để tắm rửa thay đổi là được.”

“Rất khó nói.....”

Bành Diệc Hàn lôi vali từ dưới gầm giường ra, bắt đầu thu thập đồng sách vở cùng quần áo.

“Rất khó nói là sao?”

Lâm Tịch Hải bất an nhìn y.

“Ta cũng không biết khi nào thì về, có lẽ là một năm, hoặc năm năm, cũng có thể sẽ không trở về.....”

Bành Diệc Hàn quay đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng cười, “Nếu có thể thích ứng được, nói không chừng ta sẽ lưu lại, có lẽ nói như vậy có điểm già mồm cãi láo, nhưng ta thật sự rất thích trợ giúp người khác, góp chút tài cán vì xã hội cũng tốt.”

Tiếng sét đánh ngang tai, Lâm Tịch Hải cả người hoàn toàn tê liệt!

“Cho nên, ta nghĩ tốt hơn là nên dọn đi. Thật vui vì có thể cùng người làm bạn cùng phòng, mấy ngày nay ta thực vui vẻ, chúng ta về sau cũng sẽ là bạn tốt.”

“A.....”

Lâm Tịch Hải ngơ ngác.

“Người sau này hãy bảo trọng.”

Người kia vẫn nhìn mình mà thản nhiên cười, vẫn là một nam nhân ôn nhu như nước, hắn vẫn nghĩ y giống như một trung khuyến, sẽ ở bên cạnh hắn không bao giờ rời xa, nhưng, giờ phút này, y lại nói sẽ ra đi.

Y muốn rời khỏi hắn.....

Có lẽ là vĩnh viễn xa rời hắn.....

Đây là sự thật!

Bị chuyện này đả kích, huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi, Lâm Tịch Hải thật lâu, thật lâu không thốt ra được một lời nào.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ngủ không được, làm cách nào cũng ngủ không được!

Lâm Tịch Hải nằm trên giường lăn qua lăn lại, lại lăn tới lăn lui, không biết đã quay cuồng đến lần thứ mấy trăm rồi, vậy mà cơn buồn ngủ vẫn chậm chạp không chịu kéo đến.

Từ vách phòng bên cạnh truyền đến một vài tiếng động nhỏ vun, phòng bếp cũng phát ra vài thanh âm đứt quãng, tuy rằng không biết người kia rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng trong đầu hắn vẫn hiện lên hình ảnh y đang đóng gói hành lý.....

Ngực giống như bị vật gì đó đè nén thật chặt, thật rầu rĩ, lại đau đau, bức bối, khó chịu đến mức nói không nên lời, làm cho hắn trần trọc, cứ như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Không quan hệ, không cần phải sợ.....

Xem như là đánh mất một con cầu mà thôi, trên đời này còn có thiên thiên vạn vạn con cầu trung thành hơn y gấp mấy lần đang chờ đợi hần, hần nhất định có thể tìm được một con tốt hơn, cho nên không phải sợ, không phải sợ.....

Lâm Tịch Hải cố gắng tự an ủi chính mình, nhưng khi tưởng tượng đến viễn cảnh người kia thật sự ra đi, sống mũi của hần liền kìm lòng không đậu mà một trận lên men cay cay, hần vội nhắm mắt lại để cổ nuốt xuống hai dòng lệ đang ứ đầy bên trong hốc mắt.

Đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường tản ra u quang màu lam nhạt....

Năm giờ ba mươi phút.

Con số giống như không ngừng biến hóa, cứ nhảy lên mỗi một giây, thời gian Bành Diệc Hàn ở bên cạnh hần đang dần dần bị rút ngắn lại...

Thời gian thật sự không còn nhiều!

Đột nhiên, ở cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, Lâm Tịch Hải cả người cứng đờ, lui mình vào trong chăn, giả bộ như vẫn còn đang say ngủ.

Trong bóng đêm, hần cảm giác được người kia hình như đang nhẹ nhàng tiến sát lại bên cạnh.....

Hơi thở thực ảm áp, chính là Bành Diệc Hàn chứ không ai khác.

Y đi thật nhẹ đến trước giường, cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm khiến Lâm Tịch Hải khẩn trương đến mức thở cũng không dám thở

Im lặng một lát, hần nghe được tiếng thở dài phảng phất như gió, sau đó, mái tóc được người kia nhẹ nhàng vuốt ve.....

“Ta lo lắng người sẽ không hảo hảo chiếu cố chính mình, cho nên đem một chút chú ý hạng mục công việc viết lên trên giấy, để lại trên đầu giường, lát nữa nhớ xem nhé.”

Tựa hồ biết hần đang giả bộ ngủ, nam nhân cũng không có ý định đánh thức, chỉ thấp giọng nói “Người hoàn hảo như vậy nhất định có thể tìm được một ý trung nhân như ý, ta sẽ chúc phúc cho người.”

Một giây sau, hai má truyền đến xúc cảm ảm áp, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhẹ nhàng trượt qua, sau đó, hơi thở đang vờn quanh bên người bỗng nhiên biến mất, tiếng bước chân rời xa dần xa dần.....

Cửa được y nhẹ nhàng đóng lại, gian phòng tiếp tục lâm vào sự tĩnh lặng như trước.

Lâm Tịch Hải rốt cuộc nhịn không được, mở mắt thật nhanh, xốc chăn ra mà nhảy xuống giường, mở toang cửa phòng, chạy đến bên cánh cửa lớn.....

Hần muốn đuổi theo, nhưng tay vừa mới ấn lên tay cầm, bỗng dừng lại chần chờ.

Tự nói với chính mình, cứ xem như đã đánh mất một con chó nhỏ đi, mắc gì hần phải khẩn trương như vậy chứ?

Thật sự là vô dụng!

Sao mình lại yếu đuối như thế, thật là phát hỏa mà, Lâm Tịch Hải bắt buộc chính mình xoay người lại, đi trở về phòng, loại bỏ hình ảnh người kia ra khỏi tâm trí.

Nhưng mà, đúng lúc này, hần nhìn thấy một mảnh giấy được đặt ở đầu giường, có một chùm chìa khóa dằn lên trên mảnh giấy, đây là cái chìa khóa hần đã giao cho Bành Diệc Hàn khi y dọn đến.

Lâm Tịch Hải lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng cầm lấy trang giấy lên xem, bên trên chữ viết chi chít, hình như là “Chú ý hạng mục công việc” mà ban nãy y đã nói.

Một, nhất định phải ăn bữa sáng, nếu không sẽ không tốt cho thân thể, đừng quên uống một ly sữa. Hâm sữa khoảng năm mươi giây là đủ rồi, nếu lâu hơn sẽ bị hỏng.

Hai, tủ lạnh không phải quỹ bảo hiểm, không nên cái gì cũng tống vào trong đó, không ăn được thì hãy bỏ đi, rau củ muốn giữ độ tươi thì nên dùng màng bao để bọc lại, nếu không sẽ bị úng hết.

Ba, lò vi ba tuy rằng công năng rất nhiều, cái gì cũng có thể đun nóng được. Nhưng nếu người cho giấy gói thức ăn cùng rau củ sống vào, nó sẽ bị cháy.

Bốn, khi mở gas lên, ngàn vạn lần phải chú ý, khá nguy hiểm đó.

Năm, khi tắm trong bồn thì không nên ngủ, coi chừng bị chết đuối, chỉ có một mình người ở nhà, vạn nhất thật sự phát sinh chuyện gì, không có ai biết mà đến cứu.

Sáu, kem đánh răng trong nhà hết rồi, ta vừa mua năm tuýp. Đặt trong tủ rửa mặt ở phòng tắm đó, vài món vật dụng cần thiết khác cũng đặt ở đó luôn.

Bảy, Tây trang, nội y cùng các loại quần áo khác nên tách riêng ra mà giặt, không nên giặt chung đồ trắng và đồ đen., sẽ bị lem màu.

Tám, bồn cầu trong WC đang bị rò rỉ, mấy ngày trước ta đã điện thoại gọi người đến sửa chữa rồi, nếu ngày mốt người ta vẫn chưa đến, người hãy gọi theo số này để thúc giục.

Chín, tối hôm qua tranh thủ thời gian rảnh rỗi, ta có hầm một nồi canh chân gà, đặt trong tủ lạnh, chờ thêm một ngày là có thể ăn. Thực hiện rất đơn giản, dùng nước sôi hầm mười lăm phút là được, có thể ăn riêng, cũng có thể ăn với cơm, rất tiện lợi. Ăn chung với nước tương cùng dầu vừng, người hần là sẽ thích.

Mười, tối qua ta còn đi một chuyến ra siêu thị, mua vài thứ, thực hiện mấy món rau dưa thịt nguội giản dị, tất cả đều hoàn tất, nêm nếm vừa đủ, người chỉ cần cho lên bếp xào qua một chút là có thể ăn.

Mười một, không nên suốt ngày chơi game, sẽ mệt mắt lắm, nên vận động một chút đi.

Mười hai, tạm thời nhiều đây thôi, ta sẽ không lải nhải nữa, cảm ơn người đã kiên nhẫn đọc.

Xem đến chữ cuối cùng, Lâm Tịch Hải đứng bật dậy, chạy vọt vào trong bếp, một phen mở cửa tủ lạnh.....

Đúng vậy, trong tủ lạnh tràn đầy thức ăn, toàn là những món hần rất thích.

Ánh sáng màu trắng từ trong tủ hắt ra, có thể thấy rõ từng món: canh chân gà, còn có năm, sáu hộp rau xà lách thịt nguội, hoặc là giới lan, hoặc là rau xanh xắt nhỏ, đều được phối hợp hoàn hảo, có thể thấy rõ sự chăm sóc cẩn thận của Bành Diệc Hàn.

Hèn chi tối hôm qua trong phòng bếp có động tĩnh, nguyên lai do y cố công làm những thứ này!

Lâm Tịch Hải nhịn không được mà run rẩy cả người, này là như thế nào, rốt cuộc là muốn cái gì!

“Nếu thật sự thích ta như vậy, sao lại rời khỏi ta a, hần dẫn!”

Nhịn không được mà rống giận ra tiếng, bốn vách tường trống trải truyền đến ầm ầm tiếng vang, nhưng lại không có ai hưởng ứng, khiến cho người ta chỉ cảm thấy hư không.

Lâm Tịch Hải giận dữ, xé nát tờ giấy đang cầm trong tay, nhưng ngay sau đó, hần lại hối hận, vội vàng mò mẫm nhặt lại từng mảnh, dùng băng dính trong suốt để dán lại cho hoàn chỉnh.

Chữ viết của Bành Diệc Hàn thập phần tinh tế, mỗi một nét bút đều cẩn thận tỉ mỉ...giống như con người của y vậy.

Nhìn từng hàng chữ, đột nhiên cảm thấy một trận đau đốn ập đến, đau đến chịu không nổi, Lâm Tịch Hải vội che hai mắt lại, trong lòng bàn tay nhất thời dính dính vài giọt chất lỏng hơi lạnh lạnh.....

Như thế nào cũng không ngừng được.....

Ngực cũng rất đau đốn, nước mắt như thế nào cũng không ngừng chảy, cơ hồ sắp thở không thông.....

Chẳng qua là đã đánh mất một con cầu, vì sao lại đau đến như vậy?

Cả người chậm rãi trượt xuống, ngồi trên nền đất cứng lạnh như băng, Lâm Tịch Hải cuộn người lại thành vòng tròn, đầu vùi thật sâu vào hai chân mà khóc nức nở.....

Ba tháng sau.

Tại quán bar “SEVEN”.

Tại vị trí tốt nhất của quầy bar, tốp năm tốp ba tụ họp.Đều là mấy vị khách quen, bởi vì còn chưa đến khuya, nên khách nhân cũng không nhiều, không khí thật phần yên tĩnh.

“Cho ta một ly ‘Đêm phi hành’”.....

Một vị nam tử vừa bước đến, diện mạo, ngũ quan thật xinh đẹp, lại không có trang điểm son phấn, đôi mắt của hắn tối tăm giống như hắc thủy thạch bàn, nhìn quanh sinh huy, hào quang lưu chuyển.

Bờ môi của hắn lại mê người, khoe môi nhẹ nhàng giương lên, tựa tiểu phi tiểu, mị lực khiến chúng sinh điên đảo.

Người pha chế rượu vừa thấy hắn đến, liền hào hứng chào hỏi: “Lâm tiên sinh, hôm nay lại đến. Đường như sớm hơn so với mọi khi, công ty cho nghỉ sớm sao?”

Nam tử tuấn mỹ xuất sắc này mỗi tuần đều xuất hiện ở quán bar khoảng ba, bốn lần, hơn nữa luôn đi một mình, ngồi gần radio, yên lặng uống rượu, có không ít người muốn đến gần bắt chuyện, nhưng hắn vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng, khiến người ta phải tránh xa cả thước.

“Đúng vậy, dạo gần đây hàng tiêu thụ không được tốt lắm, cho nên cũng không cần liều mạng làm việc.”

Lâm Tịch Hải vẫn ngồi tại vị trí quen thuộc của mình.

“Lâm tiên sinh còn muốn dùng món nào khác không?”

“Không cần, đêm khuya phi hành là tốt rồi, pha thêm hai phần Vodka.”

“Khẩu vị của Lâm tiên sinh dường như càng ngày càng nặng?”

Người pha chế rượu cười nói, tay chân lanh lẹ xoay lắc chiếc bình.

“Nam nhân uống rượu giỏi, chẳng phải là một chuyện tốt sao?”

Lâm Tịch Hải nhú mày.

“Đúng vậy, Lâm tiên sinh làm trong bộ phận tiêu thụ và giao tiếp, nếu không biết uống rượu thì không thể được. Hơn nữa, ở trong này, ta khẳng định có không ít người muốn người quá chén, Lâm tiên sinh nên tự bảo hộ chính mình nga.”

Người pha chế rượu trêu ghẹo nói, Lâm Tịch Hải tới thường xuyên như vậy, y nhiều ít cũng biết một ít về bối cảnh và nghề nghiệp của hắn.

Lâm Tịch Hải âm thầm cười, tiếp nhận ly rượu đã được pha chế thật đẹp mắt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vị Vodka đậm đặc chảy vào thực quản, dạ dày nhất thời như bị bốc cháy, đại não truyền đến một cảm giác mê muội.

Một bên lắng lắng nghe âm nhạc, một bên ngẫu nhiên tán dóc vài câu với người pha rượu, chỉ chốc lát sau, Lâm Tịch Hải đã uống cạn rượu, lại kêu thêm ly thứ hai.

Mấy tháng qua, tửu lượng của hắn càng lúc càng lớn, đều uống cho đến lúc say mềm, không biết trời trăng gì nữa.

Tuy rằng sau khi thanh tỉnh thì phải chịu đựng trận đau đầu khủng khiếp, lại còn mùi rượu hơi nồng nặc làm cho hắn không thoải mái, nhưng khi uống rượu, mơ mơ màng màng, cái gì cũng không suy nghĩ tới, nó giống như ma túy làm cho hắn bị nghiện ngập, cứ muốn uống nhiều hơn nữa.

Đến khi không biết đã uống đến chén thứ mấy, người pha chế vừa rót rượu cho hắn, vừa cúi người xuống thì thâm vào tai Lâm Tịch Hải : “Vị tiên sinh ngồi ở bên trái, này giờ cứ nhìn người chăm chăm.”

Lâm Tịch Hải quay đầu, tầm mắt nhìn về hướng nam nhân kia.

Người kia nâng chén rượu lên hướng về phía hắn, mỉm cười, bộ dạng của gã cũng không khiến cho người ta chán ghét, thái độ tựa hồ cũng thực trầm ổn, nhưng đáng chú ý nhất là....

Bờ môi của hắn, dày mà lại nam tính.

Rất giống môi của Bành Diệc Hàn.

“Tiên sinh họ Lâm? Họ rất êm tai.”

Nam nhân kia dựa sát vào hắn, này giờ gã vẫn chú ý đến cuộc đối thoại của hắn và người pha rượu, cho nên biết hắn họ Lâm, “Ta họ cổ, họ của chúng ta đúng là trời sinh một đôi a.” (cha già dzô dziên)

Lâm Tịch Hải không nói gì, chỉ gất gao nhìn chăm chăm vào môi của gã, không thể di dời tầm mắt.

Rất giống, thật sự rất giống.....

Thấy bộ dạng này của hắn, gã kia còn tưởng rằng hắn có ý tứ với mình, trên mặt lộ ra nụ cười đầy thâm ý, “Lâm tiên sinh, không bằng chúng ta..... cùng nhau từ từ nói chuyện?”

Nhìn thấy nam nhân dùng tay ôm lấy mình, nhưng Lâm Tịch Hải cũng không hề cự tuyệt.

Trong không gian nhỏ hẹp, giống như đang bị nhốt trong nhà giam, không có chỗ trống để duỗi thẳng tay chân.

Ngửa đầu lên nhìn, trên trần nhà là bóng đèn huỳnh quang, sáng trưng, cực kì chói mắt.

Lâm Tịch Hải định dùng tay che ánh đèn cho đỡ lóa mắt, lại bị gã kia chụp lấy, kéo xuống, hơi thở xa lạ của gã phủ lên khuôn mặt, muốn hôn lên đôi mắt của hắn.

Môi...rất giống của Bành Diệc Hàn, nhắm mắt lại, có thể tưởng tượng gã này là y..... Nhưng mà, khi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân như đang phóng to ra, gần trong gang tấc, ngũ quan xa lạ khiến hắn chán ghét, trong lòng muốn lừa gạt chính mình, nhưng đại não lại theo bản năng mà sinh ra phản ứng.....

Một phen lấy lòng bàn tay chặn miệng của nam nhân kia lại, Lâm Tịch Hải lạnh lùng nói; “Ta không muốn hôn nữa.”

“Không hôn nữa?”

Gã giật mình, lập tức nhún nhún vai “Không sao cả, ta cũng từng gặp người giống người, rất khiết phích (sạch sẽ), yên tâm đi, ta mới kiểm tra thân thể, hoàn toàn không có vấn đề, một lát nữa, sẽ làm người thích đến ngất trời.”

Thái độ cũng đáng khinh như những kẻ khác, nhưng khi nhìn đến đôi môi kia, Lâm Tịch Hải vẫn cố nhịn xuống.

“Thoải mái không?”

Gã đặt Lâm Tịch Hải trên kết nước của toilet, dùng bàn tay xoa nắn hạ thân của hắn, tay kia thì len lỏi vào trong tây trang cùng áo sơ mi, dùng đầu lưỡi đảo quanh nhũ tiem nhỏ nhỏ của hắn.....

Lâm Tịch Hải chẳng những bộ dạng thật tuần mỹ, mà ngay cả dáng người cũng thuật chuẩn, vân da rõ ràng, đường cong hoàn mỹ, nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng sâu thẳm.

Gã đã quan sát hắn mấy tuần nay, vốn tưởng rằng hắn là cái loại “Băng sơn mỹ nhân”.

Trăm triệu lần không ngờ tới, lần đầu tiên đến gần làm quen đã có thể âu yếm, gã kia cảm thấy thật hưng phấn, bưng bưng suy tính, nên làm cách nào để hảo hảo hưởng dụng món thịt béo bở ngay trước mắt này.

Nhưng mà, tình thế lại không phát triển theo ý muốn của gã, sau khi vuốt ve liếm mút cho đã đời, gã mới phát hiện, hình như có điều gì đó không thích hợp.

“Người..... Vẫn không có cương?”

Gã ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Lâm Tịch Hải.

Từ này đến giờ, sắc mặt Lâm Tịch Hải vẫn tái nhợt, biểu tình cực đoan khó coi, giống như đang cố gắng nhẫn nại cái gì đó.

Đèn huỳnh quang sáng trắng như tuyết, làm nổi bật lên đôi đồng tử của hắn, vô cùng hắc ám, luôn luôn tỏa ra tia hàn ý.

“Người không phải là bị lãnh cảm đấy chứ?”

Nhìn đến biểu tình của hắn, nam nhân cũng hiểu được vài phần, không khỏi ở trong lòng âm thầm mắng vài tiếng, nhưng thịt ngon đã tới tận tay, không ăn thì uống, vì thế gã bắt đầu dùng tay thâm nhập, xoa nắn phần hông của đối phương.....

“Ta nghe nói có mấy người bị lãnh cảm, đối với sự âu yếm tầm thường căn bản không có phản ứng, trừ phi bị sáp nhập thì mới có thể cương lên, người có muốn thử xem hay không? Kỹ thuật của ta tốt lắm đó.”

Ngón tay uốn lượn xung quanh giống như một con rắn, tuy cách một lớp tây trang ngoại khóa, nhưng xúc cảm lại rõ ràng đến tận xương.

Dạ dày bỗng nhiên cảm thấy một trận phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm, tất cả phần rượu đã uống ban nãy, bây giờ theo sự vuốt ve *** loạn của gã nam nhân kia mà cuộn cuộn đi lên, ghê tởm đến mức hắn phải há mồm phun hết ra.

“Buông!”

Nãy giờ hắn đã cố gắng nhẫn nhịn cảm giác chán ghét này, nhưng rốt cục cũng chịu không nổi mà bùng phát, Lâm Tịch Hải một phen đẩy gã kia ra, “Oa” một tiếng, ôm lấy bồn cầu mà nôn hết ra.

Đáng ghét!

Bị nam nhân xa lạ âu yếm, đầu lưỡi kia thật ẩm ướt, tựa như ngàn vạn con giun đang ngo ngoe trên da của hắn, bò lúc nhúc, khiến toàn thân hắn nổi đầy da gà, ngay cả cơm của đêm hôm trước cũng muốn phun ra.

“Sao lại thế này, thấy người có khuôn mặt xinh đẹp, không ngờ lại là kẻ vô dụng! Là tên lãnh cảm mà còn làm lãng phí thời gian của ta, hiện tại còn phun ra cho ta xem, thật thối..... Ai, hôm nay tưởng là gặp may, sao ta lại xui xẻo thế này a.....”

Nam nhân kia quá sợ hãi, vội vàng đẩy cửa ra mà chạy trốn chết, thanh âm hùng hùng hổ hổ dần dần biến mất.....

Trong toilet trống trơn, chỉ còn lại một mình Lâm Tịch Hải cùng âm thanh nôn mửa.

Không biết đã ới bao lâu, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa vội vàng, đại não của Lâm Tịch Hải mới thoáng tỉnh táo trở lại.....

Chùi sạch sẽ uest vật, vội vàng dùng nước lạnh lau mặt, Lâm Tịch Hải cố lê thân thể nặng nề đứng dậy, đi ra mở cửa toilet.

Đang đứng bên ngoài cửa chính là người pha chế rượu ban nãy, vẻ mặt thân thiết.

“Lâm tiên sinh, người không sao chứ?”

Nhìn đến bộ dáng chật vật của hắn, người pha chế rượu lắp bắp kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

“Ta không sao, có lẽ uống hơi nhiều, phiền người gọi giùm ta một chiếc xe được không?”

Lâm Tịch Hải nhin xuống cảm giác mê muội, thấp giọng nói.

“Tốt, người chờ một chút.”

Lâm Tịch Hải bước ra từ xe taxi, cước bộ phù phiếm, các đốt ngón tay hơi run rẩy.

Thật vất vả mới về được đến trước cửa nhà mình, hắn lấy ra chiếc chìa khóa, do uống quá nhiều rượu nên mất đi cảm giác cân bằng, hai lần liên tiếp đều làm rơi chìa khóa xuống đất, Lâm Tịch Hải buồn bực muốn cắn lưỡi, cố đứng vững vàng, đến tận lần thứ ba mới thành công tra được chiếc chìa khóa vào ổ.

Cửa mở, trong gian nhà lan tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo bao phủ lên cả người của hắn.

Đi được vài bước, cảm thấy dưới chân dường như có hơi khác lạ, cúi đầu xuống nhìn, thì ra hắn chỉ còn mang một chiếc dép lê, chiếc kia đã sớm không cánh mà bay đi mất.

Ngôi nhà phây giờ hoàn toàn là một mảnh hỗn độn, giày da cùng dép vút lung tung, mỗi nơi một chiếc, hoàn toàn không giống với sự gọn gàng ngăn nắp trước đây.

Cảm thấy có điểm hơi khát, Lâm Tịch Hải lão đảo đi vào trong bếp, lắc lắc cái ấm nước, hoàn toàn rỗng tuếch, hần bật cười khê một tiếng, tự giễu bản thân.

Đã lâu không về nhà ăn cơm, làm sao có thể nấu nước được?

Hắn cũng không thèm để ý nhiều, đưa cái đầu tiến đến bên dưới vòi nước, há miệng hứng vài ngụm, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Toàn thân vừa bồn vừa thối, mùi rượu nồng nặc, cố không để ý đến chúng, Lâm Tịch Hải lắc lắc lắc lắc đi vào trong phòng ngủ, tùy tiện cởi bỏ mớ quần áo dính đầy tạp vật, chui lên trên giường.

Đầu óc choáng váng, cả người giống như đang bay bổng trên trời.....

Hắn đem hai gò má nóng hổi không ngừng cọ xát lên trên tấm chăn đơn bóng loáng, đồng thời cong người lại, cởi dây lưng ra, hạ khóa kéo quần xuống, dùng tay cầm lấy khối dục vọng của chính mình, nhẹ nhàng ma sát.....

Hắn tưởng tượng đây là tay của Bành Diệc Hàn, đang mềm nhẹ âu yếm hắn, lấy khoang miệng nóng ẩm găt gao vây quanh hắn, mỗi một lần duyên liếm, lại gây cho hắn một khoái cảm khó có thể hình dung, làm cho cả người hắn thật ấm áp, giống như đang nằm dưới đáy biển sâu, đại não thâm tạng đang bị một trận mê muội chấn động.....

Lâm Tịch Hải ngừng thở, cầm lấy thứ nóng rực giữa hai chân, tốc độ ma sát càng nhanh hơn, đồng thời hai gò má cùng nửa thân trên không ngừng cọ cọ vào bề mặt tấm chăn để gia tăng sự tiếp xúc xác thịt.

Nhắm mắt lại, ảo tưởng phảng phất trở thành sự thật.

Người kia giờ phút này đang hôn hắn thật sâu, đầu lưỡi của y tiến thẳng vào trong miệng hắn mà liếm mát, ôn nhu hấp thụ dòng nước ngọt ngào, mũi của y tràn ngập hơi thở ấm áp, thân thể hắn được y dùng bàn tay không ngừng âu yếm, mỗi một khi tiếp xúc, đều kích khởi một chuỗi hỏa hoa.

Đối lập với sự lạnh cảm ban nãy, lúc này dục vọng của hắn đã sớm cứng rắn như thiết, kích động phát tiết.

“Bành Diệc Hàn”

Hắn mấp máy đôi môi, liên tiếp kêu gọi tên của người kia, đôi mắt hơi hơi ướt át, đồng thời thân thể bắt đầu run rẩy, bộ phận nam tính ở khó hạ bắt đầu nóng rực lên.....

Rốt cục, sau vài lần ma sát liên tục, hai bên tai vang lên âm thanh o ơng, luồng dịch thể bạch trọc bắt đầu phun ra, làm bắn cả bàn tay của hắn.

Cơn khoái cảm dâng lên khiến hắn mở to đôi mắt ra, nhưng gương mặt Bành Diệc Hàn lúc này lại giống như tòa lâu đài cát được xây trên mặt biển, đã bị một cơn sóng vô hình tràn vào, rửa trôi sạch sẽ, trước mắt chỉ còn lại một mảnh trống trải, bây giờ Lâm Tịch Hải mới ý thức được, tất cả chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là ảo tưởng của chính mình mà thôi.

Y đã rời bỏ hắn rồi!

Khi nghĩ đến chuyện này, một cảm giác trống rỗng vô biên nhất thời ập đến, làm cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

Vì cái gì lại biến thành như vậy? (Vì sự “chảnh” người đó)

Y đi mất rồi, hắn là nên hoan hô mới đúng, hắn hoàn toàn tự do, sau này không có một con gà mẹ đi theo phía sau mà lải nhải. Hắn muốn làm gì là có thể tùy ý, muốn dẫn ai về nhà cũng được, tùy tâm sở dục, không bị trói buộc thì cuộc sống sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu!

Nhưng, vì sao sự thật này lại hoàn toàn bất đồng với những suy nghĩ của mình?

Hắn đối với người khác không có một tia dục vọng!

Giống như ban nãy, mặc kệ tên kia ôn nhu âu yếm như thế nào, cuối cùng cũng chỉ làm hắn buồn nôn muốn chết, không phải hắn sợ gã, chỉ là chịu không nổi, trừ bàn tay của Bành Diệc Hàn ra, hắn không chịu nổi cảm giác bị người khác chạm đến.

Vì cái gì hình ảnh của y cứ ám ảnh hắn. Mãi không chịu tiêu tan?

Đã ba tháng trôi qua, thời gian cũng không thể khiến hắn quên được y sao?

Vốn tưởng rằng không quá ba ngày, hắn có thể hoàn toàn đem hình ảnh của y vứt ra khỏi tâm trí, nhưng không ngờ, cứ mỗi một giây, lại tưởng niệm đến y, nỗi nhớ được tích lũy càng lúc càng đầy, càng ngày càng làm cho hắn tâm hoảng ý loạn, cuộc sống mỗi ngày thật gian nan. Vì muốn chống lại tâm trạng bất an này mà hắn bắt đầu học uống rượu, cũng muốn tìm kiếm các đối tượng mới mẻ chung quanh, nhưng càng cố gắng, kết quả vẫn là hư không, kết bạn càng nhiều đối tượng, trong lòng càng dấy lên cảm giác tịch mịch khó nhin.

Hắn chỉ muốn y, muốn y đến đau lòng, nghĩ về y đến phát cuồng, nhớ đến nụ cười hàm hậu, biểu tình ôn hòa, ánh mắt lại vô cùng sùng nịnh hắn, hắn nhớ đến thân ảnh lặng lẽ của y khi đang ở dưới bếp, tưởng niệm một đêm kia hắn một bên đem đầu dựa vào ngực của y, xem đó như là một tấm đệm, một bên chơi game, nhớ đến ngón tay thô to, cảm giác dao động khi được y chạm đến, đôi môi của y, hơi thở của y.....

Nỗi nhớ không thể khống chế được mà dâng lên, cứ chen chúc nhau tiến đến, vô vấp như thủy triều, trái tim không chịu đựng nổi sự mãnh liệt và da diết ấy, lại bắt đầu truyền đến nỗi đau tan vỡ.

Chẳng qua chỉ là đánh mất một con cẩu mà thôi, vì cái gì, chủ nhân của nó lại có bộ dáng sống không nổi như thế này?

“Bành Diệc Hàn, người mau trở về đi.....”

Nhẹ nhàng kêu to cái tên luôn khiến hắn đau lòng, Lâm Tịch Hải đem mặt úp sấp vào gối, khóc trong màn đêm tĩnh lặng....

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Sau giờ ngo, gió mát thổi phơ phất, ánh mặt trời chiếu rọi thật ấm áp.

Lâm Tịch Hải lười biếng ghé cả người lên bàn cà phê, động cũng không muốn động, ngay cả loại cà phê hắn thích uống nhất, cũng không thể khơi dậy nổi một tia hứng thú.

“Tiểu Hải, dạo gần đây vì sao lại không có tinh thần chút nào vậy a?”

Trái ngược với hắn, Đới An Ny lộ ra vẻ mặt phơi phới xuân phong, nhàn rỗi ngồi uống cà phê.

“Nhân sinh thật nhàm chán a.”

Lâm Tịch Hải ngáp một cái thật to.

“Nhàm chán?”

Đới An Ny”Phốc”một tiếng liền cười rộ lên: “Từ trước đến nay chưa bao giờ nghe người nói qua hai chữ ‘nhàm chán’, như thế nào Bành Diệc Hàn vừa đi, người lại than trời trách đất?”

Bành Diệc Hàn.....

Nghe được tên của nam nhân, mí mắt Lâm Tịch Hải nhin không được một trận run rẩy, hắn bật ngồi dậy, “Ta không phải bởi vì y mà nhàm chán, chính là đang tiếc nuối một tên đầu bếp kiêm giúp việc thôi.

“Đúng vậy, chỉ cần y ở đây, liên suốt ngày bị người bắt nạt, theo ta thấy, đi đến vùng đất bên ngoài đối với y ngược lại là một sự giải thoát, đâu ai muốn suốt ngày bị xem như kẻ nô dịch cơ chứ. Trên thực tế, y đã nhẫn nhịn người lâu như vậy mới chịu đi, ta thực bội phục tính kiên nhẫn của y đó. Nếu là ta, đã sớm phát điên rồi!”

Đới An Ny hừ một tiếng.

“Thật ra, cũng không phải ta bắt buộc y, lúc trước là do y tự nguyện chứ bộ.”

Lâm Tịch Hải thấp giọng nói.

Chẳng lẽ, y thật sự là vì chịu không nổi sự sai bảo của hắn nên mới quyết định bỏ đi? Lý do này cũng có thể xảy ra, ngẫm lại lúc trước, chính xác là hắn đã đối đãi với y quá tệ.

Nhưng mà, y đã nói là sẽ chiều cổ hắn, khi hắn bị trúng xuân được, y đã nói là sẽ hảo hảo thỏa mãn hắn..... Nhưng mà hiện tại, y còn trốn thoát nhanh hơn người khác nữa.

“Thôi mà, đừng lo lắng nữa.”

Thấy bộ dáng của hắn rầu rĩ không vui, Đới An Ny giãn sắc mặt ra: “Y ở bên kia rất tốt, còn gọi điện thoại cho Như Bình, gửi lời vắn an đến mọi người, bảo chúng ta không cần lo lắng cho y.”

“Y đã gọi điện thoại sao?”

Lâm Tịch Hải kinh ngạc nhìn Đới An Ny: “Khi nào?”

“Cuối tuần trước, mấy hôm trước ta đi dạo phố cùng Như Bình mới nghe nàng nhắc tới.”

Đới An Ny khó hiểu nhìn hắn: “Y vẫn chưa gọi điện thoại cho người sao?”

“Không có.”

Lòng hắn trầm xuống, đồng thời, lại dấy lên cảm giác không cam lòng cùng đau đớn.

Đã ở cùng nhau gần nửa năm, cho dù không phải là bạn tốt, ít nhất cũng từng là bạn cùng phòng, y gọi điện thoại liên lạc với Ủy Như Bình, lại keo kiệt không thèm thông báo cho hắn một tiếng.

“Có lẽ y bề bộn nhiều việc, nghe Như Bình nói, ở viện nông nghiệp Cam Túc có đến bốn ban, nhưng chỉ có vài giáo viên thay phiên nhau, cho nên đôi khi ngay cả cơm còn ăn không kịp.”

Lâm Tịch Hải vẫn cố gắng lắng nghe, không muốn bỏ qua một chữ nào.

Nghe tin tức về y qua miệng của người khác, nội dung không được bao nhiêu, ít đến mức đáng thương, nhưng không biết vì sao lại làm cho hắn ngay cả hô hấp cũng muốn ngừng lại luôn.

“Y còn nói cái gì nữa không?”

“Cái khác dường như cũng không có gì quan trọng.....”

Đới An Ny dùng muống nhỏ khuấy cà phê, đôi mắt chăm chú nhìn vào Lâm Tịch Hải mà cười tà: “Nếu như người quan tâm đến y giống như lời người nói, không bằng chủ động gọi điện thoại cho y đi, các người không phải là bạn cùng phòng tốt của nhau sao? Nói không chừng, y cũng đang đợi điện thoại của người đó.”

Chỉ nói một câu, liền đánh thức người trong mộng.

Cáo biệt Đới An Ny, trở lại nhà trọ, Lâm Tịch Hải đi đến bên ban công, lấy điện thoại cầm tay từ trong túi ra, tra được số của Bành Diệc Hàn, hắn liền ấn nhẹ lên nút gọi.....

Âm thanh đồ chuông đang rung động ở bên tai, hắn đột nhiên cảm thấy được tim mình đập phi thường nhanh, có một loại xúc động giống như hoảng sợ muốn chạy trốn...

“Uy?”

Bỗng nhiên nghe được giọng nói mà ba tháng nay không được nghe, tay Lâm Tịch Hải run lên, theo bản năng liền ấn lên phím gác máy. Chờ thanh âm kia biến mất, hắn mới nhận thức được mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn nhất, muốn gọi lại cho y, nhưng lại cảm thấy bất an không thể nói nên lời, tâm tình hiện tại vô cùng nôn nóng.....

Lâm Tịch Hải vò vò mái tóc, tâm phiền ý loạn, bước chân chậm rãi rời ban công mà trở về phòng.

Hắn không thể tha thứ cho chính mình, như vậy thật sự rất nhu nhược!

Vừa nghe đến thanh âm của y, liền hoảng đến mức giống như một thiếu niên e thẹn, hấn trước kia không phải là người như vậy, không khỏi âm thầm cấu giận sự yếu đuối của chính mình, nhưng đầu ngón tay vẫn run rẩy, không có dũng khí để gọi lại dãy số kia. Không biết phải nói với y như thế nào.

Tuy rằng hấn nhớ y.....

Được rồi, hấn thừa nhận hấn rất nhớ Bành Diệc Hàn, nhưng những lời này có chết hấn cũng sẽ không nói ra ngoài miệng!

Con cẩu trước đây hấn luôn khinh thường, bây giờ làm hại hấn bị lãnh cảm, hại hấn chật vật đến mức không chịu nổi, tưởng tượng đến đây, hấn liền cảm hận mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu người dám trở về, ta tuyệt đối sẽ cho biết tay!

Bỗng nhiên di động vang lên, Lâm Tịch Hải hoảng sợ, trừng mắt nhìn nó giống như nhìn thấy quái vật.

Tiếng chuông liên tục reo vang, hấn chần chờ vài giây rồi mới tiếp nhận:

“Ai đó?”

“Là ta.”

Hai chữ thốt ra thật thản nhiên, lỗ tai hấn vừa nghe xong, hốc mắt liền nóng lên.

“Vừa rồi có phải người vừa gọi điện thoại cho ta hay không? Thấy tên của người, ta thật không dám tin vào hai mắt của mình.”

Thanh âm trầm thấp của nam nhân kia thật bình thản, khiến Lâm Tịch Hải nghe xong không khỏi hoài niệm về đạo trước.

“Đúng vậy, ta chỉ là muốn xác định một chút, xem người còn sống hay không.”

Rõ ràng đã muốn nói chuyện với y thật tốt, nhưng lúc mở lời, liền thốt ra loại ngôn ngữ ngạo mạn cay độc như thế này.

Bành Diệc Hàn chỉ cười khẽ một chút, không để tâm :”Ta tốt lắm, còn người thì sao?”

“Ta cũng tốt vô cùng, ngày đêm đều ca hát vui chơi, không biết có bao nhiêu là khoái hoạt.”

Lâm Tịch Hải nổi giận nói.

Kỳ thật hấn không có tốt chút nào, nhằm chán muốn chết, cả người đổ lười, tinh thần bị suy sụp, gần đây vừa tan ca là về nhà ngay, cả quán bar và quán ăn đêm cũng không muốn đi, hơn nữa còn bị lãnh cảm, hình dáng kiên cường trước đây đã sớm héo úa, bây giờ hấn giống như một thiếu phụ đang cảm dục chờ chồng trở về.

“Vậy là tốt rồi, ta vẫn rất lo lắng cho người, sợ người không có hảo hảo ăn cơm.”

Một cỗ khí uất ức đè nén lên ngực của Lâm Tịch Hải, nếu thật sự lo lắng cho hấn như vậy, vì sao còn bỏ đi, chỉ được cái miệng thôi!

“Ta không nghĩ..... Người muốn nghe điện thoại của ta.”

thanh âm của nam nhân có chút chần chờ: “Người cũng biết con người của ta thực đáng chán, nói chuyện cùng ta nhất định không có gì thú vị, hơn nữa ta biết người đang bận nhiều việc, nên không dám quấy rầy người.”

Người này rốt cuộc đang miên man suy nghĩ cái gì vậy!

Thích lo xa lại hay tưởng tượng, trước kia hấn không nên thường xuyên trút giận lên người y, cho nên bây giờ mới tạo thành căn nguyên của loại “Miên man suy nghĩ” này, tất cả đều do lỗi của hấn.

Loại cảm giác căm lạng, muốn nói lại không thể nói như thế này khiến Lâm Tịch Hải cảm thấy cực kỳ đau khổ.

“Bây giờ đang là mùa đông, Cam Túc nhất định là rất lạnh, người vốn là người ở phía nam, khẳng định là không quen, cho nên..... mau trở về đi.”

Lời nói bên ngoài thì lạnh lùng, nhưng thực tế, bàn tay hần lại đang gắt gao siết chặt vào các chấn song của hành lang.....

Người phải trở về nhanh lên a! Mau nói với ta là sẽ sớm trở về, như vậy ta có thể tha thứ cho người, sau đó cho phép người tiếp tục ở bên cạnh ta, muốn yêu ta hay làm gì cũng được, mau nói nhanh lên một chút a.....

“Ta không phải đi chơi, ta còn nhiều việc phải làm lắm.”

Từ đầu bên kia truyền đến thanh âm rất nhẹ nhưng lại vô cùng kiên định.

“Tuy rằng điều kiện nơi này khá gian khổ, không khí khô nóng, bão cát cũng to nữa, ban đầu thật sự rất không quen, môi và da mặt đều bị khô nứt, điều kiện cũng rất kém, buổi tối thậm chí không có nước ấm để tắm rửa, nhưng mà ta rất thích nơi này.”

Thanh âm Bành Diệc Hàn nghe thật xa xôi : “Khác với phía nam, tất cả người dân nơi đây phi thường thiện lương và luôn nhiệt tình hỗ trợ, giống như một đại gia đình vậy. Ta cùng nhóm đồng sự ở chung thập phần hòa hợp, cũng kết giao được không ít bạn tốt, hơn nữa trường học có nhiều phương diện rất cần ta, cho nên..... Ta không có tính đến việc trở về.”

“Chẳng lẽ người muốn cả đời ở lại cái nơi quỷ quái đó sao?”

Lâm Tịch Hải không khỏi bối rối.

“Kia cũng không hẳn.”

Bành Diệc Hàn cười cười : “Bất quá không phải bây giờ, chỉ cần bọn họ còn cần ta, ta sẽ tiếp tục ở lại.”

“Tùy người, người thích ở bao lâu thì ở đi, tốt nhất cả đời cũng đừng về nữa!”

Lâm Tịch Hải hung tợn nói, giận dữ ngắt cuộc gọi.

Hần oán hận mà đá mạnh một cước vào hàng rào ban công, song sắt cứng rắn không có một chút sụt mẻ, ngược lại làm cho ngón chân của hần đau điếng.....

Mặc kệ y, không trở lại cũng được!

Cũng không phải chỉ có một mình y là đàn ông, có lẽ cảm giác của hần hiện tại chẳng qua chỉ là không cam lòng, đợi một thời gian sau, hần sẽ đem toàn bộ hình ảnh của y xóa sạch, chắc chắn là như vậy!

Cảm giận suy nghĩ, cố gắng đem bóng dáng người kia đuổi ra khỏi trí óc, nhưng mà, không hiểu vì sao trong lòng lại có một khoảng trống thật lớn.

Ngắm nhìn cảnh sắc của bầu trời chiều, Lâm Tịch Hải đột nhiên cảm thấy mình thật cô cút, thật cô đơn.

Từ đó về sau, Lâm Tịch Hải chẳng bao giờ gọi điện thoại cho Bành Diệc Hàn nữa, mà Bành Diệc Hàn cũng không gọi lại, nhưng thế giới nội tâm của hần vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt sự tồn tại của y, mỗi khi gặp mặt Đới An Nỵ cùng Ủy Như Bình, ngẫu nhiên còn có thể nghe được vài phần tin tức của y từ miệng các nàng.

Tuy chỉ là mấy câu chuyện nhỏ vụn vặt, như là : Vì y làm việc chăm chỉ nên được học viện khen ngợi, y được người dân bản xứ tặng cho vài thứ đặc sản linh tinh này nọ..., Nhưng khi nghe đến cũng khiến hần càng tăng thêm cảm giác tịch mịch.

Cảm giác trống rỗng ngày càng gia tăng, không gian chỉ là một mảnh trống trải, thời gian lướt qua như bay.

Mùa xuân dần trôi qua, đến khi Lâm Tịch Hải ý thức được thì mùa hạ nóng bức đã sớm buông xuống.

Bấm ngón tay để tính toán, thời gian Bành Diệc Hàn rời đi đã hơn một năm rồi.

Mọi thứ đều không thay đổi, trừ việc hần càng ngày càng ... hơn, càng nhớ y hơn.

Khi nhận được điện thoại của Đới An Ny, Lâm Tịch Hải vẫn đang ở trong văn phòng cùng công nhân hội họp.

“An Ny, lại chuyện gì?”

Nhìn thoáng qua di động, Lâm Tịch Hải bắt máy. Đới An Ny rất ít khi quấy rầy hắn vào thời gian làm việc, cho nên khẳng định là có việc gấp.

“Tiểu Hải, người biết không? Bành Diệc Hàn đã trở về!”

Từ đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hưng phấn của Đới An Ny.

“Cái gì, y đã trở về rồi sao?”

Lâm Tịch Hải quát to một tiếng, “Đằng” đứng bật dậy từ chỗ bàn thượng nghị, khiến các viên chức kinh hoảng, đình chỉ thảo luận, cả gian phòng chỉ còn một mảnh trầm mặc mà nhìn hắn.

“Về khi nào? Đã về đến đây chưa? Y hiện tại đang ở nơi nào? Vì sao lại đột nhiên quay về?”

Bất chấp ánh mắt của người khác, Lâm Tịch Hải truy hỏi liên tục giống như đang bắn pháo.

“Àn, đã về tới rồi, y được nghỉ hè một tháng, y nhờ Như Bình tìm giùm một nơi ở tạm, đại khái chỉ ở một thời gian ngắn.”

“Vậy y đang nghỉ ngơi ở đâu?”

“Người nhớ kĩ nè, đoạn đường Quảng Phát, tầng mười lăm, phòng 302.”

“Hảo, ta đã biết.”

Lâm Tịch Hải vội vàng cất bút, thu dọn giấy tờ.

“Chúng ta định tổ chức tiệc vào lúc sáu giờ, cho y đón gió tẩy trần, người muốn đến hay không?”

Lâm Tịch Hải suy nghĩ một chút, nói: “Đêm nay ta không rảnh, để nói sau.”

Kỳ thật công việc của hắn tuy rằng bận rộn, nhưng nếu tăng tốc một chút, hắn là có thể xong việc trước sáu giờ, chính là, hắn không muốn gặp y ở chỗ đông người, chắc chắn không thể hảo hảo nói chuyện với nhau.

Hắn có rất nhiều điều muốn nói với y.

“Tốt lắm, về sau gặp.”

“Cám ơn, tái kiến.”

Cất điện thoại vào túi, Lâm Tịch Hải phun ra một hơi thật dài, trên mặt kim lòng không đậu mà lộ ra biểu tình vui mừng như điên, vừa quay đầu lại, nhìn thấy một đồng nhân viên đang nhìn mình chằm chằm, lúc này hắn mới nhớ ra mình còn đang trong giờ làm việc.

“Ngại quá, chúng ta tiếp tục thôi.”

Hắn vội vàng ngồi xuống, tiếp tục hội nghị, nhưng tâm hồn đã sớm bay đến phương xa.

Tan tầm, Lâm Tịch Hải lập tức chạy về nhà.

Lung tung làm vội một cái sandwich, ăn cho no bụng, hắn bắt đầu phá lệ đi thu thập gian phòng hỗn độn đến mức không chịu nổi. Đương nhiên, ý nghĩa việc “Dọn dẹp” của hắn chính là đem đồ vật này nọ dồn lại thành một đống, sau đó nhét toàn bộ xuống dưới giường hoặc sofa, tiếp theo nhắm mắt làm ngơ.

Quét tước xong, Lâm Tịch Hải nhìn quanh bốn phía, chỉ hơi hơi tạm được mà thôi, nhưng so với đống “Rác” ban đầu quả thực tốt hơn rất nhiều.

Nhìn nhìn thời gian, đã gần đến chín giờ rồi.

Lâm Tịch Hải vội vàng nhảy vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc, xịt lên mấy lớp keo, sau đó chui đầu vào trong tủ quần áo, tìm đông tìm tây, thử đến bảy, tám bộ đồ, cuối cùng hắn quyết định mặc quần bò cùng áo sơ mi để xuất hiện trước mặt y.

Hắn muốn ăn mặc chất phác một chút, nhằm thu ngắn lại khoảng cách cùng Bành Diệc Hàn.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn là bởi vì khi mặc quần bò, nó bó sát hông, có thể làm nổi bật các đường cong hoàn mỹ của hắn.

Nếu mặc nó, sau khi cởi áo sơ mi, sẽ lộ ra khuôn ngực lõa lồ rất xứng với cái quần bò thon dài, loại tạo hình này chỉ sợ không có một nam nhân nào có thể cự tuyệt được.(ừ, ghê gớm thiệt, nghệ thuật quyến rũ...)

Tưởng tượng đến ngón tay của người kia, có lẽ đêm nay sẽ khát địa dao động trên khắp cơ thể của hắn, Lâm Tịch Hải liền cảm thấy được toàn thân phát ra một trận khô nóng, tiểu đệ đệ kim lòng không đậu mà “Thăng” lên.

Hỗn đản, mau hạ xuống cho ta!

Hắn lấy tư thế buồn cười để đè lại nơi đó (=)), liều mình áp chế nó xuống, nào là hít sâu, nào là uống nước lạnh, gây sức ép một hồi lâu nó mới chịu xẹp xuống.

Động dục cứ như dã thú! Lâm Tịch Hải cười nhạo chính mình, nhìn vào gương một hồi, cảm thấy thật sự là thấp toàn thấp mỹ, không chèn vào đâu được...Một lúc sau hắn mới cảm lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài.

Mười một giờ hai mươi phút.

Lâm Tịch Hải tựa người vào một góc tường bên ngoài cửa phòng 302, nôn nóng nhìn thoáng qua đồng hồ, đã trễ thế này, sao người kia còn chưa trở về.

Hắn đã đợi ở đây gần hai giờ rồi.

Đây là một nhà trọ đơn sơ cũ nát, hành lang chất đầy bụi bặm, xem ra không có người quản lý, cũng không có người đến quét dọn, tiền thuê hắn là rất thấp.

Vì cái gì lại không chịu nói cho hắn biết, sau đó trực tiếp đến ở tại nhà của hắn?

Lâm Tịch Hải không thể đành chỉ sự nghi hoặc trong lòng.

Y đã trở lại, vậy mà trước đó một chút tin tức cũng không thêm tiết lộ cho hắn biết, đã vậy còn muốn thuê phòng trọ ở bên ngoài nữa. Chỉ cần y nói một tiếng thì có thể ở lại nhà của hắn vô thời hạn a. Nhưng mà, y lại xem hắn như một người xa lạ, không thêm để ý đến hắn gì hết.

Lâm Tịch Hải hít một hơi khí lạnh, cảm giác nhiệt tình ban nãy đang dần dần hạ xuống.

Y thật sự xem hắn là người xa lạ sao?

Đột nhiên, từ bên trái cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Bởi vì đang là đêm khuya nên thanh âm thật rõ ràng.

Chẳng lẽ là y?

Trong lòng Lâm Tịch Hải không khỏi dẫn đo suy nghĩ, muốn tiến lên, nhưng cước bộ lại trầm xuống nặng nề, cuối cùng, hắn quyết định chôn chân tại chỗ.(= =)

Quả nhiên, có một thân ảnh nam tử xuất hiện nơi cầu thang.....

Tư thế của người này có điểm kỳ quái, Tuy rằng lưng rất thẳng, nhưng chân trái cùng đùi phải trong lúc di chuyển lại lộ ra sự kém cân bằng.Một bước lại một bước đi đến, nhìn kĩ thì đúng là chân y có vấn đề. Nhưng trong mắt Lâm Tịch Hải, tư thế kì quái này lại khiến cho hắn cảm nhận được một sự quen thuộc không nói nên lời.

Nhìn không được, hắn liền bước lên phía trước, giọng nói khô cằn, chưa kịp phát ra ba chữ “Bành Diệc Hàn”thì đã bị một tiếng động bất ngờ cắt ngang.

“Bành đại ca, chờ ta một chút.”

Bỗng dưng, từ dưới lầu lại thoát ra một thân ảnh mảnh khảnh, một phen chạy theo sau lưng ôm lấy Bành Diệc Hàn, tuy rằng chưa thấy rõ mặt của hắn, nhưng theo ngoại hình cùng giọng nói ôn tồn, thì đây là một nam hài trẻ tuổi.

“Làm sao vậy, người không phải đang ở trong thang máy sao?”

Bành Diệc Hàn cúi đầu nhìn hắn cười nói.

Ngọn đèn hành lang mờ ảo, chiếu lên bóng dáng của nam nhân, tuy rằng y vẫn giống như xưa, nhưng hình như có vẻ hơi gầy đi.

“Đây là cái loại thang máy gì a, đợi lâu muốn chết cũng không thấy đáp xuống, ta đi bộ lên cầu thang luôn.”

Nam hài nén giận mà nói.

“Mới có ba tầng lầu thôi mà, người đã thành như vậy, đều là do ta bình thường đã quá nuông chiều người.”

Bành Diệc Hàn bất đắc dĩ thở dài.

“Ta chỉ tò mò muốn thử một chút a.”

Hai người vừa nói vừa giỡn, cùng nhau tiến đến bên cạnh Lâm Tịch Hải

Bành Diệc Hàn ngẩng đầu, nhìn thấy có một thân người thon dài đang đứng trước cửa phòng 302, ban đầu căn bản là không để ý, còn tưởng là khách trọ ở phòng kế bên, nhưng sau khi đi lướt qua, ngay lập tức liền quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt thân ảnh kia, thậm chí để tin chắc mình không có nhìn lầm, còn dùng lực mà ra sức dụi mắt.

Sau khi xác nhận đúng là người kia, Bành Diệc Hàn ngây ngẩn cả người.

Lâm Tịch Hải cũng không nói gì.

Y cùng hắn, mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau một hồi lâu cũng không nói gì.(có chiêu này xài quài)

“Bành đại ca, đây là ai, bằng hữu của người à?”

Vẫn là nam hài bên cạnh Bành Diệc Hàn, đang đẩy đẩy cánh tay của y, Bành Diệc Hàn lúc này mới tỉnh ra.

“Àn, đúng vậy.”

Bành Diệc Hàn nhìn nam hài, rồi quay đầu lại nhìn Lâm Tịch Hải, biểu tình có hơi ngơ ngác : ”Lâm Tịch Hải, vì sao người lại ở chỗ này?”

Y vẫn là không thể tin vào hai mắt của mình.

Lâm Tịch Hải không có trả lời, tầm mắt dời khỏi khuôn mặt của y, chậm rãi rơi xuống trên người của nam hài bên cạnh, xác thực mà nói, tay của nam hài vẫn gắt gao nắm lấy cánh tay của y.....

Hiện tại hắn thấy rõ ràng, nam hài có một gương mặt bình thường, mắt một mí, lông mi tinh tế, mi cốt có một vết sẹo nho nhỏ, làm cho hắn nhìn qua bỗng cảm thấy khó chịu.

Dáng người không cao, thấp hơn Bành Diệc Hàn nửa cái đầu, đại khái chỉ cao khoảng một mét bảy, dáng vẻ thực bình thường, thậm chí có điểm quê mùa, thật xứng đôi với bộ dáng của Bành Diệc Hàn.(ờ, ghen nên nói lời cay đắng)

“Hắn là ai vậy?”

Lâm Tịch Hải nghe được thanh âm của mình có nhiều phần bén nhọn và gay gắt.

“Hắn là đệ tử của ta..... Hoa Tử An.”

Bành Diệc Hàn sờ sờ tóc, trên mặt đột nhiên nổi lên một tia ngưng ngù : “Tiểu Hoa, đây là bằng hữu của ta, Lâm Tịch Hải, hắn là quản lí tiêu thụ ở B&P, là nhân vật rất lợi hại.”

“B&P?”

Nam hài tên Tiểu Hoa vừa nghe đến danh hiệu nổi tiếng cả nước này, ánh mắt nhất thời sáng hẳn lên, dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn Lâm Tịch Hải : “Lâm đại ca thật lợi hại a, được làm việc tại công ty đa quốc gia có tiềm năng lớn như vậy, còn là quản lý nữa.”

“Không có gì, thật vui khi được biết người.”

Lâm Tịch Hải thản nhiên cười, theo dõi hắn : “Người cùng Bành Diệc Hàn ở cùng một chỗ sao?”

“Cái kia..... Trường học được nghỉ hè, Tiểu Hoa nói hắn từ trước đến giờ chưa được đến phía nam, nên ta liền dẫn hắn theo.”

Bành Diệc Hàn tiếp lời nói.

“Đúng vậy, nơi này thật xa hoa, cái nơi quanh quệ quái của chúng ta căn bản không thể so được.”

Hoa Tử An cười, khó nén sự hưng phấn trên mặt.

“Người muốn vào nhà ngồi một chút không? Chúng ta vừa đến lúc chiều, tuy rằng gian nhà trọ này có sẵn gia cụ, nhưng chưa kịp thu dọn, thực rối loạn.”

Bành Diệc Hàn lấy chìa khóa ra.

“Không cần, ta chỉ có mấy câu muốn nói với người, ngay tại nơi này.”

“Ác.”

Bành Diệc Hàn gật gật đầu, đem chìa khóa giao cho Hoa Tử An : “Tiểu Hoa, người đi vào trước, nấu một ít nước sôi, ta sẽ vào ngay.”

“Hảo.”

Hoa Tử An lúc này mới buông cánh tay y ra, mở cửa đi vào nhà.

Thái độ của hai người này thật thân mật, giống như là.....

Giống như là một đôi tình nhân đã ở chung với nhau thật lâu.

Lâm Tịch Hải cảm thấy trong ngực của mình dường như đang bị một ngọn lửa mạnh bạo thiêu đốt.

“Hắn là ai vậy?”

Hỏi lần thứ hai.

“Hắn là Hoa Tử An a.”

Bành Diệc Hàn có điểm nghi hoặc nhìn hắn.

“Ta không phải ý tứ này.”

Lâm Tịch Hải thô lỗ cắt ngang, đi thẳng vào vấn đề : “Người cùng hắn rớt cuộc là có quan hệ gì?”(tra hỏi, sắc mặt ghen tuông...)

Cho dù là kẻ ngốc, đến bây giờ cũng đã nhìn ra.

Tựa hồ đã bị hỏi đúng trọng điểm, Bành Diệc Hàn lập tức ngậm miệng, sau đó, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Nhìn thấy biểu tình của y, Lâm Tịch Hải cảm thấy lòng ngực chấn động, giống như vừa bị một cây trọng chùy đập vào, trước mắt từng trận biến thành màu đen, hắn quơ quơ tay, miễn cưỡng trấn định thân thể.

“Người cùng hắn..... là người yêu?”

Câu hỏi này khó khăn lắm mới thoát ra được từ kẽ răng của hắn.

Bành Diệc Hàn cúi mặt không dám nhìn hắn, ấp úng nói : “Ta hiện tại..... Cùng Tiểu Hoa ở cùng một chỗ. Bất quá, người không nên nói cho người khác biết, dù sao ta là lão sư của hắn, nếu mọi người trong trường biết được, sẽ làm phức tạp lên. Tiểu Hoa qua nửa năm sau sẽ tốt nghiệp, hiện tại, quan hệ của chúng ta không thể đưa ra ánh sáng được.”

Âm thanh ông ông tác hưởng vào hai bên lỗ tai, sau đó y nói cái gì, hần một chữ cũng không nghe lọt, chỉ nghe được đến câu nói khẳng định đầu tiên ——

Ta hiện tại..... Cùng Tiểu Hoa ở cùng một chỗ.

“Tịch Hải, người làm sao vậy, mặt của người sao tự dưng lại tái nhợt như thế.”

Bành Diệc Hàn lo lắng nhìn hần.

“Ta không sao.”

Lâm Tịch Hải ra lệnh cho chính mình nhất định phải trấn định, tuyệt đối không thể ở trước mặt một người đàn ông mà toát ra biểu tình dao động, nhất là lúc này trong lòng y đã có người khác.

“Đã hơn một năm mới gặp, người vẫn giống trước kia, bất quá hình như đã gầy đi, không hảo hảo chiếu cố chính mình a?”

Bành Diệc Hàn nhìn từ trên xuống dưới, lộ ra nụ cười ôn nhu.

Lâm Tịch Hải vốn muốn nói gì đó, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Ánh mắt y vẫn ôn hòa như vậy, nụ cười cũng ôn nhu như vậy, nhưng mà nụ cười cùng ánh mắt ấy, từ nay về sau, sẽ không còn thuộc về hần nữa.

Hần nằm mơ cũng không nghĩ đến, con cầu sau khi ly khai chủ nhân, chẳng những sống tốt, mà còn tìm được một con (cái) khác để bầu bạn nữa, sung sướng quá rồi còn gì.

Loại sự tình này..... Hần tuyệt đối không thể chấp nhận, nhưng nó lại diễn ra ngay trước mắt, chân thật rõ ràng!

Sự thật tàn khốc, mãnh liệt đối lập với ảo tưởng màu hồng nhạt lúc trước, giống như trên trời bỗng nhiên giáng xuống một tiếng sấm, thức tỉnh sự mơ mộng của hần.

“Vừa rồi ở buổi tiệc không thấy người đến, ta rất thất vọng. Nhưng bây giờ người đã ở đây, ta thật là vui.”

Ánh mắt thẳng thắn của y làm trái tim hần co rút từng cơn, vô cùng đau đớn.

“Người thật sự không có việc gì đấy chứ?”

Bành Diệc Hàn thấy sắc mặt hần khó coi đến cực điểm, đến gần từng bước, định dùng tay sờ thử trán của hần.

“Ta không sao.”

Lâm Tịch Hải giống như gặp phải ôn dịch, vung tay lên đẩy ra : “Ta đi về đây, liên lạc sau.....”

Lời còn chưa dứt, hần liền vội vàng chạy trốn xuống thang lầu, giống như phía sau đang có chó điên đuổi theo, một hơi chạy ra khỏi nhà trọ.

Không dám quay đầu nhìn lại, sợ sẽ thấy gương mặt của người kia, Lâm Tịch Hải run rẩy khởi động xe, đạp mạnh vào chân ga, xe lướt đi thật nhanh, như muốn mau chóng trốn chạy khỏi nơi này.

Sự nhớ nhung đã tra tấn hần lâu như vậy, rốt cục cũng được nhìn thấy y, nhưng mà trăm triệu lần không nghĩ tới, sự tưởng niệm này cuối cùng cũng đến hồi kết

Một kết thúc khó coi.

Nắm chặt tay lái, từng trận gió đêm thổi loạn vào đầu của hần, Lâm Tịch Hải khó khăn hô hấp, ***g ngược giống như đang bị xé rách từng mảnh nhỏ.

Ngọn đèn đường uốn lượn, dòng xe hai bên đường không ngừng lướt qua, phát ra từng chùm tia sáng mờ lung, nếu xóa đi gương mặt của người kia, xóa đi hình ảnh về sự ôn nhu che chở của y, rốt cuộc kí ức của hần chỉ còn là một khoảng trắng...

Hần biết, lúc này đây, mọi thứ đã không thể quay trở lại được nữa.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Lâm Tịch Hải không về thẳng nhà mà gọi điện thoại cho Đới An Ny, hỏi nàng hiện đang ở đâu, sau đó hắn chuyển hướng bánh xe, lao như bay đến địa chỉ mà nàng vừa nói ra.

Lúc đó, đã gần đến mười hai giờ khuya.

Bên bờ hồ của PUB, Đới An Ny đang uống rượu đàm tình cùng người yêu mới người này là một nhà báo rất được hoan nghênh, tuy giây phút riêng tư bị Lâm Tịch Hải biến thành kì đà cản mũi nhưng nàng không có nửa điểm giận dữ, quả nhiên tình bạn lâu năm là quan trọng nhất.

Cúi người nói với bạn trai vài câu, Đới An Ny cùng y trao đổi một nụ hôn nhợt nhạt, người kia liền ngoan ngoãn mà lui đi.

Lâm Tịch Hải kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Đới An Ny, biểu tình dờ dẩn, sắc mặt trắng bệch.

Đới An Ny nhìn hắn, hơi hơi vung tay lên, nhờ bồi bàn mang đến một ly nước đá, nàng đặt trước mặt hắn : “Uống đi, cho thanh tỉnh đầu óc!”

“Người có thể nhận ra sao?”

Hai mắt Lâm Tịch Hải dăm dăm nhìn nàng.

Đới An Ny đương nhiên biết mình vừa nói cái gì : “Đúng vậy, thấy được, chúng ta đều thấy được, hai người bọn họ thực xứng đôi, không phải sao?”

“Đã bắt đầu từ lúc nào?”

Lâm Tịch Hải khô khốc hỏi.

“Vì sao không tự mình đi hỏi y? Người không phải đã gặp rồi sao?”

Đới An Ny lẳng lặng nhìn hắn : “Hỏi không được à? Bây giờ người đang chịu đả kích sao? Tiểu Hải, có hối hận cũng chưa muộn đâu.”

Nhìn thoáng qua đôi mắt của hắn, nàng tựa hồ đã hiểu rõ tất cả, khiến cho Lâm Tịch Hải không thể che giấu được cảm xúc thật của chính mình.

“Bây giờ người định làm như thế nào?”

Đới An Ny lại hỏi.

“Ta không biết.....”

Lâm Tịch Hải ngơ ngác lặp lại : “Ta không biết..... Không biết.....”

Đầu óc của hắn bắt đầu hỗn loạn.

“Người có thích y không?”

Đới An Ny trực tiếp hỏi.

“Ta không biết..... Ta không biết.....”

Lâm Tịch Hải ôm lấy đầu, mười ngón tay ấn thật sâu vào màn tóc đen, thống khổ rên rỉ.

Hắn thích y?

Làm sao hắn có thể thích y được chứ?

Hắn ngay từ đầu đã khinh thường y, thấy y thật đáng buồn, y không thú vị, bộ dạng khó coi, từ đầu tới đuôi, hắn đều khinh miệt đến mức muốn kêu to lên cho cả làng xóm cùng nghe, hắn đã lợi dụng y, áp bức y, thậm chí còn thương tổn y, hắn rõ ràng chướng mắt tên nam nhân kia muốn chết, hắn từng nghĩ rằng dù qua tám trăm năm, Bành Diệc Hàn cũng không xứng với mình, nhưng.....

...Hiện tại, có một thứ gì đó đang vắt ngang ngực của hắn, sự đau khổ tựa hồ muốn xé rách hắn ra, những cảm xúc này từ đâu mà đến?

Nếu hắn không để ý đến y, không phải thật tình thích y, thì vì sao sau khi y ra đi, hắn lại tương tư đến mức phát cuồng, khi nghe được tin y trở về, hắn liền mừng rỡ như điên, khi nhìn thấy hình ảnh y quần quít cùng người khác, hắn lại vừa đau vừa khổ muốn chết, nhiều tình tự lẫn lộn như vậy làm cho ***g ngực hắn không ngừng cuộn cuộn va chạm, khiến hắn không thở nổi. đến mức này, chẳng lẽ hắn còn không thể hiểu ra vấn đề hay sao?

Vì sao hắn lại yêu một nam nhân như vậy?

Hắn đã từng không ngừng tưởng tượng về ý trung nhân hoàn hảo của mình, chân mệnh thiên tử của hắn phải vừa anh tuấn tiêu sái, cách nói chuyện không tầm thường, năng lực trác tuyệt, mị lực lan tỏa chói mắt, phong độ tao nhã, ..., là một đại nhân vật không giống người bình thường. Phút giây khi cả hai gặp nhau phải tràn ngập sắc thái lãng mạn, cảnh tượng ấy phải thật đáng giá, để hắn có thể lưu giữ lại khoảnh khắc ấy cả đời.

Hắn vẫn đợi thời khắc này đến, đợi mãi ở nơi này, khi thời gian ấy thật sự đến, cùng người kia gặp nhau, sau đó, cả hai vương tử từ nay về sau sẽ có một cuộc sống hạnh phúc cùng khoái hoạt.

Hắn không sợ người khác cười hắn là “Thiếu nữ ôm ấp tình cảm”, cũng không cảm thấy mình thiếu thực tế, bởi vì hắn so với bất luận kẻ nào cũng xuất sắc hơn, dĩ nhiên sẽ đạt được những thứ xứng với điều kiện của mình.(lúc đau khổ vẫn ko quên tự sướng)

Tìm được một người yêu xứng đôi, đây là lý tưởng mà hắn vẫn theo đuổi, một mực phác họa nên hình ảnh tốt đẹp trong đầu, còn Bành Diệc Hàn, không có gì đặc sắc, thậm chí còn có điểm không tròn vẹn, có chỗ nào hay mà khiến hắn cứ phải nhớ đến y?!

“Tiểu Hải, ngươi có biết tình yêu thật sự là như thế nào không?”

Lâm Tịch Hải ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của Đới An Ny.

“Tình yêu thực sự không cần điều kiện. Khi người yêu một người, mặc kệ y có xấu bao nhiêu, già bao nhiêu, dù y là cường đạo, tội phạm giết người, hay là kẻ mang tội ác tày trời, người vẫn thương y. Không sợ mình không đáng giá với y hay y căn bản không xứng đáng với mình, dù biết rõ đó là người không nên yêu, nhưng người vẫn yêu đến mức không thể khống chế, đánh mất lý trí mà yêu y, không có y thì không sống được. Bởi vì y chính là nửa kia của người. Khi người nhận ra mình yêu y thì tất cả điều kiện hoàn mỹ mà người đang vô ích đi tìm kiếm đều sẽ hóa thành bụi đất, tất cả những yêu cầu khắt khe, trước mặt y đều biến mất vô hình, tất cả những thứ người từng nghĩ nó là trọng yếu và cố chấp theo đuổi, toàn bộ đều biến thành hư vô, chỉ cần một mình y là tốt rồi.”

Mỗi câu, mỗi chữ của nàng, tuy rằng nhẹ nhàng nhưng lại thấm sâu vào ngực hắn.

Sắc mặt Lâm Tịch Hải nhất thời thay đổi.....

“Huống chi người kia là Bành Diệc Hàn, cho dù bề ngoài có như thế nào, nhưng tâm linh của y vô cùng tốt đẹp. Điểm này, so với ta hắn là người rõ hơn.”

Đúng vậy, hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn, so với ai khác đều biết người đàn ông này thật là tốt.

Lâm Tịch Hải gắt gao nắm chặt bàn tay chính mình, ngón tay đã trở nên trắng bệch.....

“Cho tới bây giờ, người vẫn muốn tiếp tục ngạo mạn tùy hứng hay sao? Tiểu Hải, nếu người chấp nhận buông xuôi, sẽ hoàn toàn mất y, như vậy cũng được sao?”

Đới An Ny nhìn hắn, sắc mặt dần dần ngưng trọng : “Một đối tượng ôn nhu như y, ai lại không muốn, bởi vì nam nhân tốt trên đời này không được bao nhiêu, hơn nữa mẫu người giống như Tiểu Bành còn quý hiếm hơn trân phẩm. Người không cần, nhưng còn nhiều người rất cần, y bỏ người ra đi và tìm được hạnh phúc của chính mình, như vậy không phải là rất tốt sao. Nếu người vẫn duy trì sự ích kỷ này, sẽ làm kẻ khác chán ghét, đến lúc đó có khóc lóc chạy tới tìm ta, ta cũng không thèm quan tâm người.”

Từ khi trở thành bạn tốt của nhau, đây là lần đầu tiên Đới An Ny nói với hần những lời có tính nghiêm trọng như vậy.

Lâm Tịch Hải rùng mình, vừa rồi vẫn còn đang đứng trên một đám mây ngũ sắc bất chợt bị một đám mây đen đập thẳng xuống đất, tuy rằng toàn thân ần ần đau, nhưng trong lòng lại có một ý nghĩ rõ ràng xuất hiện.

Rối loạn nội tâm cùng những sự do dự đều biến mất.

Kỉ niệm từ khi được gặp gỡ người kia không ngừng hiện lên như những đoạn phim ngắn, bất tri bất giác, trong đôi mắt đã tràn đầy nhiệt lệ.

“Bành Diệc Hàn chỉ ở đây một tháng, nếu người muốn cứu vãn thì vẫn còn cơ hội, lần cơ hội cuối cùng, chính người nên hảo hảo suy nghĩ một chút đi, ta đi trước.”

Đới An Ny nhẹ nhàng rời ghế dựa, đi ra bên ngoài.

Lâm Tịch Hải ngồi một mình trong quán bar, nhìn ngầy ngốc vào ánh nền mờ lung đang đặt trên bàn...

※※※

Khẳng định rồi lại phủ định, phủ định rồi lại khẳng định, nội tâm không ngừng giằng xé lẫn nhau, Lâm Tịch Hải vẫn không biết, nên nói như thế nào để biểu đạt tâm tình với người kia. Bởi vì nếu y không chịu hiểu, thì rất khó có thể mở miệng.

Đúng vậy, ta thích y, thích người nam nhân kia!

Câu nói này hần đã cố phủ định thật lâu, nhưng bây giờ không thể che dấu hay tự lừa gạt chính mình được nữa.

Tất cả sự nôn nóng khó lòng giải bày trước đây, chỉ dựa vào câu nói này mà được thỏa mãn.

Điều khó khăn hiện nay là làm như thế nào đem tâm tình của mình để nói cho y biết, hơn nữa y đã có tình nhân rồi.

Lòng tự trọng cao ngạo thật sự làm cho hần không có can đảm mặt đối mặt với y, hần sợ nếu nhìn đến biểu tình ngạc nhiên của y, hần sẽ không thể kìm nén được nỗi xúc động.

Lúc trước người đặt ra ước pháp tam chương chính là hần, không được sản sinh tình yêu với bạn cùng phòng chính là hần, dùng y như công cụ phát tiết *** cũng là hần, hần thật sự không biết, bây giờ làm sao mà nhìn mặt y, tâm tình lại chuyển biến đến một trăm tám mươi độ thì ai mà dám tin.

“Đừng để những lời này biến thành hòn đá cản chân người”

Lời nói trước đây của Đới An Ny vang vọng trong tâm trí, Lâm Tịch Hải bây giờ mới có thể hiểu được.

Không muốn để cho người khác biết được mục đích âm u của hần, Lâm Tịch Hải lén lén đến nhà trọ của Bành Diệc Hàn vài lần, hành động không khác gì kẻ trộm, lảng lạng dõi theo cuộc sống của y cùng Hoa Tử An, hy vọng có thể tìm thấy được dấu vết không hợp tính gì đó của bọn họ.

Nhưng mà sự thật lại hoàn toàn tương phản với hy vọng của hần.

Hoa Tử An đối với Bành Diệc Hàn luôn luôn tôn kính, cả ngày trước cũng Bành đại ca sau cũng Bành đại ca, thân thiết vây quanh y. Hoa Tử An tính cách năng động, Bành Diệc Hàn lại trầm tĩnh, hai người nhất động nhất tĩnh, bù qua sót lại, thật giống một cặp tình nhân cực kì xứng đôi.

Mà Bành Diệc Hàn đối với hần cũng thập phần ôn nhu, luôn sủng nịch nhìn hần cười, thấy ánh mắt thân thiết kia trước đây cũng từng nhìn mình như vậy, khiến Lâm Tịch Hải cảm thấy ***g ngực đau nhói, lời nói vốn muốn nói ra khỏi miệng, nhưng bất giác lại nuốt trở vào.

Cứ phí thời gian như vậy, qua vài ngày, Bành Diệc Hàn đưa Hoa Tử An đi Hải Nam du ngoạn, lúc đi là cuối tuần, sau khi trở lại thành phố nghỉ ngơi vài ngày, lại tiếp tục sắp soạn ba lô đi Hoàng Sơn cùng Hoa Sơn, khi hoàn tất hành trình thì đã là cuối tháng.

Bành Diệc Hàn không nghỉ ngơi được mấy ngày, liền lập tức đóng gói hành lí chuẩn bị quay về Cam Túc.

Nếu vẫn không nói, chỉ sợ sau này cũng không còn cơ hội.

Như vậy, hẳn sẽ thật sự mất ý.

Lâm Tịch Hải cảm thấy một trận khủng hoảng thật lớn, vội vàng gọi điện thoại cho Bành Diệc Hàn, nhưng người tiếp nhận là Hoa Tử An(ta rất ghét thên này, rất ghétttttt)

“Lâm đại ca phải không, người muốn tìm Bành đại ca a? Chờ một chút, ta gọi y tới nghe điện thoại.”

Hoa Tử An lập tức nhận ra thanh âm của hắn.

Bọn họ đã thân đến mức dùng chung di động sao? Lâm Tịch Hải siết chặt điện thoại trên tay, sự ghen tị giống như một con kiến, cắn từng vết vào trái tim hắn.

Chỉ chốc lát sau, bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc : “Tịch Hải?”

“Người đã về rồi sao?”

“Đúng vậy, lúc trưa ngày hôm qua. Ngồi xe lửa một đêm, vừa về đến nhà, ta cùng Tiểu Hoa vừa đặt lưng xuống là ngủ liền, ngủ suốt mười hai tiếng đồng hồ mới khôi phục được một chút tinh thần. Hôm nay định ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, quả nhiên đi du lịch là tốn tiền để mua thêm tội a.”

Bành Diệc Hàn cười nói.

Nghe tiếng cười của y tràn ngập sáng khoái, xem ra nhất định y đã đi du ngoạn thật sự vui vẻ, Lâm Tịch Hải không khỏi đau lòng khổ sở.

“Người tìm ta có việc gì không?”

Bành Diệc Hàn hỏi.

“Người định khi nào thì quay về Cam Túc?”

“Ngày mai sẽ đi.”

“Ngày mai?”

Lâm Tịch Hải nhin không được kêu lên : “Như thế nào nhanh như vậy?”

“Ừ, kỳ nghỉ hè đã sắp hết rồi, nếu không mau quay về trường học. Chỉ sợ hiệu trưởng sẽ cho người đến bắt. Hơn nữa gần đây chỉ lo đi du ngoạn, không có chuẩn bị gì hết, bây giờ phải trở về sớm một chút mới kịp.”

“Người không thể..... Không thể đợi một chút.....”

Lâm Tịch Hải cảm thấy yết hầu thật khô khan, cơ hồ nói không ra lời.

“Làm sao vậy, giọng của người nghe rất quái lạ.”

“Ta..... Có chuyện..... Muốn nói với người.....”

Lâm Tịch Hải cắn răng một cái, bằng bất cứ giá nào cũng phải nói ra.

“Àn, ta nghe.”

“Nói qua điện thoại không tiện..... Người có thể..... Đến nhà của ta không?”

“Nhà của người? Có thể chứ, nhưng ta có thể mang theo Tiểu Hoa đến không?”(thên ngu này :-w)

Bành Diệc Hàn hỏi.

“Không được!”

Lâm Tịch Hải vội vàng kêu lên: “Không cần dẫn hắn lại đây, có chút chuyện, ta chỉ muốn nói với một mình người thôi.”

“Như vậy a.....”

Thanh âm của y chần chờ một chút, hiện lên một giây trầm mặc, làm cho trái tim của Lâm Tịch Hải đập như đánh trống.

“Được rồi, người ở nhà chờ, ta lập tức đến ngay.”

“Hảo.”

Sự hồi hộp thoáng chút đã được gỡ bỏ, hắn mới có thể lấy lại nhịp hô hấp ban đầu.

Không ngờ từng chữ từng chữ được nam nhân phát ra lại khiến hắn khổ sở như vậy, chuyện này đúng là trước đây nghĩ hắn cũng chưa từng nghĩ đến.

Nhớ lại, khi lần đầu tiên gặp mặt y ở nơi “Thân Cận”, thật sự hắn không nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Biết rõ y đã có người yêu, nhưng vẫn quyết định không để ý đến mặt mũi, quyết định vứt bỏ sự tự tôn của chính mình, buông xuôi tất cả điều kiện cùng mục đích trong hai mươi sáu năm qua, không từ thủ đoạn để có thể giành lại y.

Lâm Tịch Hải còn không ngờ mình có thể đến nông nỗi này.

Đây thật sự là tình yêu sao?

Bất chấp tất cả, liều lĩnh giống như thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa nóng rực, thật sự là tình yêu sao?

Nhắm nháp muôn vạn cảm xúc đang gợn sóng trong lòng ngực, Lâm Tịch Hải ngừng thở, đè nén sự đau lòng, cố gắng chờ đợi người mà vận mệnh đã ban cho hắn.

HOÀN

Hạ

Không ai có thể chán ghét con mèo Ba Tư hung dữ nhưng cao quý này, cho dù nó hay tùy hứng, nhưng cũng vô cùng đáng yêu.

Bành Diệc Hàn chưa bao giờ nghĩ đến việc một con cóc lại có thể ăn được thịt thiên nga, y chỉ là người nấu ăn cho hắn, dọn dẹp nhà cửa cho hắn, là đại trù cùng quản gia thấp hèn, cho dù bị hắn tổn thương sâu sắc cũng không dám rên lên một tiếng mà chỉ im lặng ra đi

Chính là.....vì cái gì?

Con mèo Ba Tư cao ngạo cư nhiên ôm lấy y nói thích y, cầu xin y không được bỏ hắn?

Như thế nào có thể! Hôm nay rõ ràng không phải là ngày cá tháng tư a, huống hồ y chỉ là một chén trà bị sút mẻ, làm sao có thể xứng đôi với loại đồ sứ xa hoa tinh mỹ như hắn?

Cho nên..... Người lầm rồi, Lâm Tịch Hải, ta thật sự..... Không thể làm người yêu của người. Ta yêu người, nhưng ta đã đáp ứng với người khác rồi, ta sẽ đem cả đời này trung thành với tiểu Hoa. (Ai nha, đọc đến đây mà tức chết.)

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Cây kim giây trên đồng hồ cứ nảy lên từng chút một.

Tuy ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại thoải mái, nhưng Lâm Tịch Hải lại giống như đang đứng trên đồng lửa, tim đập bịch bịch trong ***g ngực, muốn trấn định tâm tình kích động nên hắn liền mở cửa tủ lạnh lấy ra một chai rượu, vừa uống vừa chờ, bất tri bất giác, đã uống hết hơn nửa chai.....

Đột nhiên, chuông cửa nhẹ nhàng vang lên, Lâm Tịch Hải lật đật chạy vội ra mở cửa, quả nhiên, người đang đứng bên ngoài chính là người hắn chờ đợi đã lâu.

“Ta đã đến đây.”

Nam nhân khẽ cười nói, lộ ra một lúm đồng tiền nhợt nhạt trên gò má.

“Vào đi.”

Lâm Tịch Hải cố gắng kiềm nén cảm xúc của chính mình, mời y tiến vào bên trong.

“Vào mau đi a, làm sao vậy?”

Lâm Tịch Hải quay đầu thúc giục Bành Diệc Hàn, y tựa hồ có chút nao núng, chỉ đứng im tại chỗ, không chịu đi vào bên trong.

“Có chuyện gì, cứ nói ngay tại đây đi. Thời gian không còn nhiều lắm, ta và Tiểu Hoa còn có rất nhiều hành lý phải thu dọn, nên sớm trở về mới được.”

Bành Diệc Hàn lẳng lặng nhìn hắn.

Đó là ánh mắt bình tĩnh mà lại xa xôi, giống như khoảng cách hiện tại của cả hai người.

Lâm Tịch Hải trong lòng lại truyền đến cảm giác đau đớn âm ỉ, nhịn không được lớn tiếng nói : “Suốt ngày Tiểu Hoa Tiểu Hoa hoài vậy, người thật sự thích hắn như vậy sao?”

Bị hương rượu dày đặc đập vào mặt, Bành Diệc Hàn không khỏi hơi hơi nhíu mi : “Người uống rượu?”

“Không cần người quan tâm!”

Lâm Tịch Hải cảm giận ngồi phịch xuống ghế sô pha.

Hắn đã mong chờ y đến như vậy, thế mà người vừa xuất hiện đã đòi đi, chẳng lẽ y đối với hắn một chút lưu luyến cũng không có?

Chẳng lẽ, hắn đã hoàn toàn bị y dứt bỏ rồi?

Là bởi vì cái tên Tiểu Hoa kia sao?

Mọi thứ đều không thể trở về như lúc trước được nữa sao?

Lâm Tịch Hải gắt gao cắn chặt môi dưới, đầu lưỡi truyền đến hương vị máu thoang thoang.

Bành Diệc Hàn chần chờ một chút, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, thấy khuôn mặt hắn buông xuống trông thật buồn thảm : “Người làm sao vậy?”

Lâm Tịch Hải ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của y : “Từ khi người rời nơi đây ra đi, có lẽ đã hơn một năm.”

“Đúng vậy, chính xác là đã hơn một năm, thời gian trôi qua thực mau, nếu người không nói, ta còn không để ý.”

Trong đôi mắt y, chỉ có sự ôn tĩnh, sự ôn tĩnh sâu thẳm đến mức không thấy được đáy.

“Chúng ta đã lâu như vậy không gặp, lại không có cơ hội cùng nhau ngồi nói chuyện.”

Y nói đến đây, kim lòng không đau mà nở một nụ cười.

“Người cười cái gì?” Lâm Tịch Hải trừng mắt nhìn y.

“Nhớ rõ trước kia khi chúng ta ở cùng một chỗ, người cũng rất ít theo ta nói chuyện phiếm, vì sao bây giờ đột nhiên lại muốn nói chuyện với ta?”

Không có ngữ khí châm chọc, chuyện y vừa nói ra vốn hoàn toàn là sự thật.

Lâm Tịch Hải liền nghẹn lời.

Trước đây, hắn chỉ xem y là người giúp việc (culi) thì làm sao muốn tán ngẫu với y chứ, hắn chưa bao giờ hảo hảo nghe qua lời y nói. Chưa bao giờ.

“Bất quá cũng không sao, nếu bây giờ người muốn nói gì, thì ta đang nghe đây.” Bành Diệc Hàn vi vi cười, ngồi bên cạnh hắn.

Ánh mắt bao dung kia khiến cho Lâm Tịch Hải cảm thấy thật xấu hổ, xấu hổ vô cùng.

“Đột nhiên bảo ta đến đây, người hắn là có chuyện rất quan trọng, cứ nói đi.” Bành Diệc Hàn nhìn hắn.

“Ta..... Ta nghĩ.....ta nhớ những món ăn người làm.”

Nhất thời tình thế cấp bách, hấn lại phun ra những lời bậy bạ này.

Bành Diệc Hàn giật mình, lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn : “Không lẽ người chưa ăn cơm chiều sao, việc này cũng đơn giản, bây giờ ta có thể làm cho người ăn, nhưng không biết tủ lạnh có nguyên liệu hay không?”

Bành Diệc Hàn đi đến phòng bếp, nhìn thấy bóng dáng của y rời đi, Lâm Tịch Hải không khỏi thống hận thật sâu sự yếu đuối của chính mình.

Chỉ là một câu bày tỏ, sao lại khó mở miệng như thế!

Mở tủ lạnh ra, không có rau củ quả gì cả, chỉ toàn là rượu, Bành Diệc Hàn lắp bắp kinh hãi : “Như thế nào lại có nhiều rượu như vậy?”

“Ta thích uống a.”

“Người trước kia rất ít khi uống rượu.”

“Không cần người đa sự, bây giờ người rót cuộc có muốn làm hay không hả?” (hung dữ = =)

Mùi rượu ở dạ dày cuộn cuộn lên từng trận, nhiều lời muốn nói ra, nhưng cứ nghẹn lại ở yết hầu, một câu cũng không thốt ra được, đến khi ngôn từ thoát ra được đến tai Bành Diệc Hàn thì đã trở nên khác hẳn.

“Người chờ một chút.”

Bành Diệc Hàn tìm đông tìm tây, mò mẫm loạn xạ ở nhà bếp nửa ngày, vất vả lắm mới lôi từ trong góc nhỏ bụi bặm ra được một cái bao mì .

Khi y không ở đây, hấn cứ sống một mình như vậy sao? Quả nhiên không biết tự chiều cố chính mình, trong lòng Bành Diệc Hàn khó tránh khỏi sự xót xa.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bây giờ y và Lâm Tịch Hải đều không nên liên quan đến nhau nữa.

Bành Diệc Hàn tự nói thầm trong lòng, không thể mềm lòng, thật vất vả mới buông được hấn ra, giống như tráng sĩ tự chặt đứt cổ tay, bỏ quê hương mà đi đến phương xa, không muốn tham gia vào cuộc sống của hấn nữa. Thật vất vả mới có thể bắt đầu một tình yêu mới, bắt đầu một cuộc sống mới, cố gắng làm cho chính mình vui vẻ và hạnh phúc hơn, thật vất vả mới cắt đứt được mối quan hệ ràng buộc với hấn.

Cho nên, bây giờ tuyệt đối không thể mềm lòng!

“Ngoài loại mì này ra, thì không còn cái gì khác có thể ăn được, để ta đến siêu thị gần đây mua ít đồ.”

Bành Diệc Hàn nhìn hấn, lại lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ.

“Không cần, mì là được rồi” Lâm Tịch Hải vội vàng ngăn cản hành động của y.

Nước ấm sôi trào, phát ra âm thanh “Phốc phốc” trong nồi inox, nhìn thấy bóng dáng nam nhân đang yên lặng quấy nồi, ánh mắt Lâm Tịch Hải đã ướt ươn.

Thật quen thuộc biết mấy, thật khiến kẻ khác hoài niệm!

Vì sao phải đợi đến khi mất đi, hấn mới có thể ý thức được hình ảnh bình dị này đáng quý đến mức nào.

Mỗi một giây sau khi y ra đi, chính những sự việc vụn vặt trước đây hấn cho là không quan trọng, từng đêm lại luôn hiện ra trong giấc mơ của hấn, tình cảm trước đây hấn không nhận định được lại dần dần nảy mầm thành hình, như cơn mưa phùn nhẹ nhẹ, từng giọt từng giọt, rót vào tận nội tâm, từ đó về sau lưu lại những dấu vết thật sâu, khó có thể phai nhạt.

Hấn đợi cả đời chỉ để có thể thấy lại được khoảnh khắc này.

Vì sao trước đây lại để cho y rời đi?

“Thức ăn xong rồi, tranh thủ lúc còn nóng mau ăn đi.”

Nam nhân múc thức ăn từ trong nồi ra rồi cho vào bát, bưng một bát đầy đến trước mặt hấn, cũng không quên đưa đũa cùng giấy ăn.....

Giống như trước đây, y luôn phục vụ hần chu đáo và cẩn thận.

Lâm Tịch Hải cúi thấp đầu xuống, Bành Diệc Hàn nhìn không thấy được vẻ mặt của hần, nghĩ là hần thật sự đói bụng, y vừa cười vừa thúc giục : “Mau ăn nhanh đi.”

Lâm Tịch Hải cầm lấy chiếc đĩa, miễn cưỡng chọn lấy hai cái diện điều, nhét vào miệng, cố gắng nhai nuốt.

Hần không dám ngẩng đầu, sợ khi vừa nhấc đầu lên nhìn thấy y, cảm xúc sẽ đột nhiên vỡ òa.

Bành Diệc Hàn nhìn nhìn đồng hồ : “Thời gian không còn sớm, ta phải đi về, Tiểu Hoa còn đang chờ ta. Người cứ từ từ ăn, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại, tái kiến.”

“Chờ một chút!” Lâm Tịch Hải vội vàng ném chiếc đĩa, ôm lấy tay hần : “Không được đi, không được trở về!”

“Nhưng mà, Tiểu Hoa ở.....” Bành Diệc Hàn lộ ra biểu tình phức tạp, tầm mắt dừng lại ở cánh tay đang bị hần gắt gao nắm giữ, sau lại nhìn đến gương mặt đang lo lắng vạn phần của hần.....

“Không được đi, hãy ở đây với ta!” Lâm Tịch Hải cắt ngang lời nói của y, gia tăng lực kiềm giữ ở tay.

Hần biết mình từng sai lầm, cho nên lúc này đây, hần sẽ tuyệt đối không thả y ra nữa.

“Chia tay với Tiểu Hoa đi.”

“Cái gì?” Bành Diệc Hàn còn tưởng rằng mình vừa nghe lầm.

“Cùng Tiểu Hoa chia tay, trở lại bên cạnh ta!” Lâm Tịch Hải nhìn chăm chăm vào y, lớn tiếng lặp lại câu nói.

“Vì cái gì?” Bành Diệc Hàn kinh ngạc nhìn hần.

“Bởi vì ta thích người!”

Rốt cuộc nhịn không nổi nữa.

Hai khuôn ngực va chạm vào nhau, cơ hồ đã xé rách tâm can của hần, muốn đoạt lại y, nhất định phải thẳng thắn thừa nhận tình cảm của chính mình, đây là một canh bạc lớn, hần đã không bận tâm đến mặt mũi cùng tôn nghiêm của mình nữa.

Ở trước mặt người yêu, căn bản tôn nghiêm cùng địa vị đều không đáng nhắc đến.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một trận cười lớn, Lâm Tịch Hải lúc này mới phát hiện, Bành Diệc Hàn đã cười đến mức sắp không thở nổi (aaaa thên ngu này, zời ơi), ngay cả nước mắt cũng muốn trào ra.

“Hôm nay đâu phải là ngày cá tháng tư? Hình như còn lâu lắm mới tới.” Bành Diệc Hàn cười cười mà lau khóe mắt.

“Ta không phải đang nói giỡn!”

Trong ngực Lâm Tịch Hải cuộn cuộn một trận huyết khí (sôi máu), không ngờ mình đã thật tình thông báo như vậy mà lại trở nên trò cười cho y.

“Không, người khẳng định là đang nói giỡn.” Bành Diệc Hàn cười lắc đầu : “Không nên đùa với ta nữa, ta thật sự phải đi về.”

Thấy y xoay người rời đi, Lâm Tịch Hải trong lòng quỳnh lên, liền lao đến ôm chầm lấy eo của y.....

Bành Diệc Hàn cứng đờ cả người, không khí nhất thời trầm mặc ngưng kết.

Y vẫn không nhúc nhích, để mặc hần ôm, giống như đã hóa thân thành một pho tượng Phật.

“Ta không phải đang nói giỡn, ta đều là nói thật đó.”

Lâm Tịch Hải gắt gao ôm y, tựa như con kaola con đang ôm mẹ, mà người kia vẫn đứng thẳng bất động, chậm chạp không đáp lại.

“Ta thích người..... Thích người..... Ta thật sự thích người.....”

Lâm Tịch Hải đem mặt chôn thật sâu ở tấm lưng của y, hai tay thắt chặt lại, giống một đứa trẻ đang ôm một món đồ chơi yêu thích. Miệng vẫn không ngừng lặp lại những lời kia.

Mỗi lần yết hầu phát thanh là ***g ngược lại giống như đang bị ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt.....

Vì cái gì y lại không tin hẳn, vì cái gì y vẫn không chịu đáp lại, vì sao nội dung vở kịch lại hoàn toàn không giống những gì mình đã dự đoán? Vì Sao y đã nghe nhưng lại không biểu lộ ra một tia mừng rỡ nào hết?

Hắn vốn nghĩ đơn giản, chỉ cần thông báo một tiếng là đã hoàn tất rồi.

Chỉ cần hắn ôm y, chính mồm nói thích y, chắc chắn nam nhân kia sẽ dao động, lại ngoan ngoãn nghe lời, một lần nữa trở lại bên cạnh hắn.

Hắn chính là tự tin chắc cú như vậy, bởi vì hắn biết, y cũng rất thích hắn.

Nếu không thích, vì sao lại ôn nhu, ngoan ngoãn phục tùng, cố nén dục vọng của chính mình để làm cho hắn thoải mái, mọi chuyện đều chiều cố đến hắn, nếu không phải vì yêu thì ai lại tự nguyện hành xác bản thân như vậy?

Huống chi, y cũng đã từng thừa nhận có cảm tình với hắn kia mà.

Nghĩ đến lúc trước, hắn dẫn nam nhân khác về nhà để chọc tức y, làm cho y giận tím mặt, thiếu chút làm hắn thất thân, tim Lâm Tịch Hải càng đập nhanh hơn nữa.....

Ký ức đáng sợ như thế lại hiện ra trong trí nhớ. Biểu tình của y lúc đó thật kinh khủng, khiến nội tâm hắn không ngừng rung động.

Đúng vậy, hắn có thể kết luận, nam nhân này, đối với hắn rất thật tình! Cho nên chỉ cần lần này hắn cũng thật tình đối tốt với y, thẳng thắn tỏ tình, chắc chắn có thể thắng tên tiểu Hoa kia!

Nhưng mà vì sao, y lại giống tên gốc tử, không có chút phản ứng nào hết?

Theo tính cách của y, thì lúc này đã quay lại ôm lấy hắn, cũng kể ra nỗi lòng với hắn a, sao tự đứng lại im lặng thế này.

Không biết đã đợi bao lâu, rốt cục hắn mới nghe được giọng nói của y.

“Không có khả năng, người làm sao có thể thích ta được? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!”

Ngữ khí phủ định quyết liệt của y khiến cho lòng hắn lại dấy lên một hơi men cay, lại một trận khổ sở. Lúc này hắn mới hiểu được, trước đây hắn đã gieo quả đắng nên giờ phút này phải thu nhận lại tất cả.

Lúc ấy hắn đã rất quá phận, nên bây giờ mới bị báo ứng.

Nhân quả tuần hoàn, hắn đã mua dây buộc mình nên bây giờ mới “Đau” đến như vậy.

Chuyện đã đến mức này, Lâm Tịch Hải rốt cuộc không thể rụt rè nữa.

“Đừng nói là không có khả năng, ta đã đặt câu hỏi trong khoảng thời gian dài như vậy, rốt cục mới có thể hiểu được, nguyên lai người ta thích chính là người. Lúc trước người luôn ở bên cạnh ta, nên ta căn bản không có ý thức được, sau khi người đi rồi thì ta mới nhận ra điều đó. Người đối với ta rất quan trọng. Trước đây đều là do ta không đúng, ta rất ngạo mạn, rất ích kỷ, chẳng những không có quan tâm đến cảm thụ của người, còn nhiều lần thương tổn người. Ta đã biết ta sai rồi, người có thể tha thứ cho ta hay không? Không được đi, hãy trở lại với ta, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, được không? Ta thật sự yêu người, ta không thể không có người.....”

Nói chưa hết câu, hắn đã dần dần nghẹn ngào.....

Cái gì là tôn nghiêm, cái gì là bộ dáng, tất cả đều bị hắn loại bỏ ra khỏi đầu, dù có khó coi cũng không thêm để ý. Cho dù hắn đã khóc đến mức rối tinh rối mù, nhưng cũng muốn nói ra tất cả những điều chôn giấu trong lòng đã lâu.

Vì sao lại không tin ta? Mau tin tưởng ta a!

Lâm Tịch Hải trong lòng cuồng hô.....

Bành Diệc Hàn giật giật, nắm lấy hai tay hắn, nhẹ nhàng đẩy ra, xoay người đối mặt với hắn, đôi mắt vốn trầm tĩnh, dần dần có dao động.

“Tịch Hải, ngươi đã nhầm rồi.”

Trong ánh mắt của y lóe ra rất nhiều tình tự mà hắn không thể hiểu được.

“Ngươi đã nhầm rồi, ngươi thật sự không có thích ta. Cho dù ngươi nghĩ là ngươi thích ta, nhưng kỳ thật, đây cũng chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Ảo giác?” Lâm Tịch Hải ngơ ngác nhìn y.

“Đúng vậy, ảo giác. Bởi vì hiện nay ngươi cảm thấy tịch tịch, không có ai chăm sóc ngươi, không ai nấu cơm, quét dọn phòng, không ai ở bên cạnh ngươi như hình với bóng, cho nên ngươi mới có loại ảo giác này, mới bắt đầu để ý đến ta, nghĩ rằng ngươi không thể ly khai ta, ngươi cho rằng loại cảm tình này chính là thích, nhưng kỳ thật cũng không phải, đây chỉ là một loại cảm giác sai lầm mà thôi.”

Bành Diệc Hàn hô hấp thật sâu, tình tự hơi hơi dao động ban nãy đã lắng yên biến mất, ánh mắt giờ đây chỉ còn lại một tia tối đen.

“Ngươi..... Ngươi đang nói cái gì..... Ta hoàn toàn không rõ.....”

Y bảo đó là “Ảo giác”, là “Tịch tịch”, khiến hắn cảm thấy hỗn loạn không chịu nổi.

“Ta nghĩ cả hai ta đều biết rất rõ, chúng ta không phải là người cùng thế giới với nhau. Ngươi xem, trên đời có nhiều nam nhân anh tuấn như vậy, cũng đều tuyệt hơn ta đến một trăm lần, ngươi chỉ cần tùy tiện chọn lấy một người. Ta căn bản không phải là loại người mà ngươi thích, vô luận xét theo phương diện nào, ta cũng không cân xứng với ngươi. Ta rất hiểu ngươi, dạng nam nhân ngươi thích chính là kiểu người hiểu được cuộc sống tình thú, cử chỉ tao nhã mà lại toát ra mị lực tuyệt đối, ngươi nhìn ta xem, toàn thân cao thấp, có điểm nào sánh được với hình mẫu người yêu của ngươi? Cho dù ta và ngươi quen nhau, ngươi thật sự có thể cam tâm sao? Nếu có một người yêu giống như ta, căn bản ngươi có dám mang đi giới thiệu cho bạn bè của ngươi không? Ngươi có thể chịu được ánh mắt cười nhạo của bọn họ không? Ngươi là một người rất sĩ diện, khẳng định là không thể chấp nhận được.”

Y nói thật đúng. Mỗi một câu đều rất giống với suy nghĩ lúc trước của hắn, trước đây vô luận như thế nào hắn cũng không bao giờ chọn người đàn ông này.

Nhưng hiện nay mọi thứ giống như sự châm chọc đối với hắn. (Ngươi ta bảo ghét của nào trời trao của nấy. Trời ơi, con rất ghét trai đẹp a T__T.)

Trăm triệu lần không ngờ tới, bây giờ khi hắn tỉnh ngộ ra thì giữa hai người đã có một bức tường cao lớn ngăn cách.

Lâm Tịch Hải có cảm giác mình đã bị bại trận, cảnh tượng trước mắt đều biến thành màu đen, vội vàng run rẩy nắm lấy cổ áo của người kia : “Mọi thứ đều có thể thay đổi, Bành Diệc Hàn, trước kia đúng là ta rất tùy hứng nhưng hiện tại ta đã tỉnh ngộ rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự không chịu cho ta một cơ hội sao?”

“Không phải là ta không chịu cho ngươi cơ hội, ta chỉ sợ ngươi sẽ hối hận.”

Bành Diệc Hàn nhìn thật sâu vào mắt hắn : “Ngươi nên đi tìm đối tượng xứng đôi với ngươi để nói lời yêu, chỉ cần có đối tượng mới xuất hiện, chắc chắn ngươi sẽ mất đi cảm giác này, không được bao lâu, ngươi sẽ đem ta vứt đến chín tầng mây. Ngươi tuấn mỹ như vậy, điều kiện lại ưu tú, chỉ cần tính tình tốt hơn một chút, muốn có loại nam nhân nào mà không được, không phải là việc khó đối với ngươi. Ngươi rất đáng giá, không nên đem vứt với loại bán tàn phế như ta.”

Bán tàn phế.....

Câu cuối cùng phát ra từ miệng y, làm cho tâm của hắn đau quá : “Đừng tự nói về bản thân như vậy (để ta nói thôi), ngươi chính là người tốt nhất, những người khác ta đều không cần!”

Nghe hắn nói thế, Bành Diệc Hàn ưu thương nở nụ cười : “Cám ơn ngươi đã cất nhắc ta như vậy, ta vui lắm. Nhưng không nên vì nông nổi nhất thời mà lựa chọn sai lầm.”

“Ta hiểu rất rõ mình đang làm gì, vì sao người cứ không chịu tin tình yêu của ta dành cho người?”

Lâm Tịch Hải kích động, lớn tiếng quát vào mặt y.

Trái ngược với sự kích động của hắn, y vẫn bình tĩnh như trước.

“Người làm sao biết người yêu ta? Khi chúng ta ở chung, người chưa bao giờ nguyện ý để cho ta bính người, trừ phi chính người chủ động.....”

“Ai nói ta không muốn, ta sẽ cho người bính, người bính ta liền đi a!”

Lâm Tịch Hải đột nhiên la lên, cắt ngang lời của y, một phen giữ chặt y, kéo đến ghế sofa.....

Lời tỏ tình không được đáp lại, tự tôn bị thương thật đau đớn, hơn nữa còn bị người kia từ chối, cứ một mực khẳng định là hắn sai lầm, còn có ...cảm giác sợ hãi khi sắp mất y..... Nhiều dòng cảm xúc hỗn loạn đan xen vào nhau, làm cho nội tâm hắn sôi trào giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ.....

Hắn biết biểu tình của mình giờ phút này khẳng định là vô cùng cực đoan, điên cuồng, nhưng hắn đã cố gắng nhiều như vậy, nhất định không thể mất y!

Lâm Tịch Hải đẩy ngã Bành Diệc Hàn lên ghế sofa, đè mạnh lên người y, hôn vào mắt của y, dùng sức mút vào.

Bởi vì bị kinh hách nên Bành Diệc Hàn còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn cậy mạnh xâm nhập, quần lầy đầu gối, bắt đầu ở trong miệng quét ngang một mạch.

Nụ hôn thô lỗ, lực công kích kinh người.

Không có nửa điểm nhu tình mật ý, chỉ vì muốn chứng minh lời nói vừa rồi của mình, Lâm Tịch Hải một bên kịch liệt hôn, một bên tháo dây lưng của y ra, mở luôn khóa quần, một phen kéo tụt quần lót xuống dưới, nhất thời, khối dục vọng của y liền lộ ra trước mặt hắn. (Giống cường gian =)))

“Tịch Hải, mau dừng tay, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Bành Diệc Hàn càng giãy dụa, Lâm Tịch Hải càng xuất hết khí lực toàn thân, chặt chẽ ngăn chặn cái miệng của y, cả người hắn áp sát trên người nam nhân, dưới tay một khắc cũng không ngừng hoạt động, bắt đầu xoa nắn phân thân của y.

Không biết là do nam nhân vốn huyết khí phương cương hay là do nguyên nhân nào khác, tuy rằng kỹ thuật của hắn rất vững về, chỉ biết chà xát loạn xạ, nhưng không lâu, dục vọng của y liền cứng lại trong tay hắn, xúc cảm này khiến cho hắn cảm thấy thật thân thiết.

Lâm Tịch Hải thấy thế, lập tức cởi quần của mình xuống, lộ ra hạ thân trần trụi, không chút do dự ngồi lên người y, bàn tay tăng tốc ma sát, khi hắn nhìn thấy thứ kia đã bắt đầu trương to, liền nhếch miệng lên, một tay cầm phân thân của y sờ soạng, sau đó nhắm ngay mật huyết của mình, cố hết sức ngồi xuống.....

“Đau quá!”

Nơi kia chưa bao giờ bị người khác tiến vào, lại không được bôi trơn nên không thể nào chứa được phân thân thô to của nam nhân, miễn cưỡng chen vào một chút, hắn đã đau đến mức thấy trước mắt toàn là ngôi sao bay vòng quanh, khối dục vọng của chính mình cũng nhất thời co lại.

“Người thật bậy quá!”

Bành Diệc Hàn vội vàng ngăn hắn lại, xoay người ngồi dậy, ôm hắn đặt trên sofa, thật cẩn thận mở hông hắn ra để xem xét.(...)

Cửa huyết mềm mại bị rách ra, có một chút tơ máu, cũng may tình huống không nghiêm trọng lắm, dù sao y cũng chưa tiến quá sâu, chỉ mới thâm nhập vào miệng khẩu một chút.

“Ta không sao, người cứ tiến vào đi, không cần lo cho ta!”

Lâm Tịch Hải quay đầu, liền tiếp thúc giục, thấy người kia căn bản không có động tĩnh gì, hắn cắn răng một cái, khởi động thân thể, hai tay lại tiếp tục sờ soạng khổ hạ của y, thấy được hạ thân của y vẫn còn trong tình trạng bán cương, liền cúi đầu, định đưa nó vào trong miệng của mình.....

Đột nhiên, đầu hấn bị y gắt gao cố định lại.

“Không cần như vậy. Trong mắt ta, người giống như một vương tử cao quý, cho nên không cần làm như vậy. Lâm Tịch Hải, người nên tỉnh lại đi!”

Bành Diệc Hàn lấy hai tay trụ trên gương mặt của hấn, cả hai chăm chú nhìn sâu vào mắt nhau.

Tầm mắt dây dưa, nhưng linh hồn lại cách xa nhau ngàn dặm, xa đến mức không thể chạm đến được.

Cảm thụ được khối dục vọng trong tay đang dần dần héo rút, Lâm Tịch Hải đau xót, lệ nóng bắt đầu tràn mi, từng giọt từng giọt chảy dài theo hai bên gò má rơi xuống dưới.....

Quá khó khăn, thật sự là quá khó khăn.

Vì cái gì, khi yêu một người lại làm cho hấn trở thành kẻ khó coi đến như thế? Nếu làm như vậy mà có thể lôi kéo trái tim của y quay về, thì cũng đáng, hấn chỉ sợ nếu vẫn khúm núm, thấp kém thì người kia sẽ không trở lại bên cạnh mình nữa.

Hấn thua rồi!

Hấn đã thua không còn một mảnh, đã cùng đường mặt lộ rồi!

“Người như vậy cần gì phải.....”

Bành Diệc Hàn nhẹ giọng thở dài, một chút lại một chút, vuốt ve đầu của hấn.....

Cho dù đã đến mức này, nhưng đối phương vẫn ôn nhu, càng làm hấn đau thương hơn, Lâm Tịch Hải một phen nắm lấy áo của Bành Diệc Hàn, đem trán úp vào ngực của y, cắn răng mà thất thanh khóc rống.

Khóc là vì muốn giảm bớt sự bi ai sâu nặng, nước mắt chảy càng lúc càng nhiều, sự đau thương vẫn tăng lên, thao thao bất tuyệt, càng lúc càng đau nhức, không hề tiêu giảm.

“Đừng khổ sở như vậy, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Bành Diệc Hàn nhẹ nhàng vỗ lưng của hấn, trên mặt lộ ra biểu tình đau đớn, nhưng y không khóc như hấn.

“Không cần.....”

Lâm Tịch Hải kêu lên.

Hấn không muốn làm bạn với y, hấn muốn làm người yêu!

“Có một số việc, ta phải nói cho người rõ.”

Bành Diệc Hàn vuốt đầu của hấn, chậm rãi nói : “Sau khi ta rời xa người, ta nghĩ tình cảm trong ta đã nguội lạnh rồi, không thể yêu ai được nữa, sẽ phải mang tâm tình cô độc cả đời. Khi đến Cam Túc, ta bắt đầu vui đùa vào làm việc, toàn tâm toàn ý, thâm nghĩ sẽ trở thành một giáo sư tốt. Nhưng mà không bao lâu sau, ta đã gặp được Tiểu Hoa.”

“Trong mắt các lão sư thì hấn là một tên côn đồ, miễn cưỡng đi học, cũng không hảo hảo đọc sách, suốt ngày ở bên ngoài ẩu đả đánh nhau, kết giao với bọn bất lương ngoài xã hội, khuya khoắt mới trở về. Có một buổi tối, khi trường học đóng cửa thì hấn mới chịu về, lúc đang trèo tường định quay về phòng ngủ thì bị ta bắt được, vốn ta định phạt hấn, nhưng sau khi nhìn thấy những vết thương trên người hấn, ta liền dẫn hấn đi băng bó, sơ cứu. Có thể chính là do việc này mà hấn có hảo cảm với ta, sau đó ta liền mượn cơ hội khuyên hấn nên từ bỏ con đường xấu xa kia. Dần dần, chúng ta quen nhau, sau một thời gian lui tới, ta mới biết hấn cũng là người đồng tính, sau đó hấn nói muốn kết giao cùng ta.”

Lâm Tịch Hải dần dần ngừng nức nở, ngừng đầu lên, dùng đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn y

“Ta thừa nhận khi đó ta có tư tâm, bởi vì một lòng nhớ đến việc không chiếm được người, thật sự rất thống khổ, cho nên ta đã đáp ứng hấn, cố gắng vun vén tình cảm này, hy vọng có thể nở hoa kết quả. Ai nhìn qua cũng nghĩ là ta đã giúp hấn hướng thiện, nhưng trên thực tế, hấn cũng đã giúp ta rất nhiều. Nếu không có hấn, ta đã không thể trải qua những đêm lạnh lẽo tịch mịch ở nơi tha phương, nếu không có hấn, có lẽ ta đã sớm trở thành một tên đào binh, chạy về nơi này, quỳ dưới chân người, cầu xin người cho ta ở lại bên cạnh.....”

Lâm Tịch Hải muốn nói cái gì đó, nhưng Bành Diệc Hàn dùng tay ngăn trở hắn.

“Mà ta biết, nếu thật sự ta làm như vậy, cả đời ta sẽ không thể tha thứ cho chính mình. Ta cùng hắn là một tổ hợp hoàn mỹ, hắn là tên côn đồ không có chí cầu tiến, còn ta là một người tàn tật, chúng ta tựa như một chén trà bị thiếu hụt, có thể bù đắp cho nhau. Còn người là món đồ sứ tinh mỹ xinh đẹp, nếu quen nhau, như thế nào cũng không hòa hợp được đâu.”

“ môn đăng hộ đối bốn chữ này, tuy rằng bình thường đơn giản, nhưng rất chí lý. Người và ta ở hai thái cực khác nhau, căn bản không thể, cho dù người thật mạnh mẽ nhưng cũng không có khả năng gánh vác được một gánh nặng như ta. Bởi vì chân mệnh thiên tử đích thực của người không phải là ta, người có thể khiến người hạnh phúc cũng không phải là ta, ta không muốn thấy người chịu khổ sở vì ta, ta muốn người được hạnh phúc!”

Bành Diệc Hàn nhìn hắn.

Y nâng mặt hắn lên, một chút lại một chút, nâng niu như trân bảo, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt đang ứ đọng trên hàng lông mi nồng đậm.....

Y biết mình lại khát vọng hắn, nhưng cũng không thể ôm hắn vào trong ***g ngực được nữa.

“Tịch Hải, nhân sinh dài lâu, sau này người còn có thể gặp được nhiều người hơn, bọn họ ai cũng vĩ đại hơn ta, khỏe mạnh hơn ta, so với ta còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần. Chắc chắn sẽ có người thật tình yêu người, tin tưởng người sẽ có sự lựa chọn chính xác. Không nên vì gấp rút muốn giải tỏa sự cô đơn mà chọn ta.”

“Ta không cần người khác, ta chỉ cần một mình người. Người đã không còn yêu ta nữa phải không?”

Lâm Tịch Hải nhận thấy giọng nói của chính mình thật đau thương, cảnh vật trước mắt lại mơ hồ khó phân biệt, chỉ có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của y gần trong gang tấc.

“Ta yêu người, ta đương nhiên yêu người, vẫn rất yêu người, nhưng mà ta đã đáp ứng với Tiểu Hoa là sẽ trung thành với hắn cả đời.”(thăng wi~ củ lượn này.Zời ơi, chộc cho bà phát tiết)

Sau khi nói xong câu này, y liền chậm rãi đẩy hắn ra.

Y sửa sang lại quần áo của mình, cũng không quên giúp hắn chỉnh trang lại y phục. Lau chùi nước mắt của hắn, sau đó lấy giấy ăn cho hắn xì mũi.....

Lâm Tịch Hải vẫn ngây ra như phỗng, mặc cho y chăm sóc..... Cả người của hắn, đều bị lời nói vừa rồi của y làm cho choáng váng.

Y yêu hắn, y nói y yêu hắn. Liên tục ba chữ này, hắn không có nghe sai, tuyệt đối không có, chính xác là y yêu hắn mà!

Nhưng vì sao, yêu mà lại chọn loại kết thúc thê thảm như thế này?

Hắn không muốn chấm dứt.

Bọn họ rõ ràng là vừa mới bắt đầu, nhưng chưa được hưởng thụ niềm hạnh phúc khi yêu, lại mất đi trong nháy mắt, không phải là rất tàn nhẫn sao!?

Hắn cả đời chỉ muốn tìm được tình yêu đích thực, nhưng người kia ở ngay bên cạnh hắn, hắn lại không nhận ra, đến bây giờ thì đã quá muộn.

Dứt bỏ lớp áo khoác xinh đẹp bên ngoài, hắn mới phát hiện, thì ra nguyên lai linh hồn của hắn thật là xấu xí đến không chịu nổi.

Kẻ không xứng đáng được yêu chính là hắn, không phải Bành Diệc Hàn.

Hai mươi sáu năm qua, hắn luôn tự cao tự đại, kiêu ngạo và tự mãn, tất cả lí tưởng, mơ ước mà hắn đã đặt ra đều chỉ vì ba chữ “Bành Diệc Hàn” mà âm âm sụp đổ.

Mọi thứ đều vỡ tan tành, tro bụi bay đầy bầu trời của hắn.

Mỗi một khối nhỏ, đều hiện ra hình ảnh tư lợi ngạo mạn lúc xưa của hắn, sắc mặt này, ngay cả chính hắn còn cảm thấy thật ghê tởm, xấu xí như vậy, làm sao y có thể yêu hắn được, Lâm Tịch Hải kim lòng không đậu khiến nước mắt lại trào ra.

“Ta phải đi rồi, người bảo trọng.”

Lâm Tịch Hải run rẩy đôi môi, nhưng cũng không có can đảm giữ y lại.

Hắn không thể nói, cũng không có tư cách nói, chỉ có thể trở mắt nhìn y bước từng bước, đi xa khỏi tầm mắt của hắn.....

Từ nay về sau, y đã ra khỏi thế giới của hắn.

Thẳng đến khi cửa được khép lại nhẹ nhàng, hắn mới xoay thắt lưng, ngã quỳ trên mặt đất, nội tâm đau nhức khiến hắn muốn đứng thẳng cũng không xong.

Móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng cũng không có cảm giác đau đớn, trong lòng chỉ có sự hối hận vô biên vô hạn.

Hắn hảo hối hận a, chỉ cần lúc trước có thể đối với y tốt một chút, có thể thoáng buông dáng người, hảo hảo nhìn vào ánh mắt ôn nhu của y, chỉ cần hắn không chấp nhất cái gọi là “Môn đăng hộ đối”, có lẽ sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Nhưng mà, hết thảy đều đã quá muộn!

Y đã quyết định yêu người khác, vì sao hắn lại không thể chúc phúc cho y giống như khi xưa y đã chúc phúc hắn?

Vì sao, trái tim của hắn hiện tại giống như sắp chết, quặn đau đến mức không thể hô hấp?

Tương lai ở trước mắt Vô Hận Duyên Thân, hắn cảm thấy được, con đường này nếu không có y bầu bạn, thật sự sẽ rất lâu, lâu đến nỗi làm cho hắn vừa nghĩ đến đã không rét mà run.

Cuộn người nằm trên ghế sofa giống như một đứa trẻ bất lực, Lâm Tịch Hải không còn cách nào khác, chỉ có thể để mặc cho trái tim của mình quần quai, tứ phân ngũ liệt.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Bốn năm sau.

Tại đại sảnh building B&P đang diễn ra một hội nghị quan trọng, thành phần tham dự cuộc họp đều là nhân viên quản lý cao cấp của công ty.

“Đại gia hiện tại đang đứng đầu trong danh sách là công ty KHKT hữu hạn Thượng Hải ‘Đại Quang Minh’, công ty này đã thuộc về tập đoàn các công ty con của B&P. Mấy năm qua, Nhật Bản, Hàn Quốc không ngừng đẩy mạnh sản xuất các mặt hàng điện gia dụng có chất lượng cao nhưng giá lại rẻ, làm cho lợi tức của mặt hàng này đang bị giảm nhanh chóng, đối với công ty đa quốc gia của chúng ta mà nói, lấy số lượng là chủ yếu. Nếu sản xuất nhiều nhưng không tiêu thụ được, không bằng chúng ta giảm bớt vài phần gánh nặng, ra trận nhẹ nhàng thì dễ thành công hơn. Mọi người nghĩ sao?”

Người đang ngồi tại vị trí chủ tịch chính là chấp hành tổng tài kiêm tổng giám đốc của B&P, ở B&P trừ đồng sự trưởng ra thì người có quyền lực cao nhất chính là tổng tài —— Thụy Hành Phong.

Năm nay y gần ba mươi lăm tuổi, ngũ quan anh tuấn lãnh liệt, ánh mắt minh hắc lợi hại, toàn thân cao thấp không chê vào đâu được, cách làm việc lại mạnh mẽ quyết liệt, nắm trong tay toàn bộ cục diện của công ty. Nhờ có được một vị chủ quản thông minh tháo vát như vậy, nên B&P ngày càng phát triển, thành công vang dội.

“Ta tán thành.”

Nhất thời ánh mắt mọi người trong hội nghị đều bị âm thanh của nam nhân ngồi bên cạnh Thụy Hành Phong thu hút.

Cho dù ngồi cạnh Thụy Hành Phong, nhưng quang mang của hắn cũng không thua kém chút nào, tiếng nói từ tính dễ nghe cố nhiên động lòng người, có thể thay đổi nhân tâm, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, mũi thần tinh tế, mũi lực bắn ra bốn phía.(>”> Hải của ta mà, xẹt điện um sùm.)

“Kỳ thật, các xí nghiệp điện tử đa số đều là chi nhánh thuộc trung tâm nghiệp vụ của chúng ta, biết cách nắm bắt xu thế thị trường nên sản phẩm mới có mặt khắp Á châu. Vô luận theo giá cả, vẫn là sản phẩm rẻ tiền thì được ưa chuộng hơn, chúng ta không thể cứ ngày ngày ngồi nhà mà so sánh với các công ty khác, muốn thống lĩnh thị trường, cần phải biết cách hành động.”

Lâm Tịch Hải nhìn mọi người chung quanh, chậm rãi nói.

“Ta đề nghị công ty nên một lần nữa điều chỉnh phát triển sách lược. Đương nhiên, có lẽ rất nhiều người theo cảm tính thì không thể chấp nhận, bất quá các người phải biết rằng, điện gia dụng tuy là hạng mục kinh doanh truyền thống của công ty chúng ta, nhưng trước mắt, trong lĩnh vực này cao thủ xuất hiện nhiều như mây, cạnh tranh kịch liệt, cũng không kiếm được bao nhiêu lợi nhuận, ưu điểm của công ty chúng ta là có lực lượng kỹ thuật cường đại cùng các thiết kế sư giàu ý tưởng, vì sao lại không hảo lợi dụng điểm này?”

“Nói tiếp đi, Lâm phó tổng.”

Thụy Hành Phong gật gật đầu, mặt không chút thay đổi, vẫn chưa lộ ra một tia tán thưởng nào.

Một năm rưỡi trước, do Lâm Tịch Hải có năng lực công tác xuất sắc nên đã từ bộ phận quản lý tiêu thụ được thăng chức làm phó tổng giám đốc, hợp tác với một vị phó tổng khác cùng nhau hiệp trợ cho Thụy Hành Phong quản lý cả công ty.(aaa Hải của ta thật xuất sắc.)

“Cá nhân ta cho rằng, sản phẩm của chúng ta trên thị trường hiện nay quá mức phân tán, nào là TV, máy lạnh, tủ lạnh, quạt hồ dao, bàn chải đánh răng chạy bằng điện..... Bao hàm toàn diện, thật sự là không có gì mới mẻ, đây là thời điểm cần đến sự cải cách. Nên đem trọng tâm hướng đến việc chữa bệnh và bảo vệ sức khỏe,. Trong tương lai, sẽ sản xuất thêm các mặt hàng điện tử bảo vệ sức khỏe cho người tiêu dùng, ngoài ra, đề nghị đoàn đội kỹ thuật phải đi khảo sát thị trường, nghiên cứu tìm hiểu xem người tiêu thụ khen ngợi loại sản phẩm nào. Sản phẩm điện tử thì luôn biến chuyển từng ngày, chỉ có đi trước thời đại mũi nhọn, mới không bị thị trường vô tình vứt bỏ.”

“Lâm phó tổng, người không phải đã quá lo xa sao? Vấn đề này e là hơi sớm.”

“Có sớm hơn nữa cũng phải lo, không phải sao Thụy tổng? Khi ta còn đang lo lắng xem có nên đưa ra đề nghị này hay không, thì người đã mang bản dự thảo ‘Đại Quang Minh’ đưa đến trước mặt chúng ta cơ mà.”

Lâm Tịch Hải nhìn lại y, trong ánh mắt của hắn không còn chút dừng sự tự đại, cao ngạo như xưa nữa, thay vào đó là một mảnh trầm tĩnh như hải dương, không một tia gợn sóng, mâu thâm thâm sâu, thậm chí còn toát ra vẻ thần nhiên lạnh lẽo.

Thụy Hành Phong không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Là cộng sự đã bốn năm, bỗng dưng hắn lại thay đổi bất ngờ như vậy, quả thực trường hợp này phải dùng câu ‘Thoát thai hoá cốt’ để hình dung.

Bốn năm trước, cùng với tài năng và bề ngoài xuất sắc, Lâm Tịch Hải còn ‘sở hữu’ thêm sự tự cao ngút trời, hắn không hề kiêng nể ai trong công ty, lúc nào cũng có thể thốt ra những câu khinh người...Vây mà bốn năm sau, hắn lại trầm mặc giống như một khối nham thạch đang ngủ sâu giữa lòng biển, thành thực, lạnh nhạt mà nội liêm, hoàn toàn thay đổi thành một người khiêm tốn.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, mà có thể làm cho người ta thay đổi đến mức này?

“Nếu Lâm phó tổng đã định liệu trước, bản dự thảo này sẽ giao cho người phụ trách, thế nào? Mặt khác, hôm nay người xem xét vài vấn đề trọng yếu của xí nghiệp, viết một phần báo cáo cho ta, ta sẽ nghiên cứu một chút.”

Thụy Hành Phong nói.

“Không thành vấn đề, ta lập tức đi làm ngay.” Lâm Tịch Hải khẽ gật đầu.

Căn cứ vào quan điểm Lâm Tịch Hải vừa nêu ra, buổi thảo luận còn nhiệt liệt giằng co một đoạn thời gian rất dài mới chịu chung cáo tan họp.

Theo đám đông đi ra khỏi phòng họp, đang định trở về văn phòng của mình, Lâm Tịch Hải chợt nghe thanh âm của Thụy Hành Phong đang gọi : “Lâm phó tổng, chờ một chút.”

“Tìm ta có việc gì sao, Thụy tổng?” Lâm Tịch Hải dừng cước bộ lại.

Thụy Hành Phong gật gù đầu, đợi cho đám đông đi hơi xa, mới nói khẽ với Lâm Tịch Hải : “Hôm nay sau khi tan tầm, có muốn cùng đi uống rượu với ta không?”(muốn muốn, đá thên Hàn già đi iem)

Thụy Hành Phong thân hình to lớn khôi ngô, cao khoảng một mét chín, hơn Lâm Tịch Hải nửa cái đầu, một khi đứng sát vào, liền tỏa ra một loại khí thế khiếp người.

“Định đi đến nơi nào?”

Lâm Tịch Hải có chút kinh ngạc, đã là cộng sự lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn được Thụy Hành Phong mời đi uống rượu.

“‘SEVEN’ có được không?” Khóe môi của Thụy Hành Phong hơi hơi gợn lên, không dễ dàng để lộ ra nụ cười, càng thêm phần mỉa mai bí hiểm.

Lâm Tịch Hải không khỏi nao nao.

Từng có một lần, hắn đã gặp được Thụy Hành Phong ở “SEVEN”. Lúc ấy hắn chỉ đến một mình, còn bên cạnh Thụy Hành Phong là một vị nam nhân phi thường xinh đẹp, bộ dạng cả hai vô cùng thân thiết, lúc ấy hắn và y vô tình mặt đối mặt nhau, đều cảm thấy rất xấu hổ.

Không ngờ một người vĩ đại như Thụy Hành Phong lại là đồng chí của hắn.(đồng bệnh tương lân a)

Hắn cùng y dù sao cũng là đồng nghiệp, cộng sự, ai cũng không muốn tham gia vào đời tư của người khác, bất quá nếu lỡ bắt gặp, cũng giả vờ như cam diếc.

Cũng may cả hai đều là những nam tử thành thực, biết cách xử sự, bình thường ở công ty, phần lớn là bàn luận công việc, trong lòng đều cố ý lảng tránh đề cập đến vấn đề tư nhân, không nghĩ đến, hiện tại Thụy Hành Phong lại đưa ra lời mời rượu với hắn.điều này có ý nghĩa gì?

“Thụy tổng vì sao đột nhiên lại mời ta uống rượu?”

Lâm Tịch Hải âm thầm cười.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy được, trước kia vẫn vùi đầu vào công việc, bỏ qua rất nhiều cảnh sắc chung quanh, hôm nay đột nhiên phát hiện, kỳ thật ta cũng nên quan tâm một chút đến người bên cạnh mình a”

Gương mặt Thụy Hành Phong vẫn lạnh lùng, không thể hiện ra nhiều biểu tình.

Lâm Tịch Hải nở nụ cười, trực tiếp hỏi : “Thụy tổng đây là muốn cùng ta hẹn hò đúng không?”

Thụy Hành Phong cũng cười, thẳng thắn tiếp chiêu : “Nếu ta nói là đúng thì ngươi nghĩ sao?”

Thái độ vừa tự tin vừa thông dong, dung mạo lại đoan chính xốc vác, hơn nữa điều khiến người khác chú ý chính là địa vị cùng quyền lực. Trong thời gian bốn năm làm cộng sự với y, hắn biết phẩm tính của nam nhân này cùng hình dáng bên ngoài rất giống nhau, vô cùng bình tĩnh sâu sắc, nếu là trước đây, có lẽ hắn đã mừng rỡ như điên, liền chấp nhận lời đề nghị của y ngay lập tức.

Người đàn ông đang đứng trước mặt hắn đây, là đối tượng phù hợp nhất với những điều kiện hoàn mỹ mà hắn đã từng đặt ra.

Lâm Tịch Hải trong lòng rất rõ ràng, y so với hắn vĩ đại hơn, càng xứng đôi với diện mạo của hắn, nếu hắn muốn tuyển người yêu, thì nhất định hắn sẽ chọn y.

Nhưng không thể? Điều hắn muốn không phải là như vậy.

Hắn chỉ cần một người thôi....

“Thực xin lỗi, hôm nay ta hơi mệt mỏi, nên muốn sớm về nhà nghỉ ngơi.”(T_T”, ôi cơ hội tốt)

Thụy Hành Phong trong mắt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, người dám cự tuyệt lời mời của y, cho tới nay có thể nói là không có mấy ai.

Nhưng dù sao cũng là tổng tài của B&P, một giây sau, Thụy Hành Phong liền khôi phục lại vẻ mặt như ban đầu : “Không sao, lần sau cũng được.”

“Thật có lỗi, ta đi trước.”

Lâm Tịch Hải cúi thấp người, xoay bước rời đi.

Sau khi vòng quanh siêu thị một chuyến, Lâm Tịch Hải trở lại nhà trọ, treo áo khoác tây trang lên, xắn tay áo, mặc tạp dề vào người, bắt đầu rửa đồ ăn để nấu cơm.

Hắn vo gạo trước, sau đó đặt con cá tươi vừa mua lên mặt thớt gỗ, mổ lấy nội tạng ra ngoài, động tác đánh vẩy nhanh nhẹn, rửa sạch sẽ rồi đặt sang một bên, chờ đợi nước sôi.

Đêm nay hắn định làm món thịt kho tàu hương gừng, xào sơ qua một lượt, sau đó lại làm một chén phiến cà đắng hoa thang, một người ăn cơm, ba món ăn là đủ rồi, không mất bao nhiêu thời gian.

Phòng bếp to lớn như vậy, nhưng rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào, tất cả dụng cụ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không có một tia hỗn độn.

Trong nhà trọ chỉ có thân ảnh bận rộn của hắn đi tới đi lui, cách đó không xa, từ phòng khách truyền đến âm hưởng nhạc jazz thấp uyển, không gian thấp thoáng quạnh quẽ.

Bốn năm qua, một con người một cuộc sống, hắn đã học cách làm quen với sự cô độc.

Không chỉ như thế, hắn còn biết nấu cơm cùng quét dọn, nhớ lại lần đầu tiên khi hắn làm ra một bàn đồ ăn tràn đầy, mời Đới An Nỵ đến nhấm nháp, trên mặt nàng hiện ra biểu tình không tin nổi, giống như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh đổ bộ lên địa cầu.

Hắn hiện tại, đã có thể làm được nhiều thứ, ai cũng khen ngợi. Ngay cả An Nỵ vốn rất thích ăn sơn hào hải vị tại các nhà hàng sang trọng, cũng không ngại đường xa, mỗi ngày đều chạy đến nhà hắn để ăn cơm kè.

Hắn cũng học xong cách quét dọn, giặt quần áo, hiện tại tây trang cùng áo sơ mi, đều là do chính tay hắn giặt, so với các tiệm bên ngoài còn muốn chuyên nghiệp hơn nhiều.

Lâm Tịch Hải thường hay vứt đồ bừa bãi, kén chọn trước kia...đã không còn tồn tại nữa.

Rất nhiều chuyện đều đã trở thành quá khứ, cứ vụt qua, vĩnh viễn cũng không thể trở lại.

Sau khi ăn no, Lâm Tịch Hải tắm rửa một lát, cho quần áo bẩn vào máy giặt, xoa xoa mái tóc ẩm ướt, hắn tự thưởng cho chính mình một ly nước đá mát lạnh, lấy ra một gói thuốc, ngồi lên hàng ban công, một bên nhìn ngắm cảnh đêm nơi phương xa, một bên nhẹ nhàng châm điếu thuốc.....

Gió nhẹ thổi qua làn tóc ẩm ướt, tàn thuốc lóe ra nhiều điểm hồng quang giữa bầu trời chiều yên tĩnh, hình ảnh cô tịch và sâu thẳm giống như đôi mắt của hắn.....

Cảm xúc khó phân biệt.

Lẳng lẳng hút hết điếu thuốc, Lâm Tịch Hải trở lại phòng ngủ, ngồi trên giường, tiếp tục giở cuốn tiểu thuyết tối hôm qua ra xem.

Hắn hiện tại không thích chơi game, ngay cả TV cũng rất ít xem, khi nào rảnh, liền cầm quyển sách lên đọc, cố tìm kiếm văn phong phù hợp với tâm trạng của mình.

Hắn hiện tại, không hề có ham muốn sắc dục, tâm trong sáng, luôn kiểm chế cuộc sống của bản thân.

Ngủ sớm dậy sớm, cực kì có quy luật, nhà cửa, công ty, siêu thị, trong cuộc sống của hắn chỉ có ba điểm đến này. Ngẫu nhiên đi đến quán bar uống chén rượu đã là sự tiêu khiển hiếm có của hắn, đại bộ phận thời gian, đều ngoan ngoãn ở nhà làm gia vụ, trồng cây, xem sách, sau đó, ngồi si ngốc thần thờ.

Liếc mắt một chút lên đồng hồ báo thức, thấy đã mười giờ ba mươi phút, là lúc nên đi ngủ.

Lâm Tịch Hải dùng một tấm phiếu nhỏ ngăn lên trang sách, khép lại, nằm xuống giường, sau đó kéo ngăn kéo nơi đầu giường, lấy ra một quyển sổ thật dày.....

Hé mở quyển sổ ra một chút, bên trong lộ ra một tờ giấy cũ kĩ không chịu nổi, giống như đã bị ai đó xé rách tan nát, tràn đầy vết băng dính trong suốt, mặt trên tờ giấy viết bốn chữ “Chú ý hạng mục công việc”, phía dưới đều là những dòng chữ nhỏ chi chít, đều là lời căn dặn của Bành Diệc Hàn dành cho hắn.

Một, nhất định phải ăn bữa sáng, nếu không thì thân thể không tốt. Buổi sáng đừng quên uống một ly sữa. Nhiệt độ sữa khoảng năm mươi giây là đủ rồi. Nếu thời gian lâu hơn, sữa sẽ bị hỏng.

Hai, tủ lạnh không phải quỹ bảo hiểm, không cần cái gì cũng vứt vào bên trong, nếu rau củ không dùng bao để bọc lại, sẽ bị úng....

.....

Rậm rạp, đều là lỗi nhải những việc như thế.

Chữ viết tinh tế, cẩn thận tỉ mỉ. Có thể thấy được người kia rất có nề nếp, cũng có thể là, lúc ấy y đã viết ra những dòng này bằng tất cả tâm tình của mình.

Người này.....

Lâm Tịch Hải không khỏi nhẹ nhàng cười rộ lên, đầu ngón tay vuốt ve trang giấy, trong ánh mắt toát ra sự ôn nhu mãnh liệt cùng sự tịch mịch xâm nhập đến tận cốt tủy.....

Trong cuộc sống của hắn, dấu vết về người kia dường như đã hoàn toàn tiêu thất, thứ duy nhất còn sót lại để chứng minh quan hệ giữa y và hắn chính là mảnh giấy mỏng manh này.

Đây là vật kỉ niệm duy nhất mà y để lại cho hắn.

Ai đã từng nói năm tháng trôi qua có thể làm phai nhạt hình bóng một người? Hoàn toàn là thói lảm! Người nói ra lời này, nhất định là chưa từng biết yêu ai.

Khi người yêu thật sự, mỗi câu, mỗi chữ, từng động tác của đối phương đều giống như vết sẹo to lớn, chặt chẽ khắc sâu vào trong lòng.

Có lẽ thời gian chính xác có thể làm trí nhớ kém đi, khiến cho người chậm rãi quên đi diện mạo của y, miệng của y khi nói chuyện, ánh mắt hiền hòa, thậm chí bộ dáng lúc y tươi cười lên..... Nhưng mà, nếu người thật sự yêu người ấy, vô luận như thế nào cũng sẽ muốn được ở bên cạnh y, không có y thì người không chịu được. Nếu có y, thì cả ngày nội tâm của người sẽ tràn ngập hân hoan, thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều, loại cảm giác này, không thứ gì có thể hủy diệt được.

Thời gian không thể, năm tháng không thể, thậm chí là chính bản thân hắn cũng không thể.

Ngủ ngon.

Nhẹ nhàng nói nhỏ, Lâm Tịch Hải lại kẹp mảnh giấy vào quyển sổ, kéo chăn trùm lên người, tắt đèn bàn, nhắm mắt lại, trong bóng đêm, chậm rãi chờ đợi giấc mộng đẹp tiến đến.

Hôm nay lại là một ngày không có y, cứ như vậy, lại một ngày trôi qua.

Trong suốt bốn năm, hắn lại không một lần mơ thấy y.

Một lần cũng không có.....

Ánh mặt trời chiếu rọi trên khắp mặt đất, tàu xe lướt qua như nước.

Lâm Tịch Hải mặc một bộ tây trang sang trọng, mang giày da, hắn vừa mới ngồi vào ghế, đã nghe nội tuyến truyền đến giọng của thư kí : “Lâm phó tổng, quản lí Phương của bộ phận tiêu thụ cần tìm người có việc muốn nói.”

“Mời y vào.”

Chỉ chốc lát sau, một vị trung niên nam tử tuổi chừng bốn mươi mở cửa bước vào.

“Phương quản lí, mời ngồi.” Lâm Tịch Hải gật đầu bảo y ngồi xuống.

Từ sau khi hấn được thăng chức thành phó tổng giám đốc, phó quản lí Phương Văn Sam cũng được đề bạt lên thay thế cho vị trí quản lí của hấn.

“Người tìm ta có việc?”

“Đúng vậy, Lâm phó tổng.”

Phương Văn Sam ngồi xuống, ấp úng, vẻ mặt hơi do dự : “Này..... Cái kia”

“Rất cuộc là có chuyện gì?”Lâm Tịch Hải nhìn y.

“Kỳ thật, chiếu theo trình tự mà nói, chuyện này ta nên tìm người ở bộ quản lí để bàn luận, nhưng Hoa Tử An dù sao cũng là người mà người đã giới thiệu đến công ty, cho nên ta nghĩ, tốt nhất vẫn nên nói trước cho người biết.”

“Hoa Tử An..... Hấn có vấn đề gì?”

Lâm Tịch Hải ngạc nhiên.

“Không biết phải nói sao.....”

Phương Văn Sam vò lên mái tóc : “Sau khi vào công ty, Hoa Tử An đã làm ở bộ tiêu thụ hơn hai tháng, nhưng thái độ công tác của hấn..... Thật sự là không được tốt lắm a.Thường hay đi muộn về sớm, có đôi khi nghỉ việc mà không thèm xin phép, ta xem như hấn đang học việc, nên một mắt nhắm một mắt mở cho qua. Nhưng mặc kệ như thế nào, không có kỷ luật như vậy là không thể được. Còn có hôm trước, ta định buổi chiều đến tìm hấn để nói chuyện, ai ngờ vừa chớp mắt một cái đã không thấy đâu. Sau mới nghe có người nói, khi y đang trên đường đi đến nhà khách hàng, đã tận mắt thấy Hoa Tử An từ trong tiệm bách hóa Thái Bình Dương đi ra, trên tay mang theo bao lớn bao nhỏ, thực rõ ràng là thừa dịp đi làm mà dám trốn đi dạo phố mà, người nói, cái này phải làm sao đây?”

Lâm Tịch Hải sắc mặt dần dần ngưng trọng : “Còn có việc gì nữa không?”

“Lâm phó tổng, B&P không phải là nơi mà ai muốn vào thì vào, Hoa Tử An lại là một tên chỉ tốt nghiệp trường kĩ thuật, không có kinh nghiệm công tác, nếu không có lời giới thiệu của người, căn bản không có khả năng được nhận vào bộ tiêu thụ. Mọi người đối với việc này đã có rất nhiều ý kiến, hơn nữa hấn cũng không chịu thua kém, công tác cả lơ phất phơ, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù ta rất nể mặt Lâm phó tổng, cũng rất khó làm ngơ.”

“Ta hiểu rồi.”

Lâm Tịch Hải gật gật đầu nói: “Thực xin lỗi, Phương quản lí, đã làm cho người khó xử, ta sẽ tự mình tìm Tiểu Hoa, hảo hảo cùng hấn nói chuyện.”

“Lâm phó tổng, ta có một câu, không biết có nên hỏi hay không!?”

Phương Văn Sam thật cẩn thận xem xét sắc mặt Lâm Tịch Hải.

“Hỏi đi.”

“Chúng ta đã là đồng sự lâu năm, lòng ta hiểu rất rõ, người là người công tư phân minh, vì sao bây giờ, đối với Hoa Tử An lại cư xử ngoại lệ?”

Biểu tình Phương Văn Sam thập phần nghi hoặc.

Lâm Tịch Hải âm thầm cười : “Hoa Tử An, hấn là Một người bạn thực đặc biệt của ta.”

“Có được một người bạn tốt giống như Lâm phó tổng, hấn cũng thật may mắn.”Phương Văn Sam than thở.

Lâm Tịch Hải đứng lên, ý bảo là cuộc trò chuyện của cả hai nên chấm dứt tại đây :”Phương quản lí, cảm ơn lời nhắc nhở của người, yên tâm đi, ta sẽ không làm cho người khó xử, dù sao quản lí công ty là trách nhiệm của ta mà.”

“Lâm phó tổng khách khí rồi.”

Chờ Phương Văn Sam đi khỏi, Lâm Tịch Hải lập tức gọi cho thư kí : “Anna, Hoa Tử An của bộ phận tiêu thụ còn ở công ty không? Mau gọi hân đến gặp ta.”

“Lâm phó tổng, hiện tại Hoa Tử An không có mặt ở đây, chờ sau khi hân trở về, ta sẽ nhắn giùm ý của ngài.”

Thư kí hồi đáp.

“Hào, cảm ơn.”

Lâm Tịch Hải gác máy, tựa lưng vào ghế ngồi. Nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi thật sâu.

Hoa Tử An.

Cái tên này mỗi khi nhắc đến, miệng hân liền truyền đến một tư vị chua xót khôn xiết.

Đây là người yêu của nam nhân mà hân yêu nhất, cũng là tình địch của hân, nhưng mà, người giới thiệu cho Hoa Tử An vào làm ở B&P, không phải ai khác mà chính là hân.

Bốn tháng trước, sau khi kì nghỉ hè lần thứ năm tiến đến, Bành Diệc Hàn rốt cục cũng xong việc ở Cam Túc, liền trở lại thành phố, một lần nữa quay về trường đại học H, tiếp tục làm giảng viên, người trở về cùng y chính là kẻ y đã kết giao bốn... ..à là nhiều năm—— Hoa Tử An.

Bành Diệc Hàn vốn đã ổn định công ăn việc làm, còn Hoa Tử An lại gặp nhiều trắc trở, vì hân chỉ có trong tay một tấm bằng kĩ thuật (lỏm), tìm việc thật lâu cũng không có nơi nào hồi âm, hơn nữa cho dù tìm được, không phải là loại công việc yêu cầu thể lực, cũng là những việc có mức lương rất thấp.

Trong một lần họp nhóm bạn bè, vô tình nhìn thấy bộ dáng khổ não của Bành Diệc Hàn, Lâm Tịch Hải liền thốt ra : “Không bằng để cho Tiểu Hoa đến công ty chúng ta thử xem thế nào.”Tuy rằng lời vừa thốt ra khỏi miệng, hân liền hối hận muốn chết, nhưng nhìn thấy ánh mắt vui sướng của người kia giống như vừa vớt được tấm phao cứu hộ, Lâm Tịch Hải tuy rất đau đớn, nhưng hân cảm thấy chính mình không có làm sai.(sai bét)

Hân hy vọng y có thể được hạnh phúc, nếu y không chọn mình, là người khác cũng tốt a.

Vì thế, Lâm Tịch Hải vốn luôn luôn công tư rõ ràng, lần đầu tiên vận dụng chiêu thức chấp nôi, đi cửa sau, đem Hoa Tử An giới thiệu cho lão bộ hạ của mình, không ngờ, tên kia lại không biết điều, mới công tác hai tháng đã bị Phương Văn Sam bắt bớ tội trạng, xem ra lần này, phải tìm hân để nói chuyện mới được.

Chính là.....

Hân không muốn nhìn thấy mặt Hoa Tử An, tuyệt đối không muốn.

Cũng không phải bởi vì nhìn đến hân sẽ nhớ tới Bành Diệc Hàn, dù sao mỗi giây mỗi phút y đều hiện diện trong tâm trí của hân, tra tấn tâm can của hân... Hân không muốn thấy mặt Hoa Tử An bởi vì tên kia đã độc chiếm khát vọng to lớn duy nhất của cuộc đời hân, cả cuộc đời này, hân không thể đạt được....tất cả sự ôn nhu, chăm sóc của người kia, còn có lời hứa hẹn cả đời Tất cả, y đều đã dành cho Hoa Tử An, không phải là hân.

“Ta yêu người, ta đương nhiên yêu người, vẫn đều yêu người, nhưng mà ta đã đáp ứng cùng Tiểu Hoa là suốt đời này ta sẽ trung thành với hân.”

Lâm Tịch Hải nhắm mắt lại, như đang chìm vào một mảnh bóng đêm, ngực truyền đến sự đau đớn giằng xé, một vết thương sâu đến nỗi có thể nhìn thấy tận xương.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Lâm đại ca. Nghe nói người muốn tìm ta?”

Thẳng đến gần giờ tan tầm, Hoa Tử An mới thở hắt hân chạy đến mở cửa phòng của Lâm Tịch Hải.

“Đúng vậy, vào đi.”

Lâm Tịch Hải bảo hấn ngồi vào ghế sofa : “Muốn uống cái gì, ta gọi thư kí mang lên.”

“Cho ta một ly nước đá đi, ta khát quá, cảm ơn nga.”

Hoa Tử An đặt mông ngồi trên ghế, đôi mắt một mí tinh tế hơi nheo lại, cười nói : “Lâm đại ca, người tìm ta có chuyện gì?”

“Không có gì đặc biệt. Chính là có một khoảng thời gian không thấy người, muốn tìm người tâm sự.”

Lâm Tịch Hải đứng lên, ngồi đối diện với hấn, dùng bật lửa châm một điếu thuốc.

“Đúng vậy, chính xác là đã lâu không gặp. Lâm đại ca luôn bận rộn, còn ta là viên chức cấp dưới nên căn bản không thể thấy được mặt của người.”

Lúc này, nữ thư kí Anna của Lâm Tịch Hải gõ cửa tiến vào, nhìn Hoa Tử An cười nói : “Hoa tiên sinh, đây là nước của ngài.”

“Cảm ơn.” Hoa Tử An cười toe toét, nhìn chằm chằm vào đôi mông tròn trịa cùng những đường cong hoàn mỹ xinh đẹp của nàng.

Chờ nàng rời đi, Hoa Tử An nhỏ giọng nói với Lâm Tịch Hải : “Lâm đại ca, thư kí của người trông thật khá nha, mỗi ngày được nhìn thấy nàng, tâm tình cũng sẽ trở nên tốt hẳn ra a. Không giống như ta, ở bộ tiêu thụ toàn là nam nhân, hoặc là những nữ nhân còn dã man thô lỗ hơn nam nhân, ai, ta thật đáng thương.”(chết đi)

“Người không phải đã có Bành Diệc Hàn rồi sao, còn muốn đa tình a.”

Lâm Tịch Hải cười nhạt một cái.

“Không có đâu, ta chỉ nói đùa mà thôi, Bành đại ca đối với ta thì không thể chê vào đâu được, ta đương nhiên sẽ không khiến y thương tâm.”

Hoa Tử An “Hắc hắc” cười hai tiếng, vò vò mái tóc rối của mình.

Về mặt cùng biểu tình hạnh phúc kia, làm cho người ta ghen tị đến đau lòng, Lâm Tịch Hải dùng sức hút mạnh một ngụm thuốc, thản nhiên nói : “Người gần đây thế nào rồi?”

“Khổ lắm, mỗi ngày đều chạy nghiệp vụ, dạo này thời tiết lại oi bức, mệt muốn chết ta, về nhà cũng không động đậy nổi.”

Hoa Tử An nhún nhún vai, lớn tiếng thở dài.

“Làm nghiệp vụ viên quả thực là khá vất vả, nhưng trước mặt người khác vẫn phải luôn tươi cười, nhiều khi vội vàng đến không kịp ăn cơm. Năm đó ta cũng giống như vậy thôi. Bất quá sau khi trải qua thời kì này, có thể tranh thủ thành lập danh sách khách hàng thân thiết là tốt rồi, không cần nóng vội.”

Lâm Tịch Hải trấn an hấn.

“Cảm ơn Lâm đại ca, thật may là có người giúp ta, mới tìm được công việc tốt lương cao như vậy.”

Hoa Tử An lại cười hi hi.

“Tuy rằng người là do ta dẫn vào công ty làm việc, nhưng ta không có khả năng bảo bọc cho người cả đời, có một số việc, chính người phải tự chú ý.”

Lâm Tịch Hải nhìn hấn : “Phương quản lí vừa nói cho ta nghe, gần đây người luôn đến muộn nhưng lại về sớm, thậm chí còn có người nhìn thấy người lang thang ở khu bách hóa khi đang trong thời gian làm việc, có phải đúng là như thế không?”

“Không có a, ta làm sao có!”

Hoa Tử An thẳng cổ kêu lên : “Lâm đại ca người không nên nghe cái lão già kia nói hưu nói vượn, lão căn bản là xem ta không vừa mắt, luôn chê ta không bằng cấp, kỳ thật chính là bởi vì ta không giống với những người khác nịnh hót lão, kết quả là lão luôn nhắm vào ta.”

“Phải không?”

Đã là cộng sự lâu năm như vậy, Lâm Tịch Hải thập phần hiểu rõ thái độ làm người của Phương Văn Sam. Y cũng không phải là cái loại người như Tiểu Hoa vừa nói, trên thực tế, thái độ làm người của y vô cùng chính trực, lúc trước vì dựa vào giao tình với hắn, nên Phương Văn Sam mới chấp nhận cho Hoa Tử An vào bộ phận tiêu thụ, nếu là người khác, căn bản là không thể đi “Cửa sau” như thế này.

“Thật sự!”

Thấy Lâm Tịch Hải dường như có điểm không tin, Hoa Tử An nóng nảy, thổ lộ nói : “Từ sau khi được vào công ty, ta thực quý trọng cơ hội này, vẫn luôn cố gắng làm việc. Lâm đại ca, người nhất định phải tin tưởng ta!”(heo mới tin a)

Lâm Tịch Hải ánh mắt thâm trầm, chậm rãi phun ra một làn khói thuốc : “Ta đương nhiên tin tưởng người.”

Tin tưởng à? Thật ra là lo cho Bành Diệc Hàn thì đúng hơn.

Nếu Hoa Tử An chỉ mới đi làm có hai tháng đã bị cuốn gói khỏi công ty, y sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định sẽ rất lo lắng, hắn không muốn làm cho y phiền não.

“Ta biết mà, Lâm đại ca đối với ta là tốt nhất.”

Khuôn mặt Hoa Tử An giãn ra cười nói : “Kỳ thật hôm đó ta thật sự không có đi dạo phố, chỉ là quan sát thị trường bên ngoài một chút, hơn nữa sinh nhật Bành đại ca cũng sắp tới rồi, muốn xem có món quà nào thích hợp hay không, để mua về tặng cho y.”

“Sinh nhật Bành Diệc Hàn..... chính là cuối tuần này.”Lâm Tịch Hải thấp giọng nói.

“Đúng vậy, chính là cuối tuần, đến lúc đó ta sẽ làm cho y bất ngờ, định tổ chức một buổi tiệc nhỏ vào buổi tối, Lâm đại ca người cũng đến đi, nhất định phải tới nha.”

Hoa Tử An dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn hắn.

“Ân, đến lúc đó rồi tính.”

Lâm Tịch Hải từ chối cho ý kiến : “Người định mua cho y lễ vật gì?”

“Ta cũng không rõ, cũng không biết nên mua cái gì thì mới tốt. Thứ đắt tiền, ta mua không nổi, nhưng nếu mua thứ rẻ, lại không tốt lắm.”

Hoa Tử An suy sụp cúi thấp mặt.

“Dù sao cũng còn nhiều thời gian, chậm rãi suy nghĩ cũng được.”

“Ân.”Hoa Tử An gật gật đầu, nhìn vào đồng hồ.

“Đã đến giờ tan tầm rồi, ta cũng xong việc, ta và người cùng nhau đi xuống dưới.”Lâm Tịch Hải đứng dậy nói.

“Hảo.”

Đi ra khỏi tòa cao ốc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trước bãi đỗ xe có một chiếc xe máy ngừng ở đó, một nam tử ngồi trên thân xe, nhìn về phía B&P building.

Vừa nhìn thấy bọn họ, y lập tức đứng lên, lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Bành ca!”Hoa Tử An phát tay chạy tới bên cạnh y : “Người tới đón ta a.”

“Đúng vậy.”Bành Diệc Hàn mỉm cười nhìn hắn, sau đó, tầm mắt nhẹ nhàng chuyển đến trên người mỹ nam tử phía sau hắn.....

Hai người lẳng lẳng nhìn đối phương, tia ưu thương xuyên thấu suốt bốn năm dài đằng đẳng như đang chậm rãi, kín đáo va chạm vào nhau.

Lâm Tịch Hải dừng bước chân.....

Cả thế giới dường như trở nên trong sáng hơn, dòng kỉ niệm xưa cũ... tất cả đều hóa thành làn gió nhẹ trong suốt, nội tâm yếu ớt của hắn lại phát ra thanh âm rên rỉ nỉ non...

Nam nhân này, ngũ quan thực bình thường, nhưng vì cái gì, chỉ cần y đứng ở nơi đó, ***g ngực của hắn liền tràn ngập sự thống khổ cùng đau xót?

Hắn yêu người đàn ông này, yêu đến không thể tự kiềm chế, nhưng vì cái gì lại không thể có được y? Chỉ cần ông trời có thể đem y ban cho hắn, muốn hắn làm cái gì, hắn cũng đều nguyện ý, cho dù là dâng cả sinh mệnh của hắn!

Yêu một người, nguyên lai lại đau khổ như vậy, cảm tình bất lực mà hèn mọn, rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại xa tận chân trời.

Tuyệt vọng cùng rối rắm, làm cho hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Tịch Hải, người cũng tan tằm rồi sao!?”

Bành Diệc Hàn gật đầu hướng Lâm Tịch Hải chào hỏi, ánh mắt trước sau như một, ôn hòa hiền hậu và vô hại.

“Đúng vậy, người lại đến đây đón Tiểu Hoa?”

Lâm Tịch Hải thản nhiên cười nói.

Từ khi Hoa Tử An vào B&P làm việc, Bành Diệc Hàn thường xuyên đến đón hắn.

Tuy rằng đã nhiều lần cố dần nén cảm xúc, nhưng hiện tại khi nhìn thấy mặt y, Lâm Tịch Hải vẫn cảm thấy vừa vui vừa bi thương.

Bởi vì hắn muốn gặp y.....

Muốn gặp y, mặc kệ y luôn đối với người khác ôn nhu tươi cười, mặc kệ bên cạnh y đã có người khác, hắn chỉ đơn giản là muốn thấy y. Hắn cái gì cũng không quan tâm, chỉ là có thể được nhìn y gần gũi như vậy, hắn đã thỏa mãn rồi.

“Àn, Tiểu Hoa không thích đi tàu ngầm, dù sao ta là lão sư, tan học cũng sớm, nên cố đến đây đón hắn.”

Bành Diệc Hàn nói.

“Người cũng thực vất vả a.” Lâm Tịch Hải thở dài.

“Cũng tốt mà, là ta cam tâm tình nguyện.”

Bành Diệc Hàn hàm hậu cười.

Gương mặt y thật hạnh phúc, làm cho trái tim hắn từng trận co rút lại.

Hắn còn nhớ rõ trước đây mình từng tựa vào bờ vai của y để chơi game, nhớ rõ bàn tay to lớn của y đã từng dao động trên cơ thể mình, nhớ rõ nhiệt độ khi y vuốt ve mỗi một tấc da thịt của mình, cả hai đã từng thân mật khăng khít như vậy, nhưng hiện tại, lại giống như hai con người xa lạ.

Nếu nước có thể chảy ngược dòng, phong vân nghịch chuyển, thời gian một lần nữa quay trở lại đêm “Thân cận” kia, hắn thề, hắn sẽ hảo hảo quý trọng nam nhân này, dùng tình yêu để hồi đáp y thật xứng đáng, hắn thề tuyệt đối sẽ không làm cho y bị tổn thương, cùng y sống một cuộc sống thật viên mãn, hắn sẽ làm cho y thật hạnh phúc, khiến cho y mỗi một giây một phút, đều cảm thấy vui vẻ như đang sống trên thiên đường, hắn thề!

Nhưng mà, tất cả đều đã quá muộn.

Nước vẫn chảy xuôi, phong vân không đổi, thời gian vô tình lao đi, bên người y đã có người yêu tương thân tương ái, ngay cả sau khi hắn đã cố gắng thay đổi thật nhiều, cũng không thể.....

“Bành đại ca, cài giúp ta với.”

Hoa Tử An oán giận, ngẩng cổ, để cho Bành Diệc Hàn thay hắn đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu.

“Đói bụng không? Khi về nhà ta lập tức nấu cơm cho người ăn.”

Bành Diệc Hàn cài xong chiếc mũ, ôn nhu nhìn hắn : “Người muốn ăn cái gì?”

Hoa Tử An nghĩ nghĩ, nhân tình sáng lên : “Đại áp cua!”

“Không phải hôm trước mới vừa ăn sao?”

“Nhưng miệng ta lại thèm.”

“Được rồi, đợi lát nữa thuận tiện đi ngang qua khu chợ hải sản, người muốn ăn bao nhiêu, ta sẽ mua bấy nhiêu, cho người ăn đến no bụng luôn.”

“Thật tốt quá!”

Hoa Tử An hoan hô, ngồi vào phía sau, ôm lấy thắt lưng của y.

Bành Diệc Hàn nổ máy xe, xoay người nhìn Lâm Tịch Hải: “Tái kiến, Tịch Hải.”

“Tái kiến, lái xe cẩn thận.” Lâm Tịch Hải cố gắng mỉm cười.

“Xin chào, Lâm đại ca.”

Hoa Tử An hướng hắn phát tay, ôm sát thắt lưng Bành Diệc Hàn, xe máy phát ra hai tiếng, bóng dáng hai người dần dần đi xa.....

(chời, hai đứa wi~, xấu còn đóng phim buồn.Zời ơi...@#\$\$%@@#)

Lâm Tịch Hải vẫn đứng bất động tại chỗ, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng của bọn họ.

Ta yêu người.....

Ta yêu người.....

Ta yêu người.....

Như thế nào cũng vô pháp nói ra ba chữ này, hóa thành một sự đau lòng mãnh liệt, lay động tâm can của hắn, hắn biết tuy mình đã yêu nam nhân này đến phát cuồng, nhưng cũng chỉ có thể giống như bây giờ, chỉ có thể trở mặt nhìn y cùng người khác đi xa.

“Không cần nói cho ta biết, đây là lý do người cự tuyệt lời mời của ta nha.”

Lâm Tịch Hải quay đầu lại, thấy Thụy Hành Phong đang đứng cách đó không xa, trên mặt y cũng không lộ ra nhiều biểu tình, chỉ là khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

“Ta nghĩ, người sở dĩ cự tuyệt ta, là bởi vì trong lòng có người yêu khác, mà người khiến người yêu, tất nhiên phải là một nam tử phi thường vĩ đại và xuất sắc, nếu là thật, ta cam lòng rút lui, nhưng nếu là Hoa Tử An thì.....”

Thụy Hành Phong đến gần, ý vị thâm trường nhìn hắn : “Ít nhất hãy cho ta biết một lý do để bồi thường cho lòng tự tin thoáng bị hao tổn của ta a, yêu cầu này rất xác đáng đó.”

“Người nghĩ rằng người ta thích chính là Hoa Tử An?”

Lâm Tịch Hải nhú nhú hàng lông mi.

“Không phải sao? Vừa rồi người đã nhìn chăm chăm vào hắn a.”(a thì ra là bé Thụy núp lùm coi phim tình cảm từ nãy đến giờ.)

Lâm Tịch Hải nhin không được mà cười ra tiếng.....

“Ta nói không đúng sao?”

Thụy Hành Phong híp lại con người thu hút, duệ quang chột lóe.

“Đường đường là tổng tài B&P, sao ánh mắt lại kém như vậy.”

Lâm Tịch Hải thu liễm ý cười, trực tiếp nói luôn cho y biết : “Hoa Tử An là tình địch của ta.”

Thụy Hành Phong không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Hoa Tử An là tình địch của hắn, như vậy, cái người vừa rồi so với Hoa Tử An còn xấu hơn mới chính là người trong lòng của hắn?

“Muốn nghe chuyện xưa của ta không?”

Đột nhiên lúc này, Lâm Tịch Hải lại rất muốn tâm sự với y tất cả : “Kia đi SEVEN uống một chén được không?”

“Tốt.”

Hai người sóng vai nhau đi về phía bãi đỗ xe.

Quán bar SEVEN.

“Thì ra là thế.”

Sau khi nghe xong cả câu chuyện xưa của Lâm Tịch Hải, Thụy Hành Phong trầm mặc thật lâu, chậm rãi phun ra một đạo khói thuốc : “Bản thân người sao lại cố chấp như vậy, không cảm thấy rất vất vả hay sao? Nếu là ta, ta không làm được như vậy.”

Chẳng những yên lặng yêu một người suốt bốn năm, còn có thể bảo hộ cho tình địch của mình, y thực sự là không thể lý giải được thứ tình cảm “Vĩ đại” như vậy.

“Đó là do người chưa từng thực lòng yêu ai.”

“Có lẽ, vậy tình yêu thật sự là gì?”

Thụy Hành Phong uống một ngụm rượu.

Vấn đề này, trước kia, Lâm Tịch Hải đã từng nghe Đới An Ny nói qua, lúc ấy đối với hắn mà nói, giống như bị một xô nước lạnh xối lên đầu, liền khiến hắn bừng tỉnh.

Bất quá, hiện tại, hắn cũng đã tìm ra được đáp án.

“Tình yêu chân thật thì không cần đền đáp.”

Ánh mắt Lâm Tịch Hải dừng lại bên ánh nến lấp lánh, chậm rãi nói: “Ngoài y ra thì ta không thể yêu ai khác, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế vị trí của y, nếu biết rõ đã không có khả năng được ở bên cạnh y, lại không thể quên được, chỉ bằng chúc phúc cho y cùng người kia.”

“Biết rõ không có khả năng, cũng muốn tiếp tục yêu sao?”

Thụy Hành Phong có điểm bất khả tư nghị nhìn hắn.

“Người biết đấy, là con người thì ai cũng có một ngày sẽ sinh lão bệnh tử, nhưng chúng ta vẫn tiếp tục ăn cơm, cố gắng sống đấy thôi, đâu có ai từ bỏ hy vọng mà nằm chờ chết đâu.”

Lâm Tịch Hải ẩm đạm cười.

“Nếu như người đã nói như vậy, ta cũng không khuyên người nữa .”

Thụy Hành Phong lại lấy ra một điều thuốc, tư thái tiêu sái mà châm lửa.

“Ta cũng rất muốn quên y, có điều, nói thì luôn dễ hơn làm.”

DJ trong quán Bar thay đổi một đĩa CD khác, âm điệu nhạc jazz thoát ra giống như dòng nước đang êm dịu chảy, phiêu thăng, nhẹ nhàng vây quanh hai người.

“If love had a face, it would be kind Of like your

If true love had a name, it would be in your eyes

If I told you I love you, would you believe it

Don't leave my broken heart lying breeding

You said true love will never fade away

.....”

Lâm Tịch Hải tựa lưng vào ghế, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên mặt ly thủy tinh bên cạnh, tầm mắt thì đang phiêu du ở nơi vô định nào đó.

“Ta cùng y, từ khi gặp nhau đến bây giờ, đã qua năm năm. Khoảng thời gian ta hạnh phúc nhất chính là lúc sống cùng y, yêu thương y, đó là một loại nhân sinh quý giá. Tuy rằng sau này mối quan hệ bị xấu đi, nhưng ta rốt cục đã hiểu được, thế nào là chân ái, cũng thấy rõ những chỗ thiếu hụt của mình. Nếu không có y, sẽ không có ta ngày hôm nay, cho nên vô luận như thế nào, ta cũng phải cảm kích ông trời, đã giúp cho ta gặp được y, tuy rằng cũng đã vĩnh viễn mất y.....

Thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy mặt y, ta nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, có một ngày, ta lại yêu thương y đến mức này. Bành Diệc Hàn từng đối xử với ta rất tốt, cũng từng nói là yêu ta, nhưng cuối cùng y lại đáp ứng với người khác, phải cả đời ở với hắn. Y nói không có khả năng khiến cho ta hạnh phúc, nên không muốn ngăn cản ta đi tìm kiếm hạnh phúc. Y còn nói, ta sau này sẽ gặp được một đối tượng thật vĩ đại và xuất sắc, mọi điều kiện so với y đều tốt hơn gấp trăm ngàn lần..... Những điều này, đều do y tự cho là đúng, thật tàn nhẫn!

Y yêu ta, ta cũng yêu y, vì sao chúng ta lại không thể ở bên nhau? Trước kia ta đã suy nghĩ rất nhiều nhưng lại không tài nào hiểu nổi, hiện tại đã thông suốt rồi. Bởi vì y không tin ta, cũng không tin tưởng chính bản thân mình có thể thỏa mãn những điều kiện của ta, người khiến y có những loại suy nghĩ này, xét đến cùng vẫn chính là ta.

Ta từng kháng cự y, từng tàn nhẫn nói với y rất nhiều lần, cho dù trên đời này chỉ còn sót lại một người nam nhân là y, ta cũng sẽ không thêm. Ta từng cảnh cáo y không được yêu ta, con cóc ghẻ thì đừng nghĩ đến việc ăn thịt thiên nga, cứ như vậy, một lần lại một lần thương tổn y, làm nội tâm của y bị tan vỡ. Sau cùng, vẫn là ta, lại buộc y không được rời đi, không muốn đẩy y vào vòng tay ôm ấp của người khác, buộc y phải nói rằng y yêu ta, trở về bên ta..... Tất cả mọi chuyện, đều là bởi vì ta. Bởi vì sự sai lầm của chính bản thân ta, nên đã khiến cho y phải quyết định như vậy, hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của ta.

Hiện tại y nhìn qua cũng khá lắm, rất vui vẻ. Lúc này ta và y nếu rảnh thì còn có thể hàn huyên vài câu, ân cần thăm hỏi lẫn nhau giống như những người bằng hữu bình thường. Tuy rằng trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng ta cũng không dám mơ ước xa hơn nữa, gần gũi như vậy là tốt lắm rồi.

Đã từng có tình yêu chân thực, nhưng ta không biết quý trọng, đến khi mất đi, có hối tiếc cũng không kịp.....”

Lâm Tịch Hải cười tự giễu : “Câu này nghe cứ như lời kịch, ai cũng nói được, nhưng hiểu được ý nghĩa thật sự của nó thì có mấy ai? Một vạn năm lâu lắm, cho nên nếu có thể, ta muốn bảo hộ y ngay bây giờ, bảo hộ cho hạnh phúc của y, vì vậy...ta phải giúp đỡ cho Hoa Tử An.”

Thụy Hành Phong nhìn hắn, trên mặt lộ ra biểu tình hơi ngưng trọng, y rốt cục cũng hiểu được, vì sao hắn lại giúp đỡ Hoa Tử An như vậy.

“Chỉ là bảo hộ mà thôi, không cần hồi báo sao?”

“Tin tưởng y có thể hạnh phúc, đó chính là hồi báo lớn nhất của ta rồi.”

Thụy Hành Phong nhất thời nghẹn lời, không khỏi nghiêm nghị khởi kính.

“Cụng ly nào.” y giơ chén rượu về phía hắn.

“Cụng ly.”

Tịch Hải thản nhiên cười, trong đôi mắt hình như có tia nước gợn lên, nhưng Thụy Hành Phong nghĩ, có lẽ do ánh nền phản chiếu vào mắt hắn, hai người nhẹ nhàng va chạm ly thủy tinh, hoàn toàn uống cạn.

Sau đó, bọn họ cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi nghe giọng ca bi ai vang vọng trong bầu không khí yên tĩnh, tịch mịch vượt qua màn đêm chi miên.

If love had a face, it would be kind of like your

If true love had a name, it would be in your eyes.....”

Lầu một của công ty, vừa nhìn thấy Hoa Tử An mang theo bao công văn định chạy ra bên ngoài, Lâm Tịch Hải vội vàng gọi lại : “Tiểu Hoa.”

“Lâm đại ca, tìm ta có việc?” Hoa Tử An nhìn thấy hắn, vội vàng chạy tới.

“Người phải đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, ta muốn đi gặp một vị hộ khách, bất quá cũng không sao, giờ hẹn còn hơn một tiếng nữa. Lâm đại ca tìm ta có chuyện gì?”

“Lần trước người nói muốn tặng quà sinh nhật cho Bành Diệc Hàn, chuẩn bị đến đâu rồi, có cái gì hợp ý chưa?” Lâm Tịch Hải hỏi.

“Không có, mấy ngày nay ta rất bận, cũng chưa có thời gian đi dạo phố.”

Lâm Tịch Hải từ trong túi lấy ra một cái hộp gấm : “Người cảm thấy món này thế nào?”

Hoa Tử An mở ra, đó là một mặt đồng hồ bóng loáng, dây da màu đen, chỉ có hai màu đen và trắng, thiết kế thanh lịch hào phóng, đơn giản nhưng hiệu quả, lại lộ ra một tia xa hoa.

“Thật tuyệt quá, nhất định là hàng hiệu, đây là của người sao?”

Hoa Tử An kêu lên.

“Là người khác tặng cho ta đó, ta lại không thích kiểu đồng hồ mộc mạc như vậy, vốn nghĩ muốn bỏ đi, nhưng lại nghe người nói tìm không thấy quà sinh nhật, cảm thấy món này cũng không tồi. Nếu người không chê, ta sẽ đưa cho người nha.”

Lâm Tịch Hải nói dối không chớp mắt.

Hôm đó hắn đến trung tâm thương mại để mua cà- vạt, khi đi ngang qua quầy hàng CARTIER, thấy mẫu đồng hồ mới này, không khỏi rất vừa mắt.

Thiết kế ngắn gọn mà giản dị, cảm giác lại rất sâu sắc, cũng thật hợp với người kia.

Nghĩ như vậy, không có một tia do dự, Lâm Tịch Hải liền mua nó. Chỉ có một trăm nghìn tệ, so với mức lương hơn một trăm vạn tệ một năm của hắn thì căn bản chỉ là chuyện nhỏ

Nhưng mà sau khi mua xong, hắn lại không biết nên tặng bằng cách nào.

Nếu là mình giáp mặt đưa cho Bành Diệc Hàn, cũng được, hắn thật sự rất muốn nhìn thấy bộ dáng Bành Diệc Hàn khi nhận quà, nhưng nếu là Hoa Tử An tặng thì có lẽ y sẽ vui hơn nhiều. Vì thế Lâm Tịch Hải lại cân nhắc tới lui xem nên làm sao cho tốt.

.....

.....

“Nhưng mà, như vậy thì có thể không tốt lắm. Món này nhìn qua thực đắt tiền, ta không thể lấy đồ vật của Lâm đại ca được.”

Hoa Tử An chần chờ, nhưng hắn thật sự là phi thường thích chiếc đồng hồ này.

“Nếu người không muốn lấy không, ta đây bán lại cho người nha, năm trăm khối, thế nào?”

Lâm Tịch Hải mỉm cười.

“Món này chỉ trị giá năm trăm khối sao?”

Hoa Tử An có điểm không dám tin, tuy rằng Lâm Tịch Hải nói đây là do người khác tặng hắn, nhưng phần lễ vật này, thoát nhìn thật sự thực quý trọng.

“Dù sao cũng là lễ vật người khác tặng, nếu người không cần, ta liền ném nó đi.” Lâm Tịch Hải chụp lấy hộp gấm, làm bộ muốn ném vào một thùng rác.

“Không cần! Ta mua, ta mua.”

Hoa Tử An vội vàng giữ chặt hần lại, gấp rút la to lên.

“Hảo, ta giao cho người, không cần vội, khi nào người có tiền thì hãy trả.”

Biết Hoa Tử An cũng không dư dả gì, Lâm Tịch Hải cười vỗ vỗ bờ vai của hần.

“Cám ơn Lâm đại ca.” Hoa Tử An biết Lâm Tịch Hải cũng không thật sự để ý đến vài đồng tiền lẻ này.

“Lâm đại ca, người đối với Bành đại ca thật sự rất tốt, tuy rằng ở mặt ngoài người luôn thản nhiên, nhưng ta có thể cảm giác được, người thực quan tâm đến y. Nếu không biết Lâm đại ca có điều kiện tốt như vậy, ta còn nghĩ người đang yêu thầm Bành đại ca.....”

Hoa Tử An cười nói.

Không còn lòng dạ nào để vui đùa, trong lòng Lâm Tịch Hải dâng lên vài trận hốt hoảng.

Hần không phải đã nhìn ra cái gì chứ hả?

Không, không có khả năng!

Thấy đối phương vẫn tươi cười, Lâm Tịch Hải lập tức phủ định suy nghĩ của hần : “Đó là bởi vì chúng ta từng là bạn cùng phòng, y cũng chiếu cố ta rất nhiều, cho nên ta xem y như bạn tốt.”

“Àn, Bành đại ca cũng nói như vậy.”

Hoa Tử An gật gật đầu : “Có khi ta cùng y nhắc tới người, Bành đại ca đã nói, sau khi ở Cam Túc trở về, đã được người giúp đỡ rất nhiều, thật sự thiếu người nhiều ân tình lắm. Tuy các người từng là bạn cùng phòng, bắt quả Bành đại ca nói, năm đó khi hai người ở cùng một chỗ, đó là những việc y phải làm thôi, không nghĩ tới người lại nhớ đến bây giờ, làm cho y trong lòng phi thường bất an.....”

“Bất an”, hai từ này làm cho ngực Lâm Tịch Hải bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Y còn nói gì nữa không?”

“Y còn nói.....” Hoa Tử An không khỏi nói quanh co.

“Nói đi, không sao đâu.”

“Y nói, Lâm đại ca đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai, không biết là do người không tìm được đối tượng thích hợp, hay là.....”

“Hay là cái gì?” Lâm Tịch Hải vội vàng truy vấn.

“Y cũng không nói gì nữa, nhưng ta chỉ nghe được y lẩm bầm lầu bầu, nói cái gì trong lòng cũng rất không an tâm...linh tinh gì đó. Chúng ta đều biết Lâm đại ca có yêu cầu rất cao, cho nên mãi đến bây giờ cũng chưa có người yêu, có thể là y hơi có điểm lo lắng cho người thôi. Có đôi khi ta nhắc tới chuyện của người, y sẽ trở nên không mấy vui vẻ, bầu không khí vốn đang hảo hảo, lập tức liền trầm mặc, cũng không biết y rốt cuộc suy nghĩ cái gì.”

Hoa Tử An than thở.

Lâm Tịch Hải cảm thấy được nơi trái tim hơi nhói nhói.....

Y vẫn lo lắng cho hần, vì hần mà bất an, bởi vì mãi cho đến bây giờ, bên cạnh hần vẫn không có một nửa bóng dáng người yêu.(vẫn ko có 1 mảnh tình rách vạt vai =)))

Bành Diệc Hàn có phải đã nhìn thấy nội tâm hần đang che giấu gì đó, điều hần không muốn xảy ra nhất, chính là bị y phát hiện a!

Có phải bởi vì tình trạng này, cho nên sau khi trở về từ Cam Túc, Bành Diệc Hàn vẫn không ngừng duy trì khoảng cách nhất định với hần?

Y tuy rằng đôn hậu, nhưng cũng không ngu ngốc, thậm chí có vài phương diện còn rất mẫn tuệ-sâu sắc, nên đã hành động theo bản năng mà xa cách hần.

Kỳ thật cần gì phải làm như vậy? Hấn cũng không có bắt y phải ở bên cạnh mình, chỉ cần nhìn thấy mặt y và nghe được vài tin tức về y là hấn đã liền thỏa mãn a!

Lâm Tịch Hải nắm chặt đầu ngón tay run rẩy, chỉ nghe thấy âm thanh loạn nhịp của trái tim.....

“Có thể y chỉ lo lắng cho ta mà thôi, An Ny cũng thực lo lắng cho ta, cả ngày la hét, thật sự là không chịu nổi nàg.”

Lâm Tịch Hải cười lớn.

“Ân, hấn là như thế. Lâm đại ca, thời gian không còn sớm, ta phải đi gặp hộ khách, cảm ơn lễ vật của người.”

Hoa Tử An đem hộp gấm nhét vào bao công văn, hướng Lâm Tịch Hải cáo biệt.

“Tốt, tái kiến.”

Nhìn thấy bóng dáng Hoa Tử An biến mất, Lâm Tịch Hải hít một hơi thật sâu.

Hấn không muốn bị Bành Diệc Hàn nhìn thấu, vô luận như thế nào cũng không muốn!

Cho dù cả thế giới biết hấn thương y, nhưng hấn cũng không muốn cho y biết, làm cho y lo lắng. Đây là chút tôn nghiêm còn sót lại của hấn, cũng là lí do để hấn có thể bình yên ở bên cạnh y, bảo hộ cho y, hấn không thể để y nhận ra được ý nghĩ của mình.

Nếu người kia biết hấn vẫn đang yêu y, y sẽ nghĩ như thế nào?

Nhưng mà mặc kệ y có nghĩ như thế nào, cũng không thể thay đổi được sự thật là cả hai không thể trở lại như xưa, như vậy, cho y biết kết quả, cũng chỉ làm y bận lòng thêm thôi, hấn không ngờ sự tình lại diễn biến đến tình trạng này.

Không phải chỉ cần có một người yêu là được sao?

Nếu y muốn thấy, ta sẽ tìm cho y xem. Nếu như vậy có thể làm cho y an tâm, có thể làm cho hấn tiếp tục được ở bên cạnh y.....

Lâm Tịch Hải yên lặng hạ quyết định.(kiểm bạn trai)

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Thuyền đi đến đầu cầu tự nhiên sẽ thảng.(ý là tới đường cùng thì cái khó ló cái khôn ấy)

Lâm Tịch Hải rất nhanh đã tìm được “Người yêu mới”, cũng dẫn hấn theo đến tiệc sinh nhật của Bành Diệc Hàn.

Gọi là tiệc, kỳ thật cũng chỉ có Bành Diệc Hàn, Hoa Tử An cùng bọn họ mà thôi, Đối An Ny đã cùng bạn trai đi Anh quốc du lịch, Ủy Như Bình thì phải đi dạy học ở nơi xa, nhất thời không kịp trở về.

“Oa, Lâm đại ca, đây là bạn trai của người đúng không? Bộ dạng hảo cao hảo xuất sắc a (thành hảo sắc này, trai gái gì nó cũng nghĩa hết), Hoa Tử An nhìn chăm chăm vào tuần suất nam tử đứng bên cạnh Lâm Tịch Hải.

Người nọ thân cao một mét tám, cơ thể thon dài, đứng cùng Lâm Tịch Hải rất tương xứng, hấn mặc một bộ tây trang màu đen, càng tôn thêm sự quý phái cho dáng người tuyệt hảo.

Nghe Hoa Tử An nói như vậy, người nọ cười cười, khoe môi nhẹ nhàng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, tạo nên một cảm giác huyền hoặc nói không nên lời, khiến cho ai nhìn thấy cũng sẽ bị đắm chìm vào nụ cười nhạt như xuân phong kia.

Sự tuần mỹ của hấn không hề thua kém Lâm Tịch Hải, chỉ khác nhau ở chỗ khí chất, Lâm Tịch Hải so với hấn thì trầm tĩnh hơn, còn hấn so với Lâm Tịch Hải thì có nhiều phần sâu sắc, nói chung cả hai đều toát ra bộ dạng gợi cảm bức người.

Hai người đứng chung một chỗ, có thể nói là hào quang bắn ra bốn phía, hoà lẫn vào nhau. (ya' ya')

“Lâm đại ca, người đã có bạn trai từ khi nào vậy (mới đây), cũng không thèm nói với chúng ta một tiếng a, thôi mau vào nhà đi.”

Hoa Tử An nén giận nói, dẫn bọn họ vào phòng trong.

“Kỳ thật cũng mới đây thôi.....”Lâm Tịch Hải nói.

Bành Diệc Hàn từ phòng bếp đi ra, trên tay cầm một đĩa hoa quả thịt nguội, vừa bước đến phòng khách, nhìn thấy Lâm Tịch Hải cùng người nam tử xa lạ, nhất thời đứng sững lại. (hắc hắc)

“Tịch Hải, người đã đến rồi.”

Bành Diệc Hàn cười nói với Lâm Tịch Hải, nhưng tầm mắt vẫn dán chặt vào kẻ đang đứng bên cạnh hắn :
“Người này là.....”

“Người chính là Bành Diệc Hàn phải không, hôm nay là ngày sinh nhật của người ha? Ta tên là Lạc Thần Hi, thật vui khi được biết người.”

Thanh âm từ tính truyền đến giống như tiếng trời, nam tử lộ ra ý cười hơi biếng nhác, hào phóng vươn tay ra.

“Ta cũng thật vui khi biết người.”

Bành Diệc Hàn vội vàng bắt lấy tay hắn.

Thoáng nhìn qua, y đã hiểu được tám chín phần đây hẳn là người yêu của Lâm Tịch Hải, quả nhiên phi thường xứng đôi, đồng dạng xuất sắc như nhau, cũng đồng dạng chói mắt.....

“Các người ngồi đi, chờ một chút, lập tức ta sẽ dọn bàn ăn ngay.”

Bành Diệc Hàn mời mọi người ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, những món ăn tỏa hương thơm nức mũi được nhất nhất bưng lên, tất cả mọi người đều là người quen, không hề khách khí, đều ngồi xuống bắt đầu động đũa.....

Tuy rằng Lạc Thần Hi là khách nhân, nhưng lại tuyệt đối không hề câu nệ. Hắn cứ chỉ hào phóng, ngôn ngữ hài hước, chuyện trò vui vẻ, lâu lâu toát ra mấy câu truyện cười, khiến mọi người đều rất hưng phấn, bầu không khí trở nên thập phần hòa hợp sinh động.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Tử An liền hoàn toàn sùng bái, xem hắn như thần tượng : “Lạc đại ca, người cùng Lâm đại ca đã gặp nhau như thế nào vậy?”

“Cái này.....” Lạc Thần Hi híp lại đôi mắt đào hoa, nhìn nhìn Lâm Tịch Hải, cười nói : “Ta vừa gặp hắn ở quán bar đã liền nhất kiến chung tình, sau đó bắt đầu ra sức công kích.....”

“Uy!”

Lâm Tịch Hải trừng mắt một cái, Lạc Thần Hi mỉm cười cầm lấy tay hắn đang đặt trên bàn, nháy mắt mấy cái (=))), lại nói với Hoa Tử An: “Tiểu Hải hẳn da mặt mỏng, để tránh sau khi trở về bị hắn mắng, ta sẽ không nhiều lời. Người muốn hỏi, thì nên trực tiếp hỏi hắn a.”

“Oa, nhất kiến chung tình, thật là tình yêu đẹp quá a.....”

Hoa Tử An hâm mộ nhìn bọn họ.

“Thật ra, ta cũng chưa từng nghĩ tới bốn chữ ‘ nhất kiến chung tình’ này lại phát sinh ở trên người của ta, vận mệnh thật là kỳ diệu, ngay khi ta đã hoàn toàn thất vọng đối với tình yêu, ta lại gặp được Tiểu Hải.Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của hắn, ta đã biết, hắn chính là đối tượng mà cả đời này ta muốn sống chung đến bạc đầu.Từ nay về sau, ngoại trừ hắn, người nào khác ta cũng sẽ không thèm liếc nhìn một cái. Mỗi ngày chỉ cần tưởng tượng đến hắn, toàn thân ta liền tràn ngập nhiệt tình, khi được ở bên cạnh hắn, ta lại cảm thấy bản thân mình dường như đang thay hình đổi dạng, đối với nhân sinh, đối với tương lai, đều tràn ngập ảo tưởng tốt đẹp cùng sự mong chờ. A a, quả nhiên tình yêu vĩ đại hoàn toàn có thể làm thay đổi một người a!”

Lạc Thần Hi miệng lưỡi lưu loát, tựa như diễn viên nữ đang đọc lời thoại trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, khiến kẻ khác nghe xong liền cảm khái đến tận tủy cốt.

“Lạc đại ca, người xem ra thật sự rất thích Lâm đại ca nga.”

Hoa Tử An hai mắt ngậm lệ, cảm động nhìn hắn.

“Ân. Đúng vậy.” Bành Diệc Hàn tựa hồ cũng bị thâm tình của hắn thuyết phục.

Lâm Tịch Hải thờ ơ lạnh nhạt, một cước đạp vào chân Lạc Thần Hi, thừa dịp hắn đang nhăn mặt vì bị đau, liền rút bàn tay đang bị nắm ra.

Cho dù là diễn trò, tên kia cũng thật là quá phận!

Thu được ánh mắt cảnh cáo của Lâm Tịch Hải, Lạc Thần Hi tà tà cười, lộ ra một tia cà lơ phất phơ, không đợi người khác phát hiện, liền lập tức thu liễm vẻ mặt.

“Ta đối với Tiểu Hải chính là còn thật hơn cả sự thật a, ta yêu hắn đến sông cạn đá mòn!”

Sau đó, vẻ mặt hắn lại biến đổi: “Tiểu Hải, ta nói nhiều quá nên thiết khát nước, cho ta một ly để thấm giọng đi.”

“Chính mình tự lấy đi!” Thái dương Lâm Tịch Hải nổi đến mấy lần gân xanh.

“Để ta lấy cho.” Bành Diệc Hàn liền đưa đến trước mặt hắn một ly nước.

“Cám ơn, Tiểu Hàn người quả nhiên là một người đàn ông hoàn mỹ nha, thực hiện lệnh a, ai cười được người thì thật là may mắn.”

Mới gặp nhau không bao lâu, Lạc Thần Hi coi như bọn họ đã là lão bằng hữu mấy năm rồi, bắt đầu “Tiểu Hàn”, “Tiểu Hoa” gọi bầy bạ um sùm.

Nhìn khung cảnh hoà thuận vui vẻ trước mắt, Lâm Tịch Hải cảm thấy một trận đau đầu, trong lòng không khỏi hồi hận mãnh liệt, mang Lạc Thần Hi tới nơi này, rốt cuộc có phải là hành vi sáng suốt hay không a.

Thối tất ngọn nến, sau khi ăn xong bánh sinh nhật, Bành Diệc Hàn bắt đầu khai mở lễ vật.

Lâm Tịch Hải tặng cho y một cái khung hình tinh xảo, lễ vật thực bình thường, tựa như những món quà mà bạn tốt thường hay tặng nhau, không mang theo ý nghĩa gì đặc biệt.

Khi Hoa Tử An tặng y chiếc đồng hồ, Bành Diệc Hàn không giấu được biểu tình vui sướng dị thường, nhưng miệng vẫn là bảo Hoa Tử An không cần vì y mà tiêu tiền phung phí như vậy.

Nghe Hoa Tử An nói giá của đồng hồ này chỉ có năm trăm nguyên, Bành Diệc Hàn không hề suy nghĩ nhiều chỉ gật gật đầu, dù sao y cũng không rành mấy thứ hàng hiệu này.

Nhưng thật ra ánh mắt Lạc Thần Hi rất sắc bén, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra đây là sản phẩm của CARTIER, ít nhất cũng phải trị giá vài vạn, một nhân viên bình thường như Hoa Tử An làm sao lại có thể mua nổi thứ đắt tiền này?

Đang muốn mở miệng hỏi (nhiều chiện), lại nhìn thấy Lâm Tịch Hải nháy mắt, hắn vốn thông minh nên đã ngay lập tức hiểu ý mà ngậm miệng lại. Quả nhiên đồng hồ này thực là thích hợp với nam nhân kia, mang trên cổ tay của y, giống như nó được chế tạo ra vì y, Lâm Tịch Hải yên lặng nhìn Hoa Tử An đeo vào cho y: “Nhìn thật là hợp.”

“Phải không? Ta cũng không biết Tiểu Hoa lại có ánh mắt thưởng thức như vậy, bình thường hắn toàn mua cho ta mấy thứ xanh xanh đỏ đỏ gì đó, giấy màu đỏ, áo sơ mi màu vàng linh tinh, ta căn bản là không dám mặc ra đường.”

Bành Diệc Hàn nhìn hắn mỉm cười.

“Bành đại ca, người cố ý nói xấu ta sao?” Hoa Tử An rõ ràng không vui.

“Không có không có, người mua cho ta cái gì, ta cũng sẽ mặc hết.” Bành Diệc Hàn cười nói.

“Nói làm bầm, vậy thì tốt.” Hoa Tử An vừa lòng gật đầu.

Lâm Tịch Hải vội chuyển dời tầm mắt, không muốn nhìn thấy cảnh liếc mắt đưa tình của bọn họ, Lạc Thần Hi tựa hồ nhận ra được tâm tình của hắn, nên đã dùng sức siết chặt bàn tay của hắn lại.

Lâm Tịch Hải tuy rằng cũng không nói gì, nhưng trên vẻ mặt vẫn toát ra sự cảm kích.

Hoa Tử An gần đây rất mê game online, nghe nói Lạc Thần Hi cũng là game thủ chuyên nghiệp, level cũng không thấp, cả hai liền mở máy ra chơi game, chém giết lẫn nhau. Lúc này, chỉ còn lại hai người Bành Diệc Hàn cùng Lâm Tịch Hải đang thu thập một đồng đồ hỗn độn trong phòng bếp.

“Người ra chơi cùng bọn họ đi, một mình ta làm là được rồi.”

Bành Diệc Hàn cười nói, hai tay vẫn không ngừng dọn dẹp.

“Không sao.”

Lâm Tịch Hải đưa bát đĩa cho y, nhìn thấy thật sự không có gì để làm, đành đứng dựa vào một bên, nhìn chăm chú vào bóng dáng bận rộn của người kia, tựa như muốn khắc sâu nó vào trí nhớ.

Trước đây, cũng từng nhìn thấy hình ảnh này.

Đó là khoảng thời gian năm năm trước, vào ngày sinh nhật của Ủy Như Bình, hắn lần đầu tiên được thưởng thức tài nấu ăn của y, nhịn không được, bèn vừa đầm vừa xoa để lôi kéo y về làm bạn cùng phòng với mình, từ đó về sau, giữa hai người bắt đầu xuất hiện nhiều điểm gặp gỡ.

Khi đó đến bây giờ, muốn ước chừng đã hơn năm năm!

Hắn không muốn tính toán bọn họ trong lúc đó rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu năm tháng, điều duy nhất mà hắn để ý, cũng chỉ có nam nhân này mà thôi.

Hiện tại khoảng cách của cả hai đang gần nhau trong gang tấc, sự gần gũi làm cho tim hắn đập nhanh hơn, chỉ cần tiến thêm vài bước về phía trước là có thể chạm được vào tấm lưng rộng lớn của y rồi.....

“Lạc Thần Hi nhìn qua rất là tốt ha.....”

Lời nói của y, đã đánh gãy vọng tưởng của hắn.

“Ký suất lại khô hài, cùng người thực xứng, xem ra người chờ đợi thật là không phí công, rốt cục cũng tìm được mệnh thiên tử đích thực của lòng mình, như vậy ta cũng an tâm.”

Bành Diệc Hàn xoay người, nụ cười như trút được gánh nặng, làm cho đầu ngón tay Lâm Tịch Hải run nhẹ, vì không muốn để cho y phát hiện, hắn liền dứt tay vào trong túi quần.

“Đúng vậy, chính là hắn, hắn chính là người mà ta một mực chờ đợi.” Lâm Tịch Hải thản nhiên tươi cười.

“Rốt cục nghe được người nói như vậy, ta thực vui thay cho người. Ta đã nói rồi, người nhất định sẽ hạnh phúc mà!”

Trong mắt Bành Diệc Hàn, không có một tia ghen tị, chỉ tràn đầy sự chân thành chúc phúc cho hắn.

Biểu tình của y rất giống với dự đoán của mình, nhưng khi mặt đối mặt, ngực vẫn xẹt qua một trận đau thấu tâm can.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ vậy.”

Lâm Tịch Hải vẫn duy trì nụ cười, áp chế trái tim đang tan vỡ xuống nơi thật sâu...

Hạnh phúc?

Đó là hai chữ rất xa xỉ.

Niềm hạnh phúc duy nhất của hắn chính là y, nhưng y lại hoàn toàn không thuộc về hắn, như vậy cả đời này, hắn cũng không bao giờ tìm được hạnh phúc như y nói đâu.

“Lạc đại ca, thật lợi hại a, ta phải bái người làm sư phụ, mau đem bí kíp truyền thụ cho ta đi!”

Phòng khách truyền đến tiếng Hoa Tử An hô to gọi nhỏ, hòa cùng tiếng nhạc điếc tai hỗn tạp của trò chơi, có thể thấy bọn họ đang chơi rất vui vẻ náo nhiệt.

Bành Diệc Hàn nhìn ra cửa phòng, cười nói: “Chúng ta cũng nên mau đi lên phòng khách đi thôi, bọn họ đang quây như vậy, nói không chừng cả phòng khách cũng bị hủy đi.”

“Ừ.”

Lâm Tịch Hải theo sau y, trở lại bên cạnh “Người yêu” của mình.

Đêm đó, Lâm Tịch Hải cảm thấy thái độ Bành Diệc Hàn đối với mình đã có sự thay đổi vi diệu.

Y không hề giống như trước đây, cẩn thận cùng hẩn duy trì khoảng cách như có như không, rõ ràng đã trầm tĩnh lại, cả người tự nhiên hơn, thậm chí còn có thể chủ động khơi mào đề tài, cùng hẩn hàn huyên tâm sự.

Trước kia, đây là chuyện không thể tưởng tượng được.

Y thay đổi như vậy, Lâm Tịch Hải cũng không ngờ, mục đích mang Lạc Thần Hi tới tham gia buổi tiệc sinh nhật, hiện tại mục tiêu đã đạt thành, trong lòng hẩn lại không biết vì cái gì, trống rỗng, khó chịu đến mức hốt hoảng.

Vẫn là tịch mịch.....

Tịch mịch không phải vì hẩn chỉ có một mình, ngay cả khi bên cạnh có người làm bạn, hàng đêm sinh ca, tịch mịch vẫn hiện diện như bóng với hình, cắn nuốt tất cả không gian tưởng niệm của hẩn, đây dựa trong mỗi một lần hô hấp, lắng vẳng chung quanh phòng khách nho nhỏ này.

Mỗi khi thấy y đối với người khác mỉm cười, mỗi khi thấy ánh mắt thân thiết của y, thấy y hỏi han ân cần với người khác, mỗi khi hẩn nhìn thấy người kia làm nũng tựa vào bên người y.....

Tịch mịch xâm nhập tận cốt tủy, tận tâm, như một nhà tù chặt chẽ kiên cố không thấy thiên nhật, trái tim hẩn đã bị cầm tù, hẩn chua xót, cảm giác giống như đang bị một thanh đao chậm rãi xéo từng miếng thịt.

.....

Mọi người lại hàn huyên một hồi lâu, Lâm Tịch Hải mới đứng dậy nói lời từ biệt.

Bành Diệc Hàn cùng Hoa Tử An khách khí đưa bọn họ xuống lầu, Lâm Tịch Hải đưa chìa khóa xe cho Lạc Thần Hi, đợi hẩn mở cửa xe, chính mình ngồi vào ghế kế bên tay lái.

Thân xe chậm rãi dịch chuyển, Lâm Tịch Hải quay đầu lại, nhìn thấy trong bóng đêm, tay của nam nhân đang gắt gao nắm chặt tay của người kia, nhìn theo hướng bọn họ mà vẫy vẫy.

Hô hấp muốn đông cứng lại, Lâm Tịch Hải cảm thấy thật chóng mặt, lòng bàn tay bỗng trở nên lạnh lẽo, bất quá, chỉ mới trải qua một buổi tối, mà cả người hẩn đã đổ mồ hôi đầm đìa, cơ hồ sắp chóng đờ không được.

Màn đêm hắc ám, bốn phía không một tiếng động

Đèn xe chiếu rọi thẳng tắp vào phía trước, xuyên thấu vào không gian âm u..... Mặt đường thật sạch sẽ, không có một ngọn cỏ, hoang vu giống như tâm tình của hẩn lúc này

Nhận ra được sự thống khổ của hẩn, Lạc Thần Hi cũng trầm mặc suốt đoạn đường, không hề lên tiếng quấy rầy.

“Tối rồi, Lâm tiên sinh.”

Cách xưng hô khách khí, hoàn toàn tương phản với lời yêu ban nãy ở buổi tiệc, Lạc Thần Hi chậm rãi hạ phanh lại, tắt đi động cơ xe.

Lâm Tịch Hải phục hồi tinh thần, xe đang dừng trước cửa một quán bar nổi tiếng.

Đây là khu giải trí náo nhiệt nhất ở trung tâm thương mại này. Phồn hoa nhộn nhịp, các cặp đôi trai thanh gái lịch mặc quần áo đủ loại, dưới ánh đèn lờ mờ, khoa trương sống vai nhau tới lui qua lại, ồn ào náo động như đang ở vũ hội, thật trái ngược với bầu không khí tĩnh lặng ban nãy, càng làm cho tâm tình của hẩn vốn hoang vu nay lại càng thêm hoang vu.

“Cám ơn người đêm nay đã phối hợp.”

Lâm Tịch Hải tiếp nhận chìa khóa từ tay Lạc Thần Hi, không thể không thừa nhận, đêm nay tuy Lạc Thần Hi đã cư xử hơi thất thố, nhưng ít nhiều vẫn bồi bên cạnh hắn.

“Không cần khách khí, đây là việc ta phải làm, nhận tiền của người, thì phải thay người phân ưu, không phải sao?”

Lạc Thần Hi lười biếng cười nói, khóe mắt hẹp dài nhẹ nhàng nhấc lên : “Nếu đã tới “Thiên Đường ”, Lâm tiên sinh sao không đi vào uống một ly?”

HEAVEN CLUB, bề ngoài giống như một câu lạc bộ bình thường, nhưng chỉ người trong nghề mới biết, đây chính là ngư lang *** náo nhiệt nhất.

Vào ban đêm, những người xuất hiện ở trong *** nếu không phải đến để uống rượu, thì cũng là những vị phu nhân cô đơn, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu những vị nam khách.

Lạc Thần Hi chính là ngư lang (Trai Bao = =) đứng đầu của HEAVEN CLUB, gần đây đã được Lâm Tịch Hải bỏ ra một số tiền lớn để “Bao”, trở thành “Người yêu” giả vờ của hắn.

Lạc Thần Hi diện mạo tuấn mỹ, cách nói năng khôi hài, thủ đoạn tán tỉnh lại cao minh đến cực điểm, nam nữ gì hắn cũng chấp nhận, bất quá khách nhân của hắn phần lớn là nữ tử, dù sao hắn cũng không phải là đồng tính luyến ái, là nam nhân chân chính nên hắn thích đi “Đường Thủy” hơn, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hắn mới phải khổ sở mà đi “Đường bộ”.

Lạc Thần Hi vào nghề này sớm, gặp đủ loại khách nhân muôn hình muôn vẻ, có điều chưa từng thấy ai giống như Lâm Tịch Hải.

Lâm Tịch Hải dùng nhiều tiền để bao hắn, nhưng lại không muốn phát sinh quan hệ gì với hắn, chỉ cần hắn làm người yêu trên danh nghĩa mà thôi.

Không cần phải “Lao động thân thể ”, cũng không hao tổn tâm cơ lấy lòng đối phương, chỉ cần giả bộ, diễn trò một chút, là có một số bạc lớn chảy vào túi tiền, chuyện tốt như vậy, có đi tìm cũng không thấy, Lạc Thần Hi dĩ nhiên liền đáp ứng.

Buổi tiệc sinh nhật đêm nay, xem như là lần đầu tiên hắn chính thức lên sân khấu.

Vừa gặp Bành Diệc Hàn, Lạc Thần Hi không khỏi chấn động.

Nguyên tưởng rằng, đối tượng làm cho Lâm Tịch Hải nhọc lòng như thế, phải là một nhân vật tuấn mỹ phi phàm, không ngờ, đó lại là một người bình thường vô kì, thậm chí chân còn có tật. Nam tử như vậy, đi trên đường chỉ cần quơ tay một cái là được một bó to, rất cuộc có chỗ nào hơn người?

Lạc Thần Hi quan sát nửa ngày, phát hiện Bành Diệc Hàn ngoại trừ tính tình ôn hòa hơn người khác một chút, cũng không có chỗ nào độc đáo, nhưng mà Lâm Tịch Hải lại dụng tâm khổ sở như thế, càng làm cho người ta cảm thấy thật không thể tin nổi.

“Lâm tiên sinh, đêm cũng khuya rồi, không muốn tìm một người thay người phân ưu giải sầu sao?”

Lạc Thần Hi lộ ra nụ cười tự tin, tuy rằng hắn không phải người đồng tính, nhưng nhìn thấy đáy mắt sâu thẳm của Lâm Tịch Hải, nội tâm hắn cảm thấy hơi xúc động.

Hắn chính là có hảo tâm, muốn an ủi một người mà thôi. Một nam tử như Lâm Tịch Hải, ai thấy đều không nhận được cảm giác động tâm.

Lâm Tịch Hải lại ảm đạm cười, uyển chuyển cự tuyệt : “Không cần, cảm ơn hảo ý của người, ta nên về nhà nghỉ ngơi.”

“Kia..... Bao giờ ta sẽ lại gặp nhau?” Lạc Thần Hi hỏi.

“Xem tình huống, khi nào cần, ta sẽ lại gọi điện thoại cho người.”

Nhìn thấy Lâm Tịch Hải mở cửa xe, định rời đi, Lạc Thần Hi nhận không được gương giọng hỏi: “Bành Diệc Hàn kia, rất cuộc có chỗ nào tốt?”

Tốt đến mức nào mà Lâm Tịch Hải không tiếc số tiền lớn, bỏ ra bao hần, chỉ yêu cầu hần đến dự tiệc sinh nhật, diễn màn kịch tình thâm ý nồng cho y xem? Cái tên Bành Diệc Hàn kia, rõ ràng là đã có người khác, trong mắt y căn bản không có tồn tại hình bóng của Lâm Tịch Hải nữa.

Lâm Tịch Hải nhìn hần : “Người cho tới bây giờ chắc vẫn chưa có yêu người nào.”

“Ta chính là ngư lang, ngư lang chuyên bán đứng tình yêu.” Lạc Thần Hi cà lơ phất phơ nói, vấn đề này khiến hần có điểm buồn cười. (haha cười đi, một cũng dính thôi :>)

Ngư lang thì làm sao biết yêu?

“Vậy người vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu, tái kiến.” Lâm Tịch Hải lưu loát đóng cửa xe, chiếc xe dần dần rời đi...

A a, hần thật là không hiểu, càng không thể lý giải được hành động vô nghĩa của Lâm Tịch Hải. Trong mắt hần, cái gọi là “Tình yêu”, chính là mang hết ‘tài năng’ ra để diễn kịch, lừa đảo khách nhân, trừ ý nghĩa đó ra, thì không còn gì khác.

Thu hồi tầm mắt, Lạc Thần Hi nhìn thoáng qua tấm biển gắn đèn sáng trưng đề chữ “HEAVEN CLUB”, giờ lên khóa môi, sửa sang lại cà- vạt, thoả thuê mãn nguyện bước vào bên trong.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Từ đó về sau, Lâm Tịch Hải thường xuyên dẫn theo Lạc Thần Hi đến tham dự các buổi tụ hội cùng Bành Diệc Hàn. Bởi vì bên cạnh cả hai đều đã có “Người yêu”, nên không khí trở nên hòa hợp tự nhiên hơn, Lâm Tịch Hải phát hiện rằng mang theo người yêu giả cũng có chỗ tốt, có thể tùy thời tùy chỗ mà nhờ hần che giấu cho tình tự của mình.

Lạc Thần Hi là một người rất giỏi quan sát tâm tư người khác, cảm kích thức thời, luôn để ý đến từng biểu hiện nhỏ của hần, thay hần suy nghĩ, cũng vì hần mà che chở, giống như người bạn tri kỷ, theo khía cạnh nào đó mà nói, hần không hổ danh là ngư lang NO. 1, luôn toát ra một loại mị lực độc đáo.

Mỗi khi gặp mặt Bành Diệc Hàn, đối với Lâm Tịch Hải đúng là một loại tra tấn, nhưng nếu không được thấy mặt y, lại là một loại dầy vò.

Khoảng thời gian đau khổ này cứ liên tiếp lặp đi lặp lại, Lâm Tịch Hải cũng cố gắng lặng yên vượt qua.

Mùa thu mát mẻ rốt cục cũng trôi đi, nháy mắt, vạn vật tiêu điều ngênh chuẩn bị ngênh đón mùa đông băng giá ...

B&P building.

“Lâm phó tổng.”

Nghe được thanh âm của Phương Văn Sam, Lâm Tịch Hải dừng cước bộ, xoay người, cười nói: “Phương quản lý, khí sắc của người thoát nhìn không tồi a.”

Sau khi tung ra sản phẩm trọng yếu, B&P chuẩn xác nắm giữ mạch đập của thị trường, liên tiếp cho ra đời các mặt hàng điện tử có công dụng bảo vệ sức khỏe, được một số lượng lớn khách hàng khen ngợi, đơn đặt hàng liên tục bay tới.

Mấy ngày nay Phương Văn Sam chẳng những cười đến toét miệng, ngay cả tư thế đi đường cũng nhẹ nhàng đến mức có thể dùng từ “Phiêu” để hình dung.

“Ha hã, nhờ phúc nhờ phúc.”

Phương Văn Sam nhếch miệng cười, sóng vai cùng Lâm Tịch Hải đi đến thang máy.

“Đúng rồi, Lâm phó tổng có biết vì sao Hoa Tử An lại từ chức không?”

“Hoa Tử An từ chức?” Lâm Tịch Hải chấn động, liền dừng bước..

“Người vẫn chưa biết?” Phương Văn Sam cũng sửng sốt, y còn tưởng rằng hần đã sớm nắm được thông tin.

“Sao lại như vậy?” Lâm Tịch Hải nhíu mi.

“Ngày hôm thứ Hai, Hoa Tử An đột nhiên gặp ta đệ đơn xin từ chức, nói là mình không thích hợp làm nhân viên tiêu thụ, ta cũng không muốn hỏi nhiều. Dù sao từ trước đến nay, hần cũng có làm được việc gì cho ra hồn đâu, công việc chính của hần chỉ là làm một ít công tác giao tiếp mà thôi.”

“Vậy mà cho tới bây giờ ta cũng không chưa từng nghe hần đề cập qua.”

Lâm Tịch Hải ngạc nhiên nói.

Rõ ràng cuối tuần trước, còn gặp qua bọn họ một lần, Hoa Tử An ngay cả nửa tiếng cũng không có lộ ra.

“Hiện tại bọn thiếu niên nhỏ tuổi đầu óc xoay chuyển quá nhanh, làm việc toàn bộ đều do cao hứng, cũng không thêm lo lắng hậu quả sau này. Một khắc trước còn làm tốt, có lẽ ngay sau đó không vui, liền lập tức chuyển qua ăn máng khác, ai mà biết được. Bất quá Lâm phó tổng, thẳng thắn mà nói, loại người như Hoa Tử An làm việc không hề chú tâm, ngày nào cũng dụ dỗ các công nhân từ chức, đối với công ty chúng ta vị tất không phải là chuyện tốt.”

Lâm Tịch Hải không khỏi cười khổ.

Sau khi chia tay Phương Văn Sam, Lâm Tịch Hải lập tức cầm lấy di động gọi cho Hoa Tử An.

Vừa nghe tên kia bắt máy, hần liền hỏi : “Vừa rồi ta nghe Phương quản lí nói, người đưa đơn xin từ chức, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?”

“Lâm đại ca người không biết à? Là như vậy, gần đây có một vị đồng hương ở Cam Túc tìm đến ta, công ty của nàng ở trong này vừa thành lập, muốn gọi ta đến giúp. Ta cảm thấy không tiện nếu từ chối, nên đành đáp ứng, không nói cho người biết trước một tiếng, thực ngại quá.”

“Bành Diệc Hàn có biết chuyện người từ chức không?”

Lâm Tịch Hải hỏi.

“Bành đại ca đương nhiên biết, hơn nữa y cũng thực tán thành ta làm như vậy.”

“Là như vậy à.....”

Lâm Tịch Hải trầm mặc : “Người đã phải giúp cho đồng hương, ta cũng không muốn ngăn trở, người cũng nên cẩn thận, hảo hảo làm việc cho tốt.”

“Biết rồi, cảm ơn Lâm đại ca.”

“Đừng khách khí.”

Lâm Tịch Hải ngắt điện thoại, không biết vì sao, mí mắt co giắt, nội tâm nảy lên dự cảm xấu.

Sau đó, Lâm Tịch Hải cũng không gặp lại Hoa Tử An nữa.

Dần dần đến gần cửa ải cuối năm, công ty có một đồng sự vụ cần xử lý, Lâm Tịch Hải phải vùi đầu suy nghĩ các phương pháp, thường xuyên khuya khoắt mới về đến nhà, không chỉ không hợp mặt bạn bè được, mà ngay cả thân nhân của mình cũng không có thời gian gọi điện thoại liên lạc.

Chờ cho công việc giảm đi một chút, Lâm Tịch Hải rốt cục mới nhớ ra, hình như đã thật lâu không có nghe đến tin tức của Bành Diệc Hàn.

Có lẽ nên gọi điện thoại liên lạc một chút, hỏi xem bọn họ có hảo hay không.....

Nhìn vào chiếc di động tinh xảo, hiện ra địa chỉ liên lạc, ánh mắt dừng thật lâu ở ba chữ ”Bành Diệc Hàn”, Lâm Tịch Hải cuối cùng vẫn không ấn nút gọi đi.

Ném chiếc di động, hần nhắm mắt nằm trên ghế sofa, thân thể dần dần chìm trọn vào bóng đêm tĩnh mịch

Thế sự thực kỳ diệu, cầu mong thì không được, nhưng nếu cứ để mặc kệ thì cơ hội lại tự dừng tiến đến.

Trong một tình huống hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý, Lâm Tịch Hại đã gặp Bành Diệc Hàn.

Lúc ấy, hắn đang đi vào siêu thị để mua một ít rau dưa, nơi này hắn bình thường cũng không thường đến, vì hôm nay vừa xong việc trở về, thuận đường đi qua, nên tùy tiện bước vào mua đồ, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, gặp được Bành Diệc Hàn cũng đang đứng ở quầy hàng rau quả.

Nhìn thấy Lâm Tịch Hại đang cầm những cụm rau xanh cho vào xe đẩy, bên trong xe còn có không ít sơ dừa và trái cây, Bành Diệc Hàn không khỏi mở to hai mắt, chưa kịp chào hỏi, câu đầu tiên thốt ra là : “Người biết nấu ăn sao?”

“Đúng vậy, ở một mình thực nhàm chán, nên mua mấy quyển sách dạy nấu ăn về đọc. Sao lại nhìn ta như vậy, rất kỳ quái sao?”

Lâm Tịch Hại chọn vài thứ tươi tốt một phen bỏ vào giỏ xe, thủ pháp rất chi là thành thạo lão luyện, không khác gì một ông nội trợ chuyên nghiệp.

“Không nghĩ tới, thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày người cũng vào bếp.....”

Bành Diệc Hàn thì trào phất ra thanh âm cảm thán.

“Từ khi người đi rồi, có rất nhiều sự tình, ta đều đã trải qua.”

Lâm Tịch Hại thản nhiên nói.

Bành Diệc Hàn ngẩn ra, nhìn hắn.

Từ khi y trở về từ Cam Túc đến nay, đây là lần đầu tiên ngắm nhìn hắn lâu như vậy, trừ mấy lần hai người chỉ chào hỏi vài câu xã giao rồi lướt qua nhau như người đi đường, lần này có thể xem là lần đầu tiên bọn họ được “Một mình ở chung”.

Hắn nhìn qua vẫn như trước, tuấn mỹ kinh người, nhưng mà, trước đây hắn luôn bộc lộ tài năng cùng sự tự tin ngạo mạn, bây giờ ánh mắt hắn lại lạnh lẽo như băng tuyết, chỉ tỏa ra một tia ánh sáng nhạt nhòa, nếu không nhìn kỹ, cơ hồ còn không nhận ra, người nam tử thần sắc trầm ổn này, thật sự chính là Lâm Tịch Hại.

Thương hải tang điền, nhân sự biến thiên.

Một con người lại có thể thay đổi như vậy, rốt cuộc là vì cái gì, vì ai? (thên ngu, thên đầu heo, thên wi~)

Bành Diệc Hàn không muốn miệt mài theo đuổi đáp án, cũng không dám miệt mài theo đuổi, bởi vì y hiểu rõ, cho dù có biết được đáp án cũng không có ý nghĩa gì, chỉ làm tăng thêm sự đau lòng mà thôi.

Bên cạnh hắn đã có người yêu hoàn mỹ xuất sắc, đúng như mong muốn của hắn. Và y cũng đã có người yêu, đời này, hắn và y rõ ràng là không thể được nữa rồi.

Có lẽ nên hẹn kiếp sau, nếu như còn có kiếp sau

Nhìn thấy đối tượng ngày xưa mình đã từng yêu tha thiết (và đến nay vẫn vậy), Bành Diệc Hàn lộ ra nụ cười ôn nhu : “Lạc Thần Hi đâu, như thế nào không đi cùng người?”

“Hắn gần đây bận công việc, ta cũng mấy tháng không thấy hắn.”

Lâm Tịch Hại mặt không biến sắc, thản nhiên nói dối : “Tiểu Hoa đâu, hôm nay cũng không ở bên cạnh người?”

“Tiểu Hoa a, gần đây hắn thay đổi công việc, cũng khá bận rộn, thường xuyên đêm hôm khuya khoắt mới trở về. Tính đến nay, số lần được gặp mặt hắn có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.”

Bành Diệc Hàn cười khổ: “Tuy rằng ta rất hy vọng hắn được làm ở B&P, nhưng hắn lại nói mình không thích công việc này. Hắn chính là như vậy, tính tình trẻ con, sợ chịu khổ, sợ vất vả, uống công người lúc trước đã hảo tâm giúp đỡ.”

“Không sao.”

Lâm Tịch Hải vội vàng nói: “Cũng nên ra bên ngoài học hỏi một chút, đối với Tiểu Hoa mà nói, cũng là chuyện tốt, hẳn dù sao vẫn còn trẻ mà.”

“Đúng vậy, người nói có lý.”

Bành Diệc Hàn cảm khái nhìn hắn, hẳn thật sự đã thành thực rất nhiều, vô luận lời nói, hay là cử chỉ, đều khác hẳn trước đây, giống như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Tịch Hải nhìn xuống xe đẩy của y, cảm thấy kì lạ: “Người mua ít thực phẩm quá, hai người ăn có đủ không?”

“Cái này là một mình ta ăn, Tiểu Hoa gần đây cũng không thèm về nhà ăn cơm.”

“Công việc lúc mới bắt đầu, cũng khó tránh khỏi luống cuống tay chân, bắt quá sau một thời gian, hẳn sẽ thích ứng thôi.”

Lâm Tịch Hải an ủi.

“Chỉ hy vọng như thế.”

Vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, Bành Diệc Hàn hơi ám muội loan loan khoe miệng, ánh mắt lại dần trở nên âm đạm.

Lâm Tịch Hải nhìn thấy, hơi nheo mắt, dự cảm về điềm xấu càng ngày càng rõ ràng hơn.

Một ngày bận rộn cũng kết thúc, vào giờ cao điểm, ngựa xe đông nghịt chen chúc nhau, cảnh tượng trên đường là một mảnh hỗn loạn.

“Tiểu Hải, bên này bên này.”

Đi đến “Hoàn á khách sạn”, Lâm Tịch Hải liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đới An Ny mới từ Anh quốc trở về đang hướng hắn phát tay.

Ngồi ở bên cạnh nàng chính là người bạn trai Lester mà nàng đã kết giao hai năm trước. Lester là người Trung lai Anh, lần này Đới An Ny đi Anh quốc, cùng lúc là vì công tác, phải viết mấy kì về một trang phục hiện nay, còn phương diện khác, là ra mắt cha mẹ của đối phương.

“Một tháng không gặp, cuối cùng cũng biết trở về ha, ta tưởng người đã vui chơi đến quên cả trời đất.”

Hướng Lester chào hỏi, Lâm Tịch Hải mỉm cười kéo ghế dựa ngồi xuống.

Đới An Ny xuân phong phơi phới, nắm chặt tay Lester, xem ra chuyện tốt đã gần đến.

“Như thế nào lại có chuyện đó, có Tiểu Hải ở đây, ta phải trở về chứ.”

Đới An Ny cười nói.

“Nga? Có Lester ở bên cạnh, ta mà tin mới là lạ.”

Lâm Tịch Hải trêu ghẹo nàng.

“Cái gì, trong mắt người ta là cái loại trọng sắc khinh bạn sao?” Đới An Ny không hề giận trợn mắt với hắn.

“Thôi thôi, người đương nhiên là không phải.”

Lâm Tịch Hải cười nói.

“Tiểu Hải, có chuyện ta muốn tuyên bố.”

Đới An Ny nhìn hắn: “Ta cùng Lester định vào cuối năm nay sẽ kết hôn, người có nguyện ý làm người chứng hôn cho chúng ta hay không?”

Tuy hắn đã dự kiến Đới An Ny sẽ nói ra tin này, nhưng vui sướng nháy mắt vẫn thổi quét trong lòng Lâm Tịch Hải.

“Thật tốt quá, chúc mừng các người, ta đương nhiên phi thường vui!”

“Cám ơn, ta biết Tiểu Hải chắc chắn không thành vấn đề mà.”

Nhìn thấy lúm đồng tiền của Đới An Ny xinh đẹp như nụ hoa, Lâm Tịch Hải hơi lơ lên khoe môi, bạn tốt của hắn rất cực cũng được hạnh phúc, vẻ mặt sung sướng của nàng cũng khiến tâm tình hắn tốt theo.

Kế tiếp, Đới An Ny hưng trí bưng bưng nói đến cách an bài cho hôn lễ, kiểu dáng Âu Tây hay là kiểu Trung Quốc, mời bao nhiêu người, quy mô như thế nào, đi nơi nào để hưởng tuần trăng mật, đính hôn kỳ thực rất dễ dàng, nhưng việc chuẩn bị cho lễ kết hôn lại là một công trình thật rườm rà.

Lâm Tịch Hải cơ hồ có thể đoán được, những ngày kế tiếp, hắn sẽ bị công tác chuẩn bị của nàng chiếm cứ hết thời gian, đương nhiên, hắn cũng phải vui vẻ chịu đựng.

Hứng thú nói chuyện, ánh mắt vừa dao động nhấc lên, vô tình thấy được một mặt bóng dáng quen thuộc, lúc ấy hắn còn chưa để ý lắm, một giây sau, Lâm Tịch Hải lập tức tỉnh ngộ, liền ngậm miệng, quay đầu nhìn chằm chằm về hướng thân ảnh vừa lướt qua.....

“Tiểu Hải, người làm sao vậy?”

Nhìn theo tầm mắt của hắn, Đới An Ny không khỏi ngạc nhiên thở nhẹ : “Này, đó không phải là Hoa Tử An sao, hắn như thế nào lại ở chỗ này?”

“Đúng vậy.....”Lâm Tịch Hải theo bản năng đáp lời, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn thẳng vào đôi nam nữ mới từ trong đại sảnh khách sạn bước ra.

Nam chính là Hoa Tử An, còn nữ, là một vị hắn chưa bao giờ gặp qua, không, chính xác mà nói, đó là một vị “Bán Nam Bán Nữ”. Tuy rằng đã dùng lớp phấn thật dày để trang điểm, mặc áo ba-đờ-xuy nhan sắc tiên diễm, nhưng có vài dấu vết, dù đồ trang sức có sa hoa đến đâu cũng không thể che giấu được.

Hoa Tử An thân thiết ôm bả vai của vị kia, đôi lúc còn cúi xuống thân mật, nói nhỏ ở bên tai “nàng”, khiến “nàng”khánh khách cười khẽ.....

Nếu thân ảnh kia không quá mức quen thuộc, Lâm Tịch Hải còn nghĩ mình đã nhận sai người.

Chỉ thấy Hoa Tử An toàn thân rực rỡ hẳn lên, vừa nhìn qua đã biết các món phục sức này đều là hàng hiệu xa xỉ, nhan sắc xinh đẹp hơn rất nhiều, tóc nhuộm thành màu nâu nhạt, vài lọn tóc có màu vàng lóa mắt, thay đổi thật nhanh chóng, khác hẳn với gã thiếu niên quê mùa trước đây.

Lâm Tịch Hải liền đứng lên, đi nhanh vài bước, chắn ở trước mặt bọn họ.

“Lâm..... Lâm đại ca.....”

Hoa Tử An vừa thấy người mới đến là hắn, giật bắn cả người, huyết sắc trên mặt nhất thời đều rút đi hết.

“Tiểu Hoa, ai vậy a?”

Đại khái là thấy biểu tình của Lâm Tịch Hải quá mức đáng sợ, ‘nữ tử’ xa lạ kéo kéo ống tay áo của Hoa Tử An.

Đứng gần quan sát, Lâm Tịch Hải càng xác định đúng như dự đoán của mình.

‘Nữ nhân’ này nhìn qua có lẽ đã ngoài ba mươi lăm tuổi, khoe mắt lộ ra một đồng nếp nhăn , đứng cùng Hoa Tử An rõ ràng là không xứng đôi.

“Từ quần lí, đây là một vị lão bằng hữu của ta. Ngại quá, người có thể đi trước không, chúng ta có mấy câu muốn nói, sau khi xong việc, ta lập tức đến với người.”

Hoa Tử An nhỏ giọng nói với vị kia.

“Vậy người mau một chút.”

Nữ tử sắc mặt không tốt, xem xét Lâm Tịch Hải, lại nhìn hắn, liếc xéo một cái rồi đi ra ngoài.

“Sao lại thế này?”

Gương mặt Lâm Tịch Hải lúc này giống như sương lạnh, nhìn thẳng vào Hoa Tử An.

“Này..... Ơ..... Cái kia.....”

Hoa Tử An áp úng, nửa ngày nghẹn không nói ra được một chữ.

Bỏ lại Đới An Ny, Lâm Tịch Hải liền một phen kéo lấy tay Hoa Tử An, giống như con diều hâu chụp lấy con gà con, lôi mạnh hẳn vào toilet nam, mặc kệ mọi người đang nhìn bọn họ bằng ánh mắt kì quái.

“Lâm đại ca, đau quá, buông ra đi.....”

Hoa Tử An hô to gọi nhỏ, Lâm Tịch Hải liền quay người lại, khóa luôn cửa toilet, không cho người khác đi vào.

“Lần trước người nói có đồng hương Cam Túc đến tìm, chính là nữ nhân kia? Người cùng nàng rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Lâm Tịch Hải hai tay khoanh lại trước ngực, lạnh lùng dựa người vào bồn rửa tay.(ko hiểu sao ta cứ thấy giống như đánh ghen)

“Đúng là nàng.....”

Hoa Tử An bất an dùng sắc mặt xanh mét nhìn hẳn : “Nàng là người Cam Túc, đi đến đây, mở một cửa hàng đồ điện, kinh doanh rất tốt.Khi ta đến để tiếp thị sản phẩm cho công ty thì đã gặp nàng, bởi vì là đồng hương, nên có cảm giác thực thân thiết, sau đó, dần dần tiến đến.....”

“Khi nào thì bắt đầu nhận lời quen nàng? Có phải là lúc người đột nhiên từ chức hay không?”

Lâm Tịch Hải chặn lời nói của hẳn, trực tiếp hỏi.

“Ách..... Không sai biệt lắm, đúng là thời điểm đó.”

Hoa Tử An ngượng ngùng gãi đầu.

Lâm Tịch Hải trong lòng chấn động, thì ra sớm như vậy hẳn đã cùng người kia...!

Lần trước ở siêu thị, nhìn thấy Bành Diệc Hàn dường như có điều bất ổn.....

Hồi tưởng lại lúc ấy, Lâm Tịch Hải khó khăn hô hấp, khó trách gần đây mí mắt hẳn cứ giục không ngừng, khó trách ngày đó nhìn thấy vẻ mặt của y vi diệu như vậy, nụ cười ám muội, ánh mắt lại ảm đạm..... Thì ra tất cả là do lỗi của tên này, nhưng sao y lại không chịu nói ra?!

“Vì sao lại làm vậy?”

Lâm Tịch Hải nhìn Hoa Tử An chòng chọc.

“Ta cảm thấy..... Ta vẫn là thích nữ nhân. Tuy rằng Bành đại ca rất chiều cổ ta, ta cũng thực cảm kích y, nhưng nếu cả đời phải ở cùng một người đàn ông, ta cảm thấy mình không đủ dũng khí. Gần đây, hàng xóm trong nhà trọ tựa hồ cũng đoán ra được quan hệ của ta cùng Bành đại ca, cả ngày chỉ trở sau lưng chúng ta, Bành đại ca không thèm để ý, nhưng ta lại chịu không nổi.”

Hoa Tử An cuối đầu xuống, một chân theo bản năng cọ cọ lên mặt đất : “Từ khi gặp nàng, ta cảm thấy nàng cũng không tồi, mặc dù có điểm hung dữ, nhưng rất biết cách chiều lòng người, đối xử với ta cũng tốt.Cảm giác ở cùng nữ nhân quả nhiên khác xa lúc quen biết đàn ông. Ta trước kia cũng chưa từng kết giao với nữ sinh, vẫn nghĩ mình chỉ yêu nam sinh, nhưng xem ra, kỳ thật không phải như vậy, đối với nữ nhân ta cũng thực thích. Ta biết, tuổi của nàng so với ta thì lớn hơn một chút, nhưng ta cũng tự biết bản thân mình, tướng mạo xấu xí, không khác gì một tên côn đồ, đáng lẽ nữ nhân đúng đắn sẽ không thèm để ý, nhưng nàng lại tự nguyện kết giao với ta, như vậy là nàng đã thiệt thòi lắm rồi.”

“Còn Bành Diệc Hàn làm sao bây giờ, người cùng y đã có bốn năm cảm tình a, liền như vậy mà bỏ mặc y sao?”

Lâm Tịch Hải trầm giọng nói.

Nhớ tới người kia, trong lòng hẳn không khỏi rối rắm thành một đoàn.

Lúc ấy, y đã từng kiên định nói với hắn là sẽ trung thành suốt đời với Hoa Tử An, y có từng nghĩ tới, ngày hôm nay lại bị tên kia phản bội?

Tuy xuất phát từ tư tâm cá nhân, hắn ước gì bọn họ chia tay, nhưng tưởng tượng đến việc Bành Diệc Hàn sẽ gặp phải đả kích lớn như thế nào, Lâm Tịch Hải lại hy vọng bọn họ vẫn ở bên nhau.

Hoa Tử An ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia áy náy, nhưng trên mặt vẫn kiên quyết, nói cho Lâm Tịch Hải biết rõ, hắn đã quyết định thì không thể thay đổi được.

“Thực xin lỗi, Lâm đại ca. Ta biết, hết thảy đều là do ta không đúng, nhưng mà, ta vẫn muốn sống cuộc sống của người bình thường. Nếu người không chấp nhận lời ta nói, cứ ra tay đánh ta đi!”

Những lời này làm cho Lâm Tịch Hải thất thanh cười lạnh : “Đây là chuyện riêng của người và Bành Diệc Hàn, ta có tư cách gì mà dám nhúng tay vào?” (nhúng tay này h rồi - -’)

Hắn hiểu tính cách của Bành Diệc Hàn, y đã không rên một tiếng, vậy mặc kệ y, hắn cần gì phải uống công vì loại tiểu nhân này?

Thì ra tính cách của bọn họ đã sớm bị rạn nứt, nhưng Bành Diệc Hàn lại thủ khẩu Như Bình, một chút tiếng gió cũng không lộ ra, bọn họ cũng gặp mặt vài lần, y vẫn cẩn thận che giấu, y còn xem hắn là bằng hữu sao, hoặc thuần túy chỉ xem hắn là người dưng mà thôi?

Trong lúc nhất thời, Lâm Tịch Hải không khỏi phập phồng ***g ngực, vừa chua xót, lại vừa bi thương.

“Lâm đại ca, thực xin lỗi, ta thật sự phải đi, nàng đang chờ ta.”

Hoa Tử An mở cửa ra, xoay đầu lại nói với hắn.

“Đúng rồi, trước cuối tuần này, ta sẽ dọn khỏi nhà Bành đại ca. Nếu người có rảnh, thay ta đi xem y nha.”

Dứt lời, hắn bước ra ngoài.

Khốn nạn!

Tiếng bước chân dần dần biến mất, Lâm Tịch Hải nhịn không được liền đánh một quyền vào bồn rửa tay lát bằng đá cẩm thạch, toàn tâm đau đớn.

Hắn không biết, cơn đau này là vì tên Hoa Tử An kia vứt bỏ Bành Diệc Hàn giống như vứt đi thứ rác rưởi, hay là đau vì Bành Diệc Hàn không chịu nói sự thật cho hắn biết, mỗi khi nhìn thấy hình ảnh hài hòa của hai người bọn họ, hắn đã bị tổn thương đến mức nào, vậy mà sự thật là thế này đây, hắn cảm thấy mình không khác gì một tên ngốc.

Không biết vì sao mình lại tức giận đến thế, sau khi Lâm Tịch Hải ngăn gọn cáo biệt Đối An Ny, liền trực tiếp đi đến nhà Bành Diệc Hàn để xử lý y.

Theo hắn biết, Bành Diệc Hàn năm giờ là đã xong việc, nhưng mà, hắn đợi ở đây cho đến khi đèn đường đều bật sáng, đêm lạnh như băng, mà vẫn không thấy bóng dáng của y trở về.

Người này.....

Kiểm chế cho tâm tình bình tĩnh lại, Lâm Tịch Hải đem tàn thuốc ném xuống đất, dùng chân đạp lên, sau đó lại đốt thêm một điếu khác, hung hăng hút một mồm to, sau khi lưu giữ hương khói độc hại ở tại phế quản thật lâu, mới chậm rãi phun ra....

Không biết qua bao lâu, bên dưới hàng hiên, rốt cục cũng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.....

Một bóng dáng lắc lư xuất hiện, cước bộ của y lảo đảo, đi đến bên cạnh Lâm Tịch Hải, hai tay quơ quơ, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống đất.

Lâm Tịch Hải vội vàng đỡ thân người y, người kia bắt lấy cánh tay hắn, đem mặt dí sát vào, nhìn nửa ngày, đột nhiên nhếch miệng cười : “Tịch Hải, như thế nào lại là người?”

Y vừa nói xong, một mùi rượu nồng nặc liền đập vào mặt Lâm Tịch Hải, hắn không khỏi nhíu nhíu mày : “Người đi uống rượu sao?”

“Ăn, uống một chút.”

Bành Diệc Hàn hì hì cười, lại phun ra một cỗ mùi rượu, sau đó lấy cái chìa khóa mở cửa, làm mấy lần cũng không chính xác, cuối cùng Lâm Tịch Hải cảm thấy khó chịu, nắm tay y, mở cửa phòng ra.

Vừa bước vào cửa, Lâm Tịch Hải giật mình.

Lọt vào tầm mắt là một mảnh hỗn độn, làm cho hắn phải hít thật sâu một ngụm khí.

Thức ăn rơi vãi chung quanh bàn cơm, thậm chí còn có vài món đã lên mốc meo, tản ra một cỗ mùi vị (chắc thum thum á), báo và tạp chí để ngổn ngang, quần áo vứt bừa bãi loạn xạ trên ghế dựa cùng ghế xô pha, đi vài bước về phía trước, phát hiện đủ loại rác thải, vừa cúi đầu xuống nhìn, thấy có nhiều bức thư còn chưa được mở ra xem, cứ như vậy mà vứt ngay tại chỗ.

Nam nhân trong ấn tượng của hắn, cho đến bây giờ vẫn là sạch sẽ và sạch sẽ, thích sự thanh nhẹ cùng khoan khoái, chưa bao giờ thấy y lười biếng quá mức như vậy.

Giấy khỏi tay của Lâm Tịch Hải, Bành Diệc Hàn đi vài bước về phía trước, ngã người vào ghế xô pha, vẫn không nhúc nhích.

“Người có khỏe không?”

Lâm Tịch Hải lo lắng ngồi xuống bên cạnh y.

“Khát.....”

Bành Diệc Hàn mở to mắt, hàm hồ phun ra một chữ, gần gũi quan sát, trong mắt y che kín tơ máu, chắc là đã vài đêm không ngủ.

“Người chờ một chút, ta lấy cho người ít nước.”

Lâm Tịch Hải vội vàng chạy đến phòng bếp, lắc lắc siêu nước, rỗng tuếch, vì thế liền hứng nước rồi đun lên một ít, sau đó mở tủ lạnh, may mà tìm được một lọ nước khoáng, mang ra ngoài, nâng đầu y lên, chậm rãi rót cho y uống.....

Đại khái thật sự rất khát, Bành Diệc Hàn liền nắm tay hắn, vội vàng há to mồm uống hết nước, hầu kết phập phồng cao thấp, trên cằm lộ ra một tầng râu xanh, cả người dường như cũng gầy hơn.

Bộ dáng suy sút như thế này làm cho trái tim Lâm Tịch Hải rối bời, lửa giận lúc trước đã sớm biến mất vô hình.

Nằm trên xô pha trong chốc lát, tựa hồ cảm thấy khá hơn một chút, Bành Diệc Hàn mở mắt ra, nhìn Lâm Tịch Hải, một hồi hỏi : “Người vì sao lại đến chỗ này?”

“Hôm nay, ta đã thấy Tiểu Hoa cùng.....”

Lâm Tịch Hải không biết nên nói như thế nào, ánh mắt của y tuy rằng im lặng, nhưng đã không thể che giấu nỗi đau kịch liệt.

“Ta biết.”

Giật giật môi, Bành Diệc Hàn chậm rãi phun ra một câu.

“Vì sao không nói sớm cho ta biết?”

Lâm Tịch Hải nhin không được liền hỏi y.

“Ta không muốn người lo lắng.”

Thản nhiên một câu, ngăn chặn tất cả lời chỉ trích chưa kịp nói ra của hắn.

Lại là kiểu suy nghĩ tự cho là đúng của y.

Thật sự là đủ rồi, Lâm Tịch Hải không biết là nên cảm kích, hay là nên thống hận.

“Thật ra, từ khi Tiểu Hoa chính thức nói cho ta biết, muốn từ chức ở B&P, ta đã hơi cảm thấy được có điều không đúng. Hắn bắt đầu càng ngày càng ... ít về nhà, khi ở cùng ta, cũng không yên lòng, trên người còn có mùi nước hoa của nữ nhân.....”

Bành Diệc Hàn thở dài một tiếng, từ từ nói: “Ta vẫn một mực chờ, chờ hắn hướng ta giải thích, chờ hắn quay đầu lại. Chỉ cần hắn nguyện ý trở lại bên cạnh ta, ta liền bỏ qua hết thảy, xem như tất cả đều chưa từng phát sinh. Nhưng mà, hắn cuối cùng còn quyết định dọn đi.....”

Lâm Tịch Hải sau một lúc lâu nói không ra lời, trong ***g ngực tràn đầy cảm giác lạnh lẽo, tựa như bị một lưỡi dao sắc bén tóa ra hàn khí đậm thật sâu.

“Người..... thích hắn đến như vậy?”

Thật vất vả, hắn mới thốt ra được một câu như vậy.

“Bốn năm cảm tình, không phải nói bỏ là bỏ.”

Bành Diệc Hàn nhìn hắn, lộ ra nụ cười khổ : “Ta vẫn nghĩ, ta và hắn sẽ vĩnh viễn bên nhau. Ngay từ đầu là hắn chủ động, là hắn làm cho ta cảm thấy được, nguyên lai một kẻ như ta mà cũng có người thích; là hắn làm cho ta cảm thấy được yên ổn; những năm gần đây, đều có hắn làm bạn, có người quan tâm. Mặc kệ kết cục như thế nào, những kí ức ấm áp đó, ta sẽ không dễ dàng quên.”(@#\$\$%, đi chết đi, yaaaa)

Lâm Tịch Hải gục đầu xuống, móng tay ấn thật sâu vào lòng bàn tay.....

Y thương hắn, nam nhân này, có lẽ là thật tình yêu Hoa Tử An. (haizzz, nóa chỉ iu có 1 người thôi = =.là tiểu Hải của ta a)

Tưởng tượng đến đây, hắn cảm thấy đau quá, đau đến mức nói không nên lời.

Trước kia, hắn còn ôm một tia ảo tưởng, một tia tự mãn, tự mãn nam nhân này tuy rằng thích Hoa Tử An, nhưng cũng sẽ không yêu hắn bằng mình. Dù sao y đã nói là yêu hắn, còn với Hoa Tử An là trung thành.

Câu nói năm đó, giống như một bản án tử hình, đồng thời, cũng là thứ để hắn bám víu vào, cho tới hôm nay, mặc kệ có đau lòng như thế nào, hắn đều có thể cố nén trụ để được nhìn thấy người kia.

Nhưng mà, hắn lại quên mất tầm quan trọng của thời gian.

Năm năm, suốt năm năm, hắn cùng y có năm năm chỗ trống, còn y cùng Hoa Tử An đã có năm năm sớm chiều ở chung với nhau.

Thời gian còn chưa đủ thuyết minh vấn đề sao?

Thời gian không thể đem thích biến thành yêu sao?

Thời gian sẽ không làm cho lời yêu y từng nói với hắn dần dần phai nhạt, toàn bộ sẽ bị hóa thành cơn gió trong suốt chứ?

Thời gian đã cho ra đáp án, đối với hắn mà nói đúng là chuyện tàn nhẫn nhất.

Hắn thật không ngờ, y lại để ý Hoa Tử An đến mức này, mà Hoa Tử An lại phản bội, lại làm cho y chịu đả kích quá lớn.

Vì sao tên kia lại đi với người khác, vì sao lại khiến y bị thương tổn? Rõ ràng đã từng nói là thương y, để ý đến y, vì sao bây giờ lại....

Chẳng lẽ, tên kia không hề yêu y?

Từ trước đến nay, cũng đã không hề yêu y?

Đoán đến lí do này, Lâm Tịch Hải cảm thấy máu toàn thân đang sôi sục đến hàng ngàn độ, nội tâm lúc này lại vô cùng lạnh giá, lạnh đến tận xương tủy.

“Người làm sao vậy, khổ sở thay cho ta sao? Đừng lo lắng, ta chỉ cần một đoạn thời gian mà thôi, ta sẽ tốt, nhất định sẽ tốt hơn.”

Nghe hán đang khổ sở giùm mình, Bành Diệc Hàn nâng tay lên, an ủi vỗ vào lưng hán, Lâm Tịch Hải rút cuộc nhận không được, một phen gất gao cầm tay y, lực đạo to lớn, làm cho Bành Diệc Hàn bị đau, nhưng y cũng không có oán giận, chỉ lộ ra nụ cười thản nhiên.

“Tịch Hải, người trở nên ôn nhu, thật là một nam nhân rất tốt a.”

Cổ họng nẩy lên một tiếng khàn khàn, khiến Lâm Tịch Hải không thể thốt ra lời.....

Ta đã biết cách cảm nhận nỗi đau của người khác, biết suy nghĩ cho người khác, thật sự đã khác hẳn trước kia, mà tất cả sự thay đổi này, đều là vì người a!

Ta yêu người, người không phải vẫn yêu ta sao, vậy không nên dễ dàng đi yêu người khác a. Không cần vì tên kia mà bị thương như vậy, hán đã đi rồi, còn có ta, ta sẽ mãi ở bên cạnh người, cho nên, sau này chỉ nhìn đến ta, chỉ cần một mình ta, được không?

Lâm Tịch Hải cắn răng nhìn người kia, nội tâm phát ra tiếng hò hét tuyệt vọng, nhưng người kia chẳng những không có nghe thấy, ngược lại ánh mắt chứa đựng sự mệt mỏi vô hạn, trở mình, nhất thời rút ra ngón tay bị hán nắm, sau đó đưa lưng về phía hán, dần dần tiến vào mộng đẹp.....

Sau khi đắp chăn cho y, Lâm Tịch Hải ngồi trên một chiếc ghế sofa khác, trầm mặc nhìn vào bóng dáng nam nhân, không hề chớp mắt.

Đêm khuya của mùa đông, nước đóng thành băng, từng cơn rét lạnh thổi đến, hán vẫn ngồi như vậy, không hề nhúc nhích, giống như đã biến thành một bức tượng băng giá....

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Bành Diệc Hàn tuy đã nói Lâm Tịch Hải không cần lo lắng cho y, nhưng những hành động của y lại khiến người ta không thể không lo lắng.

Liên tục một tuần, cơ hồ vào mỗi buổi tối, Lâm Tịch Hải đều phải đến quán bar, mang Bành Diệc Hàn đang say khướt tha về nhà, bằng không y sẽ giống như một tên bợm rượu, có thể tùy tiện ngồi xuống đầu đường mà ngủ.

An ủi có, khổ tâm khuyên can cũng có, thậm chí ngay cả mắng cũng đã mắng qua, Khi Bành Diệc Hàn đối mặt với hán thì thái độ rất tốt, liên tục gật đầu thề thốt, hứa lần sau tuyệt đối sẽ không uống nữa, nhưng ngay khi hán vừa quay đi, thì y liền đem lời thề vứt ra sau đầu, tiếp tục đến quán bar uống đến khi trời đất đen kịt.

Từ trước tới nay, y luôn là mẫu người quy củ, chưa từng ham mê cuộc sống bất lương, nhưng từ khi Hoa Tử An rời đi, tựa hồ làm cho nội tâm của y trở nên “Ba phải”, tựa như một con diều bị đứt dây, bị cuồng phong thổi, lắc lắc lắc lắc, rốt cuộc không đi theo con đường thẳng tắp nữa, mà là bị lệch khỏi quỹ đạo, cứ lơ lửng trên trời chứ không rơi xuống đất.....

Y trở nên suy sút, không khí trầm lắng.Đồ đạc trong nhà bừa bộn, y cũng không buồn thu dọn, không còn là một tay đầu bếp siêu phàm như trước, lại ít khi xuống bếp, thậm chí dùng thức ăn nhanh cùng rượu thay cơm, buổi tối thường xuyên đến quán bar, uống rượu mua vui.

Nhiều hôm, khi Lâm Tịch Hải đến nơi, đều nhìn thấy y nói ra những ngôn từ không tốt, giống như đã hoàn toàn thay đổi, cùng người khác kể vai sát cánh, vừa nói vừa cười. Nhìn qua không khác gì một gã nam nhân ăn chơi đàng ***, làm cho Lâm Tịch Hải cảm thấy đau lòng, nhưng càng đau lòng hơn vì hán không thể trở thành chỗ dựa cho y.

Hán biết miệng vết thương muốn khép kín thì cần phải có thời gian, cũng biết, bốn năm cảm tình, không phải chỉ cần buông ra vài câu an ủi là có thể xoa dịu y. Lúc trước Bành Diệc Hàn rời bỏ hán, hán cũng bị suy sụp suốt một quãng thời gian dài, cả ngày say rượu, còn định dùng ma túy để quên đi tất cả(tội quá T_T). Hiện tại suy bụng ta ra bụng người, hán hoàn toàn có thể lý giải được tâm tình của người kia, bây

giờ việc duy nhất hần có khả năng làm chính là cố hết sức để chăm sóc cho y, yên lặng thay y nấu cơm, quét tước, dọn dẹp phòng ốc, chiếu cố cuộc sống của y.

Nhưng cho dù hần đã cố gắng đến như vậy, Bành Diệc Hàn tựa hồ cũng không hề nhận ra.

Mỗi lần hần dọn dẹp xong xuôi, người kia chỉ thản nhiên nói tạ ơn mà thôi, tựa hồ cũng không cảm thấy kỳ quái, hần là một người đã có người yêu, như thế nào còn có nhiều thời gian như vậy để đến giúp y, sự thật đã rõ ràng như vậy, có sao y không chịu hiểu? Có lẽ..... căn bản y không thèm để ý đến hần, trong mắt y, cũng không có sự tồn tại của hần.

Loại thái độ này làm cho Lâm Tịch Hải rất khó chịu, ngấm lại mình cần gì phải suốt ngày lo lắng cho y, Bành Diệc Hàn đã là người trưởng thành, một ngày nào đó cũng sẽ tự khôi phục như trước thôi. Nhưng vô luận như thế nào, tối ngày hôm sau, hần vẫn gọi vào di động của người kia, cũng chạy đến tận nhà trọ, bận rộn thu xếp cho y.

Tất cả những việc này, phải chăng là nhân quả tuần hoàn?

Nội tâm thật chua xót, Lâm Tịch Hải không thể không nhớ tới trước kia.

Khi đó hần chỉ một mặt hưởng thụ sự chăm sóc của y, còn cố ý kích thích, thương tổn y, hiện tại hình thức lại đảo ngược, vai diễn của cả hai đều được hoán đổi.

Bây giờ hần bị báo ứng thật nặng, ông trời quả là công bằng a.

Cứ như vậy mãi cũng không phải là biện pháp hay, đã trải qua một tuần, sự suy sút của người kia chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp mà ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Lâm Tịch Hải hết cách, dưới tình thế cấp bách, liền nghĩ đến Hoa Tử An, tuy rằng biết chuyện này rõ ràng là không ổn, nhưng bệnh đã đến mức cấp tính thì đành phải chạy chữa loạn xạ thôi.

Đại khái không dự đoán được Lâm Tịch Hải lại gọi điện thoại cho mình, Hoa Tử An vừa nghe thấy liền giật mình, khi hần kể ra hiện trạng của Bành Diệc Hàn, hy vọng Hoa Tử An có thể đi khuyên nhủ y, cũng không ngoài ý muốn, đã bị Hoa Tử An uyển chuyển cự tuyệt.

“Không phải ta không muốn giúp Bành đại ca, nhưng ta cùng y đã chia tay rồi, hần là y cũng không muốn gặp ta đâu. Cứ để một thời gian thì y cũng bình tĩnh lại thôi.”

“Bởi vì y không thể bình tâm được, cho nên ta mới nhờ người.”

Lâm Tịch Hải không khỏi cười khổ.

“Đã như thế thì ta có đến cũng vô bổ a. Nhìn thấy ta, chỉ càng làm y khó chịu hơn thôi, Lâm đại ca cần gì phải bắt ta làm như vậy?”

“Đến bây giờ y vẫn không thể quên người, cả hai người các người..... Thật sự không còn hy vọng tái hợp sao?”

Lâm Tịch Hải nắm chặt microphone, thấp giọng hỏi.

“Hần là không có khả năng, ta thực có lỗi, Lâm đại ca.”

“Thật là như thế sao?”

Lâm Tịch Hải thở dài thật sâu.

“Lâm đại ca, ta thực sự cũng không hiểu được, người rõ ràng là thích Bành đại ca như vậy, nếu ta cùng y chia tay, người hần là mừng còn không kịp a, vì sao còn muốn chúng ta trở lại với nhau?”

Lời Hoa Tử An vừa nói ra, tựa như một quả bom, nổ ầm ầm bên tai Lâm Tịch Hải.

“Người nói cái gì?”

“Không cần gạt ta nữa, Lâm đại ca, trước kia người đã lừa gạt ta một lần, hại ta nghĩ người cùng Bành đại ca thật sự chỉ là bạn tốt mà thôi, nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc, ta có ngu lắm, cũng phải nhìn ra sự tình bất ổn chứ. Chuyện đồng hồ, chuyện bạn trai, đúng rồi, vị bạn trai kia của người, ta đã biết hần là

tên đứng đầu trên bảng ngưi lang của Heaven Club rồi, có một lần ta cùng bằng hữu đi đến quán bar đó, vô tình nhìn thấy ảnh chụp của hần, khi đó ta đã rõ tất cả rồi.....”

“Thế thì sao, người y thích chính là người.”

Lâm Tịch Hải chặn lời nói của Hoa Tử An.

Hần không phải vì bị lật tẩy mà cảm thấy xấu hổ, chuyện hần thương y chính là sự thật, hần tuy không muốn chiêu cáo thiên hạ, nhưng cũng không có ý giấu diếm, nhất là khi Hoa Tử An và y cũng đã chia tay, đường ai nấy đi. Nhưng mà, cho dù toàn bộ thế giới đều biết hần thương y, nhưng đối phương lại tuyệt nhiên không hề để ý, vậy thì có ý nghĩa gì?

“Thật ra, y đối với ta rất tốt, chiều cổ ta không khác gì ca ca ruột thịt. Ta cũng thực thích y, nhưng mà, cảm giác này không phải là yêu. Thích cùng yêu, quả nhiên là bất đồng.”

Thanh âm Hoa Tử An dừng lại một chút : “Lâm đại ca, tuy rằng người cùng Bành Diệc Hàn thoát nhìn thì không tương xứng, nhưng ta vẫn hy vọng các người được ở cùng nhau, cũng hy vọng các người có thể hạnh phúc giống như ta hiện nay.”

“Cám ơn.”

Nghe Hoa Tử An nói như vậy, ngoại trừ hai chữ “Cám ơn” này ra, Lâm Tịch Hải cũng không muốn nói thêm điều gì khác với hần.

Lâm Tịch Hải nâng tay lên nhìn thời gian, đã qua đêm khuya, Bành Diệc Hàn cũng chưa trở về nhà.

Chẳng những không thấy bóng dáng, di động y còn tắt máy, đi đến mấy quán bar y thường tới, cũng không nhìn thấy. Tìm suốt mấy giờ đồng hồ, Lâm Tịch Hải rốt cục chịu thua, trở lại đứng trước cửa nhà trọ, ôm cây đợi thỏ, chờ đợi người kia xuất hiện.

Mặc kệ bây giờ y về nhà với bộ dạng nào, hần nhất định phải cùng y hảo hảo nói chuyện, làm cho y thức tỉnh.

Trong lòng tính toán như vậy, Lâm Tịch Hải dựa người vào tường, hút đến mấy điếu thuốc, hần không có chìa khóa nhà trọ, ngoại trừ chờ đợi, cũng không còn cách nào khác.

Ngẫu nhiên có người hàng xóm đi ngang qua, lẩy ánh mắt tò mò mà nhìn hần, Lâm Tịch Hải lộ ra nụ cười trong sáng, ý bảo mình không phải là người xấu.

Đợi cho đến khi rạng sáng, hần rốt cục mới nghe được tiếng bước chân quen thuộc, quả nhiên, Bành Diệc Hàn lại uống đến say khướt mới chịu trở về, mang theo tấm thân nồng nặc mùi rượu.

“Bành Diệc Hàn, người đi đâu vậy? Như thế nào gọi di động cũng không được?” Đợi lâu như vậy, trong lòng khó tránh khỏi sốt ruột, khẩu khí của Lâm Tịch Hải cũng nghiêm khắc hơn.

“Người..... Chờ ta a.....”

Bành Diệc Hàn mơ hồ không rõ, sờ loạn chung quanh người, rốt cục cũng tìm được di động của mình : “Xem..... Không..... Không có điện.....”

“Người như thế nào lại uống thành cái dạng này, mau vào nhà đi thôi.”

Lâm Tịch Hải thở dài, đưa y đến phòng ngủ, dìu y nằm trên giường, sau đó cởi giày, cởi bỏ cà- vạt cùng nút áo sơ mi, để cho y ngủ thoải mái một chút.

Ngay khi hần quỳ gối một chân trên giường, cúi người cởi áo của y, đột nhiên, Bành Diệc Hàn mở to mắt, ôm lấy cánh tay hần, lực đạo thật mạnh mẽ, sau đó kéo hần vào lòng, muốn đứng lên cũng không được nên Lâm Tịch Hải đành ngã người, dựa lên ngực của y.

“Uy.....”

“Hương thơm quá.”

Bành Diệc Hàn gắt gao ôm lấy hần, y giống như một con chó nhỏ, dùng mặt cọ cọ liên tục trên người hần, hít ngửi hương khí thanh nhã của Lâm Tịch Hải.

“Bành Diệc Hàn, người uống say rồi, mau buông ra.”

Tuy nói như vậy, nhưng tay hắn không có ý muốn chống cự, chỉ lẳng lặng nằm trong ***g ngực y, để mặc cho y ôm ấp.(giả bộ nè =)))

Lồng ngực thân quen của nam nhân, làm cho hắn xúc động muốn chực khóc.

Đã qua bao nhiêu lâu, mới được tiếp xúc thân mật như vậy, hình ảnh này khắc sâu trong lòng hắn, giống như đã trải qua một thế kỷ.

Lâu lắm, thật sự là đã lâu lắm rồi.....

Hắn khát vọng được tiếp xúc với y, vòng tay ôm ấp của y, tất cả mọi thứ thuộc về y!

“Da của người thật mịn..... Hảo mềm mại.....”

Nam nhân lấy mặt mình áp lên mặt của hắn, làn da non mềm cảm nhận được lớp râu của nam nhân, hơi có một chút đau đớn, nhưng nội tâm lại xuất hiện một tia ngọt ngào và nhộn nhào.....

“Tóc của người thực mềm mại, tựa như tơ lụa.”

Ngón tay thô ráp dao động trên mái tóc, mang theo xúc cảm quen thuộc, ôn nhu đến mức làm cho người ta rơi lệ, nhưng mà, câu nói tiếp theo của y, lại làm cho hắn đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

“Ta nhớ tóc người trước kia là màu nâu nhạt mà, người lại đi nhuộm tóc sao, Tiểu Hoa?”

Lâm Tịch Hải giống như vừa bị một cây kim châm vào cơ thể, đột nhiên giấy dựa muốn đứng lên, Bành Diệc Hàn lại gắt gao ôm hắn lại, hai người ở trên giường dây dưa qua lại một lúc lâu...

“Ta không phải Tiểu Hoa!”

Lâm Tịch Hải quát to, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống dưới.

Vì sao mình lại bị thăm như vậy? Vì sao còn muốn ở trong này, chịu đựng sự tra tấn của y? Cho dù hắn thương y, nhưng tất cả cũng đã quá đủ rồi.

Bị hắn rống vào mặt, Bành Diệc Hàn tựa hồ có điểm tỉnh ra, tuy rằng ánh mắt vẫn thập phần vẫn đục : “A, người thật sự không phải Tiểu Hoa, người là Tịch Hải.”

Nghe được y kêu tên của chính mình, nội tâm càng thêm chua xót, Lâm Tịch Hải khóc nức, nước mắt từng giọt lặng lẽ chảy xuống, rơi cả lên gương mặt của đối phương.....

“Người vì sao lại khóc? Có ai khi dễ người sao? Có phải bạn trai đối xử với người không tốt?”

Bành Diệc Hàn vuốt ve hai gò má ẩm ướt của hắn, một lần lại một lần lau đi dòng lệ.

Nhưng nước mắt lại giống như dòng nước suối không khô cạn, một lần nữa lại dừng mãnh trào ra, thấm ướt khuôn mặt của y, khiến y lộ ra biểu tình vô cùng hoang mang.

“Ta không có bạn trai, tất cả đều là lừa gạt người! Chỉ vì muốn cho người an tâm, cho nên ta đã thuê một người lang, nhờ hắn giả trang làm bạn trai của ta. Nếu không làm như vậy, người căn bản sẽ không muốn đến gần ta. Nhưng vì sao người không nhận ra là ta không thể chấp nhận ai khác ngoài người? Trừ người ra, ai cũng không được, ta chỉ cần một mình người, ta chỉ yêu một mình người thôi!”

Rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, Lâm Tịch Hải nắm áo của y, mang tất cả mọi chuyện rống to lên.

“Người đang nói cái gì, ta nghe đều không hiểu.....”

Bành Diệc Hàn lắc lắc đầu, bộ dáng vô cùng hỗn loạn.

Từng trận hơi rượu truyền đến, miệng y phát ra âm thanh không rõ ràng, giống như lời nói mê vào đêm khuya.

Nam nhân này uống rượu say nên căn bản nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, Nếu y thanh tỉnh, có thể nhận ra được tâm ý của hắn chăng?

Lâm Tịch Hải run rẩy đôi môi, đem mặt vùi vào trong ngực của y, phát ra thanh âm yếu ớt : “Hồn dần..... Hồn dần..... Hồn dần.....”

Bỗng dưng bị hấn mắng, Bành Diệc Hàn lại lộ ra biểu tình ngơ ngác, khó hiểu.

“Mau thương ta đi, Mau nói người yêu ta, mau một chút a.....”

Nếu y còn không chịu làm, hẳn sẽ không cho cơ hội nữa.

Lâm Tịch Hải ngẩng đầu lên, gằm nhẹ nói, dùng khuôn mặt đắm lệ nhìn y.

Có thể là do vẻ mặt của hắn rất bi thương, hoặc là khi hắn cúi đầu khóc nức nở, giống như một con dã thú bị thương đang kêu rên, Bành Diệc Hàn cũng không biết vì nguyên nhân nào, liền nâng mặt hắn lên, thật dịu dàng, đưa môi về phía trước một chút, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước(hời hợt), hôn lên cánh hoa xinh đẹp của hắn, sau đó, nhìn vào mắt hắn :

“Ta yêu người.”

Ba chữ, cũng chỉ là này ba chữ mà thôi.

Một câu nói bình thường, không có gì mới mẻ, ở chỗ nào cũng đều có thể nghe được, trên TV, trong cuộc sống, đầu đường cuối ngõ, tình yêu cuồng nhiệt của trai và gái, mỗi ngày, những đôi tình nhân yêu nhau đều thốt ra mấy chục lần, rất bình thường! Nhưng mà thời khắc này, lại như một làn xuân phong thổi vào mảnh đất khô cằn, khiến cây cỏ nảy mầm, vạn vật hồi sinh, một cuộc sống mới lại bắt đầu, sự tươi mát rót vào nội tâm héo úa, làm cho nó lại một lần nữa chậm rãi trỗi dậy!

“Lặp lại lần nữa đi.....”

Lâm Tịch Hải cảm thấy mình giống như đang ở trong đáy biển sâu, đang hít thở không thông, nháy mắt đã được người ta cứu vớt.

“Ta yêu người.”

“Nói đi..... Nói thêm mấy lần nữa..... Nói a.....”

“Ta yêu người..... Ta yêu người..... Ta vẫn yêu người.....”

Như cảm ứng được nơi sâu nhất trong nội tâm hắn đang hò hét, Bành Diệc Hàn nâng cằm hắn lên, vừa nói, vừa không ngừng phủ những nụ hôn nhỏ vun lên khuôn mặt của hắn.....

Hôn lên vầng trán rộng, đến khoe mắt hơi phấp hồng, đến sống mũi cao thẳng, đến hai gò má mềm mại, rồi lại tiếp tục dao động xuống phía dưới..... Đến khi nam nhân hôn lên đôi môi của hắn, Lâm Tịch Hải tự động hé miệng, khẩn cấp nghênh đón đầu lưỡi của y.

Nháy mắt hai đầu lưỡi chạm vào nhau, tìm đập kịch liệt cứ như không còn là của mình nữa.

Trời đất tựa hồ đều bị tan biến, trong thế giới của hắn lúc này chỉ còn một mình Bành Diệc Hàn đang hiện diện, lòng hắn thăm nghĩ muốn cùng y triển miên thật sâu, cho đến khi ngừng thở.

Cũng không rõ là ai đã bắt đầu cởi quần áo trước, có lẽ hơn phân nửa vẫn là Lâm Tịch Hải chủ động, bởi vì Bành Diệc Hàn đã say đến mức không thể nhúc nhích.Tất cả chương ngại vật che đậy cơ thể đã bị lột sạch nhanh chóng, hai thân thể nam tính trần trụi nhất thời quấn lấy nhau, thật gắt gao và chặt chẽ, không để lộ ra một khe hở nào.

Lâm Tịch Hải chủ động nhiệt liệt hôn môi nam nhân, vẫn là nụ hôn thập phần ngây ngô như cũ, nhưng lại dễ dàng khơi dậy dục vọng lẫn nhau.

Hắn cơ khát muốn nuốt nuốt bọt của y, lưu luyến nhắm nháp hương vị của Bành Diệc Hàn.

Đôi tay cả hai người không ngừng xoa nắn cơ thể đối phương, hắn vuốt ve hai điểm hồng châu trên ***g ngực rộng lớn của y, còn y thì dùng đôi tay to lớn thô lỗ trượt xuống cặp mông căng tròn rắn chắc của hắn.

Thứ nam tính kia nóng rực như lửa, bắt tri bắt giác cương lên, cứng rắn như thiết, ma sát trên bụng của đối phương.....

Hai hạ thể trần trụi quấn lấy nhau, Lâm Tịch Hải khẽ hừ nhẹ một tiếng, thần sắc đỏ bừng, chỉ cảm thấy tình nhiệt giống như nước sôi, toàn thân tựa hồ đang bị tan chảy, chỉ sợ sẽ ngay lập tức phun trào ra trên người y.

“Diệt Hàn..... Diệt Hàn.....”

Hắn ý loạn tình mê kêu tên của người kia, mỗi khi kêu lên, liền cảm thấy nội tâm càng lúc càng lún sâu vào vực vọng.

Lâm Tịch Hải dùng hai gò má nóng bỏng, cọ vào hõm vai lạnh lẽo của nam nhân, đồng thời vươn đầu lưỡi, tinh tế liếm lên khuôn cằm kiên nghị của y, đôi mắt hẹp dài của hắn nửa khép nửa mở, hàng lông mi mềm mại hơi hơi rung động, từng gợn mồ hôi lấp lánh mê người, thấm đầy trên vầng trán.....

Nam nhân trước mặt hắn nguyên bản vốn rất bình thường, lúc này, không biết vì sao lại tràn ngập vị nam tính, dày rộng, ôn hòa, bao dung, giống như một cột trụ to lớn trong đại sảnh, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng an tâm.

Bành Diệt Hàn vốn đã uống rất nhiều rượu, khí huyết bỗng dưng cuồn cuộn, như thế nào có thể chịu đựng được loại khiêu khích này, y liền nghiêng người, đem hắn áp xuống dưới thân, mãnh liệt hôn hắn.

Không bị sự vội vàng của nam nhân hù dọa, Lâm Tịch Hải ngược lại còn chủ động ôm lấy y, mặc cho y ở trên người mình tàn sát bừa bãi.

“A.....”

Khi đầu lưỡi nóng bỏng của nam nhân cắn vào hai điểm mẫn cảm màu hồng phấn trước ngực, Lâm Tịch Hải nhịn không được mà ngửa cổ ra rên rỉ, ngón tay bầu thật sâu vào mái tóc của nam nhân, cảm nhận khoái cảm mãnh liệt tê tái như vừa bị điện giật.

Đang trong cơn mê loạn, hắn cảm thấy hai chân mình bị người kia tách ra, hơi hơi nâng lên, lộ ra mật huyết màu đỏ tươi, sau đó ngón tay thô lớn của y liền xâm nhập vào bên trong nội bích mềm mại.

“Đau.....”

Lâm Tịch Hải nhíu mi thở nhẹ, dù sao nơi kia chưa bao giờ bị khai phá, nội vách nhất thời bao lấy đầu ngón tay của y, gắt gao chống cự lại vật xâm lấn này.

Hắn cố gắng hít thở, làm cho thân thể của mình trầm tĩnh lại, cố gắng khuếch trương bên trong, để cho ngón tay của nam nhân có thể tiếp tục xâm nhập.....

Nhưng mà Bành Diệt Hàn hiển nhiên vẫn còn say rượu chưa tỉnh, hoàn toàn không chú ý đến hắn đang bị đau đớn, vẫn lung tung quấy vài cái, liền rút ngón tay ra ngoài, sau đó khấn trương nâng chân hắn lên, lấy phần hạ thể cương cứng, không ngừng cọ xát bên đùi hắn, chuẩn bị tiến vào huyết động mềm mại kia.

“Chờ một chút.....” Tuy rằng hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng Lâm Tịch Hải cũng biết, nếu làm như vậy khẳng định sẽ rất đau.

Hai tay của hắn sờ loạn trên giường, muốn tìm một thứ gì đó có thể giảm bớt sự đau đớn cho bản thân, rốt cục cũng tìm thấy ở tủ đầu giường một lọ linh tề ướt át, mở nó ra, cố gắng đè nén sự hổ thẹn, dùng tay thoa vào lỗ nhỏ bên dưới của mình. Không đợi hắn hoàn tất công việc, Bành Diệt Hàn liền nóng vội xông vào.....(thần sắc lang này T__T, mới ban nãy bảo uống say không cởi áo được, sao h nó hùng hổ thế, toi em Hải của ta mất.)

“A.....”

Trước nay chưa từng bị đâm sâu đến thế, vết hầu hắn không tự giác mà tràn ra tiếng rên rỉ áp bách, đôi chân mềm cũng nhả lại, trán nhất thời thấm ra một tầng mồ hôi mỏng như sương.

Bị dị vật to lớn xâm lấn, không ngờ nó lại thô to như vậy, lại cứng rắn như thiết, liên tục khuấy đảo bên trong, toàn thân tựa hồ đều bị nó nhào nặn, khiến cho Lâm Tịch Hải muốn hô hấp cũng khó khăn.

Nội vách mềm mại chưa bao giờ trải qua sự xỏ xuyên thô lỗ, cảm giác đau nhức khi bị xé rách tràn ngập tới toàn thân, nội vách vì đau đớn mà không ngừng co rút lại, lập tức kẹp chặt lấy tính khí của nam nhân, làm cho y cũng hô hấp không thông.

“Đau quá.....”

Lâm Tịch Hải vất vả hấp khí, rưng rưng thừa nhận, lần đầu tiên cùng người khác kết hợp tuy rằng rất đau, đau đến mức dục vọng của hắn muốn héo rút đi, nhưng tay hắn lại không muốn đẩy người kia ra, chẳng những không có, ngược lại hắn ôm y càng chặt hơn.

Bởi vì hắn yêu người này, bởi vì là y, nên hắn chẳng sợ đau, dù đau đến mức nào đi nữa, hắn cũng đều vui vẻ chịu đựng. (Hải của ta)

Như phát hiện ra sự khổ sở của hắn, Bành Diệc Hàn cũng không tiếp tục xông lên phía trước nữa, mà ngừng đầu lên, ôn nhu hôn hắn, tay trái còn an ủi cho khối dục vọng đã muốn mềm oặt của hắn.....

Dần dần, thân thể cũng trở nên thích ứng hơn, nhờ y vỗ về nên sự đau đớn đã dịu đi một ít, không đành lòng nhìn thấy gương mặt trưởng hồng cùng bộ dáng cúi đầu thô suyền của đối phương, Lâm Tịch Hải ghé vào lỗ tai y, nhẹ giọng nói : “Được rồi, người cứ động đi.”

Giống như nghe được tiếng kèn xung phong, Bành Diệc Hàn không một giây chần chờ, lập tức triển khai luật động nguyên thủy, một chút lại một chút, đẩy mạnh vào phía bên trong của hắn.

“Ân..... A.....”

Lâm Tịch Hải nhắm mắt lại, cảm thấy mình giống như đang ngồi trên một con thuyền nhỏ chênh vênh, khổng chế không được cơn sóng gió động trời, liên tục đánh sâu vào toàn thân hắn, làm cho hắn đầu óc choáng váng hoa mắt, chỉ có thể cam chịu nương theo nhịp điệu, hoàn toàn giao thân thể của mình cho nam nhân, mặc y xử trí.

Vì say rượu, nên luật động của y cũng không thể gọi là ôn nhu, khi vừa mới bắt đầu thì chỉ trừu sáp vài cái, kế tiếp, động tác càng kịch liệt hơn, giống như cơn mưa to nóng bỏng, vừa xa vừa gần, mạnh mẽ mà vô tình quất vào hắn.

Hung ác, điên cuồng, dữ dằn cùng mãnh liệt, cố nhiên khiến cho thân thể hắn bị đau đớn dần vất đến không cùng, nhưng trong cơn đau hỗn loạn, hắn lại cảm thấy một tia khoái cảm yêu dị nhẹ nhẹ, bất tri bất giác, dục vọng lần thứ hai lại ngừng đầu lên, thậm chí ở đỉnh còn chảy ra chất lỏng trong suốt..... (hết lãnh cảm rồi nhé iem)

Đau đớn giống như bị tra tấn, vậy mà cũng có thể cương được, Lâm Tịch Hải không khỏi kinh ngạc, cũng cảm thấy hổ thẹn đối với thân thể miễn cảm của mình.

“A..... Diệc Hàn.....”

Hắn khép hờ hai mắt, vô lực rên rỉ, thân thể mềm dẻo, giống như đồng cỏ và nguồn nước, dường như đang cố gắng hấp thu sự đau nhức, càng hút chặt dục vọng của nam nhân.

Bành Diệc Hàn như muốn bùng cháy, nâng chân hắn lên cao, tách ra thật rộng, phân thân thô ngạnh mới vừa rút ra, bắt đầu một đợt tấn công mới vào cặp mông của hắn.

Từ trên xuống dưới, có thể nhìn thấy rõ ràng, phân thân to lớn của y hét vào lại ra, trở mình đâm vào mị thịt của mật huyết phần hồng, mật huyết của Lâm Tịch Hải vừa nhanh vừa nóng, nhiệt tình phun ra nuốt vào còn thịt của y, giống như cánh hoa thẹn thùng vừa nở ra rồi lại khép kín. Bức họa xinh đẹp này, khó có thể dùng từ ngữ thích hợp để hình dung.

Một hồi lâu sau, Bành Diệc Hàn buông chân hắn ra, đè người lên thân thể của Lâm Tịch Hải, nhiệt liệt hôn hắn, hắn cũng vòng tay ôm lấy cổ của y, cùng y vong tình hôn môi....

Hắn lúc này đã hoàn toàn cách ly khỏi thế giới thật, trước mặt chỉ tồn tại hình ảnh của người nam nhân đang triển miên cùng hắn.

Bọn họ tựa như hai sợi dây đang quấn chặt lấy nhau, dây dưa, ôm nhau, cho nhau tác cẩu, giống như muốn hòa hợp thành một khối duy nhất, bản thân không thể điều khiển được sự trầm mê.

Tầm mắt giao triền, ngực xôn xao, mặt đỏ, tim đập đến điên cuồng.

“Ta yêu người..... Ta yêu người..... Diệc Hàn.....”

Tình cảm mãnh liệt mênh mông, ngoại trừ dùng thân thể để đáp lại tình yêu của y, và chỉ biết thốt ra ba chữ này để thổ lộ tiếng lòng, đối lấy, nam nhân so với vừa rồi càng kịch liệt điên cuồng và chậm hơn.....

“Ân..... Ngô.....”

Lâm Tịch Hải ngẩng cổ rên rỉ, từng giọt nước mắt tán loạn chảy ra, tràn đầy *** mê loạn, toàn thân mềm nhũn, lại cảm thấy bên trong thật nóng, phân thân của nam nhân như mặt nước bao dung, nhẹ nhàng nhắm nháp làm cho hắn vừa đau đớn vừa khoái cảm.

Kỳ thật hắn không muốn thỏa mãn một mình, hắn sợ người kia không được thoải mái, đây là lần đầu tiên của hai người sau khi trải qua sự chờ đợi lâu dài, hắn muốn cho y những thể nghiệm tốt nhất, khó quên nhất.

“A..... A..... Nơi đó.....”

Thứ dương khí ngạnh như thiết, tựa hồ đã đụng vào điểm nhạy cảm trong cơ thể, một dòng điện tê dại chạy từ cột sống lên đến đại não, Lâm Tịch Hải thống khổ lại khoái hoạt căng thẳng thân mình, đem cơ thể kiêu ngạo hút chặt lấy ngọn lửa nóng rực của y.

Bành Diệc Hàn chỉ cảm thấy ở bắp đùi nổi lên một cơn đau ê ẩm, y ồ ồ thở, chặt chẽ nâng cặp đùi thon dài của hắn lên, giống như một con ngựa hoang, triển khai vòng rong ruổi cuồng mãnh cuối cùng.

Trước mắt từng trận biến thành màu đen, ánh lửa văng khắp nơi, sự âu yếm tựa như hỏa, đưa lẫn nhau cùng lên đến tuyệt đỉnh.

Hai người cơ hồ đồng thời tiến đến đỉnh, trong tiếng gầm nhẹ của nam nhân, Lâm Tịch Hải ánh mắt tan rã, toàn thân run rẩy, gât gao ôm chặt y.....

Cùng lúc đó, một khối nhiệt lưu bắn vào trong cơ thể hắn, lửa nóng lan tràn toàn thân, nội vách mẫn cảm co rút liên tục, không thể khống chế được nước mắt, chúng cứ chậm rãi lăn xuống từ khóe mắt phiếm hồng.....

Tình dục xinh đẹp mỹ diệu, làm cho hai người đều trôi nổi trong thiên đường, khó có thể hình dung được khoái cảm cực hạn, đọng lại thành một bức họa vĩnh viễn không phai màu.

Sau việc cực độ phát tiết, chính là cực độ mệt mỏi.

Nam nhân uống rượu quá nhiều nên cơ thể đã sớm nặng nề vô lực, cơ hồ còn không kịp rút ra, liền ngã vào trên người hắn mà ngủ, chỉ chốc lát sau, bên tai vang lên hơi thở đều đều của y.

Lâm Tịch Hải vẫn ôm nam nhân, đắm chìm trong dư vị tình cảm mãnh liệt, đến một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần, cẩn thận đem nam nhân trở mình, để cho y nằm xuống bên cạnh mình.....

Động tác này làm cho phân thân đối phương bất giác rời khỏi cơ thể, cảm giác thật khác thường, làm cho toàn thân hắn lại nổi lên một trận run rẩy.

Vừa rồi vì đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt nên không cảm thấy điều gì, hiện tại bình tĩnh trở lại, mới nhận ra phía sau hậu đình đau rát, đau đến lợi hại, lấy tay sờ thử, đầu ngón tay lại dính một mặt màu đỏ thẫm.

Quả nhiên là bị thương, may mà cũng không nghiêm trọng lắm, không có dính vào chấn đơn và các thứ khác, có thể là do động tác vừa rồi quá mức kịch liệt, nên nó mới bị nứt ra.

Tuy thân thể trầm trọng đến mức không thể nhúc nhích nổi, nhưng Lâm Tịch Hải vẫn đứng dậy đi đến phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ, sau đó lại lấy khăn lông, lau khô tất cả dấu vết trên người nam nhân.

Mang theo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, Lâm Tịch Hải một lần nữa quay về giường, ôm chặt nam nhân, cùng y mặt đối mặt, cảm thụ được tiếng tim đập cùng hô hấp của y, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.....

Tình yêu thâm trầm tựa như hải dương, nhẹ nhàng và sâu lắng, tĩnh lặng vây quanh bọn họ....

Y rốt cục đã trở lại bên hắn.

Mang theo ý niệm này trong đầu, Lâm Tịch Hải mỉm cười tiến nhập vào mộng đẹp.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

B&P building.

“Lâm phó tổng, chào buổi sáng.”

Nhìn thấy hắn đúng giờ xuất hiện ở công ty, thư kí Anna tươi cười chào hỏi.

“Chào buổi sáng.” Lâm Tịch Hải gật gật đầu, cố gắng giữ cho thất lưng thật thẳng, dùng tư thế thoải mái đi vào văn phòng của mình.

Vừa đóng cửa lại, toàn thân lập tức suy sụp, cước bộ tập tễnh, hắn đi thẳng đến cái ghế sofa mềm mại, ôm vừa đặt xuống nệm, đung tới miệng vết thương đêm qua, một trận đau đớn liên truyền đến, Lâm Tịch Hải hút một ngụm lương khí, cuối cùng đành nằm ườn trên sofa, rốt cục mới cảm thấy thư thái hơn một chút.

Tiểu cục hoa của hắn đau rất như bị lửa thiêu đốt, khi mặc quần vào cảm thấy rất là nhức nhối, đầu còn có điểm hơi choáng váng, đại khái là tối hôm qua cả đêm hắn không ngủ đủ giấc, sáng sớm nay lại phải gấp rút rời giường để đến công ty làm việc.

Tuy là rất muốn ở lại nhà trọ của Bành Diệc Hàn, muốn nhìn thấy người kia tỉnh lại, nhưng sáng nay công ty có một hội nghị rất trọng yếu, thảo luận về vấn đề “Tư hoa điện tử”, hơn nữa dự án này là do Lâm Tịch Hải phụ trách, không thể vắng mặt, cho nên dù toàn thân vô lực hư nhược như thế nào, hắn cũng không thể xin phép nghỉ, coi như phải cắn răng sống qua ngày hôm nay mới được.

Sự tỉnh tối hôm qua quá sức kịch liệt, đối với người mới trải qua lần đầu tiên như hắn, đúng là một gánh nặng không nhỏ.

Hy vọng về sau có thể chậm rãi thích ứng từ từ.

Nghĩ như vậy, Lâm Tịch Hải cảm thấy mặt mình đỏ đến lợi hại.

Không biết sau khi Bành Diệc Hàn tỉnh lại, sẽ có phản ứng như thế nào, chắc là sẽ tự lên án bản thân đã uống rượu quá nhiều, khóc ròng lên xin hắn tha thứ? Hay là sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, đòi chịu trách nhiệm với hắn, từ nay về sau không quấn một nhọc ở bên cạnh hắn để chăm sóc cho hắn?

Theo cá tính của y, sau khi biết hai người đã phát sinh quan hệ thân mật, nói không chừng còn quỳ xuống “Cầu hôn” với mình, nghĩ đến hình ảnh buồn cười đó, Lâm Tịch Hải không nhịn được mà giơ lên khóe môi. (haizzz, tội Hải của ta)

Tuy rằng trong lòng vẫn có chút bất an, tối hôm qua chính xác là hắn đã nghe được câu trả lời như ý, nhưng dù sao lúc đó y cũng đã say đến quên trời đất, không biết sau khi tỉnh lại, tâm tình của y có thay đổi hay không. Lâm Tịch Hải cũng không chắc chắn lắm, nhưng có một việc, hắn có thể xác định rõ, là —— đời này kiếp này, y sẽ không thể lại bỏ mặc hắn!

Nghĩ như vậy khiến tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều, Lâm Tịch Hải đứng lên từ ghế sofa, chịu đựng cơ thể vốn không khỏe, tay cầm lấy bản văn kiện rồi đi đến phòng họp.

Hội nghị dài dòng diễn ra đến giữa trưa, Lâm Tịch Hải chạy đến căn tin của nhân viên mua vội một chiếc bánh sandwich để dành cái bụng rỗng, sau đó liền vội vàng xin nghỉ sớm để trở về nhà.

Vừa đặt đầu lên chiếc gối đầu mềm mại, hắn liền ngủ luôn một giấc thật dài.

Cảm giác được dường như mình đã ngủ đến thiên hôn địa ám, Lâm Tịch Hải mới mở to mắt, chỉ thấy trước mắt là một mảnh vàng óng sáng lạn, sinh cơ bừng bừng dương quang, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lớp cửa thủy tinh, chiếu xạ tiến vào phòng.....

Theo bản năng nhìn lên đồng hồ báo thức, bây giờ đã là mười hai giờ bốn mươi lăm phút của buổi trưa ngày hôm sau.

Lâm Tịch Hải nhảy dựng lên, hô hấp thật sâu, tuy rằng chỗ thắt lưng cùng dưới mông còn hơi ần ần đau, nhưng tinh thần lại hoàn toàn khôi phục lại sức sống ngày xưa.

Nhưng mà.....

Nhưng mà trong lòng dường như cảm thấy được có cái gì đó không thích hợp.

Tầm mắt miết xung quanh phòng, cái điện thoại đặt giữa TV vẫn im ắng, không hề phát ra tiếng động.

Lâm Tịch Hải cảm nó lên, cẩn thận xem xét, nguồn điện vẫn đầy đủ, tín hiệu nhìn qua cũng không sai, vì sao lại không có cuộc gọi đến.

Cuộc điện thoại hẳn đang chờ đợi, vẫn không có....

Có lẽ do mình quá gấp gáp, dù sao nam nhân nghĩ là hẳn đã có người yêu. Chỉ sợ giờ phút này y đang ngồi ở trong nhà ôm đầu buồn rầu, phiền não không biết nên đối mặt với hẳn như thế nào, có lẽ qua một lúc nữa, y suy nghĩ thông suốt thì sẽ gọi điện thoại hoặc thậm chí sẽ tự mình chạy đến nhà của hẳn xin lỗi.....

Lâm Tịch Hải khẽ cười cười, cũng không cần phải gấp rút như vậy, cho y nhiều thời gian một chút để chấp nhận sự thật, dù sao hẳn cũng đã đợi hơn năm năm rồi, có thêm một khoảng thời gian ngắn nữa là được.

Nhẹ nhàng ca hát trong miệng, Lâm Tịch Hải đi vào bồn tắm, tẩy rửa sạch sẽ cơ thể, sau đó thay một bộ đồ hưu nhân, đến nhà bếp ăn một ít cháo, lại làm thêm vài món điểm tâm, mấy ngày nay vì lo cho Bành Diệc Hàn nên cũng chưa ăn được thứ gì đáng hoàng.

Cứ như vậy, ăn xong đồ vật này nọ, đem phòng hảo hảo quét dọn một lần, nghe xong một đĩa nhạc, sau đó đi đến ban công để ngắm nhìn cảnh biển.....

Vừa bước ra bên ngoài, có thể cảm thấy thời tiết hôm nay thật là lạnh lẽo, những trận hàn phong nghênh diện đánh tới, cả thành thị đều bị bao phủ bởi làn hơi thở rét mướt.

Bất tri bất giác, màn đêm lại buông xuống.

Lâm Tịch Hải vẫn đang chờ đợi điện thoại của người kia, càng lúc càng mệt mỏi, hẳn ngủ quên trên chiếc ghế sofa, trong tay còn gắt gao nắm chặt chiếc điện thoại di động.

Không biết đã ngủ bao lâu, Lâm Tịch Hải rốt cục cũng tỉnh lại, toàn thân sắp bị đông thành cục nước đá

Mới mở mắt ra, hẳn liền hắt xì liên tiếp mấy cái, gần đến cuối năm rồi, dòng nước bắt đầu đóng băng, có lẽ rất nhanh trời sẽ đổ mưa tuyết.

Ngoài cửa sổ lộ ra tia nắng ban mai yếu ớt, không để ý bây giờ là mấy giờ, hành động đầu tiên của Lâm Tịch Hải chính là nâng điện thoại di động lên xem.....nhưng nó vẫn như trước, không có ai gọi đến. Hẳn xoay người ngồi dậy, nắm chặt cái điện thoại, ngón tay không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

Đã gần ba ngày trôi qua, vô luận như thế nào, khoảng thời gian này cũng là đủ để cho y suy nghĩ xong.

Vì sao cho đến bây giờ, vẫn không hề có động tĩnh?

Giống một con thú bị nhốt trong chuồng cứ đi qua đi lại, Lâm Tịch Hải càng nghĩ càng không có đáp án, nội tâm thật nôn nóng, bắt đầu từ một mối lửa nhỏ, biến thành ngọn lửa lớn cháy lan ra cả cánh đồng cỏ, nội tâm vừa lo sợ, nghi hoặc lại còn bất an, Lâm Tịch Hải rốt cuộc nhìn không được, một phen chụp lấy chìa khóa trên bàn, mở cửa phòng ra, đi đến nhà của Bành Diệc Hàn.....

Cái xe yêu dấu đã mang đi sửa chữa, Lâm Tịch Hải chỉ có thể ngồi tắc xi đến nhà trọ, sau khi đến nơi, hẳn cũng không có kiên nhẫn chờ đợi thang máy, mà là trực tiếp chạy thẳng lên tới tầng năm.

Buổi sớm mùa đông lạnh giá, lại là vào ngày cuối tuần, đa số mọi người trong nhà trọ vẫn còn đang say giấc nồng, toàn bộ là một mảnh yên tĩnh.

Đi đến bên dưới biển số nhà quen thuộc, Lâm Tịch Hải hít thật sâu một hơi khí lạnh, giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trái tim trong ***g ngực đang kịch liệt nhảy nhót, bị xương sườn đâm cho vài cái đau nhức.....

Mới đứng trước cửa, mà nó đã dao động đến lợi hại như vậy, đợi lát nữa nếu nhìn thấy mặt y, Lâm Tịch Hải không biết tim của mình có nhảy ra khỏi ***g ngực hay không.

Trong miệng chậm rãi phả ra ngậm nhiệt khí, gặp gỡ không khí băng lãnh, liền ngưng tụ thành một màn sương trắng.

Hoàn cảnh rét lạnh bên ngoài, cơ hồ hoàn toàn đối lập với nội tâm nóng bỏng bên trong, Lâm Tịch Hải rất muốn làm cho chính mình tỉnh táo lại, nhưng càng hy vọng như vậy, tâm tình lại càng căng thẳng hơn trước.

Tiếng tim đập như sấm ở bên tai, cửa phòng chậm rãi mở ra, gương mặt ôn hòa của Bành Diệc Hàn lại hiện ra trước mắt hắn.

“Tịch Hải, như thế nào là người?”

Vì không dự đoán được hắn lại tới chơi vào giờ này, Bành Diệc Hàn lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đại khái là y vừa mới rời giường, trên thân chỉ mặc kiện áo ngủ, tóc tai thực hỗn độn, nhếch nhác, trên gương mặt còn mang theo vài tia uể oải.

Thấy Lâm Tịch Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào mình, một tiếng cũng không nói, nghĩ có lẽ là do cách ăn mặc lôi thôi của mình, Bành Diệc Hàn ngượng ngùng sờ sờ tóc, “Ngày hôm qua ngủ muộn, , cho nên bây giờ mới vừa thức dậy, người vào đi, bên ngoài lạnh lắm, ta lập tức đi thay quần áo.”

Mặc cho Bành Diệc Hàn thúc giục, Lâm Tịch Hải vẫn như trước đứng thẳng bất động, không hề nhúc nhích.

“Người làm sao vậy?”

Bành Diệc Hàn rốt cục phát hiện có điều kì lạ: “Sớm như vậy tới nhà của ta, tìm ta có chuyện gì sao?”

Đương nhiên là có chuyện!

Như thế nào lại không có việc gì?

Nhưng mà, nhìn thấy nét mặt của nam nhân tựa hồ hình như cái gì cũng không biết, Lâm Tịch Hải mồm miệng đều bị đông cứng, trong khoảng thời gian ngắn, thiên ngôn vạn ngữ đều không thốt ra lời.

Ngực hắn tràn ngập vô số dấu chấm hỏi, bị sự lo âu tra tấn đến thống khổ, vì sao y lại có thể bình tĩnh như thế, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì?

“Ai ở bên ngoài vậy?”

Đột nhiên, bên trong truyền đến thanh âm xa lạ của đàn ông.

Hoàn toàn không ngờ đến, trong phòng Bành Diệc Hàn còn có người lạ, Lâm Tịch Hải liền giật mình.

Tầm mắt có thể thấy được, một nam nhân ngực trần đang bước ra, ngáp một cái thật to, thần tình cũng uể oải, hắn ôm lấy Bành Diệc Hàn từ sau lưng, than thở : “Lạnh quá, lạnh muốn chết.....”

“Lạnh thì quay về ổ chăn mà nằm đi a, coi chừng cảm mạo.”

Bành Diệc Hàn quay đầu lại, âu yếm nói với nam nhân xa lạ kia.

“Bị đánh thức rồi, ai a, sớm như vậy đã gõ cửa, hại ta mất hứng ngủ rồi.”

Nam nhân kia không khách khí kêu to lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Tịch Hải.

Ngực nháy mắt đã bị đông lại, Lâm Tịch Hải cảm thấy toàn thân dường như đang xuất hiện rất nhiều vết nứt.

“Thôi, người đi vào ngủ tiếp đi, ta có bằng hữu ở đây.”

Bành Diệc Hàn đẩy người kia vào trong, nam nhân phát ra âm thanh không hồn giận, không tình nguyện xoay người trở vào, biến mất trước tầm mắt của bọn họ.

“Ách.....”

Bành Diệc Hàn ngượng ngùng, có lẽ chính y cũng ý thức được, gần đây cuộc sống quá mức suy sút.

“Khiến cho người chê cười rồi. Không cần để ý, hần là người hôm qua ta quen ở quán bar, tất cả mọi người đều uống say, không biết như thế nào liền..... Đừng để ý, ta sẽ bảo hần đi.”

Lâm Tịch Hải sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận biến thành màu đen.

“Tịch Hải, người không sao chứ, mặt của người thực tái.”

Bành Diệc Hàn vươn tay, muốn chạm đến trán của Lâm Tịch Hải, lại bị hần khoát tay đẩy ra.

“Chuyện hôm đó.....”

Lâm Tịch Hải cố gắng mở miệng, liền phát hiện rằng của mình đang run rẩy đánh lập cập vào nhau :
“Chuyện hôm đó..... Người đều đã quên sao?”

“Hôm đó..... Là hôm nào?”

Bành Diệc Hàn mờ mịt nhìn hần, không hiểu hần đang nói cái gì : “Đã xảy ra chuyện gì? Ta đã làm cái gì sao?”

Bởi vì chuyện đó quá mức vớ vẩn, không thể tin được nên cũng chẳng cần phải nhớ đến....Ngũ quan của Lâm Tịch Hải vận vẹo , bỗng dưng bật ra tiếng cười khanh khách.

Tiếng cười trống rỗng, quanh quẩn ở đoạn hành lang yên tĩnh, biểu tình của y là thật sự cái gì cũng không biết, vừa mờ mịt vừa thật thà chất phác, làm cho lòng hần bị thương càng sâu hơn.

Y đã quên, Y thật sự đều quên tất cả!?

Không thể tin, nhưng sự thật đã xảy ra trước mắt!

Y uống đến mức say túy lúy, rượu làm cho trí nhớ không còn minh mẫn, độ ẩm khi da thịt tiếp xúc lẫn nhau, hơi thở thơm ngọt, rồi câu nói khiến cho hần rơi lệ..... Hần đã chờ đợi gần như là cả một thế kỷ, rốt cục đã cùng y thực hiện điều ấy, nhiệt tình ấy đã khắc sâu vào tâm của hần, nhưng đối với y mà nói, đó chỉ là đối tượng y tùy tiện phát tiết sau khi say rượu, ngay cả một chút bóng dáng cũng không muốn lưu lại, hoàn toàn đã bị y vứt đi rồi.

Y đã phủ định sự tồn tại của hần.....cảm tình của hần, tất cả mọi thứ thuộc về hần đều không đáng để y quan tâm!

Từ ngực truyền đến âm thanh đổ vỡ, thế giới của hần toàn bộ đều đã sụp đổ.

Cây cột trụ tinh thần mà hần cố dựng lên để chống đỡ từ trước đến nay, đã vỡ toang, trái tim đông cứng, thanh âm vỡ vụn truyền đến từng trận, một khối lại một khối chậm rãi rơi xuống, toàn bộ đè nặng lên thân thể của hần.....

Rất đau, thật sự là rất đau!

“Tịch Hải.....”

Lâm Tịch Hải quay đầu bước đi, giống như một quân nhân đào ngũ, chật vật không chịu nổi, bỏ mặc tiếng gọi ôn nhu của nam nhân ở phía sau.

Y ôn nhu, y hiền hòa, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, y không biết làm như vậy là tàn nhẫn, biểu tình ôn hòa giống như lưỡi dao sắc bén, một đao lại một đao, không ngừng chém mạnh vào vết thương sấu sắc trong lòng hần.

Hần đã bị y đánh bại, hoàn toàn thương tổn, không còn có khí lực để chống đỡ nữa.

Lâm Tịch Hải lảo đảo đi trên đường, không biết mình nên đi về hướng nào.

Ngây ngốc đi theo đám đông, bắt tri bắt giác bước vào ga tàu ngầm, sau đó, lại theo bản năng mua vé, đi đến một nơi không xác định rõ....

Sáng sớm trên tàu điện cũng không có nhiều người.

Lâm Tịch Hải tùy tiện tìm một hàng ghế trống, vừa đặt mông ngồi xuống, thắt lưng lập tức cong lại, cả người co tròn, ngực vừa đau vừa lạnh, dạ dày cũng không ngừng mãnh liệt co rút, hành khách bên cạnh ai cũng liếc nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò, nhưng giờ phút này, hắn hoàn toàn không muốn để ý đến nữa, khuôn mặt trở nên tái nhợt, hai mắt gắt gao nhắm chặt lại.....

“Ừ, ngày hôm qua người có đi xem JOLIN biểu diễn không, nàng hảo lớn nga.”

“Có chứ, nàng thay đổi bảy, tám bộ quần áo, dáng người siêu lớn, kỹ thuật nhảy lại suýt, thật sự là muốn ngây người.....”

Bên tai truyền đến âm thanh líu ríu hưng phấn của các tiểu nữ sinh, chung quanh rõ ràng là một thế giới náo nhiệt như thế, nhưng Lâm Tịch Hải lại có một loại ảo giác, bản thân giống như đang bị chìm xuống hải dương tối đen, càng lúc càng sâu.....

Không thể ngăn cản được sự sụp đổ, độ ẩm càng lúc càng giảm đi, đôi bàn tay như bị bóng tối nuốt chửng, không biết đáy biển này rốt cuộc là sâu bao nhiêu, hắn bất lực, chỉ có thể buông xuôi, cơ thể không ngừng rơi xuống, lại rơi xuống.....

Bước chân xiêu vẹo, Lâm Tịch Hải không biết mình đã ra khỏi tàu điện như thế nào, quay về nhà như thế nào, đến khi hắn lấy lại ý thức, thì phát hiện bản thân đã đứng trước nhà trọ, giống như một cương thi bị ánh nắng gay gắt ban ngày tổn thương, hắn không thể nhúc nhích nổi, cả người cứng ngắc ngả lên trên giường.

Nhẹ nhàng co giật ngón tay, chạm vào quyển sổ ghi chép ở đầu giường, lật ra vài trang giấy, bên trong rơi ra tờ giấy “Chú ý hạng mục công việc” cũ nát, nó lẳng lẳng bay xuống trước mặt hắn.....

Nhìn vào dòng chữ viết tinh tế kia, lông mi Lâm Tịch Hải run nhẹ một chút, trước mắt là một mảnh mơ hồ.....

Không biết bây giờ hắn còn có thể làm theo những điều ghi trên tờ giấy này được nữa hay không.

Hắn luôn tự an ủi bản thân, nói rằng mình phải thật kiên cường, phải nhẫn nại, tuyệt đối không bao giờ được ngạo mạn tùy hứng, một mực yên lặng dõi theo y, nhìn y ôn nhu che chở cho người khác, nhìn y cùng người khác hôn nhẹ thân mật, như hình với bóng, ***g ngực luôn phải chịu đựng sự dày vò đau đớn, muốn thay y gánh lấy mọi nỗi lo lắng, luôn đặt y lên hàng đầu, cố gắng chờ đợi, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng mà, sau tất cả những việc đó hắn đã nhận được cái gì?

Hắn vẫn luôn ở ngay bên cạnh y, chỉ cần y muốn, lúc nào cũng có thể đụng tới hắn. Nhưng mà tầm mắt của y, có lẽ là chưa từng nhìn đến hắn, thậm chí sau khi y chia tay Tiểu Hoa, hắn đã chắc chắn rằng lần này sẽ đến lượt của mình, nhưng cuối cùng, chuyện tàn khốc vẫn xảy ra, liền xảy ra trước mắt hắn!

Vĩnh viễn cũng không phải là hắn!

Vì sao?

Hắn từng nghĩ đến, chỉ cần chịu yên lặng chờ đợi, một ngày nào đó y sẽ trở lại bên hắn, sau đêm đó, hắn đã mừng rỡ như điên, nghĩ đến việc mình đã chờ đợi nhiều năm rốt cục có thể nở hoa kết quả, nhưng mà sự thật, y chẳng những không hề nhớ đến việc đó, còn cùng nam nhân khác làm chuyện tương tự.

Nghĩ đến vọng tưởng buồn cười lúc ấy của mình, Lâm Tịch Hải chỉ muốn đem chính mình chôn thật sâu vào trong đất, cứ như vậy mà biến mất khỏi nhân gian.

Tất cả chuyện này, chỉ dùng một câu để trả lời.

Đó là ——

Y không hề yêu hắn.

Từ khi rời bỏ hân, vào thời điểm Bành Diệc Hàn chấp nhận quen biết Hoa Tử An, có lẽ đã không còn yêu hân nữa.

Sự chia ly lúc đó, chính là cả đời này cũng không thể hàn gắn được.

Tất cả... đều đã quá muộn!

Lâm Tịch Hải chậm rãi nhắm mắt lại, từ dạ dày truyền đến sự quặn đau khó có thể hình dung, hô hấp trở nên suy yếu, mỗi lúc một suy yếu, tất cả nhiệt tình của hân lúc này, tựa như một ngọn đèn leo lét trong gió, rốt cục lượng ô-xy hằng hái đã bị hòa tan vào trong không khí, đèn cũng sắp đến lúc bị dập tắt.

Một cơn gió thổi qua, liền kết thúc

Một cổ ấm áp tinh ngọt mạnh mẽ dâng lên yết hầu, hân nhất thời lâm vào màn hắc ám khôn cùng.

Toàn thân đều tràn ngập cảm giác trầm trọng mệt mỏi, giống như bị một khối đá lớn đè lên người, ngay cả khi muốn nâng một ngón tay cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, đầu lại quay cuồng như say sóng, truyền đến sự đau đớn bén nhọn.....

Lâm Tịch Hải rên rỉ một tiếng, hơi hơi mở mắt.....

Cảnh tượng mơ hồ trước mắt dần dần thành hình.

Trần nhà xa lạ, bốn phía là một mảnh màu trắng, có mùi hương sát trùng độc đáo, ý thức còn chưa kịp hoàn hồn, đã nghe một thanh âm vui mừng vang lên bên tai.

“Tiểu Hải, người tỉnh rồi, thật sự là tốt quá!”

“An Ny, người như thế nào lại ở chỗ này? Ta bị làm sao vậy?”

Lâm Tịch Hải xoay mặt qua, nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Đới An Ny, nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng đôi tay lại tê dại vô lực.

“Tiểu Hải, người bị xuất huyết dạ dày nên té xỉu! May là hôm nay ta nhất thời hứng khởi, đến nhà người để nhờ người chọn giúp bộ áo cưới, nếu không được phát hiện kịp thời, chắc người đã phun hết máu ra ngoài rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người thật sự là hù chết ta.....”

Đới An Ny vội vàng đỡ hân dậy, lấy gối lót lên lưng cho hân dựa vào.

Trên mặt nàng không còn một giọt máu, đích xác là đã bị dọa tới mức không nhẹ.

Hôm nay lái xe đến nhà Lâm Tịch Hải, cửa không có khóa, nàng đẩy vào, liền nhìn thấy hân nằm trên giường, bên môi lưu lại vết máu đỏ sẫm, lúc ấy nàng sợ tới mức bay hết hồn vía, sau khi biết được hân vẫn còn thở, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, gọi điện thoại kêu xe cứu thương đến rước hân vào viện.

“Bác sĩ nói, người đây là bị loét dạ dày nặng nên dẫn đến xuất huyết, may mà chỉ mới sơ phát, chỉ cần hảo hảo nằm viện, tỉ mỉ điều trị một chút, là có thể khỏi hân, bất quá về sau phải chú ý đến phương diện ăn uống.”

“Ta đã biết rồi.”

Lâm Tịch Hải thản nhiên khiên khiên khóe môi.

Đới An Ny ngồi vào bên giường, khẽ nhướn đôi mi thanh tú, cẩn thận đánh giá hân :

“Tiểu Hải, mới vài ngày không gặp, người vì sao lại biến thành cái dạng này? Đều do ta dạo gần đây phải vội vàng trừ bị hôn lễ, không quan tâm đến người.”

“Ta không sao.”

Lâm Tịch Hải thản nhiên nói.

“Lừa quỷ a! Người không có việc gì mới là lạ!”

Đới An Ny kêu lên: “Ta rất lo lắng cho người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người có còn xem ta là bằng hữu không?”

“An Ny, hôm nay ta mệt chết đi được, về sau sẽ nói cho người, được không?” Lâm Tịch Hải thần tình mệt mỏi nhìn nàng.

Đối An Ny thở dài một hơi, “Người không muốn nói thì thôi. Hiện tại quan trọng nhất là nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ ở đây chăm sóc cho người.”

“Cám ơn người, An Ny.”

Lâm Tịch Hải cảm động vỗ vỗ vào tay nàng : “Cứ để ta một mình yên tĩnh là được. Không cần lo lắng quá.”

Khi Đối An Ny đứng dậy định đi ra ngoài, Lâm Tịch Hải gọi nàng : “Không được nói cho ai biết là ta ở trong này.”

“Cho dù là Bành Diệc Hàn?”

Đối An Ny có điểm kỳ quái nhìn hắn.

Lâm Tịch Hải hô hấp cứng lại, không ngờ nàng lại thốt ra ba chữ này, giống như một mũi dao nhọn đâm vào ngực hắn, hắn chậm rãi khép mắt lại, sau đó mở ra : “Nhất là y.”

Đối An Ny vốn thông minh, vừa nhìn đã biết, chuyện này khẳng định là có liên quan đến Bành Diệc Hàn, nhưng nàng không dám hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại.....

Bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Giờ phút này, ngoài cửa sổ xuyên thấu qua một tia nắng nhẹ, đại địa vốn đang ngủ say được bao phủ trong nắng sớm, dần dần thức tỉnh.....

Dạ dày truyền đến từng trận nóng rát, nhưng ngực còn đau đớn hơn, căn bản không đáng giá nhắc tới, Lâm Tịch Hải tựa đầu vào gối, cảm thụ nhịp đập suy yếu của trái tim.

Hắn cảm thấy kỳ quái, không ngờ trái tim của mình cư nhiên còn có thể nảy lên.

Bản chất con người quả nhiên thật là kiên cường, hắn ước gì mình được chết, chỉ cần nhắm mắt lại ngủ một giấc, sau đó mở mắt ra, liền trôi dạt đến một thế giới hoàn toàn mới, quên hết tất cả.

Từ khi y từ Cam Túc trở về, hắn vẫn cố gắng giãy dụa chống lại sự tẻ nhạt để mà sống, cố gắng chống chọi lại thứ tình cảm lưu luyến giống như một lời nguyện rửa.

Tâm của hắn, từng khắc từng khắc, nếu không phải bị chìm nổi bên trong dòng khổ hải, thì cũng là bị xóc nảy theo cao phong, vô biên vô hạn, không có chỗ về, không có hồi kết.

Tình yêu tuy giản đơn thế nhưng lại giống như một lực lượng cường đại, có thể một giây trước thì làm cho người ta tràn ngập sự vui sướng lớn lao, rồi một giây sau, hoàn toàn đem người ta đập nát, khiến cho tuổi hắn tuy còn trẻ, nhưng đã nhiều lần trải qua tang thương, trăm năm phong trần.

Bành Diệc Hàn.....

Ba chữ này, là sự ràng buộc của vận mệnh, đã khắc cốt ghi tâm đến mức không thể hủy diệt được nữa.

Như thế nào cũng vô pháp buông tha cho tình yêu này, quá khứ, hiện tại, tương lai, hắn cũng không thể phủ định, không thể chối bỏ, hình ảnh của y vĩnh viễn hiện diện sâu trong nội tâm của hắn, nếu phủ định y cũng là tự phủ định chính mình.

Nhân sinh đi chung đường, gặp phải ai, yêu thương ai, ai phản bội ai, ai lại buông tha cho ai, vốn không thể điều khiển theo ý mình được. Nếu có thể dễ dàng như lời nói, ai mà không muốn được suốt đời ở bên cạnh người mình yêu, cái gì cũng không cần làm, chính là lẳng lặng được nhìn thấy khuôn mặt của y, là có thể cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng nếu vận mệnh cuối cùng an bài cả hai phải chia lìa, thì hắn cũng chỉ có thể thần nhiên chấp nhận.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn vẫn nhớ kỹ, nhớ kỹ thời điểm tốt đẹp khi hắn và y ở cùng một chỗ. Hắn muốn cùng y thưởng thức toàn bộ phong cảnh tươi đẹp trên hành tinh này; vô luận đi đến địa phương nào, làm chuyện gì, đạt được thành tích ra sao, đều muốn cùng chia sẻ với y tâm tình khoái hoạt.

Loại cảm giác này, là cảm giác chỉ tồn tại khi yêu sâu đậm một người, chỉ cần nghĩ đến y, hẳn sẽ âm thầm ngây ngô cười.

Nhưng cuối cùng vẫn là không thể được, chỉ cần tưởng tượng đến điều này, hẳn liền từ cõi chết mà sống lại.

Cảm tình không thể nở hoa kết quả, không phải là lỗi của bất luận kẻ nào, mà chính là vận mệnh của cuộc đời này đã bắt buộc như thế.

Dù sao hẳn cũng đã dốc hết toàn lực!

Không oán không hối hận, không thẹn với lương tâm.

Cho nên, chỉ cần có thể quên đi, thôi, buông tay, thản nhiên cười nói tái kiến, sau đó, rời xa thế giới lẫn nhau, hy vọng gặp lại cũng là bằng hữu.

Lâm Tịch Hải tựa vào gối đầu, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng đắm chìm nhìn ngắm cảnh sắc trong nắng sớm.....

Trời đã sáng rồi.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Sau khi đến gặp bác sĩ để làm một cuộc kiểm tra thường quy, Lâm Tịch Hải mặc kệ bệnh tình vẫn còn trầm trọng, kiên trì đợi về nhà, Đới An Ny khuyên nửa ngày, thật sự cũng không lay chuyển được hẳn, chỉ có thể giúp hẳn làm thủ tục xuất viện.

Tại cửa bệnh viện, Lester đã sớm chờ ở trong xe, nhưng xe không có đi đến nhà trọ của Lâm Tịch Hải mà là quay đầu về hướng đường cao tốc Nam Hạ, thẳng tiến đến nhà cha mẹ của Đới An Ny tại thị trấn N —— một hải cảng đô thị sạch sẽ và duyên dáng.

Không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa, Lâm Tịch Hải dự định ra nước ngoài du lịch để giải sầu, nhưng Đới An Ny cực lực phản đối, nếu ở một mình thì hẳn lại miên man suy nghĩ, hưởng hồ hiện tại sắc mặt hẳn tái nhợt còn thân thể thì suy yếu, nói không lại nàng nên Lâm Tịch Hải chỉ có thể cười khổ tiếp nhận ý tốt của Đới An Ny, đi đến nhà của nàng để tĩnh dưỡng một thời gian, dù sao trước khi cưới, bọn họ cũng phải trở về quê một chuyến, lần này vừa lúc mang hẳn đi theo.

Lâm Tịch Hải từng đi qua thị trấn N vài lần, mỗi lần đều đến ở tại biệt thự gần bãi biển, nơi đó không khí tươi mát, hơi nước thổi vào rất thoải mái, nên nơi đây đối với hẳn mà nói cũng không xa lạ, vì thế hẳn không từ chối, liền gọi đến công ty xin nghỉ phép dài hạn.

Lester ở phía trước lái xe, Đới An Ny cùng Lâm Tịch Hải ngồi ở ghế sau.

Khoảng năm giờ lộ trình thì sẽ đến thị trấn N, từ khi xe bắt đầu chạy, Đới An Ny liên tục đùa giỡn, không ngừng nói cười, tuy rằng có vài chuyện thật sự là không cười nổi, nhưng Lester vẫn cố ra sức ngây ngô cười, hơn nữa giọng của Đới An Ny như tiếng chuông bạc vang vọng, khiến cho Lâm Tịch Hải có loại cảm giác như được cứu rỗi.

Có bằng hữu như vậy, mình thật sự rất may mắn.

“Đúng rồi, Tiểu Hải, di động của người này.”

Đới An Ny lấy điện thoại từ trong túi ra, trả lại cho hẳn : “Tìm thấy trên sàn nhà của người, có thể là đã bị va chạm, không biết còn dùng được không.”

“Chắc là còn dùng được.”

Lâm Tịch Hải ấn tay lên nút nguồn, một loạt âm thanh vang vang, màn hình di động sáng lên, nhiều mảng tin tức liên tiếp hiện ra.

Là ai đã gọi hẳn?

Không bao lâu, ba chữ “Bành Diệc Hàn”bất ngờ hiện ra trước mắt. Ước chừng có đến hai mươi mấy tin nhắn chưa kể các cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là tên của y.

Chuyện đã đến mức này, y còn tìm hẩn làm gì nữa?

Nội tâm không thể không tràn ngập chua xót.....

“Tiểu Hải, là điện thoại của ai vậy?”

Thấy hẩn sắc mặt không tốt, Đới An Ny liếc mắt nhìn vào màn hình, vừa thấy ba chữ “Bành Diệc Hàn”, nàng lập tức ngậm miệng.

Tự giấu bản thân, ngón tay Lâm Tịch Hải khẽ động, muốn đóng nắp di động lại, không ngờ, lúc này chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên.....

Cuộc gọi đến: Bành Diệc Hàn.

Lại là y!

Ánh mắt Lâm Tịch Hải ngưng đọng trên chiếc di động, vẫn không nhúc nhích, sau vài tiếng chuông rền rĩ, vì không có người bắt máy, nên tự động chuyển sang hộp thư thoại.

Khoảng mười phút sau, di động lại vang lên, vẫn như trước là Bành Diệc Hàn, Lâm Tịch Hải cũng không nghe máy..... Cứ như vậy, cơ hồ cách mười phút là Bành Diệc Hàn lại gọi đến một lần, giằng co đến khoảng một giờ đồng hồ, Lâm Tịch Hải mới ấn vào nút trò chuyện.

“Ừ, là Tịch Hải phải không? Người hiện tại đang ở đâu vậy?”

Bên tai quanh quẩn thanh âm vội vàng của nam nhân, hoài niệm nói không nên lời, nhưng mà hẩn mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi, mệt đến mức không còn sức để che giấu đi phần khí lực suy yếu.

“Ta ở bên ngoài.”

“Phải không, hèn chi ta nhấn chuông cửa nửa ngày, cũng không có ai ra mở.”giọng nói của Bành Diệc Hàn tiếp tục truyền đến : “Ta gọi điện thoại cho người từ nãy đến giờ, nhưng hiện tại mới liên lạc được.”

“Người đứng trước nhà của ta?”

“Àn, ta có chút việc, muốn tìm người nói chuyện.”

Thanh âm Bành Diệc Hàn hơi chần chờ một chút, lại nói : “Tịch Hải, buổi sáng ngày hôm qua, người đột nhiên chạy đến nhà của ta, là muốn nói cái gì với ta phải không, vì sao sau đó lại chạy mất?”

“Chuyện này..... cũng không quan trọng.”

Thật sự, bây giờ cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi

“Tịch Hải, giọng nói của người nghe rất quái lạ, người không sao chứ, có phải đã sinh bệnh rồi hay không?”

Trong lời nói của Bành Diệc Hàn không thể che giấu sự quan tâm.

Đúng vậy, y luôn luôn là một nam nhân ôn nhu, nhưng cái gì y cũng không biết, đối với hẩn, càng giống như lưỡi dao đã thương người khác.

“Ta không sao.”

“Tịch Hải, ta đã cố gắng nghĩ tới chuyện đêm đó.....”

Bành Diệc Hàn nói: “Nhưng nghĩ hoài cũng không nhớ ra được, thật sự mọi thứ đều không rõ. Chỉ nhớ là ta đã uống rất nhiều rượu, thiên toàn địa chuyển, căn bản là giống như lọt vào trong sương mù..... Ta chỉ nhớ người chờ ta bên ngoài cửa, sau đó diu ta vào nhà, sau đó..... Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không có ấn tượng.....”(ngay khúc wan trọng mà nó quên T_T, đề nghị bạn Hàn vào blog của ta để xem lại chi tiết sự việc:D)

“Quên cũng tốt.”Lâm Tịch Hải thản nhiên nói.

“Không, tuyệt đối là không tốt!”

Bành Diệc Hàn vội vàng chặn ngữ điệu bình thản của hắn lại : “Tuy rằng cái gì ta cũng không nhớ rõ, nhưng trực giác nói cho ta biết, đêm đó nhất định đã xảy ra chuyện phi thường trọng yếu a, hơn nữa tuyệt đối có liên quan đến người! Bằng không, người sẽ không vội vã chạy tới gặp ta vào sáng sớm. Hơn nữa hôm đó lúc người bỏ đi, ta thấy rất kỳ quái, ta có cảm giác..... Ta tựa hồ đã bỏ lỡ cái gì rất quan trọng..... Cho nên muốn tới hỏi rõ ràng.....”

Thanh âm Bành Diệc Hàn nghe thực buồn rầu, Lâm Tịch Hải cảm thấy trong lòng lại bắt đầu đau đớn.

“Tịch Hải, nói cho ta biết, ta rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì? Nói cho ta biết a!”

Bành Diệc Hàn lo lắng thúc giục.

Bỏ lỡ?

Bọn họ trong lúc đó, vĩnh viễn đều chỉ có thể bỏ qua!

Lòng ngực cao thấp phập phồng, truyền đến từng trận quặn đau khó nhin, Lâm Tịch Hải cố gắng hô hấp, chậm rãi nói: “Diệc Hàn, ta tiếp điện thoại của người, không phải muốn nghe người nói này nọ, chính là muốn cùng người nói tái kiến.”

“Nói tái kiến?” Truyền đến thanh âm nghi hoặc của đối phương.

“Đúng vậy, ta muốn cùng người nói tái kiến.”

Lâm Tịch Hải nắm chặt di động, ánh mắt dừng lại bên phong cảnh ngoài cửa sổ, chúng không ngừng lướt vi vút qua kính xe.....

Tuy rằng đang là mùa đông, khó tránh khỏi cảm xúc tiêu điều, nhưng dương quang lại sáng lạn rực rỡ, nổi bật trên đường chân trời xanh thẳm, phóng ra ánh sáng vàng óng, hơi ẩm dào dạt bao phủ thân thể, hai hàng cây sồi bên quốc lộ vẫn còn khoác lớp áo màu xanh lục, không sợ giá lạnh, chúng vẫn nảy mầm sinh cơ bông bột.

Phong cảnh thật đẹp, nếu có thể cùng người yêu dấu ngắm nhìn, hẳn là vui biết bao nhiêu.

“Diệc Hàn, từ khi quen biết người đến bây giờ, đã trải qua năm năm tám tháng và ba mươi bảy tuần, lúc nào ta cũng muốn được ở cùng một chỗ với người, cho tới bây giờ ta vẫn giữ ý niệm đó trong đầu. Trước kia là ta không tốt, đã thương tổn người, vì sai lầm nên đã đánh mất người mà ta yêu thương nhất, ta biết mình sai, cũng đã cố gắng sửa chữa. Người yêu thương người khác, ở cùng người khác, vì người khác mà cam chịu, rồi xem ta trở thành bằng hữu..... tất cả những điều này, đều là vì yêu người nên ta phải chấp nhận sự trừng phạt cùng thống khổ, cho dù như vậy, ta cũng không oán không hối hận, bởi vì ta tin tưởng, một ngày nào đó người sẽ trở lại bên cạnh ta.....”

“Người nói cái gì!? Tịch Hải, người nói người yêu ta.....”

“Nghe ta nói hết đã.... Người nói người không xứng với ta, người nói ta nhất định có thể tìm được một đối tượng thật tốt, người nói nhất định sẽ có người làm cho ta hạnh phúc, tất cả những việc đó đều là do người tự cho là đúng. Bành Diệc Hàn, người không biết sự chăm sóc như vậy tàn nhẫn bao nhiêu! Chỉ bởi vì tư tưởng đó, mà người liền hoàn toàn phủ định tình yêu của ta, hoàn toàn bỏ rơi ta, mặc kệ ta làm cái gì, người cũng làm bộ như không thấy, mặc kệ ta chờ bao lâu, người cũng không thèm để ý dù chỉ là liếc mắt một cái, lại càng không muốn đáp lại cảm tình của ta, người chỉ cần một lần nhìn kỹ ánh mắt của ta, người sẽ minh bạch ta yêu người đến mức nào, nhưng người lại..... “

“... Cho nên, đã đủ lắm rồi!”

Lâm Tịch Hải phải tạm dừng một chút, điều chỉnh lại hô hấp yếu ớt của mình.

“Nếu như vậy, ta đây sẽ làm như người mong muốn, hoàn toàn buông tha cho nhau. Từ nay về sau, sẽ không xuất hiện ở trước mặt người nữa, như vậy người cũng sẽ thoải mái hơn.”

“Bành Diệc Hàn, tái kiến.”

“Chờ một chút, Tịch Hải.....”

Không để ý tới thanh âm phía bên kia microphone, Lâm Tịch Hải chậm rãi hạ tay xuống, tắt nguồn, vài giây sau, di động mất đi nguồn điện, màn ảnh chỉ còn là một mảnh ám màu, mà chính hắn cũng giống như chiếc điện thoại trên tay, cạn kiệt tia khí lực cuối cùng, tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt trắng bệch, chậm rãi nhắm mắt lại.....

Đới An Ny không biết phải an ủi hắn như thế nào, chỉ có thể gắt gao cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn, vuốt ve nhẹ nhàng, muốn truyền cho hắn một chút ấm áp.

Lâm Tịch Hải hơi hơi mở mắt, suy yếu nhìn nàng : “Đừng lo lắng.”

“Ta không lo lắng cho ngươi đâu, ta chỉ lo lắng khi ngươi ở lại nhà của ta thoải mái quá rồi không chịu đi, đem nhà của ta ăn sạch sẽ.”

Đới An Ny cười nói, trong mắt lại mơ hồ lóe ra vài giọt nước mắt.

Hiểu được lời an ủi của nàng, Lâm Tịch Hải nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó lại nhắm mắt, dọc theo đường đi, cũng không thốt ra thêm một câu nào.

Sẽ tốt thôi, Tất cả đều sẽ tốt hơn!

Đới An Ny đau lòng nhìn bạn thân của mình, âm thầm cầu nguyện, hắn nhất định sẽ hạnh phúc. Bởi vì Tiểu Hải của nàng a, là người kiên cường nhất thế giới, là nam nhân tốt nhất.

.....

Mang gia biệt thự, nằm ở khu hải cảng đặc biệt xinh đẹp, chỉ cách bãi hắc cát nổi tiếng khoảng một trăm bước.

Buổi tối khi ngủ, có thể nghe được thanh âm ầm ầm của sóng biển, một thứ âm thanh nhẹ nhàng, khiến con người rơi vào giấc ngủ mềm mại.

Mẹ của Đới An Ny nguyên bản cũng rất thích Lâm Tịch Hải, xem hắn như con nuôi, hiện tại thấy hắn so với trước kia gầy không ít, sắc mặt rất kém cỏi, lại bị bệnh nghiêm trọng, không khỏi phi thường đau lòng, suốt ngày thu xếp nấu đủ loại thuốc bổ cho hắn uống, để điều trị dạ dày của hắn.

Giữa trưa, sóng lớn đập diu từng trận, trời biển một màu.

Sáng lặn dương quang, trong gió truyền đến hán ý suy yếu .

Lâm Tịch Hải một mình ngồi trên bãi biển, nhìn ra xa xa.

Biển rộng phía trước, được ánh mặt trời chiếu rọi, lóe ra mảnh tia sáng chong chóng, xa xa có nhiều điểm màu trắng nhấp nhô trên mặt biển, phần lớn đều là du thuyền đã rời bến.

Hiện tại là mùa đông, du khách tốp năm tốp ba, thập phần thưa thớt, nên có thể hưởng thụ trọn vẹn bầu không khí yên tĩnh này.

Có mấy đôi tình nhân đang tay trong tay dạo bước chậm rãi trên bờ cát, không phải nhìn nhau mỉm cười thì tiến đến bên tai đối phương để thì thầm vài câu thân thiết, Lâm Tịch Hải lẳng lặng nhìn bọn họ, khỏe môi cong lên, ánh mắt lộ ra sự hâm mộ mãnh liệt..... (oa Tiểu Hải của pe', sao lại đến mức này, phải ra biển để coi phim tình cảm seo.)

Lấy tay cào đi một lớp cát biển, nhìn vào khe hở bị xói mòn của nó, giống như một loại cảm giác mất mát, không thể nắm giữ, làm cho hắn bị thương đến nói không nên lời.

Sau này, những ngày tháng không có người kia làm bạn, có lẽ sẽ giống như lớp cát biển này, bị xói mòn chậm rãi, không biết hắn có đủ nhẫn nại để tiếp tục trải qua cuộc sống tẻ nhạt này hay không?

Hắn không biết, cũng không có đáp án.

Miệng vết thương rồi sẽ khép lại, cảm giác đau lòng cũng sẽ dần dần đậm đi.

Có lẽ được yêu và không được yêu thật sự không phải là chuyện trọng yếu, không bao lâu nữa, hắn cũng sẽ chết lặng, cố gắng thích ứng với cuộc sống mới ; có lẽ hắn vẫn sẽ sống rất khá, nhưng chỉ là không còn nhiệt tình, lại càng không thể tìm lại được thứ tình cảm mãnh liệt đã đánh mất.

Có lẽ một ngày nào đó, hắn sẽ chậm rãi quên đi Bành Diệc Hàn, quên đi tên của y, diện mạo, bộ dáng cười rộ, y thích ăn rau xanh.... và quên luôn khoảnh khắc hai người từng thân cận da thịt, thậm chí cũng quên rằng mình đã từng yêu một người.....

Tưởng tượng đến đây, ngực liền truyền đến sự đau đớn khó có thể ngăn cản.

Tuy rằng không muốn suy nghĩ xa xôi, hắn tuyệt đối không muốn quên đi tình yêu này, nhưng chỉ cần không tiếp tục ở bên cạnh y, mặc cho cảm tình bị khoảng cách cùng năm tháng mài mòn, một ngày nào đó, hắn cũng sẽ quên. (Sau 4 năm nằm nhà đọc tiểu thuyết thì em Hải đã thành nhà văn, còn giáo sư Hàn thì bị ngu đột biến...)

Tựa như nắm cát trên bàn tay, giờ phút này đang trượt dần theo các khe hở, đến khi hoàn toàn tiêu thất. ...

Lâm Tịch Hải hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn biển rộng trước mắt, nhẹ nhàng áp chế cổ nhiệt ý đang cuộn cuộn trong hốc mắt.

“Lâm tiên sinh?”

Không nghĩ là gọi mình, Lâm Tịch Hải không để ý, vẫn đưa mắt nhìn về phía sóng biển.

“Lâm Tịch Hải?”

Lâm Tịch Hải quay đầu lại, thấy một vị nam tử tuấn mỹ đang đứng ngay phía sau, mỉm cười nhìn hắn, bên người còn dẫn theo một vị phu nhân sang trọng.

“Lạc Thần Hi?” Lâm Tịch Hải lấp bắp kinh hãi, ngàn vạn lần không nghĩ đến ngay tại đây còn có thể nhìn thấy “Người yêu giả” của mình.

Lạc Thần Hi cúi người, nói nhỏ vào tai vị phu nhân bên cạnh vài câu, nàng nâng lên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, liếc Lâm Tịch Hải một cái rồi ngoan ngoãn rời đi trước. (Em Hải toàn bị liếc nhử)

“Người như thế nào lại ở đây?”

Hai người cơ hồ đồng thời nói ra những lời này, sau đó ngẩn ra, cả hai đều nở nụ cười.

“Ta được nữ nhân kia bao dưỡng, cả ngày phải dẫn nàng đi dạo chung quanh biển. Nàng có không ít bất động sản ở vùng duyên hải này, là một phú bà rất có tiền a. Bất quá đừng xem thường nàng là một nữ tử, đó là vai diễn rất lợi hại đó. Sau khi ly hôn chồng, nàng dùng tiền phụng dưỡng để mở ra công ty điện sản, kinh doanh thật sự thành công. Ta đang dỗ ngọt nàng, cố gắng phục vụ cho nàng vui vẻ, có lẽ sẽ thuận tay thưởng cho ta một ngôi nhà.”

Lạc Thần Hi sờ sờ cái mũi, gian xảo nói.

Lâm Tịch Hải không khỏi nở nụ cười : “Với thủ đoạn của ngươi, ta nghĩ là không khó khăn.”

“Ha ha, thôi không đùa nữa.”

Lạc Thần Hi đến gần hắn : “Người như thế nào cũng ở nơi này? Cùng bằng hữu đến du lịch? Ta thấy ngươi dường như đã gầy hơn một vòng, khí sắc trông cũng không hảo?”

“Xem là như vậy đi.” Lâm Tịch Hải chỉ mỉm cười.

“Ai, từ khi ngươi không đến tìm ta, cuộc sống của ta hảo tịch mịch a.”

Lạc Thần Hi thán khí, lấy ra một điều thuốc, dùng tay chắn gió, tư thế tiêu sái châm bật lửa.

Lâm Tịch Hải ảm đạm cười : “Cuộc sống của Lạc tiên sinh phong phú lắm mà, mỗi ngày bạn gái như mây, sao có thể quan tâm đến một nam nhân như ta?”

“Hừ, dù sao có người qua sông đoạn cầu, một khi tình nhân cũ hồi tâm chuyển ý, liền lập tức vứt đi tình nhân đương nhiệm là ta đây ra sau đầu.”

Lạc Thần Hi ai oán nói.

“Tình nhân cũ?”

“Chính là Bành Diệc Hàn a, các người không phải đã quay trở lại với nhau sao?”

Mới đây không lâu, hần ở HEAVEN CLUB đã gặp được Hoa Tử An, song phương đều chấn động. Mặt nạ cùng lúc bị vạch trần, Hoa Tử An đã biết nguyên lai hần chính là “Người yêu giả” của Lâm Tịch Hải, mà hần nhìn thấy bạn gái của Hoa Tử An, cũng lập tức hiểu được Hoa Tử An đã thay lòng đổi dạ.

Kiểu này cũng tốt? Một người thất tình, một người vẫn thầm mến y, tên Tử An làm vậy xem như là dọn đường cho bọn họ, hần là cả hai đã sớm dắt tay nhau, hạnh phúc chạy về hướng trời chiều, hắc hắc ...

Sau đó thấy Lâm Tịch Hải đứng là không đi tìm hần nữa, Lạc Thần Hi liền đương nhiên cho rằng, hần cùng Bành Diệc Hàn đã sớm gương vỡ lại lành. Nhưng mà hôm nay lại gặp được hần ngồi một mình giữa biển, thần tình tịch liêu đến nói không nên lời, nội tâm Lạc Thần Hi mơ hồ nổi lên một tia dự cảm không tốt.

“Không phải là hai người các người đã.....”

“Đã hết rồi.” Lâm Tịch Hải thản nhiên nói một câu.

“Cái gì? Đã hết?” Lạc Thần Hi trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn hần.

“Đúng vậy, đều đã kết thúc.” Lâm Tịch Hải ngẩng nhìn những đoạn rong biển trôi nổi, bất động thanh sắc, đem tất cả sự bí ẩn sâu ở trong lòng.....

“Sao lại như thế? Vì cái gì.....” Lạc Thần Hi lẩm bẩm nói, không thể lý giải nổi.

Hần vốn là một lãng tử đa tình, nên ngay từ đầu căn bản là không thể lý giải chuyện này, một nam nhân xuất sắc như Lâm Tịch Hải vì sao lại phải vất vả vì cái tên nam nhân bình thường kia đến mức như vậy.

Tuy không thể hiểu được, nhưng hần cũng bị sự chấp nhất của Lâm Tịch Hải làm cho cảm động. Có điều tại sao bây giờ, hai người bọn họ vẫn không thể tái hợp??

“Một lời khó nói hết.”

Lâm Tịch Hải thu hồi tầm mắt, trên mặt thật thản nhiên, không lộ ra nhiều biểu tình : “Kỳ thật cũng không có gì là không tốt, sau khi buông tay, trong lòng thật ra thoải mái không ít.”

“Thật vậy sao?”

Lạc Thần Hi hồ nghi đánh giá hần, nam nhân trước mắt, nhìn thế nào cũng không giống một người đang thanh thản.

“Người còn không trở về đi? Coi chừng bạn gái của người sinh khí.”

Lâm Tịch Hải không muốn tiếp tục đề tài này. (Đuổi khéo bà ‘tám’)

“Được rồi, ta đi, người đang ở gần vùng này phải không? Đến lúc đó có rảnh thì ta sẽ tìm người cùng đi uống rượu.”

Lạc Thần Hi hướng hần phát tay.

“Tốt.”

Đi được một đoạn đường, Lạc Thần Hi quay đầu lại, thấy Lâm Tịch Hải vẫn duy trì tư thế bất động như cũ, ngồi một chỗ, ánh mắt mê man nhìn ra biển rộng.....

Thân hình thon dài, dung nhập vào khoảng trống khôn cùng của hải cảnh, tản ra cảm giác cô liêu mãnh liệt, làm cho người ta nhận không được mà muốn dùng tay để chạm vào, rồi sợ sau khi duỗi tay ra, người trước mắt sẽ vỡ tan như bọt nước....

Cảm giác thật hư vô. (Hết em Hải tới em Hi làm nhà văn)

Không do dự, Lạc Thần Hi lập tức lấy di động trong túi ra, lật xem số điện thoại của vài người bạn.....

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Đêm đó, Lạc Thần Hi liền gọi Lâm Tịch Hải ra ngoài, hai người đi đến một PUB ở khách sạn ven biển để đối ẩm tới tận nửa đêm (trời ơi xuất huyết dạ dày T_T), cả hai đều cảm thấy rất tận hứng.

Lạc Thần Hi vốn là một hoa hoa công tử, sống phóng túng, không việc nào là không biết, nhưng hắn không giống các ngư lang khác, vô học thức vô nghề nghiệp, hắn đã từng đọc qua rất nhiều sách báo nên am hiểu nhiều thứ. Đương nhiên là đôi khi nói chuyện cũng hơi thô tục, nhưng lí lẽ chặt chẽ, kiên định, rất hợp với tâm ý của Lâm Tịch Hải.

Cùng Lạc Thần Hi tán dóc, vĩnh viễn sẽ không nhàm chán. Hắn là một người bạn luôn làm cho người ta cảm thấy khoái trá. Khó trách hắn có thể ổn định tọa trên bảng đầu danh sách của HEAVEN CLUB.

Hai người cùng uống đến tận đêm khuya, Lạc Thần Hi liền tiếp nhận được điện thoại thúc ép của bạn gái, không dám đắc tội với đại kim chủ, nên chỉ có thể tiếc hận cáo từ trở về.

Lâm Tịch Hải trêu ghẹo hắn : “Mau trở về đi, nếu bởi vì ta mà khu nhà cao cấp sắp tới tay người lại bay mất, ta không có khả năng đền cho người đâu.”

Lạc Thần Hi cười mắng : “Miệng quạ đen, nếu nó thật sự bay mất, ta liền đến nhà của người để ăn nhờ ở đậu luôn nha.”

Lâm Tịch Hải lúc này nhắc tay đầu hàng : “Tha cho ta, người vẫn là nên đi nhanh đi.”

Hai người vừa nói giỡn vừa đi ra khỏi khách sạn, một đứa bé giữ cửa tựa hồ có quen biết Lạc Thần Hi, vội vàng ân cần mở cửa : “Hai vị tiên sinh, cẩn thận giữ ấm, bên ngoài đang có tuyết rơi.”

“Thật sao?”

Lâm Tịch Hải ngẩn ra, bước khỏi cánh cửa kính, một trận hàn ý thẩm nhân liền ập thẳng vào mặt hắn.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm sâu không thấy đáy, bông tuyết tinh tế bay lả tả, vừa rơi xuống mặt đất, liền vội vàng tan biến...

Thị trấn N khí hậu vốn ôn nhuận, cũng ít khi có mưa tuyết, thường thường đến gần cuối năm mới có tuyết rơi vài lần. Lần này có lẽ là do dòng nước lạnh xâm lấn, khiến tuyết rơi sớm hơn mọi khi.

Gật đầu cùng Lạc Thần Hi cáo biệt, Lâm Tịch Hải chui vào trong tắc xi, hướng về nhà của Đối An Nỵ mà đi.

Thân xe xóc nảy một chút, Lâm Tịch Hải đã uống khá nhiều rượu nên cảm thấy hơi hơi có điểm buồn ngủ, xe chạy khá nhanh nên chỉ chớp lát sau đã về đến biệt thự.

Lấy ra hai tờ giấy bạc giao cho tài xế, Lâm Tịch Hải kéo lê thân thể nặng nhọc chậm rãi bước ra khỏi xe, vừa đi vừa lần tay vào túi tìm chìa khóa.....

Đột nhiên, cước bộ của hắn dừng lại.

Hình như có một vật gì đó đang đứng lảng lảng trước cửa biệt thự

Không, kia không phải là đồ vật, mà bởi vì y đứng bất động không nhúc nhích nên làm người ta hiểu lầm, cho rằng đó là pho tượng, thực ra sau khi nhìn kĩ lại, đó ... đó là một con người.

Bàn tay vốn đang mò mẫm tìm chìa khóa liền dừng lại, Lâm Tịch Hải mở to hai mắt, không dám chớp mi, dường như người kia đứng đó để chờ đợi nam nhân của y trở về.

Không gian được tuyết bao phủ, mọi âm thanh đều câu tịch.

Bông tuyết trắng noãn, một phiến mỏng, xòe ra tựa cánh hoa, lượn vòng bay xuống, bao trùm lên tất cả tạp âm, làm cho đại địa như ngủ say trong vòng tay ôm ấp của nó, đồng thời, nhẹ nhàng đáp trên đầu của y, trên thái dương, lông mi, trên chóp mũi.....

Bóng đêm ảm đạm khôn cùng, chỉ có hai đôi mắt nhìn nhau hơi hơi lóe sáng.

“Người đã trở lại.”

Nam nhân bước về phía trước từng bước, đánh vỡ không gian trầm mặc.

Thân thể vừa động, tầng băng tuyết mỏng manh vốn đang dừng trên đầu vai của y, đều bị chấn động, rơi rớt xuống bên dưới.....

Thấy nhịp cước bộ của nam nhân nâng lên, tựa hồ đang đi về phía hắn, thì ra đây không phải là ảo giác, là thật! Lâm Tịch Hải cả kinh, đại não còn chưa kịp phản ứng, chân đã bắt đầu rút lui, xoay người chạy như điên.....(=. =”)

“Tịch Hải.....”

Mặc kệ thanh âm của nam nhân vang lên sau lưng, Lâm Tịch Hải giống một con thỏ bị chấn kinh, càng bỏ chạy nhanh hơn.

“Tịch Hải..... Đau quá.....”

Xa xa nghe được tiếng ngã nặng nề của y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lâm Tịch Hải nghi hoặc, bước chân bắt đầu chậm lại. Hắn quay mặt ra phía sau lưng, chỉ thấy Bành Diệc Hàn đang nằm úp mặt vào nền tuyết, bất động. Hắn đã quên mất y bị tạt ở chân, không thể chạy nhanh được. Có thể do đuổi theo mình nên mới bị vấp ngã.

Lâm Tịch Hải nhịn không được liền chạy vòng trở lại : “Người ko sao chứ?”

Đối phương vẫn không động tĩnh mà cầm mặt vào tuyết. Lâm hắn lo cuống lên.

“Uy.....”

Tay hắn vươn ra, đầu ngón tay mới chạm vào vạt áo của y, liền cảm thấy có điểm không đúng, quả nhiên, một giây tiếp theo, hắn đã bị một đôi tay mạnh mẽ bắt được, lôi kéo, cả người hắn ngã nhào vào trong ***g ngực của y.....

“Buông ra, Bành Diệc Hàn! Cái tên hỗn đản này, dám gạt ta!”

Lâm Tịch Hải gầm nhẹ, dùng sức giãy dụa muốn thoát ra.

Hai người giống như hai đứa trẻ đang chơi đùa, ôm nhau lăn lộn quay cuồng trên mặt đất (...chắc, tuổi cũng đâu có ít, sao nhí nhảnh wa’ ha), cánh tay của nam nhân giống như một sợi dây thừng chắc chắn, đến đao cũng không thể chặt đứt, cứ thế gắt gao quấn quýt lấy hắn, mặc kệ hắn giãy dụa như thế nào, y cũng có biện pháp không chế và cô trụ, đến cuối cùng, Lâm Tịch Hải vì bị hao hết khí lực nên không thể quấy phá nữa, chỉ có thể nằm im cho y ôm vào ngực.(xong, hết cảnh phim hành động, bắt đầu chuyển wa phim tình cảm :”>)

“Ta không thả đâu, kể từ giờ phút này ta sẽ không bao giờ ... buông người ra nữa!”

Toàn thân đều bị hơi thở của nam nhân bao phủ, ngực của y cùng hắn gắt gao áp sát vào nhau, cảm thụ được tiếng tim đập kịch liệt của đối phương, hai má cọ vào chiếc áo khoác đơn bạc của y, hắn cảm nhận được hơi thở băng tuyết của Bành Diệc Hàn.

Đại khái vì không dự đoán được trời lại đột ngột có tuyết rơi, nên nam nhân ăn mặc phi thường đơn bạc, toàn thân đều lạnh lẽo giống như một khối băng, nói vậy là y đã đứng ở bên ngoài chờ hắn rất lâu.

Trong lòng lại nổi lên một trận bi thương mãnh liệt cùng sự thống hận, thống hận bởi vì vừa nghe thấy lời nói đầy tình cảm của y, thì bản thân liền dao động, Lâm Tịch Hải cắn răng rống lên : “Chúng ta đã hết rồi, thôi đi, ta đã nói tái kiến cùng người rồi!”

“Nhưng mà ta không muốn nói tái kiến.”

Bành Diệc Hàn ôm hắn càng chặt hơn : “Không được nói tái kiến với ta, Tịch Hải, ta yêu người!”(ô ô ô.....)

Tất cả nhiệt lệ hàm súc ở hốc mắt, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi liền nhanh chóng rơi xuống, Lâm Tịch Hải run rẩy đôi môi, ngũ quan nhất thời vụn vỡ.....

“Hỗn đản, mọi chuyện đã kết thúc, người còn nói ra những lời này thì có nghĩa gì nữa!”

Lâm Tịch Hải một phen nắm lấy áo nam nhân, giận dữ hét vào mặt y : “Vì sao đến khi ta đã quyết định buông xuôi tất cả thì người mới xuất hiện, vì sao khi ta đã sắp quên được người thì người lại chạy đến trước mặt ta! Không phải cho đến tận bây giờ người vẫn chưa từng quan tâm đến cảm nhận của ta sao? Không phải người đã sớm kết đôi với người khác sao, không phải người đã hoàn toàn bỏ mặc ta sao? Hiện tại người chạy tới đây để nói yêu ta, đùa giỡn với ai a, tra tấn ta thì người vui lắm phải không? Người cút cho ta, cút ngay! Năm năm là đã đủ lắm rồi, ta đã phải trả giá suốt năm năm qua, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Vì sao không để ta yên, ta cũng quen với sự cô độc rồi.....”

Thanh âm kích động dần dần nghẹn ngào ở yết hầu.

Đau lòng dâng lên như thủy triều, mãnh liệt đánh úp lên cơ thể hần, không thể tự khắc chế, sự bi thương tích lũy suốt năm năm đã đến cực hạn rồi, ngay lúc này tất cả đều bùng nổ, giống như thiên quân vạn mã, xông lên dẫm đạp tâm hồn của hần.....

Nội tâm chất chứa đầy phần uất, hần chịu đựng không nổi nữa.

Nhưng vào lúc này, nam nhân đột nhiên vươn cánh tay ra, đỡ lấy cơ thể lung lay sắp ngã của hần.

Lâm Tịch Hải chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của y.....

Trong ánh mắt của y, đồng thời tồn tại thiên đường và cả địa ngục.

Hình ảnh của hần tràn ngập trong đáy mắt của y, sự vui sướng của hần, sự thống khổ của hần, sự bi thương cùng hy vọng của hần, toàn bộ đều là hần, ngưng kết thành một sự đau lòng mà y không thể trốn tránh.

“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Ta yêu người..... Ta thật sự yêu người..... Thực yêu người.....”

Bành Diệc Hàn không thốt ra từ ngữ nào khác ngoài hai câu “Thực xin lỗi” cùng “Ta yêu người”.

Lập lại không biết đã bao nhiêu lần, y nâng khuôn mặt hần lên, hôn nhẹ lên khóe mắt, dùng lưỡi liếm đi dòng lệ, sau đó, những nụ hôn như tuyết hoa dịu dàng trải xuống, theo chóp mũi, hai má, cuối cùng rơi xuống đôi môi nhợt nhạt của hần.....

Lâm Tịch Hải ban đầu còn dùng lực giãy dụa, qua vài giây, khoang miệng liền tràn ngập hơi thở nóng bỏng của nam nhân (rồi, hết giây), từng trận thiên toàn địa chuyển, đôi bàn tay vốn đang nắm chặt cổ áo của đối phương cũng chậm rãi buông xuống.....

Cả hai hôn nhau thật lâu, sau đó Bành Diệc Hàn mới buông ra, một bàn tay vẫn ôm ngay thắt lưng của hần, tay kia thì đau lòng vỗ về lên khuôn mặt gầy yếu.

“Ta không biết nên thổ lộ với người như thế nào thì mới tốt, nhưng ta chắc chắn rằng ta rất yêu người, việc này tuyệt đối không phải là vui đùa với người! Khi từ Cam Túc trở về, kỳ thật lòng ta phi thường sợ hãi, sợ sau khi nhìn thấy người, thì sẽ không khống chế được những ý niệm miên man trong đầu. Cho nên một mặt ta cố ý lánh tránh người, mặt khác, ta cố gắng chăm sóc cho Hoa Tử An.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy hần, trong lòng luôn có một cảm giác bứt rứt. Hần đã nghĩ ta đối xử với hần tốt như vậy, nhất định là thực sự thích hần, nhưng hần cũng không biết, lòng ta chỉ yêu duy nhất một mình người, vì không thể kết giao với người, cho nên mới đáp ứng hần. Điều mà ta có thể làm cho Hoa tử An là cố gắng chiếu cố hần, hy vọng có thể bù đắp cho hần. Theo suy nghĩ của ta, cứ đối xử tốt với hần, mưa lâu thấm đất, một ngày nào đó ta sẽ thật sự yêu hần.

Nhưng ta không nghĩ tới, hần lại phản bội. Khoảnh khắc khi nhìn thấy hần rời đi, nếu nói không thương tâm thì chính là giả dối, dù sao chúng ta cũng có với nhau bốn năm cảm tình, nhưng ta càng sợ hãi hơn. Ta sợ sau khi hần đi rồi, tình yêu của ta đối với người lại bộc phát không thể kiềm chế được. Khi đó dường như người đã xem ta như bạn tốt, ta phi thường quý trọng tình hữu nghị này, không muốn bị người chán ghét, cho nên mới càng ngày càng ... bất an hơn.

Nếu còn như vậy, ta sợ lịch sử sẽ tái diễn, sợ chính mình sẽ đối với người làm ra những chuyện không tốt, không muốn gây phiền phức cho người nên ta mới bắt đầu trốn tránh. Mặc kệ người làm cái gì, ta đều tự nói với bản thân, tuyệt đối không thể suy nghĩ nhiều, không cần tự mình đa tình, hiểu sai ý tốt của người. Thậm chí đến cuối cùng, chẳng những mượn rượu quên sầu, ta còn đi tìm đối tượng khác, chính là muốn dời tầm mắt ra khỏi người. Nhưng ta trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, điều này lại làm người bị tổn thương!”

Lâm Tịch Hải mấp máy môi, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Nguyên lai, tất cả chuyện này đều xuất phát từ việc bọn họ rất quan tâm đến nhau, đều lo lắng cho đối phương không phải sao? (nu thì có =. =”)

“Tịch Hải. Ta chưa từng dám nghĩ đến, người yêu ta, một mực chờ ta, ta thật sự nằm mơ cũng không dám nghĩ đến! Cho dù đến bây giờ, nếu không chính tai nghe người nói như vậy, ta vẫn cảm thấy khó có thể tin được! Tuy rằng trước đây người từng nói qua là người thích ta, nhưng ta vẫn nghĩ đó là sự tùy hứng nhất thời của người, chỉ cần qua một thời gian là loại cảm tình này sẽ rất nhanh phai nhạt..... Thực xin lỗi, Tịch Hải, xin tha thứ cho ta! Tha thứ vì ta luôn tự cho mình là đúng, tha thứ cho sự yếu đuối của ta, tha thứ cho sự trì độn (ngu si, cùi bắp, cùi chuối..@@##\$%) của ta a, vẫn không phát hiện ra tâm ý của người, chỉ biết một mực trốn tránh.”

Tay Bành Diệc Hàn vuốt nhẹ lên mặt hắn, đôi mắt rưng rưng chăm chú nhìn hắn.

“Không được dễ dàng nói tái kiến như vậy! Cho ... ta một cơ hội nữa đi. Ta yêu người, người cũng yêu ta, vì sao chúng ta lại không thể ở cùng một chỗ? Chúng ta đã bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, không nên lại sai lầm nữa, được không?”

Bành Diệc Hàn cúi đầu, hôn lên đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn.....

“Ta thề, từ nay về sau, ta sẽ chỉ ở bên cạnh người. Ta sẽ mang đến hạnh phúc cho người, bởi vì trên đời này, người duy nhất có thể khiến cho người hạnh phúc chính là ta, mà người duy nhất khiến ta hạnh phúc, cũng chỉ có người. Ta không thể không có người, lúc này đây, dù xảy ra chuyện gì ta cũng không buông người ra nữa!”

Lâm Tịch Hải hạ mí mắt, nhiệt lệ đang đọng ở hốc mắt lại rào rào chảy xuống.....

Sự ràng buộc đã khắc sâu đến mức vô pháp chặt đứt.

Tình yêu này đã ban tặng cho hắn quá nhiều thống khổ cùng sung sướng, tuy bị thương lại nhiều hơn vui sướng, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn bất tri mà yêu y, mặc kệ như thế nào, hắn vẫn yêu y.

Bây giờ điều duy nhất có thể tách rời bọn họ chỉ có cái chết, mà cho dù đã chết, hắn cũng sẽ tiếp tục yêu nam nhân này.

Hai mắt đầm lệ mông lung, đôi môi cánh hoa lạnh lẽo, lại một nụ hôn nhẹ nhàng và ôn nhu như nước hạ xuống.

Hắn nhắm mắt lại, cảm giác được thứ chất lỏng ấm ướt chảy xuống từ khóe miệng, tình yêu ngự trong ***g ngực chột rung động, càng lúc càng được khuếch đại.....

Sau đó, hắn vươn hai tay, ôm chặt lấy nam nhân.

Hai người nằm trên mặt đất lạnh băng đây đưa đến nửa ngày, bị hàn ý xâm lấn, Lâm Tịch Hải liên tục hắt xì vài cái, thân thể đang vui trong lòng Bành Diệc Hàn mới dần dần bình tĩnh.

Thật vất vả mới bắt được một chiếc tắc xi, Lâm Tịch Hải bảo tài xế lái xe đến một khách sạn ven biển, sau khi đến nơi, cả hai liền đi thẳng đến quầy khai phòng. (em Hải hành sự lệ thiệt)

Dọc theo đường đi, hai người đều gắt gao nắm lấy tay của đối phương, không quan tâm đến tầm mắt kì quái của người khác. Nếu họ nói thắm đây là hai tên đồng tính luyến ái, vậy cứ để cho bọn họ nói, dù sao đây cũng là sự thật.

Nếu có thể, Lâm Tịch Hải còn muốn tuyên cáo cho toàn bộ thế giới biết, người nam nhân bên cạnh hắn, chính là người hắn yêu nhất cuộc đời này!

Sau khi đóng cửa phòng khách sạn, Bành Diệc Hàn liền ôm lấy hắn mà hôn nồng nhiệt, đồng thời hai tay vội vàng cởi quần áo của đối phương, mà Lâm Tịch Hải cũng không chút nào yếu thế, một bên đáp lại nụ hôn của nam nhân, một bên rũ bỏ áo khoác của y xuống đất.

Rốt cục hai người tâm ý tương thông, động tác nhất trí, phối hợp ăn ý, đều muốn mau chóng tiếp xúc đến da thịt của đối phương.

“Thân thể của người thật lạnh, giống như một khối băng.”Bành Diệc Hàn thở hổn hển, vuốt ve lưng hắn.

“Của người cũng vậy, ở bên ngoài đã đợi bao lâu rồi?”

Lâm Tịch Hải sờ soạng lên đôi vai lạnh lẽo của Bành Diệc Hàn, khẽ liếm lên hai gò má lạnh lạnh của y.

“Ồ, chỉ ba, bốn giờ mà thôi.”

Bành Diệc Hàn động thủ cởi dây lưng của hắn, quần áo nhất kiện bong ra từng mảng, hai người chậm rãi hôn nhau đi đến bên giường.....

“Vì sao lại không vào biệt thự mà chờ?”

“Đợi An Nỵ đuổi ta ra ngoài a.”

Bành Diệc Hàn cười khở: “Nàng cầm cái chổi, quét ta ra khỏi nhà, bắt quá đây cũng là hậu quả ta nên lãnh nhận.”

“Ngu ngốc.”

Lâm Tịch Hải không khỏi cười khẽ, tay không quên tụt quần của nam nhân xuống đất.

Hai người nhiệt tình dây dưa, thân thể bắt đầu dần dần nóng lên.....

“Buổi tối hôm đó, ta rốt cuộc đã làm gì với người vậy?”Bành Diệc Hàn đặt Lâm Tịch Hải lên giường, nhìn vào ánh mắt của hắn.

“Đáng ghét, không nên hỏi nữa.”

Tưởng tượng đến đêm đó, Lâm Tịch Hải trong lòng thật khổ sở, lại có điểm then thùng, không khỏi hạ mí mắt, trốn tránh tầm nhìn của y.

“Ta thực đáng chết!”

Bành Diệc Hàn kịch liệt nói, sau đó lại cúi xuống một chút, tinh tế hôn nhẹ lên hai má của hắn : “Ta không phải đã làm chuyện quá phận đối với người chứ?”

“Àn, đúng vậy đó.”Lâm Tịch Hải tức giận nói.

“Rốt cuộc là quá phận như thế nào? Có quá đáng hơn so với việc đang làm hay không?”

Vừa nói Bành Diệc Hàn vừa dùng bàn tay to lớn xoa vào chỗ nam tính của hắn, chỉ cách một tầng quần lót mỏng manh nên có thể nhận thấy thứ kia đang không ngừng sôi sục....

“A.....”Lâm Tịch Hải kìm lòng không được mà ngẩng cổ lên, phát ra thanh âm diễm lệ.

Phần eo của hắn bắt đầu chấn động, phân thân vừa được nam nhân nắm trong tay, ngay lập tức không biết xấu hổ mà nhanh chóng bành trướng, bị đầu ngón tay linh hoạt âu yếm, không những càng lúc càng cứng rắn, mà ngay lỗ nhỏ cũng bắt đầu rỉ ra vài giọt dịch thể màu trắng.

“Giống như thế này sao?”

Bàn tay thô ráp của y tiếp tục ngọt ngào tra tấn, vuốt ve chơi đùa trên bộ phận mẫn cảm của hắn.

“A..... So với việc này..... còn... còn quá phận..... Quá phận hơn.....”

Lâm Tịch Hải thở gấp, phát ra âm thanh ướt át.

Bành Diệc Hàn nâng hai chân của hắn lên, cởi quần lót ra, vút xuống dưới giường, sau đó dùng ngón tay trực tiếp chạm lên khối dục vọng đang bùng bùng phần chấn của hắn.

Tay Lâm Tịch Hải nhẹ nhàng đặt trên cánh tay của y, muốn thu ngắn khoảng cách của cả hai.

Đôi mắt của hắn dày đặc hơi nước, đồng tử ướt át, ngọn đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, phản chiếu lên mắt hắn khiến cho hào quang bắn ra bốn phía, tản ra sự gợi cảm đầy mị lực.

Bành Diệc Hàn chỉ cảm thấy nhiệt huyết toàn thân bỗng dưng phát ra một tiếng nổ “Oanh” thật lớn, kể tiếp là trào dâng ồ ạt, khiến y nhất thời hóa thành một con chó sói, bổ nhào vào người Lâm Tịch Hải, chen chân vào giữa hai bắp đùi của hắn, một bên mãnh liệt hôn, một bên tiếp tục xoa nắn dục vọng của đối phương.

Lâm Tịch Hải lấy giọng mũi phát ra tiếng thở dốc ngọt ngào, mềm mại hé miệng, tiếp nhận đầu lưỡi của y, cùng y triển miên cần mết.....

“Ân..... Ngô.....”

Đầu lưỡi dây dưa đầu lưỡi, quấn chặt lấy nhau, phát ra tiếng vang “Tí tí” hổ thẹn, hạ thể trần trụi, lại không ngừng bị nam nhân vỗ về chơi đùa kích thích, khoái cảm khiến kẻ khác khó có thể nhẫn nại. Sự âu yếm của đầu lưỡi làm cho một người vốn không có kinh nghiệm như Lâm Tịch Hải chịu đựng không được, thứ đang bành trướng ở phía dưới dường như cũng muốn phát tiết ngay lập tức.

“A..... Dừng tay..... Không được..... Ta..... Ta phải bắn ra.....”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, vận vẹo thân thể mềm dẻo của mình, một dòng chất lỏng ồ ồ chảy ra, phủ đầy trên ngón tay của nam nhân.

Nhưng nam nhân nhưng không có nửa điểm muốn buông tha cho hắn, vẫn tiếp tục hôn, từ trên cổ lướt xuống phía dưới, một đường trượt qua xương quai xanh, sau đó, một ngụm liếm lên hai điểm nhũ tiem đỏ sẫm trên khuôn ngực trắng nõn.

“A a.....”

Lâm Tịch Hải lập tức phát ra tiếng kêu thơm ngọt, phần eo cuồng loạn vận vẹo, nơi bắp đùi bị một trận co rút, lại tiếp tục xuất ra trên tay Bành Diệc Hàn.

“Nhanh như vậy sao?” Bành Diệc Hàn hơi ngẩn ra, sau đó cười cười, hôn lên hai gò má phềnh hồng của Lâm Tịch Hải.

“Bởi vì..... đã lâu không có làm.....”

Lâm Tịch Hải phát ra âm thanh yếu ớt như tiếng muỗi kêu, xấu hổ đến mức không dám nhìn y. Hắn phản ứng như vậy, khiến y cảm thấy hắn thật đáng yêu, đáng yêu muốn chết luôn.

“Không được nhìn ta!”

Lâm Tịch Hải thấy người kia cứ nhìn mình chằm chằm nên thẹn quá hóa giận, hướng y quát lớn, nhưng mà khóe mắt hẹp dài nhiễm đầy hơi nước, chẳng những không có nửa điểm thuyết phục, ngược lại càng làm người khác yêu thương, môi cũng nhẹ nhàng run rẩy, giống như một đóa hoa tươi nhuần sau cơn mưa, khiến cho người đến hái phải mê mẩn.....

“Thật là đáng yêu.”

Bành Diệc Hàn nhin không được cúi người, hôn lên cánh hoa lấp lóe ánh sáng, tinh tế phác họa lên mí mắt của hắn vài đường dịu nhẹ, cắn cắn môi dưới, liếm lại liếm, hút lại hút. Đồng thời, vươn ngón tay, nhẹ nhàng sáp nhập vào mật huyết phía sau của hắn.....

“Lần trước có làm như vậy không? Ngón tay của ta có cắm vào nơi đây không a? Có làm đau người hay không? Thực đáng chết, ta thề về sau ta sẽ không bao giờ ...uống rượu nữa!”

Tưởng tượng đến việc mình đã bỏ lỡ một ‘sự kiện’ quan trọng như thế này, Bành Diệc Hàn liền hận đến mức muốn đập đầu vào tường chết cho xong.

“A..... Cái kia..... Đó là..... lần đầu tiên..... của ta.”

Cảm giác được ngón tay nam nhân tiến tiến xuất xuất trong cơ thể, tuy bị dị vật xâm lấn cố nhiên không dễ chịu, nhưng bởi vì muốn cùng y kết hợp, nên Lâm Tịch Hải không có nửa điểm oán giận, chính là cố gắng hấp khí, phối hợp hoạt động với ngón tay của y.

“Lần đầu tiên? Người cho tới bây giờ cũng chưa từng.....”

Lần này, Bành Diệc Hàn hoàn toàn giật mình.

Thật sự là sét đánh bên tai!

“Không có..... Cùng người khác đều không được..... Chỉ có thể..... Cùng với người thì mới được.....”

Tựa hồ cũng hiểu được nói như vậy thật sự rất là xấu hổ, Lâm Tịch Hải lại thẹn quá hóa giận, đấm nhẹ một quyền vào ngay gò má bên phải của nam nhân : “Im ngay, muốn làm gì thì mau làm đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì hả.”

Lâm Tịch Hải phi thường ngưng ngừng, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui ngay vào!

“Tịch Hải, thật sự chỉ có thể cùng với ta? Ta..... Ta thật cảm động!”

Bành Diệc Hàn ôm cổ hắn, tựa như một con khuyển to lớn, đang âu yếm chủ nhân của mình, kích động cọ cọ vào hai má hắn.....

“Thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi! Người giết ta đi, lần đầu tiên của người quý giá như vậy, ta lại không có ấn tượng. Người mắng chửi ta đi, ta thật sự là tên khốn nạn kém cỏi nhất trên đời này a!”

“Giết người một nghìn lần, cũng không bồi thường được tổn thất của ta.”

Lâm Tịch Hải nhéo đầu của y một phát, hung tợn trừng mắt, bản tính nữ vương chôn giấu lâu ngày rốt cục đã hiển lộ.

“Giác ngộ đi, người nên chuẩn bị cho tốt, cả đời này đều phải phục vụ cho ta, chỉ đi theo một mình ta, nếu không, ta sẽ làm thịt người rồi cho vào chảo chiên lên ăn.”

“Được, được người muốn chà đạp ta như thế nào cũng được!”

Bành Diệc Hàn ôm chặt hắn, ở bên tai hắn phả ra hơi thở nóng bỏng.

“Ngu ngốc, không được vừa để một ngón tay trong người ta vừa nói ra những lời này.”

Lâm Tịch Hải bạo phát, nghĩ muốn nhấc chân lên đá y, ai ngờ mới vừa động đây, theo bản năng, mật huyết liền kẹp chặt ngón tay kia lại, thân thể hắn nhuyển đi một nửa, bộ dáng thật sự đáng yêu cực kỳ.

“Ta yêu người.”

Bành Diệc Hàn toàn thân đều sôi trào, rốt cuộc nhẫn nại không được, liền ôm lấy hai chân thon dài của hắn, nâng cao thắt lưng của Lâm Tịch Hải, dùng hung khí cứng nóng của mình nhập khẩu vào lỗ nhỏ của hắn, thật chậm rãi, kiên định xỏ xuyên qua cơ thể đối phương.

“A.....”

Thanh âm trầm thấp của Lâm Tịch Hải vang lên lạnh lạnh, yết hầu phập phồng, cái cổ trắng nõn cong lên thành một vòng cung thật xinh đẹp.

“Đau không?”

Bành Diệc Hàn nhíu mi dừng lại, kiệt lực áp chế kích động của mình.

Mật huyết ấm áp mềm mại của hắn gắt gao bao vây y, giống như có một năng lượng kì quái, hút dương khí của y vào thật sâu, trước mắt từng trận vịnh huyền, y cơ hồ cũng sắp không nhận được nữa.

“Không..... sao.....”Lâm Tịch Hải cố gắng hô hấp.

Không có chất bôi trơn, nếu nói không đau chính là gạt người, nhưng bởi vì hắn khẩn cấp muốn cùng y kết hợp, nên dù có đau đớn như thế nào, hắn cũng có thể chịu đựng

Hô hấp sâu vào, làm cho thân thể trầm tĩnh lại.....

Dục vọng nóng rực như lửa vẫn đang lấp đầy bên trong cơ thể, cho dù bất động, cũng có thể cảm nhận được sự trương phình của mạch máu nơi đó, con tim hai người dường như có cùng nhịp đập, cảm giác vừa kỳ dị vừa thân mật.

Không đành lòng nhìn thấy bộ dáng đầy mồ hôi của đối phương, Lâm Tịch Hải nâng lên một chân, cọ cọ vào lưng của y : “Có thể rồi. Tiến vào đi.”

Bành Diệc Hàn khó nhịn kích động, cúi người xuống, như mãnh hổ xông chuồng, nhảy thật sâu vào trong cơ thể hắn.

“A..... A..... Ân.....”

Cả gian phòng đều ẩm ướt, nhộn nhịp tiếng thở dốc thơm ngọt, như có như không, không ngừng trêu chọc thính giác của nam nhân, khi hai thân thể ma sát lẫn nhau, truyền đến thanh âm *** ô như nước chảy.

Da thịt nóng rực gắt gao hòa quyện, cơ hồ sắp bốc cháy.

“Thoải mái không?”

Bành Diệc Hàn thở hổn hển hỏi, tấm lưng rộng vẫn giữ vững luật động và tiết tấu, vừa sâu vừa nhột nhột, ma sát lên nội vách ẩm áp của hắn.

Thật sự rất thương hắn, muốn cho hắn được trải qua thể nghiệm tốt nhất, khó quên nhất.

“Ân..... A..... Thật thoải mái.....”

Lâm Tịch Hải thẳng thắn phản ứng, đầu hơi nghiêng lên, cảm giác vô cùng khoái hoạt.

Không ngừng giao triền, sự đau đớn đã sớm biến mất vô hình, chỉ còn đọng lại một dòng điện tê rần lưu thông trong cơ thể.

Mỗi lần y luật động, đều làm cho hắn toàn thân mềm nhũn, giống như sắp bị hòa tan dưới ánh mặt trời.

“Hảo..... Hảo lớn.....”Lâm Tịch Hải híp lại đôi mắt thu hút, dùng thần sắc mê ly nhìn vào người nam nhân.

“Thật sự thoải mái đúng không?”

Thấy hắn bày ra bộ dáng mê người như thế, khí huyết toàn thân của Bành Diệc Hàn không khỏi dâng lên, huyết mạch chạy như bay, càng lúc càng va chạm kịch liệt hơn.

“A..... Ân..... Chậm lại một chút.....”

Bị quá nhiều loại khoái cảm mới lạ xô đẩy, Lâm Tịch Hải cơ hồ không chịu nổi, yết hầu không tự giác mà phát ra một thanh âm khàn khàn kêu gọi, khóe mắt hơi hơi phấp phồng, bên trong chảy ra một dòng nhiệt lệ thăng tình.

Nam nhân cử động thất lưng, biến hóa đủ các loại góc độ, tác cầu hắn, dò hỏi hắn, đột nhiên, y vô tình đụng vào điểm mẫn cảm trong cơ thể của hắn.....

“A..... Nơi đó..... A a.....”Lâm Tịch Hải liền lớn tiếng thở gấp, thân thể cuồng loạn vặn vẹo.

“Là nơi này sao?”

Bành Diệc Hàn kiềm trụ thất lưng của hắn, lại tiếp tục đánh sâu vào cực điểm vừa rồi, quả nhiên thân thể hắn lại kịch liệt chấn động.

“Ân..... A.....”

Giống như có một quả bom bạo phát bên trong cơ thể, Lâm Tịch Hải rốt cuộc khống chế không được, nâng mông lên phối hợp với động tác của nam nhân, liều mạng vặn vẹo phần eo.

Thân thể giống như không còn thuộc về mình nữa, chỉ biết cơ khát cần nuốt phân thân của Bành Diệc Hàn, muốn nhắm nháp tất cả của y.

Khoái cảm mãnh liệt không tuân theo lí trí của bản thân, trước mắt từng trận biến thành màu đen, thiên toàn địa chuyển, tình triều dâng cao mãnh liệt làm cho hắn không kịp thừa nhận, tất cả đều hóa thành nước mắt, lã lã chảy xuống gối.

“Diệc Hàn.....”

Hắn liền tiếp kêu tên của nam nhân, nếu như thế giới này có sụp đổ, chỉ một mình y mới có thể cứu vớt được sự tồn tại của hắn.

“Đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh người. Ta yêu người, Tịch Hải.”

Nam nhân ôn nhu hôn lên khóe mắt của hắn, động tác vẫn kịch liệt chưa từng dừng lại dù chỉ một chút.

Thanh âm của y khiến hắn cảm thấy an tâm, trong cơ thể chợt nảy lên một xúc cảm ngọt ngào, Lâm Tịch Hải ôm lấy cổ nam nhân, nồng nhiệt hôn đáp trả.

Mồ hôi cùng nước mắt trộn lẫn vào nhau, thiên đường cùng địa ngục, đồng thời dày vò hắn.

Thân thể đã cong thành một tư thế kì quái đến mức khó có thể tưởng tượng, nam nhân từ trên xuống dưới, giống như đang đóng cọc vào mật huyết của hắn, châm lên đại hỏa hừng hực trong cơ thể, khiến Lâm Tịch Hải rơi vào sâu bên trong ngọn lửa *** vô hưu vô chỉ.

Cả gian phòng đều tràn ngập hơi thở *** huân tụy.

Lâm Tịch Hải cảm thấy thân thể của mình tựa hồ không còn tồn tại nữa, mỗi một lần cao trào, không ngừng đánh sâu vào hắn, đưa hắn lên đến tận đỉnh.

Toàn thân càng ngày càng nóng, tứ chi rã rời, cả đại não cũng tê dại vui sướng, thần hồn phiêu đãng.

“Ta..... Không được.....”

Khoái hoạt tích lũy đến đỉnh điểm, Lâm Tịch Hải không thể kiềm được, phát ra tiếng rên rỉ mà ngay cả bản thân vừa nghe xong cũng đỏ mặt, nước mắt khóc lóc.

Biết hắn rất nhanh đã đạt đến cao trào, nam nhân không phí thời gian, lại triển khai thêm một vòng kịch liệt.

Lâm Tịch Hải bị y làm đến toàn thân xụi lơ, nói không ra hơi, chỉ có thể liều mạng lay động đầu, ngón tay bấu chặt vào chân đơn, cơ hồ muốn xé toang nó ra.

“A.....”

Rốt cục, nội vách bên trong mãnh liệt co rút, hắn đã đạt đến cao trào.

Bởi vì nơi đó không ngừng co rút lại, liên tục kẹp chặt phân thân của Bành Diệc Hàn, y không nhẫn nại nâng đùi hắn lên, sau khi hắn đạt tới đỉnh, y vẫn liên tục kịch liệt tiến xuất thêm mấy chục lần, rồi mới gằm nhẹ, phát tiết dục vọng của mình.

Cơ thể bị rút vào một cổ nhiệt lưu, nội vách mãi cảm không khỏi co rút lại, thân thể từng trận run run, như thế nào cũng chịu không nổi. Nhìn thấy biểu tình xinh đẹp trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, Bành Diệc Hàn kim lòng không xong, tiếp tục lần thứ hai bắn vào trong cơ thể hắn, một giọt cũng không bỏ sót.....

Hai người ngã vào nhau, dư vị cao trào tồn đọng, bọn họ ôm lấy lẫn nhau, kịch liệt thở dốc, đến một lúc lâu sau mới an tĩnh trở lại.

“Đáp ứng ta, vĩnh viễn không được cùng ta nói tái kiến.”

Nam nhân chân thật nhìn vào mắt Lâm Tịch Hải, một chút, tinh tế hôn lên khuôn mặt của hắn.

“Hảo, ta đáp ứng người.”

Ngực lại bắt đầu nóng lên, hai người chăm chú nhìn nhau một lát, không hẹn mà cùng hôn nhau.

Nhiệt tình trong lòng tựa hồ vĩnh viễn không có cách nào dừng lại, sau đó hai người lại ở trong phòng tắm làm một lần, trở lại trên giường, làm thêm một lần nữa, thẳng đến khi kiệt sức, lúc này mới ôm nhau, nặng nề đi vào ngủ.

Ngoài cửa sổ tuyết đã ngừng rơi, mây đen dần dần tán đi, Một ngày đẹp trời bắt đầu tiến đến....

20

Chưa mở mắt ra, ***g ngực đã cảm nhận được một sức nặng ấm áp, bên gáy phảng phất luồng hơi thở nhẹ nhàng, từ chỗ sâu nhất của nội tâm chợt dâng lên nỗi xúc động mềm mại.

Bành Diệc Hàn chậm rãi mở to đôi mắt, nhìn người đang nằm trong lòng thanh khiết tựa như thiên sứ, đôi gò má tuần mỹ đến bất khả tư nghị, phát ra một vầng sáng nhàn nhạt.

Hạnh phúc tiến đến thật mãnh liệt, và bởi vì quá mức hạnh phúc, nên Bành Diệc Hàn không khỏi ngây ngốc và hoài nghi, tất cả những điều này có phải là sự thật hay không? Y đang nằm mơ chẳng? Liệu trong nháy mắt, viễn cảnh này có bất chợt biến mất vô hình?

Dùng sức nhéo một cái thật mạnh lên đùi của mình, quả nhiên có cảm giác đau đớn, mà cảnh tượng trước mắt cũng không biến mất, thật tốt quá, quả nhiên đây không phải là ảo giác.

Bành Diệc Hàn nhếch môi, hé ra nụ cười dịu nhẹ không tiếng động, sau đó cúi đầu, dùng môi hôn nhẹ lên bả vai trắng nõn của đối phương.....

Da thịt của hắn tản ra loại hương vị thật dễ ngủ, y vươn đầu lưỡi liếm liếm, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, muốn tạo ra dấu vết sở hữu trên thân thể người yêu dấu.

Đầu lưỡi đặt lên da thịt, tinh tế cử động một chút, Lâm Tịch Hải cũng chưa có dấu hiệu tỉnh lại, vẫn còn ngủ say, mí mắt nhắm nghiền, còn có một đạo quang thâm thâm nhiên bao phủ, sắc mặt tái nhợt khiến cho người ta đau lòng.

Xem ra sự tình kịch liệt tối hôm qua, đối với thân thể hắn thật sự là một gánh nặng rất lớn, hiện tại không đành lòng đánh thức hắn, Bành Diệc Hàn kéo chăn lên, dùng tay trụ lấy đầu vai lỏng lẻo, lẳng lặng ôm hắn, để cho hắn ngủ nhiều hơn một chút.

Bành Diệc Hàn dùng mũi hôn lên đỉnh đầu của hắn, nơi đó truyền đến mùi hương dầu gội đầu thoang thoảng, chỉ cần ôm hắn vào lòng, tựa như y đã có trong tay toàn bộ thế giới.

Năm năm, tình yêu đau khổ đã kéo dài suốt năm năm.

Lấy hai chữ “Khổ luyện” để hình dung cho đoạn tình cảm này, tuyệt đối không hề khoa trương.

Ngắm nhìn tia nắng ban mai đang lộ ra bên ngoài cửa sổ, tâm tư Bành Diệc Hàn lại phiêu dạt trở về quá khứ.

Lần đầu tiên gặp nhau, đã bị hắn tận tình chế nhạo : “Củ khoai tây”, “Người què”, “Khủng long”..... Đây là toàn bộ hình tượng của y trong mắt hắn lúc ấy, mặc dù những biệt danh này có chút đả thương người khác, nhưng Bành Diệc Hàn cũng không tức giận. Bởi vì tất cả đều là sự thật, nếu đứng chung với một con thiên nga xinh đẹp lóa mắt như hắn thì y chính là con cóc xấu xí, muốn được kết giao với hắn quả là không biết xấu hổ.

Chưa bao giờ nghĩ tới, lại có thể được giới thiệu làm quen với một người như vậy, thế mà trong một lần tụ hội bạn bè, sau khi biết được Bành Diệc Hàn có tài nấu ăn, Lâm Tịch Hải lại chủ động đưa ra lời mời, bảo y đến làm bạn cùng phòng. Lúc ấy y thật sự rất ngạc nhiên, nếu là người khác có lẽ sẽ khẩn cấp đồng ý, nhưng y lại rất do dự, không biết có nên chấp nhận hay không, tuy nhiên cuối cùng vẫn không đành lòng cự tuyệt ánh mắt chờ mong của hắn, ngay lập tức liền đáp ứng.

Quả nhiên, sau đó không lâu, dự cảm của y đã ứng nghiệm —— không thể ngăn cản được bản thân sa chân vào con đường tình ái đối với hắn.

Tuy rằng hắn chính là một “Nữ vương” tùy hứng, ích kỷ, ngạo mạn, lại chẳng biết ơn người khác, nhưng không hiểu vì sao, y luôn cảm thấy hắn thật đáng yêu.

Cho dù mỗi ngày y đều nấu cơm cho hắn ăn, sau khi buông chén xuống, ngay cả một tiếng “Cám ơn” cũng không thềm nói, liền bỏ chạy đi chơi game, vừa chơi vừa la ó hô to gọi nhỏ, nào là muốn uống nước, nào là muốn y gọt hoa quả cho hắn ăn, biến y thành tùy tùng của hắn, nhưng mặc dù bị đối xử quá đáng như vậy, y vẫn cảm thấy hắn càng phi thường đáng yêu, cũng cam tâm tình nguyện để cho hắn sai phái.

Xem như đang nuôi dưỡng một con mèo Ba Tư quý báu, nếu không có chủ nhân bên cạnh thì nó sẽ chán ghét mà giương nanh múa vuốt, vì thế y đã cố gắng chiều chuộng và sủng nịch hắn bằng toàn bộ khả năng của mình.

Có đôi khi, hắn cảm thấy mệt mỏi, liền thả mình lên sofa, dựa vào bờ vai của y mà yên bình ngủ, lúc đó y cũng giống như bây giờ, lẳng lẽ chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn, trong lòng dấy lên niềm hạnh phúc ấm áp không thể nói nên lời.....

Nhưng mà, cho dù như vậy, y cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến việc sẽ được hấn yêu thương. Bành Diệc Hàn hiểu rõ những suy nghĩ của hấn, y vốn không phải là mẫu người lí tưởng mà hấn thường mong đợi, y cũng không cùng thế giới với hấn.

Tuy đã suy nghĩ thông suốt, nhưng rốt cục vẫn không thể vượt qua được điểm cực hạn của bản thân.

Khi hấn cố ý kết giao cùng người khác để kích thích châm chọc y, hấn quả thật chẳng phân biệt được nặng nhẹ, một mặt cố gắng khoét sâu vào miệng vết thương của y, kết quả khiến y chịu đựng không nổi mà bạo phát, sau đó không chỉ xúc phạm đến hấn, đồng thời y cũng đã thương tổn chính mình.

Một khắc đó, y quyết định phải rời khỏi hấn, cố gắng chặt đứt mối liên hệ với hấn trong khi chưa quá muộn.

Vì thế y đã đi đến nơi có điều kiện khắc nghiệt như Tây bộ, bắt đầu cuộc sống mới, kết giao bằng hữu mới, và cũng có bạn trai mới, mặc cho năm tháng trôi qua giống như nước chảy, đem hình ảnh của hấn chôn sâu vào kí ức.

Cho dù ngẫu nhiên nhớ tới hấn, y cũng chỉ thản nhiên cười, hấn hấn là đã sớm quên mất y rồi, chắc cũng đã có người yêu mới. Vậy mà...y trăm triệu lần không nghĩ tới, một năm sau, khi trở lại thành phố H, đêm đó liền nhìn thấy hấn đứng chờ ở ngoài cửa, không lâu sau, lại bảo là hấn yêu mình.....

Thời khắc đó không khác gì một giấc mộng hư ảo.

Tuy rằng lúc đó hấn đã tỏ tình rất chân thành và tha thiết, nhưng y cũng không có cách nào tin tưởng. Đây cũng không phải là ước đoán chủ quan, mà thật sự là mức độ chênh lệch giữa hai người quá xa xôi, rất không tương xứng. Trên đời này, có lẽ nam nhân vĩ đại tài giỏi như hấn vô cùng hiếm có, còn người tầm thường như y thì chỉ cần bước ra đường là hốt được một bó to.

Căn cứ vào tâm ý của đối phương, và cũng bởi vì y đã đáp ứng quen với người khác, nên đành đẩy hấn ra.

Sự xa lánh này, chính là trải qua suốt bốn năm dài dòng.

Thật sự hoàn toàn không nghĩ tới, hấn cư nhiên vẫn một mực chờ đợi y, một mực yên lặng yêu y!

Nhớ đến ngày hôm đó, khi hấn dùng thanh âm suy yếu nói ra câu ‘tái kiến’, nội tâm của y liền đau đớn đến không chịu nổi.

Y rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì?

Bản thân vốn nghĩ muốn tốt cho Lâm Tịch Hải, nếu làm như vậy mới có thể khiến cho đối phương hạnh phúc, nhưng thật sự y chưa từng nghĩ đến, khi làm như vậy thì lại gây đau khổ cho hấn. Chưa từng hỏi trước qua hấn, liền tự tiện thay hấn suy nghĩ, làm cho hai người bọn họ bỏ phí một khoảng thời gian dài đằng đẳng từ trước đến nay.

Y biết trên phương diện cảm tình, Lâm Tịch Hải là một người tôn thờ chủ nghĩa trinh tiết, không yêu thương thì thôi, nhưng nếu đã yêu ai, thì hấn sẽ dành cả một đời để theo đuổi người đó. Y hoàn toàn không nghĩ đến, đối tượng mà hấn thật sự quan tâm lại chính là mình!

Y có tài đức gì mà có thể làm cho hấn yêu đến như vậy, nghĩ đến đây, nội tâm yêu thương lại dâng lên không thể khống chế, không biết phải bồi thường cho hấn như thế nào thì mới tốt.

Bất quá, bọn họ dù sao còn có một khoảng thời gian dài phía trước, y có thể hảo hảo yêu thương hấn, mang toàn bộ những năm tháng đã bị bỏ qua trước kia trở về!

Bành Diệc Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Tịch Hải, lấy ngón tay vuốt ve hai má mềm mại, thân thể người kia bỗng nhiên chấn động một chút, hàng lông mi nồng đậm run rẩy, chậm rãi mở mắt.....

“Sớm a.”

Bành Diệc Hàn ôn nhu cười, hôn lên bờ môi của hấn.

Hấn vẫn có chút buồn ngủ mông lung, ánh mắt rất là mờ mịt, như là không biết mình đang ở nơi nào.

Dần dần, tầm mắt ngấm nhìn đến khuôn mặt của Bành Diệc Hàn, hấn kinh ngạc nhìn y.

“Làm sao vậy?”

Bành Diệc Hàn lấy ngón tay cao thấp vuốt ve mặt của hắn, cũng nhẹ nhàng trượt lên thân cánh hoa mềm mại.

“Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Không ngờ hắn lại nói như vậy, Bành Diệc Hàn ngẩn ngơ, trong lòng vừa yêu thương vừa đau xót.

Y không nghĩ tới, khi hắn tỉnh lại, phản ứng cũng giống như y ban này.

“Người không có nằm mơ. Đây là sự thật, người là thật, ta cũng là thật, chúng ta đang ở cùng một chỗ.”

“Thật vậy sao?”

Lâm Tịch Hải vẫn ngơ ngác nhìn y, bộ dáng thật đáng yêu, làm cho đầu óc Bành Diệc Hàn lập tức lại sôi trào, “Tiểu đệ đệ” nhất thời rục rịch đứng lên.

Y không khỏi phải hấp một ngụm lương khí, nội tâm mắng nhiếc chính mình quả thực là con sắc lang, âm thầm ra lệnh cho “Tiểu đệ đệ” an tĩnh lại.

Tối hôm qua đã làm đến điên cuồng như vậy, thân thể hắn khẳng định là không chịu nổi, y không muốn khiến cho hắn chết vì mệt.

“Thật sự!”

Bành Diệc Hàn vươn tay, cười nhẹ nhàng, nhéo nhéo hai má hắn : “Có thấy đau không? Lời ta nói hoàn toàn là thật.”

Lâm Tịch Hải bắt đầu có điểm tin tưởng, đôi mắt mờ mịt dần dần trong trẻo trở lại, bỗng nhiên, hắn vươn đôi tay, một phen ôm chặt lấy Bành Diệc Hàn, sức lực to lớn, cơ hồ làm cho y hơi khó thở.

Bành Diệc Hàn cũng ôm lấy hắn, ôn nhu hôn lên đầu vai, vuốt nhẹ thắt lưng của hắn, rồi cả hai đều im lặng không lên tiếng....

Sau một lúc lâu, Lâm Tịch Hải mới buông y ra, không hề giận dỗi dùng tay cuốn lấy sợi tóc của đối phương, trừng mắt nhìn y : “Người ngày hôm qua đã làm quá mức rồi nha, hại thắt lưng của ta đến bây giờ vừa chua xót vừa đau.”

“Chúng ta liên tục đã làm tới ba lượt, như thế nào có thể không đau nhức, ta giúp người xoa bóp được không?”

Bành Diệc Hàn cười cười.

Tuy lúc hắn trầm mặc cũng thực đáng yêu, nhưng bộ dạng nữ vương lại đáng yêu hơn nhiều.

Lâm Tịch Hải lại liếc y một cái sắc bén, kia cũng không phải là vẻ mặt tức giận, mà là thẹn thùng đến mức quần thái, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt nằm trên ngực y, hưởng thụ sự thoải mái khi được mát xa, bô dáng kia rất giống một con mèo Ba Tư đang làm hướng nũng với chủ nhân.

Bành Diệc Hàn hôn lên đầu của hắn, bắt tay đặt trên sườn thắt lưng, nhẹ nhàng mát xa.....

Hai hạ thể trần trụi va chạm vào nhau, cặp đùi bóng loáng của hắn kề sát lên khối dục vọng đang ngủ đông của y, máu mũi lần thứ hai dâng lên, toàn thân Bành Diệc Hàn lại cảm thấy dục hỏa phát tác.

“Thoải mái không?”

Y vừa xoa bóp vừa hỏi hắn, nhấn nại quên đi khối dục vọng đang bắt đầu ngẩng cao lên.

“Àn.....”Yêu hầu Lâm Tịch Hải phát ra tiếng than thở vừa lòng, đem mặt cọ cọ lên ngực của y.

“Da của người thật là mịn.”

Cảm giác được làn da nhẵn nhụi ôn nhuận của hắn, khi nhấn xuống, vân da tiêm gây liền truyền đến sự rắn chắc nam tính, nhưng nếu so sánh với trước kia, vẫn cảm thấy hắn đã gây hơn nhiều, thậm chí còn có thể thấy phần xương hơi nhô lên.

Về sau, phải nấu nhiều món ăn ngon tắm bổ cho hần, hảo hảo đem hần dưỡng béo, Bành Diệc Hàn âm thầm tính toán trong lòng.

Ngón tay chạy dọc theo sóng lưng bóng loáng, liên miên đi xuống phía dưới, đó là một vòng eo cong cong rất hoàn mỹ, ngón tay lại rơi xuống chút nữa, chính là cặp mông kiều mị của hần. Bành Diệc Hàn lại tiếp tục sờ lên một chút, mềm mềm, rồi lại rắn chắc, cực co giãn, xúc cảm thật tốt, Bành Diệc Hàn đại não nóng lên, rốt cuộc không thể nhẫn nại, bàn tay thô to bao trùm lên trên cặp mông mềm mại của hần, vừa ấn vừa sờ, cũng không ngừng xoa nắn

“A.....”Lâm Tịch Hải liền phát ra thanh âm mê người, nâng lên khuôn mặt ửng đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn y : “Người rốt cuộc là đang sờ cái gì a.”

“Nơi đó có đau không? Có bị thương không? Ngày hôm qua ta thật sự rất kích động, hoàn toàn không thể kiềm chế.....”

Bành Diệc Hàn áp chế hơi thở ồ ồ của mình, ngón tay nhẹ nhàng cắm vào lỗ nhỏ, nơi đó hình như hơi sưng.

“Không sao, chỉ là cảm thấy hơi trưởng một chút..... Không cần sờ nữa, mau rút cái tay ra.”

“Ân, vậy là tốt rồi.”

Tựa hồ không có dấu hiệu bị thương hay đổ máu, Bành Diệc Hàn lúc này mới yên lòng, nhưng vừa rồi làm như vậy, “Tiểu đệ đệ” vốn vừa yên ổn nằm xuống, lần thứ hai lại dùng mười phần công lực mà ngẩng đầu lên, cứng cứng đâm chọt vào bắp đùi của đối phương.

“Uy.....”

Cảm giác được thứ nóng rực giữa hai chân, Lâm Tịch Hải không khỏi mở to hai mắt.

“Thực xin lỗi, ta đi vào phòng tắm một chút.”

Bành Diệc Hàn ngượng ngùng đẩy hần xuống, định cấp tốc chạy vào phòng tắm để giải quyết, nếu còn ở đây, y khẳng định sẽ không khống chế được nữa, lần thứ hai hóa thân thành lang sói mà nhảy lên thượng hần.

Ai ngờ Lâm Tịch Hải liền giữ chặt y lại, lắc đầu, xốc chân lên, trở mình ngồi vào lòng y, bàn tay của hần chạy dọc từ ngực Bành Diệc Hàn đi xuống thẳng một đường, kế tiếp nhẹ nhàng cảm tính khí của y lên.....

“Tịch Hải!”Bành Diệc Hàn sợ hãi la lớn.

“Để ta giúp người.”

Lâm Tịch Hải hạ đầu xuống, nhẹ giọng nói, y không nhìn thấy vẻ mặt của hần, chỉ thấy bên tai hần ửng đỏ một mảng dưới ánh nắng chiều. Sau đó, không đợi y kịp phản ứng, hần liền cúi người, quỳ gối giữa hai chân y, cầm lấy phân thân của y, nhẹ nhàng nhét nó vào trong miệng.

“Tịch Hải.....”Tình cảnh này thật sự là rất kích thích, Bành Diệc Hàn hít sâu một ngụm khí, trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Y không phải là đang nằm mơ chứ!

Hần chính là một vương tử cao cao tại thượng, vậy mà lại quỳ trước mặt y, thành kính hôn lên tiểu đệ đệ của y? Thiên a, kích thích quá mức mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hần chỉ vừa mới động đầu lưỡi một chút mà y đã xúc động đến mức muốn bắn ra.

Đầu Lâm Tịch Hải chôn vào giữa hai đùi nam nhân, khó khăn phun ra nuốt vào cự vật to lớn đang nằm trong miệng, mặc dù có điểm không quen, nhưng trong lòng lại không có ý nghĩ muốn bài xích nó.

Trong miệng truyền đến mùi xạ hương độc đáo của nam nhân, có điều phân thân kia quá mức thô dài, hần căn bản không thể nuốt vào toàn bộ, chỉ có thể liếm dọc theo chiều dài của nó, sau đó lại nhẹ nhàng mút vào lỗ nhỏ trên đỉnh.....

Hần vốn không hề có kinh nghiệm, nên chẳng biết phải làm sao mới có thể khiến cho nam nhân cảm thấy sướng khoái.

Trong lúc nhất thời, bàn tay nam nhân khi đang vuốt ve đầu của hân bỗng nhiên buộc chặt lại, hô hấp trở nên gấp gáp. Thì ra y bắt đầu đã có cảm giác, thân thể cũng dần dần nóng lên.

“Hảo..... thật sung sướng.....” Bành Diệc Hàn thở dài thật sâu.

Y làm sao có thể chịu đựng được làn môi hoàn mỹ của hân, khi hân ngậm phân thân của mình vào miệng, hình ảnh mê người đến nỗi không nên lời, khoang miệng ấm áp vẫn gắt gao bọc lấy y, đầu lưỡi nơi đó vừa thô ráp lại vừa ướt át mềm mại, mỗi một lần ma sát, đều mang đến khoái cảm khó có thể hình dung.

Loại cảm giác mãnh liệt kinh người như thế thật sự vượt xa khả năng tưởng tượng của y, Bành Diệc Hàn nhắm mắt lại, thở dốc thật mạnh, ***g ngực kịch liệt cao thấp phập phồng, bắt đầu liêu lĩnh, thúc vào trong miệng của hân.....

Phối hợp với động tác của nam nhân, tần suất Lâm Tịch Hải nhả ra nuốt vào trở nên nhanh hơn, phân thân cực đại trong miệng hân kích động đến run rẩy, chậm rãi chảy ra chất lỏng ấm nóng, tràn ngập mùi hương nam tính mãnh liệt, làm cho tim hân đập như sấm, đại não chỉ còn là một mảnh hỗn loạn.

“Tịch Hải..... Buông ra..... Mau buông ra, ta lập tức sẽ bắn ra.”

Vừa dứt lời, Bành Diệc Hàn liền khấn cấp phóng ra dục vọng trong miệng hân. (ko kịp zoi)

Lâm Tịch Hải bị sặc, kịch liệt ho khan, hai gò má tuần mỹ cũng trở nên đỏ bừng.

“Ta không phải đã bảo người mau buông ra sao?”

Bành Diệc Hàn yêu thương ôm lấy hân, dùng ngón tay, thay hân lau đi chất lỏng trong suốt dính ở khoe môi.

“Cho dù..... Bắn trong miệng..... Cũng không sao a..... Ta..... Nghĩ muốn nếm thử một chút..... hương vị của người.....”

Lâm Tịch Hải mặt hồng tai đỏ, thật vất vả mới thốt ra được mấy câu nói đó.

Bành Diệc Hàn ngây ngốc nhìn hân, một giây sau, liền lấy tay bịt chặt mũi lại.

Một đạo máu mũi kìm lòng không đậu mà chảy ra, y chặt vật không chịu nổi liền lấy ngón tay chọt vào lỗ mũi để cầm máu, cảm thấy mình lúc này thật sự là đang làm trò hề lộ liễu!

Không xong, hân như thế nào lại có thể trở nên đáng yêu mê người đến thế, nếu còn như vậy, nếu phải đại chiến ba trăm hiệp đối với y cũng không thành vấn đề!

Nhưng thân thể hân dù sao vẫn đang suy yếu, tối hôm qua, trước khi Đới An Ny đuổi y ra ngoài, có nói qua là bởi vì y nên Lâm Tịch Hải mới bị xuất huyết dạ dày phải nhập viện, có thể thấy được thân thể hân đang kém bao nhiêu, hiện tại đây là thời điểm để hân điều trị cho tốt, không phải là lúc thú tính của y trỗi dậy!

“Anh yêu em, thật sự thực rất yêu em.”

Bành Diệc Hàn kích động, đem hân ôm vào trong ngực, một lần lại một lần vuốt ve đầu của hân.

“Em biết.”

Lâm Tịch Hải đem mặt dán lên ngực y, cảm giác được tiếng tim đập trầm ổn của y.

Hai người không nói những lời dư thừa nữa, chỉ là im lặng ôm nhau.

Thỉnh thoảng Bành Diệc Hàn cúi đầu, hôn một chút lên hai gò má mềm mại của hân, còn hân thì cảm thấy khá mệt mỏi, nhắm mắt nằm im trong lòng y, khoe môi hơi hơi mỉm cười.

Nụ hôn nhẹ nhàng, cái ôm ôn nhu, tựa như xuân phong trải lên mặt đất, xuân về trên vạn vật.

Sau đó Lâm Tịch Hải lại ngủ thêm chốc lát, đến khi tỉnh lại thì Bành Diệc Hàn đã gọi cơm trưa, nhờ phục vụ mang lên phòng. Cả người đều đau nhức, làm cho hân vừa động một chút đã nhũn mỳ, không muốn rời giường, Bành Diệc Hàn liền ôm hân vào lòng, một ngụm lại một ngụm nuốt cho hân ăn.

Ăn xong, hai người lại nằm ở trên giường, hàn huyền đủ thứ chuyện, lần thứ hai lại cảm thấy buồn ngủ, Lâm Tịch Hải ghé vào ngực đối phương tiếp tục ngủ.

Bành Diệc Hàn cũng ôm lấy hắn rồi im lặng rơi vào giấc ngủ, đến khi cả hai tỉnh lại lần thứ hai, thì bầu trời đã muốn chạng vạng.

Tinh thần hơi khôi phục một chút, Lâm Tịch Hải chợt nhớ ra, ngoại trừ Bành Diệc Hàn thì còn có nhiều người khác cũng đang lo lắng cho hắn, nghĩ đến bộ dáng trợn trắng cặp mắt của Đới An Ny, hắn không khỏi xanh mét cả khuôn mặt.

Mình đã mất tích trọn một ngày, Đới An Ny khẳng định là lo lắng đến cuồng cuồng, phải mau trở về mới được!

Vì thế hắn cố bò xuống giường, chịu đựng cơn đau nhức, mặc lại quần áo, vội trả phòng rồi chạy ngay về biệt thự của Mang gia, quả nhiên, Đới An Ny đang ngồi ngay tại phòng khách, trưng ra vẻ mặt vô cùng dịu dàng để “Nghênh đón” bọn họ.

“Người cuối cùng cũng biết trở về ha?”

Đới An Ny trừng mắt nhìn hắn.

Tối hôm qua nhìn thấy Bành Diệc Hàn xuất hiện, nàng biết bọn họ khẳng định là có rất nhiều chuyện muốn nói, vì thế cố chịu đựng không đến quấy rầy bọn họ, không ngờ, cuộc nói chuyện này lại kéo dài đến tận chiều hôm nay.

“An Ny, ha ha.....”

Lâm Tịch Hải vò vò đầu tóc, không biết nên nói cái gì thì mới tốt.

“Tiểu Hải, người tha thứ cho y dễ dàng như vậy hả? Thật sự rất tiện nghi cho y!” Đới An Ny dùng ánh mắt giết người để nhìn thẳng vào Bành Diệc Hàn.

Hừ, xem thần tình của bọn hắn kia, hơn nữa lại một đêm không về, chắc là đã kéo nhau đến khách sạn để làm chuyện ấy rồi, mà Tiểu Hải tám chín phần là được tên kia hảo hảo “Yêu thương” qua.

Quả nhiên là chém không đứt mối duyên phận này a.

Trải qua nhiều khúc mắc như vậy, rốt cục mới đến được với nhau, thật sự không dễ dàng.

Tuy trong lòng thực vui mừng, nhưng bên ngoài, Đới An Ny vẫn giữ lấy bộ dáng hung tàn ác sát. Dù sao những năm gần đây, Bành Diệc Hàn xử sự hơi quá đáng, ngay cả nàng trước kia đều đứng về phía y, cũng có điểm nhìn không được.

“Thực xin lỗi, An Ny, trước kia đều là do ta không đúng. Ta thề, sau này sẽ hảo hảo yêu Tịch Hải, hảo hảo bồi thường cho hắn.”

Bành Diệc Hàn dùng sức nắm chặt tay của Lâm Tịch Hải.

Đới An Ny vốn dễ mềm lòng, nghe y nói như vậy, sắc mặt thoáng dịu lại : “Quên đi, chuyện quá khứ, cứ để cho nó qua đi. Đừng quên lời hứa của người, hảo hảo đối xử tốt với Tiểu Hải.”

“Chắc chắn.”

“Thôi được rồi, An Ny, người đừng bắt chước bộ dạng của mẹ ta nữa.” Lâm Tịch Hải nở nụ cười : “Người đang ủy thác ta cho y sao?”

“Tiểu Hải thôi, người ta chính là muốn tốt cho các người!”

Mọi người đang đùa giỡn, bên ngoài cửa truyền đến tiếng kèn xe vang dội, Đới An Ny vừa nghe, lập tức lao ra : “Lester, anh đã đến!”

“Đúng vậy, đến để đón em nè.”

Lester đóng cửa xe, ôm Đới An Ny, tặng cho nàng một nụ hôn nhiệt liệt, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Tịch Hải cùng Bành Diệc Hàn, cười nói: “Tất cả mọi người đều đến đông đủ, thế nào, còn không mau cùng nhau quay về thành phố H đi.”

“Tốt tốt.”

Đới An Ny kêu lên, lôi kéo Lâm Tịch Hải, “Áo cưới của ta còn chưa chọn xong, Tiểu Hải mau trở về để giúp ta chọn.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ giúp cho.”

“Bất quá cũng không nên để cơ thể quá mệt mỏi, khi về nhà, trước tiên chúng ta phải điều trị tốt cho thân thể của Tịch Hải đã.”

Bành Diệc Hàn chặn lời bọn họ, y luôn luôn là một người ôn hoà hiền hậu, thường suy nghĩ cho bằng hữu, nhưng đây là lần đầu tiên y lộ ra bộ dáng “Ích kỷ”.

“Yên tâm đi, sẽ không làm phiền người âu yếm Tiểu Hải của người đâu.”

Đới An Ny làm bộ mặt quý trời tức y, lôi kéo Lâm Tịch Hải quay về phòng ngủ để thu thập và đóng gói hành lí.

Bành Diệc Hàn cùng Lester nhìn nhau một cái, cùng lộ ra nụ cười khổ.

Sau khi lên xe, Lâm Tịch Hải đột nhiên nghĩ ra một việc, hỏi Bành Diệc Hàn: “Có phải là An Ny đã nói cho anh biết em ở đây?”

Đới An Ny nghe được, lập tức quay đầu lại: “Không phải ta. Tuy rằng ta cũng muốn nói cho Diệc Hàn, nhưng ta định chờ qua vài ngày, đợi tâm tình của người bình phục một chút, mới cho các người gặp mặt.”

“Nga, không phải người, vậy đó là ai?”

Lâm Tịch Hải có điểm khó hiểu, hắn vẫn tưởng do Đới An Ny nói, không ngờ là người khác.

“Là Lạc Thần Hi.”

Bành Diệc Hàn trả lời: “Cũng không biết vì sao hắn biết được số điện thoại của anh, có thể là hỏi thăm từ Tiểu Hoa. Khi vừa nhận được điện thoại của hắn, anh cũng giật mình, bất quá không thể chậm trễ, ngay lập tức liền chạy tới đây. Chuyện này đã được giải quyết ổn thỏa, chúng ta sau này phải cảm ơn hắn mới được.”

“Thì ra là hắn.”

Lâm Tịch Hải gật gật đầu, tựa vào người Bành Diệc Hàn.

“Anh không ngờ, hắn là người yêu giả của em a, em vì anh, mà làm đến chuyện này, anh thật cảm động, cũng thật hối hận, nếu anh có thể sớm phát hiện.....”

“Được rồi, im đi, để cho người ta yên tĩnh nghỉ ngơi chút coi.”

Lâm Tịch Hải trừng mắt nhìn y, đem cái trán dán lên cổ của nam nhân, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tất cả sự tra tấn cùng dày vò trước đây đều đã sớm tan biến, nhất định là vì giờ khắc này, giống như bây giờ, hắn lẳng lặng nằm trong lòng y, âm thầm không nói ra lời, cũng không mong ước gì hơn, chỉ cần được bên cạnh y là hắn đã cảm thấy mãn nguyện và vô cùng hạnh phúc.

“Làm sao bây giờ, anh thật sự rất yêu em, yêu đến không biết nên làm thế nào cho tốt.”

Bên tai truyền đến giọng nói nhỏ giọt của nam nhân, hai má được y nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay tinh tế mang đến hương vị ôn nhu khiến người ta say sưa.....

“Ngu ngốc.”

Nhẹ nhàng bĩu môi, miệng hắn tuy mắng nam nhân, nhưng hai tay lại ôm chặt lấy thắt lưng của y.

Không muốn buông ra, nếu buông tay ra, thì hắn sẽ giống như một con cá bị thiếu nước, chỉ trong nháy mắt sẽ phải chết. Tâm tình này, có lẽ còn sâu đậm hơn cả tình yêu, không biết phải làm sao để diễn đạt, cho dù phải phải xé cả tâm mình ra để chứng minh thì hắn cũng không có một chút do dự.

Tất cả đều vứt bỏ, sự tự tôn, kiêu ngạo, tùy hứng, kiên cường..., hắn cái gì cũng không cần, nhưng không thể không có y.

Hốc mắt không khỏi hơi hơi nóng lên, Lâm Tịch Hải đem mặt chôn sâu trong ngực y, nhắm nháp nhịp đập phập phồng, thoải mái rơi vào giấc ngủ trong hơi thở tình yêu thiên trường địa cửu.....

Trên xe lặng yên không một tiếng động, bánh xe di chuyển chậm rãi trên con đường tĩnh mịch.

Bầu trời đêm đông tràn ngập hơi thở đậm tĩnh vui mừng.

Quang âm lưu chuyển, thời gian trôi qua cực nhanh. Muốn tìm thấy được tình yêu chân thành, tất nhiên cả hai phải trải qua một phen thống khổ để chân ái đó có thể nảy mầm kết hoa.

Trải qua lần này, họ có thể hiểu được bản thân muốn đạt được điều gì, càng tin tưởng vững chắc hơn vào đối phương, tin tưởng một ngày nào đó, có thể nắm chặt bàn tay của đối phương, không biết họ có thể sống đời với nhau hay không, nhưng giây phút đó sẽ trở thành vĩnh hằng.

Biển người mờ mịt, thực may mắn có thể gặp được anh, yêu thương anh, cùng nhau trải qua cuộc sống tươi đẹp. Cho dù đã phải chịu đựng sự thống khổ chia lìa, nhưng bây giờ nghĩ lại, đó xem như là một loại tình luyện để cho tình yêu của cả hai bền vững hơn.

Bởi vì có anh, em mới có thể trưởng thành; bởi vì có anh, em mới có thể vứt bỏ được sự ích kỷ ngạo mạn, biến thành một con người hoàn toàn mới; bởi vì có anh nên mọi thứ mới có thể trở nên ngọt ngào tốt đẹp.....

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Mái tóc lại được nam nhân vuốt ve, y đang chăm chú nhìn vào ánh mắt của hắn.

“Không có gì, chính là nhớ đến đồ ăn anh nấu thôi.” Lâm Tịch Hải khẽ cười nói.

“Tốt, trở về sẽ cho em ăn thật nhiều, làm hết các món ăn Mãn Hán cũng không có vấn đề gì.”

Nam nhân lộ ra biểu tình ôn nhu mà hắn yêu nhất, con người đen láy cơ hồ có thể hút người ta vào bên trong.

“Kia chính là anh nói nha!”

Lâm Tịch Hải ác liệt nhìn y, nếu tên kia làm không được, cũng đừng trách hắn khi dễ, chà đạp y a, hắn thật sự đang rất hoài niệm cảm giác nữ vương trước kia

Bành Diệc Hàn tự dưng cảm thấy rùng cả mình, kim lòng không được mà hắt xì một cái.

Đới An Ny cùng Lester nhìn nhau cười, đập mạnh lên chân ga, chiếc xe hình giọt nước xuyên thấu vào cảnh trời hoàng hôn, đi đến bến bờ hạnh phúc.

Phong cảnh hai bên bay qua vun vút, giống như một bức tranh xinh đẹp.

—— hoàn chính văn ——

20. Chương 20

CHƯƠNG 20 PN1

Một Ngày Bình thường của Mèo Ba Tư và Trung Khuyển

8: 00 AM

“Tịch Hải, Tịch Hải..... Thức dậy đi, nếu không thì sẽ bị muộn đó. Ngoan, rời giường đi, ta đã làm nhiều món ăn ngon lắm.”

Trên giường lớn mềm mại, trung khuyển vẻ mặt ôn thuận, không ngừng liếm lên bộ lông mịn màng của mèo Ba Tư. Con mèo Ba Tư tuần mỹ cao ngạo này, mỗi buổi sáng muốn đánh thức hắn dậy thì phải tốn rất nhiều khí lực. Nhưng đối với trung khuyển mà nói, nhìn thấy người yêu nằm trong lòng của mình, chậm rãi mở mắt, hình ảnh này so với nhiều loại hoa nở rộ còn đẹp hơn nhiều, không những không cảm thấy vất vả, ngược lại y còn hạnh phúc muốn phát điên.

“Tịch Hải, ngồi dậy nào.....”

Trung khuyển nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai miên nộn của mèo Ba Tư.

“Ân.....”Mèo Ba Tư khẽ động dậy, dùng móng vuốt mềm nhẹ đẩy đẩy cổ của y, phát ra tiếng hừ nhẹ tựa như đang trách cứ. Sau đó lại chôn mặt vào hõm vai của y, tiếp tục giấc ngủ.

“Tịch Hải.....”Trung khuyến vuốt ve cái lưng bóng loáng của mèo Ba Tư, kiên nhẫn lay gọi hắn.

Mỗi buổi sáng của y đều trải qua như vậy, giản dị và ấm áp....

Cho đến tận bây giờ, trung khuyến hàm hậu vẫn cảm thấy mình cùng mèo Ba Tư phi thường không tương xứng. Y bình thường như vậy, chân còn có khuyết tật; mèo Ba Tư thì tao nhã hoàn mỹ, từ đầu đến chân hào quang chói sáng, là đối tượng mà y chỉ dám nín thở đứng phía dưới để ngược lên nhìn.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, y cư nhiên có thể lọt vào mắt xanh của hắn. Tuy rằng ngay từ đầu cũng bị hắn ghét bỏ, nhưng cuối cùng, mèo Ba Tư lại thật tình yêu thương y. Tình yêu âm thầm đó trải qua năm năm, khiến hắn phi thường vất vả, vì y mà làm ra rất nhiều việc không cầu hồi báo, cuồn cuộn chờ y quay đầu lại. Y lại ngu ngốc không để ý, thiếu chút nữa là mất đi hắn. Tất cả nguyên nhân đều do y quá tự ti và yếu đuối, nên đã thương tổn người yêu thật sâu. Đối với việc này, trung khuyến vẫn còn rất áy náy, nên cảm thấy yêu thương hắn bao nhiêu cũng không đủ

Tình cảm lưu luyến tra tấn lẫn nhau trong thời gian dài như vậy, rốt cũng cục tu thành chính quả. Trung khuyến biểu tình siêu cấp thỏa mãn, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên khuôn mặt của bảo vật đang nằm trong ***g ngực.

“Mấy giờ rồi?”

Mèo Ba Tư khẽ nhúc nhích một chút, chớp chớp ánh mắt, vẻ mặt vô cùng đáng yêu

“Tám giờ rồi a.”

Trung khuyến ôm hắn vào trong ngực. Hôm qua mới vừa làm chuyện ấy xong, vậy mà bây giờ vừa động đến thân thể của hắn, trung khuyến lại cảm thấy tiểu đệ đệ của mình “Rục rịch”, nhịn không được liền thăm mắng bản thân

“Còn sớm mà, người ta vẫn muốn ngủ.”

Mèo Ba Tư ngáp một cái thật to, ánh mắt buồn ngủ mông lung, gác cằm lên bả vai của trung khuyến, cả người tê liệt ngã lên người y.

“Em đã ngủ gần mười tiếng đồng hồ, hắn là đủ rồi chứ?”

Trung khuyến sờ sờ lên đầu mèo Ba Tư, ôn nhu cười nói : “Mau nào, rời giường đi, anh ôm em đến phòng tắm nha, trước tiên nên tắm rửa đã, như vậy em sẽ không bị mệt.”

Trên cơ bản, chỉ cần ở chung với trung khuyến, là mèo Ba Tư sẽ biến thành một con mèo nữ vương.Đến giờ cơm thì há mồm cho y đút, ngay cả tắm rửa cũng là do y tắm cho, Cuộc sống được chăm sóc cẩn thận đã khiến hắn lười nhác đến cực điểm.

“Ai cho anh ẵm mạnh như vậy, thắt lưng của em đến bây giờ còn đau a.”

Mèo Ba Tư cao ngạo, khóe mắt lộ ra vẻ oán giận, tối hôm qua cùng đối phương dùng vài tư thế bất đồng để làm chuyện ấy, bây giờ cả người muốn rã rời.

“Thực xin lỗi, nhất thời không khống chế được. Thực vất vả cho em. Lần sau anh sẽ cẩn thận.”

Trung khuyến xoa xao phần eo của mèo Ba Tư, áy náy nhìn hắn.

“Quên đi, lần sau cần chú ý hơn.”

Khuôn mặt tươi cười của trung khuyến thực ôn nhu, cảm giác được bàn tay ấm áp của y xoa bóp cũng rất tốt, mèo Ba Tư nằm dính sát trên người y, lại ngáp một cái thật to.

9: 00 AM

Trên bàn cơm to lớn là bữa sáng vô cùng phong phú, đa dạng, đều là những món mèo Ba Tư thích ăn.

“Tịch Hải, ăn nhiều một chút đi.”

Trung khuyến mang ra các món ăn nóng sốt bày đến trước mặt hắn.

“Ân.”Mèo Ba Tư ăn một ngụm phun ti, một ngụm tiên dẫn, thật sự rất ngon : “Đêm nay công ty có tiệc tối, anh hãy đi theo em.”

“Anh?”Trung khuyến vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đúng, chính là anh. Tất cả mọi người đều dẫn người yêu đến tham dự, em đương nhiên cũng muốn đưa anh theo.”

“Em chắc chắn không? Như vậy không tốt lắm đâu?”Trung khuyến chần chờ nói.

“Có cái gì không tốt? Sợ thân phận đồng tính luyến ái khiến cho anh mất mặt sao?”Mèo Ba Tư trừng mắt nhìn y.

“Không không, em cũng biết anh căn bản không để ý vấn đề đó, chính là.....”Trung khuyến sờ sờ đầu, nói: “Anh vừa già vừa xấu, bản thân không có gì đặc biệt, nếu để cho người khác biết hai ta ở với nhau, sẽ làm em mất mặt, anh không muốn người khác ở sau lưng em chỉ trở này nọ.”

“Cái gì mà mất mặt, anh có ưu điểm của anh a!”

Mèo Ba Tư sinh khí : “Em muốn anh đi, anh lại sợ hãi rụt rè. Rốt cuộc anh muốn cái gì? Không muốn đi cùng em phải không.Hử?”

“Đi đi, anh đi.”

Trung khuyến vội vàng trả lời, lúc này sắc mặt mèo Ba Tư mới dịu lại. Rình trộm vẻ mặt của hắn, trung khuyến thật cẩn thận nhắc nhở : “Tịch Hải, anh thật sự rất tầm thường, cùng em rất không xứng nga.....”

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy cái trừng mắt hung tợn của mèo Ba Tư, trung khuyến đáng thương liền rụt cổ lại, không dám nói cái gì nữa.

Ăn xong bữa sáng, trung khuyến lưu luyến tiễn mèo Ba Tư đến cửa, lại lưu luyến nói: “Tịch Hải, đi làm lái xe cẩn thận nha.”

“Biết rồi.”

“Cơm trưa ăn ngon nha.”

“Ừ.”

“Có việc gì nhớ gọi di động cho anh.”

“Được rồi.”

“Phải ngoan ngoãn đó, biết không?”

Trung khuyến ôm lấy thắt lưng của mèo Ba Tư, cúi đầu hôn lên mắt hắn, sau đó hôn nhẹ lên hai má. Rất giống hình ảnh đôi vợ chồng mới cưới sau tuần trăng mật.Vừa hôn xong, hai gò má mèo Ba Tư có chút đỏ lên, có lẽ là biểu hiện thẹn thùng.

Trung khuyến cười cười, lại hôn thêm một lúc nữa, sau đó mới phát tay tiễn hắn đi làm.

9: 30 AM

Mèo Ba Tư một thân gọn gàng ngăn nắp, lưu loát tao nhã nện bước, hăng hái đi vào công ty của mình—— B&P building.

Trong thang máy, hắn vừa vặn gặp phải tổng tài Thụy Hành Phong, y mặc trang phục màu đen, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt lãnh liệt đầy khí lực.

“Lâm phó tổng, khí sắc của người đạo này thật không tồi a. Quả nhiên là tinh thần rất tốt, nói vậy người yêu của người nhất định là ngoan ngoãn phục tùng, làm nô dịch cho người ha?”

Thụy Hành Phong lại cười nói. Hai người đều là đồng tính luyến ái, nên rất hiểu nỗi lòng của nhau.

“Thụy tổng khí sắc cũng không tồi, trên cổ không biết đã bị con mèo hoang nào cắn, lưu lại quá chừng điểm đỏ kìa. Ta thật hiếu kì, không biết là ai ăn mật gấu, cư nhiên dám xúc phạm đến một lão hổ quyền thế như người a?”

Mèo Ba Tư không chút nào yếu thế, nhú lại hàng lông mi duyên dáng.

“Có dấu sao?” Thụy Hành Phong vội vàng nhìn vô cửa thang máy, quả nhiên, áo sơ mi vẫn không che khuất được vết hôn đỏ sậm do người yêu lưu lại.

“Đã bảo đừng có loạn cắn khắp nơi, mà không chịu nghe.” Thụy Hành Phong bắt đầu dĩ chếp miệng, dùng tay kéo kéo cổ áo.

“Dùng chiêu này làm cho mấy tên tình địch ngằm dây dưa với người biết khó mà rút lui, quả nhiên không hổ là đại luật sư a, thủ đoạn rất cao tay nha.”

Mèo Ba Tư ở trong lòng cười thầm. Hiện tại cao thấp ở B&P, ai chẳng biết Thụy Hành Phong có vị người yêu lợi hại đến cực điểm, mỗi ngày đều lưu lại trên cổ của y “Ấn ký sở hữu”, khiến không ít nữ viên chức trong công ty bị suy sút tinh thần.

“Lâm phó tổng sẽ không cười ta đó chứ.” Thụy Hành Phong cười khổ nói.

“Tiêu đại luật sư của người hân là cũng đến yến hội đêm nay chứ? Trường hợp này, ta nghĩ hân sẽ không cho người tham dự một mình đâu. Người nói có phải không nè?”

Điều này là chắc chắn không thể phủ định rồi, mèo Ba Tư mỉm cười gian xảo.

12: 00 PM

Thời gian nghỉ trưa. Tại nhà ăn của nhân viên, mèo Ba Tư vừa lấy hộp cơm mà trung khuyến đã chuẩn bị cho mình ra, lập tức chung quanh phát ra từng trận tán thưởng.....

“Oa, thơm quá, bà xã của Lâm phó tổng thực đảm đang!” Thư kí của Mèo Ba Tư vừa ngửi thấy hương thơm ngào ngạt liền chảy nước miếng ròn ròn.

“Thức ăn thật đa dạng! Có trứng gà chiên vàng óng nè, có món tôm màu hồng hồng, còn có rau dưa và hoa quả..... Dinh dưỡng phong phú, màu sắc và hương vị đều thật câu dẫn a.....”

“Ta có thể ăn thử một miếng không?” Có người không khách khí mà đem chiếc đũa hướng đến hộp cơm của hân.

“Muốn chết a, đây chính là món cơm tràn đầy yêu thương do bà xã Lâm phó tổng chuẩn bị cho ngài ấy, người cư nhiên dám ăn, coi chừng nha.” Có người quát lớn nói.

“Lâm phó tổng, thức ăn nhiều như vậy, một người làm sao ăn hết được, hay là chia cho mọi người đi?” Có người dùng ánh mắt ham muốn nhìn chằm chằm vào hộp cơm.

“Hừm, có bản lĩnh thì các người cũng tự tìm một quán gia kiêm đầu bếp miễn phí đi a, đừng suốt ngày nhìn chằm chằm vào đồ ăn của ta, ta chính là ngay cả một cây rau nhỏ cũng không chia cho các người.”

Mèo Ba Tư hừ một tiếng, vẻ mặt ngạo mạn, bắt đầu dùng đũa gắp thức ăn.

“Lâm phó tổng, người thật nhỏ mọn.”

Mọi người ai oán nhìn mèo Ba Tư, mà hân vốn không thèm để ý, vẫn chậm rãi đưa những thức ăn ngon lành vào miệng.

12: 30 PM

Ăn xong cơm trưa, mèo Ba Tư thỏa mãn vỗ vỗ bụng, đang định gọi điện thoại cho trung khuyến, thì lại nhận được điện thoại của y, có lẽ là thần giao cách cảm a.

“Tịch Hải, đã ăn cơm trưa chưa?” Đầu bên kia truyền đến thanh âm ôn nhu của trung khuyến.

Tuy hai người mỗi ngày đều gặp mặt nhau, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, trung khuyến liền thường xuyên gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho hân. Có khi là nhắc nhở hân chú ý thân thể khi khí hậu thay đổi,

có khi là dặn hần hảo hảo ăn cơm, có khi chỉ là một câu “Anh nhớ em ”..... Mỗi khi nhìn đến tin nhắn đó, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào, có người yêu thật là hạnh phúc.

Trung khuyến là giáo sư đại học nên có nhiều thời gian trống, còn mèo Ba Tư thì bận rộn hơn, thường xuyên không về nhà đúng giờ, trung khuyến không chút nào trách mắng hần. Y dùng phương thức ôn nhu để chờ đợi hần, lúc nào cũng ôm hần vào lòng. Luôn tuân lệnh mèo Ba Tư không để hần phải chịu khổ, nhưng tối hôm qua mèo Ba Tư ngủ mê gặp ác mộng, khiến cho hần lại nhắm nháp nỗi đau lòng khắc cốt ghi tâm trước đây

“Đã ăn rồi, còn anh?”

“Anh cũng vừa ăn, hôm nay thức ăn trong trường cũng không tồi, có bài cốt thang, thịt kho tàu, gà hấp, còn có không ít rau cải xào.”

“Nghe cũng hấp dẫn ha.....”Mèo Ba Tư câu được câu không nói chuyện phiếm cùng trung khuyến, những câu đối thoại bình thường như vậy, lại có thể tiếp thêm cho hần rất nhiều năng lượng. Nghĩ đến việc sau khi về nhà có thể nhìn thấy trung khuyến tươi cười, mặc kệ có mệt mỏi bao nhiêu, nội tâm vẫn luôn tràn ngập nhiệt tình.

“Tịch Hải, em hôm nay làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trung khuyến miễn cảm nhận thấy lời nói của hần chậm chạp bất thường.

“Không có gì. Diệc Hàn, anh có yêu em không?”

Dù biết rõ đáp án là khẳng định, nhưng mèo Ba Tư vẫn muốn nghe chính miệng đối phương thừa nhận, như vậy có thể xoa tan nỗi bất an tối hôm qua.

“Đương nhiên yêu a, việc này còn phải hỏi sao?”

Nghe hần hỏi như vậy, trung khuyến thập phần kinh ngạc, vội vàng nói: “Em rõ ràng cũng biết, người anh yêu ngay từ đầu yêu chính là em. Rồi cuộc làm sao vậy, Tịch Hải?”

“Em không sao, chính là.....”

“Có phải bởi vì giấc mộng tối hôm qua? Tịch Hải, nó chỉ là một giấc mộng, tất cả đều là quá khứ. Bây giờ anh sẽ ở bên cạnh em, không bao giờ ... làm em thương tâm nữa, em phải tin tưởng anh!”

“Cho tới bây giờ em vẫn chưa từng hoài nghi anh.”Mèo Ba Tư nắm chặt microphone, nghe được người yêu kiên định hứa hẹn như thế, trong lòng cảm thấy yên ổn hơn một chút.

“Vậy đừng miên man suy nghĩ nữa, được không? Em như vậy làm cho anh thực đau lòng. Tịch Hải, đều là do anh sai, là anh không tốt.”

“Em không sao, anh đừng tự trách mình nữa.”

Bộ dáng áy náy của Trung khuyến lại hiện lên trước mắt hần, mèo Ba Tư nhất thời đau lòng. Y nói đúng, tất cả đều đã qua đi, hần phải biết quý trọng hạnh phúc hiện tại.

“Ngoan, vậy đừng loạn nghĩ, anh tới đón em sau khi tan tầm được không?”

“Àn.”

“Cười một cái đi!”

Nghe Trung khuyến yêu cầu, mèo Ba Tư hơi cong lên khóe môi, giống như người yêu đang hiện diện ngay trước mặt, sau đó hần nở rộ lên một nụ cười chói mắt.

Rõ ràng nhìn không thấy, nhưng trung khuyến cũng rất ôn nhu khen ngợi : “Tịch Hải, em cười lên nhìn đẹp nhất. Mỗi ngày đều phải vui vẻ như vậy biết không? Có chuyện không vui cũng không được giữ trong lòng, em có thể đánh anh hoặc mắng anh.., cần anh cũng được, để trút giận nha.....”

“Bành Diệc Hàn, anh thích SM phải không, sao cứ thích bị em chà đạp vậy?”

Mèo Ba Tư không khỏi bật cười.

“Bị em chà đạp là vinh hạnh của anh.”

Trung khuyến nói, ngữ khí thập phần thành khẩn.

“Thôi thôi, em phải làm việc đây, đợi lát nữa gặp nha.”

“Anh yêu em, Tịch Hải.”

“Em cũng yêu anh.”

“Vậy em hôn anh một cái đi.”

“Điện thoại làm sao mà hôn được a?”

“Thì cứ “Chụt” một cái đi.”

Thanh âm Trung khuyến thực chờ mong.

“Không được, làm vậy giống ngốc lắm.”

Mèo Ba Tư la lên

“Có cái gì ngốc chứ, những người yêu nhau đều làm như vậy, mau, hôn anh một cái thôi.....”

“Được rồi được rồi, một chút thôi nha.....”

Mèo Ba Tư bị bức ép, chỉ có thể đưa miệng vào ngay microphone, dùng sức “chụt” một cái, lúc này đối phương mới vừa lòng tắt điện thoại....

Vừa ngẩng đầu lên, mèo Ba Tư liền nhìn thấy bí thư của mình —— đang trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm vào mặt mình.....

Thôi tiêu rồi! Vừa rồi cùng trung khuyến tán gẫu thật hăng say, cư nhiên đã quên là chưa đóng cửa văn phòng. Vậy là những lời nói ngu ngốc đã bị người khác nghe không sót một chữ nào, mèo Ba Tư cao ngạo tài giỏi, là thần tượng của chúng sinh, trong nháy mắt tất cả đã sụp đổ.....

...

...

...

“Em cũng yêu anh.....”

“Được rồi được rồi, hôn một chút nha..... Chụt chụt chụt.....”

Thấy bọn thuộc hạ dám can đảm lấy lời nói của mình ra trêu đùa lẫn nhau, mèo Ba Tư lập tức xù lông, hung hăng cào lên bàn : “Các người...các người, không lo làm việc, có muốn cuốn gói khỏi công ty không hả?”

“Không dám, tiểu nhân xin cáo lui.”

Tập vụ nhân viên trong nháy mắt liền chạy trốn sạch sẽ, nhưng hình tượng của mình đã bị tổn thất, không thể xây dựng lại được nữa.

Bành Diệc Hàn, đều là do anh làm hại!

Mèo Ba Tư oán hận đứng nơi ngược gió bứt một cọng long xuống, thề không bao giờ ... phun ra những lời đối thoại ngu ngốc này cùng với Trung khuyến nữa.

5: 00 PM

Trung khuyến đúng giờ đi vào bãi đỗ xe ngầm của công ty, nhìn thấy bộ dáng không được tự nhiên của mèo Ba Tư, không khỏi nở nụ cười : “Tịch Hải, làm sao vậy, ai đã làm cho em khó chịu?”

“Còn không phải là anh sao!”

Mèo Ba Tư oán giận kể hết cho y nghe, trung khuyến không khỏi cười lên ha ha, sờ sờ vào mái tóc mềm mại của hắn : “Đừng nóng giận, chuyện này không phải là tốt lắm sao? Ít nhất tất cả mọi người đều biết em là ‘Hoa đã có chủ’, cũng không dám động vào em nữa

“Nhưng hình tượng bị mất rồi!”

Mèo Ba Tư trừng mắt nhìn y, khóe môi khẽ gợi tỏa ra ánh quang huy nhu hòa dưới bầu trời chiều, giống như một đóa hoa, ướt át đầm sương làm say lòng người đến hải. Trung khuyến nhìn không được mà nâng cằm hắn lên, nhẹ nhàng ngắm nhìn đóa hoa xinh đẹp.....

“Anh thấy em là người đẹp nhất và tài giỏi nhất, yên tâm đi, mọi người sẽ càng ngày càng thích em hơn.”

“Anh lại nói ra lời ngon tiếng ngọt.”

“Vây em bị người khác chán ghét cũng tốt, như vậy, em sẽ trở thành bảo bối của một mình anh thôi. Không sợ bị người khác nhìn thấy vẻ đẹp của em, cướp em đi mất.”

Trung khuyến mỉm cười, lấy tay vuốt ve đôi cánh hoa mềm mại của hắn, hai má mèo Ba Tư bắt đầu hơi hơi phồng hồng.

“Chúng ta về nhà đi.”

“Àn.”

Cả đoạn đường bọn họ đều đắm chìm trong bầu không khí ngọt ngào, lặng yên đưa tình mà không nói ra điều gì.

6: 00 PM

Sau khi về đến nhà, mèo Ba Tư bắt đầu dốc lòng thay đổi cách ăn mặc của trung khuyến, đưa cho y bộ tây trang tốt nhất.

“Ăn mặc như vậy, thật không quen.”

Trung khuyến lôi kéo bộ âu phục co quắp trên người.

“Mặc một vài lần, sẽ thành thói quen. Nào, lại em xem.”

Mèo Ba Tư thất cà- vạt cho y, sau đó lại phun keo lên đầu y, chải chuốt định hình mái tóc, nhìn trái nhìn phải, mới vừa lòng gật đầu.

Trung khuyến rất là nam tính, đáng giận, đợi lát nữa xem có ai dám trêu chọc y không.

“Tịch Hải, Em đẹp quá.”

Trung khuyến dùng ánh mắt đánh giá, nhìn thấy hắn mặc tây trang thật đẹp...mà không mèo Ba Tư bất luận mặc thứ quần áo gì, cũng đều phát ra hào quang chói mắt như vậy.

“Vô nghĩa quá, em chính là tia sét siêu cấp lớn, siêu cấp chói sáng trên bầu trời mà, có người yêu giống như em, là phúc khí cả đời của anh đó. Không biết anh đã đốt mấy đời cao hương, mới có thể được em để ý, anh hiểu chưa?”

Mèo Ba Tư cao ngạo nhếch đuôi. Hắn chính là con mèo có huyết thống cao quý, khó gặp nên không khỏi tự kiêu cao ngạo, nhưng sau khi gặp Trung khuyến, hắn đã khiêm tốn rất nhiều, bất quá gần đây trung khuyến thật sự rất sủng hắn, khiến ‘Thói quen’ ngày xưa ại dần dần ngừng đầu.

Cũng may là đối với trung khuyến mà nói, hắn muốn làm nũng như thế nào, y vẫn vui vẻ chịu đựng, còn ước gì hắn nên tùy hứng thêm một chút, hận không thể đem hắn sủng lên trời.

“Anh biết anh biết, anh thật sự là nam nhân may mắn nhất thiên hạ.”Trung khuyến vội gật đầu không ngừng, vẻ mặt trung thực, càng khiến mèo Ba Tư muốn “Ngược đãi”y hơn.

7: 00 PM

Mèo Ba Tư cùng Trung khuyến ăn mặc chỉnh tề, song song xuất hiện tại khách sạn Hilton, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

“Ai vậy a?”

“Không biết nữa.”

“Hai người thực thân mật, xem Lâm phó tổng gắt gao lôi kéo tay y kìa, chẳng lẽ.....”

“Nhưng mà, bộ dạng y thật sự bình thường.....”

Tiếng nói khe khẽ truyền vào trong tai, trung khuyến tự ti rút tay về, muốn tránh về phía sau lưng mèo Ba Tư, lại bị mèo Ba Tư giữ chặt tay, kéo đến bên người, không chút nào để ý đến ánh mắt mọi người. Liếc thấy vẻ mặt kiên định của mèo Ba Tư, Trung khuyến tuy có chút bất an, nhưng nội tâm lại tràn đầy hạnh phúc.

Y hiểu rất rõ mèo Ba Tư, trước kia hắn là một người siêu sĩ diện, đối với người yêu thì yêu cầu thập phần nghiêm khắc, phải là đối tượng có thể xứng đôi với hắn. Mình thì chả bao giờ nằm trong phạm vi của hắn. Mèo Ba Tư cũng từng chính mồm nói qua, nếu cùng nam nhân như mình ở cùng nhau, chẳng những không thể chấp nhận, còn mất mặt đến mức không thể giới thiệu cho thân hữu. Vậy mà hôm nay, hắn lại nguyện ý gắt gao nắm tay mình, cùng xuất hiện trước công chúng, giống như muốn tuyên cáo trước mặt mọi người: đây là người yêu của ta!

Còn điều gì có thể chứng minh tâm ý của mèo Ba Tư đối với mình tốt hơn? Trung khuyến cảm động cực kỳ, cũng âm thầm nắm chặt tay đối phương, mèo Ba Tư chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

“Lâm phó tổng, người đã đến rồi.”

Thụy Hành Phong đến gần bọn họ, tay trái dắt theo một vị nam tử tuấn mỹ tương xứng với mèo Ba Tư. Người này khéo môi luôn mỉm cười, ánh mắt như bức tranh, quang hoa liễm diễm, che giấu mị hoặc độc tố, vừa nhìn đã biết đó là một đối tượng không dễ trêu vào.

“Thụy tổng, Tiêu luật sư.”

Mèo Ba Tư mỉm cười chào hỏi. Thụy Hành Phong đêm nay mang theo người yêu đến, chính là cố vấn luật sư của B&P. Bọn họ tình cảm lưu luyến man vi nhấp nhô, Trải qua rất nhiều sức ép mới có thể tỏ rõ nỗi lòng. Hiện giờ viên mãn, mèo Ba Tư cũng cảm thấy vui vẻ thay cho bọn họ.

“Vị này chính là Bành Diệc Hàn.”

“Nhĩ hảo, ta là Thụy Hành Phong, hoan nghênh hoan nghênh.”

Thụy Hành Phong cười vươn tay, cầm tay Trung khuyến. Kỳ thật trước đây y ở xa xa có thấy mặt trung khuyến một lần, nhưng chưa chính thức nói chuyện.

“Thụy tổng, Tiêu luật sư, các người hảo.” Trung khuyến lộ ra nụ cười hàm hậu.

“Đây là quán gia kiêm đầu bếp miễn phí mà người hay nhắc đến? Quả nhiên rất giống một con cầu trung thành nha.” Tiêu Mặc Vũ híp lại đôi mắt phượng hẹp dài, cao thấp đánh giá trung khuyến.

“Người muốn gây chuyện à?” Mèo Ba Tư hận không thể dùng băng dính dán cái miệng của hắn lại, sau đó cho một cước sút hắn ra cửa.

“Uy, phải nuôi dưỡng một con mèo ngạo mạn tùy hứng như vậy, người cũng thực vất vả a.” Tiêu Mặc Vũ nhìn về phía Trung khuyến.

“Ách, không đâu a, Tịch Hải đối với ta rất tốt.....” Trung khuyến sờ sờ cái ót của mình, thành thật nói: “Tuy rằng mặt ngoài hắn hơi có chút tùy hứng, nhưng bản chất rất ôn thuận, không làm gì khiến ta phải suy nghĩ nhiều.”

“Nga? Chẳng lẽ đây gọi là trước mặt thì hung dữ, nhưng trên giường lại hiền dịu?”

Tiêu Mặc Vũ phong tình vạn chủng cười nói: “Lâm phó tổng, ta trước kia vẫn không ngờ, nguyên lai người lại đáng yêu như vậy a.”

“Hừ, ta một trăm thì người cũng năm mươi. Ai chẳng biết mỗi ngày người đều cố ý lưu lại hôn ngân trên cổ Thụy tổng, mười phần là ghen tị rồi. Nếu là của người thì chính là của người, nếu không phải của người, có

đóng một trăm ấn kí trên người y thì cũng vô dụng. Ngay cả cách quản lí ông xã còn không biết, luật sư kiểu gì vậy chứ?”

Mèo Ba Tư dựng lông lên, lời nói ác độc không thể nghi ngờ.

“Người nói cái gì? Thụy Hành Phong đã sớm là của ta, ta cần tốn công làm vậy sao? Đây là biểu hiện dành cho người ta yêu đó, biểu hiện của tình yêu đó người hiểu hay không!”

Tiêu Mặc Vũ cũng xù lông, hai người nhe răng trợn mắt, như “Hổ rình mồi” nhìn nhau, rất giống hai con mèo nhỏ ngạo mạn đang la lối om sòm. Trung khuyến cùng Thụy Hành Phong vội vàng tiến lên, ôm lấy hai người bọn họ, rồi tha đi.

“Đừng ôm em, em cần giáo huấn Lâm Tịch Hải một chút, nhìn cái đuôi của hắn kìa...” Tiêu Mặc Vũ đá đánh Thụy Hành Phong, nhưng không hề có lực đạo, mềm nhũn giống như đang mát xa cho y.

“Sao lại kéo em đi, là Tiêu Mặc Vũ khiêu khích trước, em không nhận thua đâu.” Mèo Ba Tư ngất nhéo cánh tay của trung khuyến.

Trung khuyến cùng Thụy Hành Phong bắt đắc dĩ trao cho nhau ánh mắt “Hãy tự bảo trọng”, cố gắng an ủi hai người yêu xinh đẹp nhưng tính khí lại bốc đồng của mình.

Hai con mèo nhỏ giận cũng nhanh, mà vui cũng nhanh, một khắc trước còn châm chọc nói móc nhau, hận không thể cắn đuôi lẫn nhau, vài giây sau lại ngồi dựa vào hai cái ghế sofa mềm mại, giống như đôi bạn thân kể vai sát cánh, đàm luận xem phục sức nào phù hợp nhất, phòng tập thể thao nhà ai thoải mái nhất.....

Ngồi ở bên cạnh hai người bọn họ là trung khuyến cùng Thụy Hành Phong, cả hai nhìn nhau, không hện mà cùng lộ ra nụ cười khổ. Giơ lên chén rượu, Thụy Hành Phong cảm khái nói với trung khuyến : “Người xem ra cũng thực vất vả a.”

“Không dám, Thụy tổng nhìn qua cũng không dễ dàng gì.”

Trung khuyến cùng y chạm cốc, thật sự là đồng bệnh tương lân.

“Nuôi mèo cũng là một môn học, không phải chỉ cần đem đồ vật này nọ cho hắn là tốt, mà là phải nghiên ngẫm tâm ý của hắn, biết hắn nghĩ gì và muốn gì.”

Thụy Hành Phong vuốt lên dấu hôn ngân trên cổ, có chút thâm trầm giải thích.

“Đúng vậy, mỗi ngày đúng giờ phải gọi hắn thức dậy, thay hắn tắm rửa, nấu cho hắn ăn, buổi tối mát xa cho hắn, chơi trò chơi với hắn, nói giỡn làm hắn vui vẻ, bình thường còn phải nhắn tin, gọi điện thoại nói lời yêu với hắn, trong lòng chỉ có hắn, ngoài hắn ra thì không được để ý đến ai khác.....”

Tuy rằng biết trung khuyến bị mèo Ba Tư bắt làm nô dịch rất khổ sở, nhưng khi chính tai nghe y nói, Thụy Hành Phong ngây cả người, một hồi lâu, mới dùng vẻ mặt đồng tình nhìn y : “Người thật sự..... đã cố gắng hết sức a.....”

Trong lòng âm thầm thay Bành Diệc Hàn lau đi dòng lệ nam nhi, nếu so sánh với y, Thụy Hành Phong cảm thấy mình thật sự là may mắn. Tuy rằng Tiêu Mặc Vũ cũng phi thường khó chịu, thường xuyên khiến mình đau đầu không thôi, nhưng dù sao mình cũng không bị biến thành bảo mẫu hầu hạ hắn. Loại sự tình này có lẽ Diêu Bân (*) đã trải qua... ..

Nghĩ đến đây, Thụy Hành Phong trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy náy đối với Diêu Bân. Y quyết định sau khi về nhà, lập tức mua vé máy bay cho Diêu Bân sang Châu Âu du lịch, để hắn hảo hảo hưởng thụ một chút.

“Các người đang nói chuyện gì vậy? Bộ đáng thực vui vẻ ha.”

Mèo Ba Tư quay đầu lại, nhẹ nhàng tựa vào vai trung khuyến. Hắn nâng lên chén tượu màu đỏ, hơi thở thoang thoảng, khoe mắt vi liêu, ngọn đèn hắt lên càng khiến hắn thêm cao nhã tuấn mỹ.

“Nói về cách nuôi mèo a.”

Trung khuyến cọ cọ vào hai má nhẵn nhụi của người yêu, ôn nhu cười nói : “Em cùng Tiêu luật sư đang nói về chuyện gì?”

“Nói về cách nuôi chó a.”Mèo Ba Tư nhú mào.

“Nga? Nói cho anh nghe một chút đi.”

“Chính là muốn khuyến trung thành với mình, thì phải sai y làm nhiều việc hơn, tùy thời tùy chỗ phải theo dõi để y không có phân tâm, làm y không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của mình!”

Trung khuyến sau khi nghe xong, chỉ ngơ ngác sờ sờ cái ót, thật thà chất phác cười nói: “Tịch Hải, kỳ thật cần bản không cần khẩn trương như vậy, lòng anh chỉ có mình em.”

Người này hoàn toàn hết cứu rồi.

Thụy Hành Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người trước mắt vừa tung vừa hứng, cả người bỗng phát lạnh, liền chà xát hai tay, dùng vẻ mặt nịnh nọt cùng nụ cười giả tạo quay đầu lại nhìn Tiêu Mặc Vũ : “Đây là chuyện em cùng Lâm phó tổng trao đổi đến nửa ngày sao?”

“Đúng vậy, thật sự là mở rộng nhân giới.”

Tiêu Mặc Vũ cười đến mị lực lan tràn : “So sánh với hần, em cảm thấy mình thật sự là chưa bằng nha. Thụy đại tổng tài, anh cũng nên học hỏi Bành tiên sinh nhiều một chút.”

“Mấy ngày gần đây, Diêu Bân đã bị em khi dễ đến ba phần hồn thì rút hết hai rồi, em còn thấy không đủ?”

Thụy Hành Phong nheo lại ánh mắt, phụng phịu, nâng cằm người yêu lên.

“Đương nhiên không đủ, những ngày chung sống của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà.”

Tiêu mặc vũ lãnh diễm cười nói, đôi môi mỏng manh kề sát gương mặt của y, hơi mấp máy.

“Thật sự là con mèo nhỏ bốc đồng!”

Thụy Hành Phong thở dài, đem người yêu ôm vào lòng, xoay người lại, dùng thân thể cao lớn để ngăn trở tầm mắt người khác, hung hăng hôn hần.....

“Bọn họ thật lớn gan, trước công chúng lại dám làm chuyện đồi phong bại tục này..... Đáng giận, chúng ta cũng không có thể thua bọn họ!”(=))

Mèo Ba Tư vốn đã uống đến say khướt, một phen kéo áo trung khuyến, liền bá đạo hôn lên môi y.....

Trung khuyến ngẩn ra, lập tức cười khở ôm lấy hần, cũng dùng tấm lưng rắn chắc để ngăn trở tầm mắt của nhân viên tạp vụ, sau đó lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng đáp lại..... Hương rượu thản nhiên tỏa ra từ đôi cánh hoa mềm mại, huân cảm ngọt ngào, bao phủ lên hai con người đang chìm đắm trong tình yêu

.

10: 00 PM

Mèo Ba Tư đã uống không ít rượu, sau khi về nhà, trung khuyến theo thường lệ tắm rửa cho hần, đến khi trên người hần tỏa ra hương thơm ngào ngạt, y mới cẩn thận ôm hần đặt lên trên giường. Mèo Ba Tư nằm trong lòng y, cọ mặt vào khuôn ngực ấm áp, làm nũng nói: “Diệp Hàn, em nóng quá hà.”

“Em uống rượu nhiều quá, lại mới vừa tắm xong, không nóng mới là lạ.”

Trung khuyến hôn nhẹ lên hai má đỏ bừng của hần.

“Da của anh thật lạnh, thật thoải mái.....”

Mèo Ba Tư chủ động ôm lấy cổ của y, thân thể mềm nhũn dựa vào trong lòng y, ngực không ngừng cọ xát, trung khuyến sao có thể nhẫn nhịn được, hạ phúc bắt đầu mạnh mẽ căng thẳng, dục vọng cứng rắn hơi đâm vào hạ thân trắng mịn của đối phương.

“Diệp Hàn..... Có cái gì cần cần..... Nóng quá, thật là nóng.....”

Mèo Ba Tư giật mình, dường như hơi có điểm sợ hãi, lông mi chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như lửa, nhìn qua đáng yêu không chịu được.

“Tịch Hải, đừng sợ, đây là thứ hay làm cho em cảm thấy thích thú đó nha.....”

Trung khuyến chỉ cảm thấy máu mũi sắp phun ra ngoài, đầu óc đều bị hấn mê hoặc đến choáng váng.

“Nhưng nó lớn quá, em không muốn đâu, nếu nhét vào sẽ đau lắm.”

Mèo Ba Tư đáng thương nhìn y, miệng nói không chịu, nhưng tay lại buộc chặt lên cổ y. Một người bình thường thì tùy hứng hung dữ như vậy, thế mà lúc ở trên giường lại rất biết cách làm nũng, đáng yêu đến mức làm cho người ta không thể chịu đựng nổi.

“Không đau không đau đâu..... Anh sẽ thực ôn nhu mà, ngoan ngoãn, đem chân mở ra, để cho anh hảo hảo yêu em.....”

Trung khuyến đem một lượng lớn chất bôi trơn sáp nhập vào huyết khẩu của người yêu, ngón tay nhẹ nhàng đảo quanh nội vách mềm mại nóng rực, khiến mèo Ba Tư không ngừng phát ra tiếng nước nổ đầy kêu gọi.....

“Anh yêu em, Tịch Hải.”

Trung khuyến áp đảo hấn, hôn lên khoeo mắt ẩm ướt, đem phân thân của mình chậm rãi đưa vào trong thân thể hương nhuyễn mê người của mèo Ba Tư.....

“A..... Ngô..... Diệc Hàn.....”Mèo Ba Tư nhất thời phát ra thanh âm khiến kẻ khác phun huyết.

“Có đau hay không?”

“Không sao..... Nhưng cảm thấy nóng quá..... Càng ngày càng nóng.....”

Đại khái đã uống rượu quá nhiều nên thân thể mèo Ba Tư còn nóng hơn so với bình thường. Hai gò má ửng đỏ, thẹn thùng, khiến nhiệt tình của trung khuyến càng tăng vọt.

“Thật là mê người, Tịch Hải.....”

Nhịn không được ôm chặt hấn rồi hôn sâu một chút, sau đó càng xỏ xuyên vào cơ thể hấn mạnh hơn. Một khoái cảm thư sướng ngọt ngào như thủy triều đánh úp lại, khiến cả hai người thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê.

“A a..... Không nên vào sâu như vậy.....”

“Vào sâu mới thích hơn mà.....”

“Em giống như đang bốc cháy, Diệc Hàn.....”

“Đừng sợ, đây là cảm giác bình thường thôi mà, có thích hay không?”

Trung khuyến tâm can ngứa ngáy lại hôn lên môi đối phương, hạ thể nhẹ nhàng nghiền nát u huyết non mềm của hấn, thật sâu nhột nhột trừu tồng.

“A..... Ừ.....”

Mèo Ba Tư một trận co rút, kẹp chặt lại, đỏ mặt run rẩy gật đầu. Thuận theo bộ dáng kêu gọi đó, trung khuyến càng cảm thấy yêu hấn nhiều hơn.

“Em thật sự rất đáng yêu..... Đáng yêu đến mức anh muốn ăn em sạch sẽ.....”

“Ngô ngô.....”

Đối mặt với lời nói khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập như vậy, mèo Ba Tư chính là ôm chặt cổ y, đôi mắt ba quang lưu chuyển, không thể nhìn gần. Trung khuyến biết, đó là biểu hiện khi hấn tràn đầy tình yêu cùng ý lại.

Trung khuyến không biết nên nói cái gì, dùng động tác ôn nhu đến không thể ôn nhu hơn nữa để truyền tải cho hấn tình yêu của mình.

Một ngày bình thường nhưng lại tràn ngập ngọt ngào, cứ như vậy lặng yên trôi qua.....

Thời gian tuy không thể níu giữ, nhưng tình yêu là vĩnh hằng.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 PN2

Tám giờ sáng.

Trung khuyến mở to hai mắt, vừa mới tờ mờ sáng, ánh nắng xuyên thấu một đường mỏng manh qua bức màn cửa, chiếu lên thân thể con mèo Ba Tư đáng yêu đang nằm ngủ trong ngực của y.

Mèo Ba Tư có một khuôn mặt tuấn mỹ đến kinh người, lông mi thật dài, giống như cây quạt nhỏ, vừa rậm vừa cong, đôi mắt sáng rực như ngọc bích, mũi hần giống như được điêu khắc mà thành, vừa cao vừa thẳng, khóe môi lại hoàn mỹ, lúc bình thường, chỉ cần hơi nhếch lên một chút, liền toát ra ý tứ hàm xúc cao ngạo, khi hần ngủ, đôi môi liền trở nên nhu hòa hơn, xinh đẹp không thua gì một đóa hoa vừa hé nở, làm say lòng người hái.

Như thế nào lại có thể đáng yêu như vậy a?

Sáng sớm tỉnh lại, vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy mèo Ba Tư, trung khuyến cảm thấy không điều gì có thể thay thế được niềm hạnh phúc lớn lao này, hần cúi người xuống, liếm liếm lên môi mèo Ba Tư, đại khái là cảm thấy hơi khó chịu, con mèo nhỏ “Ân” một tiếng, như muốn kháng nghị, nhưng vẫn không tỉnh dậy, chỉ ôm lấy ngực y, cọ cọ mặt vào đó, tiếp tục thở đều.

Trung khuyến lặng lẽ mỉm cười, ôm lấy mèo Ba Tư vào lòng, dùng vẻ mặt vô cùng hạnh phúc để nhìn hần, nhìn đến một lúc lâu vẫn không chớp mắt.

Tám giờ ba mươi phút sáng

Trung khuyến sau khi ngắm hần đến no mắt, rốt cục cũng chịu rời giường, đi vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Đun sôi cà phê, nướng vài miếng thịt, sau đó lại chiên thêm hai quả trứng vàng óng..., mọi việc hoàn tất, trung khuyến liền bưng mâm “Bữa sáng tình yêu “lên, vui vẻ, càn cù mang vào phòng ngủ.

Khi trung khuyến trở lại bên giường, mèo Ba Tư tựa hồ bị hương thơm này đánh thức, dụi dụi hai tròng mắt còn mơ hồ, lộ ra nụ cười mê cười : “Thơm quá hà.”

“Tỉnh rồi sao, đã đói bụng chưa em, bữa sáng xong rồi này.”

Trung khuyến mới ngồi vào bên giường, mèo Ba Tư cũng bật dậy, trung khuyến liền ôm mèo Ba Tư vào trong ***g ngực, muốn cho hần tựa vào người mình để ăn sáng.

Ai ngờ vừa động vào, tựa hồ đã đụng phải nơi đau nhức của mèo Ba Tư, làm cho hần phải hít sâu một ngụm lương khí, bất mãn xù lông lên :

“Thắt lưng đau quá, em đã bảo anh không được dùng cái tư thế kia, mà anh không chịu nghe, hiện tại thắt lưng của em vừa động một chút đã đau muốn chết đây này.”

“Thực xin lỗi, anh thật sự đã làm hại em.”

Trung khuyến trưng ra vẻ mặt áy náy mà nhìn hần.

“Vì anh đã làm bữa sáng thật ngon cho em, xem như lấy công chuộc tội vậy.”

Mèo Ba Tư không khách khí há miệng ra : “Đút em ăn.”

“Được, được.”

Trung khuyến xắt một mảnh thịt nhỏ, bắt đầu công tác quen thuộc mỗi ngày.

“Trứng chiên hơi cứng, không phải đã nói với anh là em chỉ thích ăn loại hơi sống thôi sao?”

Mèo Ba Tư mới nuốt một ngụm, liền nhú mi.

“Ừ, lần sau anh nhất định chú ý.”

Trung khuyến cảm thấy thật có lỗi.

“Thịt nếu nướng lâu thêm một chút nữa, sẽ ngon hơn.”

Mèo Ba Tư lại bắt đầu phát huy tật xấu.

“Ừ, lần sau nhất định chú ý.”

“Anh không cần dứt nhanh như vậy, một ngụm trong miệng em còn chưa nuốt xong đây, anh muốn cho em nghẹn chết phải không?”

Mèo Ba Tư lại sùng sộ lên.

“Thực xin lỗi.”

“Anh thật sự là quá kém.”

“Phải” trung khuyến lộ ra nụ cười khổ.

“Quên đi, nếu anh chịu gọi em một tiếng chủ nhân, em có thể tha thứ cho anh.”

Mèo Ba Tư ác liệt cong khóe môi lên.

“Chủ nhân.” Trung khuyến bỗng đứng ôm chặt lấy hân.

“Ngoan.” Mèo Ba Tư vừa lòng gật đầu.

“Chủ nhân.....” Cánh tay càng buộc chặt hơn làm cho mèo Ba Tư có điểm thở không nổi.

“Anh muốn làm gì a?”

Cảm giác được có vật gì đó cứng cứng đang cọ vào cái mông của mình, càng ngày càng nóng hơn, mèo Ba Tư bắt đầu sợ hãi : “Anh...anh, không lẽ lại..... Chúng ta tối hôm qua vừa mới làm a.....”

Trung khuyến đột nhiên đè chặt người hân xuống, đầu lưỡi nhiệt liệt liếm lên cái cổ bóng loáng của hân, thở hổn hển, lắp bắp nói: “Nhưng..... Chính là..... Ta lại muốn rồi.....”

“Trời, anh không cần mới sáng sớm đã liên động dục như vậy chứ.....”

Mèo Ba Tư nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

“Đó là bởi vì chủ nhân thật sự rất đáng yêu, vẻ mặt muốn đầy dọa anh, còn có..... Vừa rồi lúc dứt em ăn, đầu lưỡi của em còn đụng vào tay anh a, còn cố ý liếm môi, là do em dụ dỗ anh trước, không thể trách anh.”

Trung khuyến phát huy độ nhanh nhẹn trước nay chưa từng có, thuần thực đem quần áo của con mèo nhỏ vứt qua một bên, bản thân cũng lột sạch luôn, hóa thân thành đại sắc lang, bổ nhào lên người hân.

“Anh là tên hỗn đản đáng chết..... Cự nhiên dám tạo phản..... lần sau em sẽ hảo giáo huấn.....”

Nói còn chưa xong, mèo Ba Tư đã bị nụ hôn nồng nhiệt làm cho thần trí mê muội.

“Anh, anh đi vào nha.”

“A..... Ngủ ngốc..... Em giết anh.....”

“Thực xin lỗi, chủ nhân, anh thật sự nhịn không được.”

“Sau này không cần gọi em là chủ nhân nữa!”

“Thật trơn, thật thuận lợi để tiến vào.....”

“Tên hỗn đản này, không được dùng vẻ mặt cảm động để nói ra loại từ ngữ này..... A..... Không cần nhanh như vậy..... Nhẹ một chút.....”

“Ân, nơi đó hút vào rất nhanh, nóng quá.....”

“A a..... Ân..... Ngô.....”

“Thoải mái không?”

“Thoải mái lắm, sớm hay muộn có một ngày em cũng sẽ thiến anh..... A..... Chậm một chút..... A..... sâu quá.....”

Không lâu sau, thứ duy nhất còn sót lại, cũng chỉ là tiếng thở dốc của dã thú.

Đại chiến ba trăm hiệp.

Hiệp thứ nhất chỉ vừa mới bắt đầu.

Mười giờ sáng.

Chiến trường sau cuộc đại chiến, mùi thuốc súng tràn ngập trong gian phòng.

Mèo Ba Tư cả người hư nhuyển, ngay cả một đầu ngón tay nhỏ bé cũng không thể nâng lên được.

Trung khuyến sau khi làm cho người ta mệt mỏi đến chết đi sống lại thì tinh thần lại vô cùng sảng khoái cùng toả sáng, dễ dàng ôm lấy con mèo nhỏ, cùng nhau bước vào bồn tắm lớn, tẩy rửa chất dịch uyen ương cho hẳn.

“Thắt lưng còn đau không em?”

Trung khuyến ngồi sau lưng mèo Ba Tư, ôm hẳn vào trong lòng, khoát bọt nước lên người hẳn, vuốt ve làn da bóng loáng.

“Đau muốn chết, anh đúng là đại sắc lang.”

Mèo Ba Tư hung tợn dùng răng nanh cắn một chút lên cánh tay trung khuyến : “Không phải đã nói trước là một ngày chỉ được làm một lần thôi sao, anh cứ tùy hứng như vậy, sớm hay muộn thì em cũng toi mạng a.”

“Nhưng mà, ai bảo em đáng yêu như vậy, đáng yêu đến mức làm cho anh chỉ muốn một ngụm đem em nuốt vào bụng luôn.”

Trung khuyến nhẹ nhàng cắn lên vành tai nộn nộn của mèo Ba Tư.

“Này này, anh đừng tưởng nói ra lời ngon tiếng ngọt thì em sẽ bỏ qua nha.”

Rõ ràng người này trước đây luôn ngu ngốc trì độn, nhưng từ khi ở cùng một chỗ với hẳn, miệng lưỡi liền trở nên càng ngày càng không thành thật.

Nhìn từ bên ngoài, rõ ràng hẳn là người luôn bắt nạt y, nhưng trên thực tế, kẻ bị ăn sạch sẽ lại chính là hẳn a.

Hừ, càng nghĩ càng khó chịu.

Mười một giờ sáng.

Trung khuyến cùng mèo Ba Tư rốt cục cũng chuẩn bị xong, lái xe đi đến siêu thị phụ cận để mua đồ ăn cuối tuần cùng vài món rau quả.

Bản danh sách mua hàng tuy không nhiều, nhưng xe đẩy lại càng lúc càng nặng.

Trung khuyến vốn dễ tính, nhưng mèo Ba Tư lại khó ăn cực kỳ, cho nên một đồng thức ăn cùng đồ ăn vặt nặng nề trên xe, đều là những thứ mà mèo Ba Tư tuyển chọn vô cùng cẩn thận

“Bánh lão sư phải không?”

Đột nhiên, trung khuyến nghe được có người gọi tên của mình, đó là một cô sinh viên có gương mặt thanh lệ, cười hì hì chạy đến trước mặt y.

“Tương Đường, xin chào.”

Trung khuyến nhận ra nàng chính là học sinh của mình, bởi vì cần cù hiếu học, lại thường hay đặt câu hỏi, cho nên trung khuyến đối với nàng có ấn tượng khá sâu.

“Bánh lão sư, rất hiếm khi gặp được thầy ở ngoài trường học nha, đây là bằng hữu của thầy sao?”

Cô gái thấy mèo Ba Tư đang đứng cạnh trung khuyển, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh diễm.

“Hắn là bạn tốt của ta, Lâm Tịch Hải, đây là học sinh của ta, Tương Đường.”

Trung khuyển giới thiệu lẫn nhau.

“Thật vui khi được gặp người, Bành lão sư, bằng hữu của người thật đẹp trai a.”

Tương Đường quay đầu đi, nhìn trung khuyển lộ ra nụ cười ngọt ngào, không biết vì sao, kiểu cười này làm cho mèo Ba Tư cảm thấy khó chịu cực kỳ.

“Bành lão sư, đừng quên ước định của chúng ta nga.” Cô gái cười nói.

Ước định?

Mèo Ba Tư nhất thời cảm thấy máu nóng bốc lên não, mắt lộ ra hung quang.

“Ta sẽ không quên, yên tâm đi, ta nhất định đến đúng giờ.”

Trung khuyển ha hả cười ngây ngô, sờ sờ tóc, đột nhiên, phía sau nhất thời cảm thấy một trận sát ý mãnh liệt.

“Ta đây sẽ chờ người, tái kiến, lão sư.” Nói xong, cô gái giống con bướm nhỏ, nhẹ nhàng bay đi.

Trung khuyển quay đầu lại, nhìn thấy thần tình âm trầm của mèo Ba Tư, nhất thời sợ run một chút : “Làm sao vậy em, sao sắc mặt kém như vậy?”

“Bành, Diệc, Hàn! Anh tốt nhất nên cho em một lời giải thích rõ ràng, anh cùng nàng rốt cuộc là có quan hệ gì.Hử?”

Mèo Ba Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mười hai giờ trưa.

Một con trung khuyển đang run rẩy kinh sợ và một con mèo Ba Tư có vẻ mặt âm trầm như muốn giết cùng nhau đi về nhà.

“Tịch Hải, không cần sinh khí, anh cùng nàng thật sự không có quan hệ gì cả.”

Trung khuyển lấp bắp giải thích : “Chúng ta chỉ hẹn nhau đi xem hội triển lãm tác phẩm tranh châm biếm mà thôi.”

“Vì sao có nhiều lão sư như vậy mà nàng không chọn, nàng cố tình phải gọi cho anh?”

“Bởi vì anh cùng nàng có nhiều điểm hợp ý, trong giờ học nàng cũng đặt ra nhiều câu hỏi rất hay, vì vậy..., mà là..., cho nênlên coi nhau như bằng hữu.”

Lời giải thích không hoàn hảo, ngược lại càng khiến mèo Ba Tư nổi cơn tam bành.

“Bành Diệc Hàn, anh không phải là muốn bỏ em đấy chứ!”

Mèo Ba Tư tức giận đến cả hốc mắt đều tràn ngập hơi nước, cả người ngồi lên trên người của y, nhéo áo y.

“Như thế nào lại có thể, anh làm sao có thể làm xằng bậy sau lưng em, từ khi ở chung với em, anh chưa từng nhìn qua người khác a.”

“Trước kia anh cũng ở với người khác đấy thôi, cũng không thể không có tiền lệ.”

Tuy rằng hiện tại trong mắt trung khuyển chỉ có một mình hắn, nhưng khi nhớ đến trước đây y từng ở bên người khác đến bốn năm, hắn lại chỉ có thể yên lặng ở sau lưng chăm chú nhìn ngắm bóng dáng hạnh phúc của bọn họ, khiến cho mèo Ba Tư cảm thấy vô cùng thống khổ, hắn không muốn phải chịu đựng lần thứ hai.

Người khác thấy mèo Ba Tư ở mặt ngoài hăng hái, nhưng trong nội tâm của hắn lại đầy nỗi sợ hãi, sự sợ hãi ngั trị rất sâu.

Đột nhiên, một đôi bàn tay ôn nhu xoa lên khuôn mặt hắn, phần eo bị cánh tay rắn chắc ôm lấy, nhẹ nhàng lôi kéo, trung khuyển đã đem cả người hắn nhập vào trong ***g ngực.

“Đứa ngốc, đừng miên man suy nghĩ nữa, người anh suốt đời yêu chỉ có một mình em thôi, trừ phi em không cần anh nữa.”

“Em sao có thể không cần anh.”

Mèo Ba Tư nắm lấy quần áo của trung khuyển, cái mũi có điểm hơi ê ẩm. Từ ngày chung sống với y, hắn đã trở nên yếu ớt hơn, lo được lo mất, tâm tình liên tục dao động không thôi.

“em tuần mỹ như vậy, điều kiện lại tốt như vậy, đi ở trên đường, không biết có bao nhiêu người nhìn ngắm em, anh sợ hãi lắm, sợ có một ngày em sẽ rời bỏ anh.”

Trung khuyển hôn lên mái tóc mềm mại của mèo Ba Tư, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quăn quanh.

“Em chỉ có một mình anh a.”

Mèo Ba Tư thanh âm biến nhẹ, cơ hồ cả người đều chui rúc vào lòng trung khuyển.

“Anh biết a, nếu nói sợ hãi, thì nỗi sợ của anh so với em không hề ít hơn đâu.”

Trung khuyển ôn nhu hôn lên hai má mèo Ba Tư : “Cho nên em phải tin tưởng anh.”

“Ân.”Mèo Ba Tư đem mặt thật sâu mai nhập vào vòng tay ấm áp của trung khuyển.....

Thật hy vọng cứ như vậy, có thể ở cạnh y đến vĩnh viễn.

Như thế nào cũng không để mất y, nếu thật sự lại mất y, hắn sẽ sống không nổi, nhất định sống không nổi, cho nên vô luận như thế nào, cũng phải ôm chặt lấy niềm hạnh phúc trước mắt.

Buổi chiều một chút

Hỗn đản, vì sao không khí đang ấm áp thế kia, mà cuối cùng lại biến thành như vậy?

“A..... Bành Diệc Hàn, em thật sự phải thiến anh.....”

Mèo Ba Tư thở hổn hển mắng, lấy tư thế khiến kẻ khác cảm thấy hổ thẹn mà rưng rưng tiếp nhận thứ hùng vĩ đang va chạm trong cơ thể.

“Anh..... Thật sự nhịn không được.....”

Trung khuyển lại hóa thân thành sắc lang, đè lên thắt lưng của hắn, không ngừng dao động thân thể tiến lên phía trước.

“Bởi vì em thật sự rất đáng yêu, có thể lặp lại lời nói vừa rồi hay không?”

“Anh nằm mơ đi! Em không nói.....”

“Không nói à..... Không nói sẽ không cho bắn.....”

“Hỗn đản.....”

“Nói a, anh muốn nghe một lần nữa thôi.”

“Em..... Em yêu anh..... A..... nhẹ một chút..... Ân..... Ngô.....”

“Thật dễ thương nga, đây là biểu hiện mà anh rất yêu đó, biết không?”

“Câm miệng đi.”

“Siêu đáng yêu.”

“A..... Động tác của anh quá mức kịch liệt..... A..... em sắp ngã xuống.....”

“Đến..... Ôm lấy cổ anh..... Kẹp chặt thắt lưng.....”

“Ân..... Ngô.....”

Kế tiếp, lại chính là tiếng thở dốc của dã thú

Hai giờ chiều.

Mèo Ba Tư đã hoàn toàn “Bỏ mình”, nằm rên rĩ trên sô pha, muốn động thân cũng không được.

Trung khuyến tiếp tục dùng vẽ mặt thần thanh khí爽, bắt đầu dọn dẹp, làm cơm trưa, mèo Ba Tư trừng mắt nhìn bóng dáng của y, hận không thể trát y mấy phát để cả người y biến thành cái tổ ong vò vẽ....

Ba giờ chiều.

Trung khuyến tiếp tục công tác dứt thức ăn cho chủ nhân của y.

Mèo Ba Tư lại bày ra tư thế như đế vương, bắt đầu đòi ba đòi bốn, có lẽ đây là cách duy nhất mà hắn có thể dùng để “Trừng phạt” tên trung khuyến kia.

Bốn giờ chiều.

Trung khuyến vốn định đi ra ngoài, nhưng bởi vì mèo Ba Tư bị “Tê liệt” nên phải ở yên trong nhà chăm sóc hắn.

Tuy bị vỡ kế hoạch, nhưng trung khuyến chẳng những không có bức tức, ngược lại vẽ mặt còn vô cùng vui sướng, ôm lấy thân thể mềm nhũn dịu ngoan của mèo Ba Tư, cùng nhau ngồi ở sô pha xem TV.

Năm giờ chiều.

Xem chưa được bao lâu, mèo Ba Tư nằm trong lòng của trung khuyến không biết đã ngủ từ lúc nào.

Trung khuyến duy trì tư thế bất động, chỉ thỉnh thoảng hôn nhẹ một chút lên hai má của con mèo nhỏ.

Sáu giờ tối.

Sau khi tỉnh ngủ, mèo Ba Tư dựa vào ghế sô pha để chơi game, trước đây khi không ở chung với trung khuyến, sinh hoạt của hắn trở nên điều độ hơn một chút, chỉ thích đọc tiểu thuyết văn chương, bây giờ trung khuyến đã trở lại bên cạnh, hắn lập tức khôi phục lại “Thói quen” chơi game.

Trung khuyến bận rộn sửa sang lại phòng ốc, giặt giũ, quét lau, rồi vào phòng bếp để chuẩn bị bữa tối.

Bữa tối phong phú được dọn đầy trên bàn, tất cả đều là những món mèo Ba Tư thích ăn.

Đối với “Biểu hiện cảm thú” của trung khuyến vào buổi sáng, cơn giận của hắn vẫn còn sót lại chưa chịu tan đi.

Con mèo nhỏ vùi đầu ăn cơm, trung khuyến chỉ còn cách ôn nhu không ngừng gấp đồ ăn cho hắn.

Cả hai đều không nói với nhau một lời nào trong suốt bữa ăn..

Tám giờ tối.

Trung khuyến ôm mèo Ba Tư vào phòng tắm để tắm rửa, hai người cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm lớn, chơi đùa cùng bọt xà phòng, trò chuyện, tận tình hưởng thụ thời gian tư mật của cả hai ...

Chín giờ tối.

Trung khuyến lau khô toàn thân cho mèo Ba Tư, ôm vào phòng, đặt hắn lên trên giường, rồi đắp chăn lại cho hắn.

Từ đầu tới đuôi, mèo Ba Tư cũng không thèm động đến một ngón tay, toàn bộ tiến trình đều do trung khuyến tự mình xử lý.

Bật cái đèn ngủ ở đầu giường lên, trung khuyến bắt đầu cầm lấy quyển sách ngày hôm qua mình còn chưa xem xong, mèo Ba Tư liền xích sát vào, cọ mặt vào ngực y, lẳng lẳng ôm lấy y.

“Xem cái gì vậy?” Con mèo nhỏ tò mò đặt câu hỏi.

“Anh rất thích quyển sách này, đọc cho em nghe nhé?”

“Hảo.”

“Khi người yêu hân, người sẽ đi theo hân,
Tuy rằng con đường mà hân phải trải qua thật gian nguy.
Khi đôi cánh chim của hân ôm lấy người, người sẽ liền khuất phục hân,
Tuy rằng hân giấu trong đôi cánh chim một mũi kiếm rất nhọn, nhọn đến nỗi sẽ khiến người bị thương.
Khi hân nói mọi thứ cho người nghe, người sẽ liền tin tưởng hân,
Tuy rằng thanh âm của hân có thể làm người bình tĩnh từ trong cơn mơ, như ngọn Bắc Phong thổi vào tàn phá hoa viên của người.....
Phải biết rằng nếu yêu quá mù quáng thì sẽ rất thống khổ,
Cho dù người người yêu có thương tổn người;
Người cũng vui vẻ đón nhận dù có đổ máu.
Vào mỗi sáng sớm, khi người thức tỉnh, người lại cảm ơn thượng đế đã ban cho người một ngày tràn đầy yêu thương.....
Ở chính ngộ, tâm hồn như bị tình yêu chiếm trọn;
Ở hoàng hôn, mang cõi lòng đầy cảm kích mà về nhà;
Sau đó, người sẽ âm thầm cầu phúc cho người người yêu, ca ngợi thượng đế, và an tường đi vào giấc ngủ.”
Trung khuyến hôn lên trán mèo Ba Tư một cái, cười nói : “Câu thơ rất đẹp, đúng không?”
“< tiên= ” tri= ”> của Kỉ Bá Luân?”
“Đúng vậy.” Trung khuyến ôn nhu nở nụ cười : “Trước kia, khi em không ở bên cạnh, không biết như thế nào, anh thường xuyên nghĩ đến mấy câu thơ này.”
Mèo Ba Tư hạ mí mắt, ôm chặt lấy trung khuyến : “Em còn muốn nghe, cứ đọc tiếp đi a.”
“Tốt.”
Trong thanh âm từ tính trầm thấp của trung khuyến, mèo Ba Tư dần dần nhắm mắt.
Mười một giờ đêm.
Trung khuyến khép lại sách vở, mèo Ba Tư đã ngủ yên giấc.
Tuy rằng y rất muốn ‘hảo hảo’ thương yêu hân một lúc nữa, nhưng nếu tiếp tục làm, nói không chừng thật sự sẽ bị con mèo nhỏ “Cấm dục” luôn, hôm nay thực sự đã khiến hân một muốn chết rồi.
Trung khuyến không khỏi cười khổ một cái.
Không biết vì sao, chỉ cần vừa nhìn thấy hân, liền nhịn không được mà muốn đè hân xuống dưới thân, như thế nào cũng hân cũng không đủ, cho dù hân muốn có được ánh trăng trên bầu trời, y cũng cố tìm cách trèo lên để hái xuống cho hân.
Hân là sự may mắn cùng kì tích trong cuộc đời của y, ông trời đã ban cho y một thiên sứ, y vĩnh viễn cũng không thể buông tay khỏi món trân bảo này, phải giữ gìn cho đến chết.
Nhẹ nhàng kéo chăn đơn, đắp lên thân người đang nằm trong lòng mình, trung khuyến với tay tắt đèn, cả gian phòng nhất thời lâm vào một mảnh lạnh im trong bóng đêm.
Mèo Ba Tư xinh đẹp đang lẳng lặng ghé vào trong ngực của y, hơi thở của hân phả nhẹ lên làn da y, một cảm giác xúc động dịu nhẹ lại dâng lên.
“Ngủ ngon, anh yêu em.”
Trung khuyến hôn nhẹ lên thái dương tiêu tụy của hân.

Không biết bởi vì nghe được lời nói của y hay là có nguyên nhân nào khác, mèo Ba Tư hơi hơi nhếch lên thần cánh hoa mềm mại, giống một đóa hoa hồng xinh đẹp, từ từ hòa tan vào bầu trời đêm.

Mười hai giờ đêm.

Âm thanh bốn phía đều trở nên câu tịch.

Chỉ có ánh trăng ôn nhu, như màn thủy ngân màu bạc bao phủ lên đại địa, xuyên thấu qua một góc cửa sổ, chiếu lên thân thể hai người đang say ngủ trên chiếc giường lớn.

Ở tử đầu giường, một trang sách được lật ra, ánh trăng ả ả chiếu lên mấy kí tự trên đây-

Yêu, được yêu, liền thỏa mãn (< tiên="" tri="">Kỉ Bá Luân)

Phong nhi không một tiếng động gọi lên, tâm hoa thổ lộ u nhã thơm.

Như hồi xuân đại địa,

Như yến quá không tiếng động,

Như thể yêu say đắm cũng không có hồi kết.....

Mà tràn ngập hạnh phúc, ngày mai lại sắp bắt đầu,

Vô hữu vô chỉ.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-phoi-dich-luyen-nhan>